

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
válečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer - Abnett, Vincent,
Wallis - Ulrikova kladiva.pdb

PDB Name: Warhammer-Abnett, Dan - Ulrikov
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.7.2007
Modification Date: 16.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Abnett, Nik Vincent & James Wallis
ULRIKOVA KLADIVA
(HAMMERS OF ULRIC)

Games Workshop, the Games Workshop logo and Warhammer are trademarks of Games Workshop Ltd., registered in the UK and other countries around the world. The Black Library and the Black Library logo are trademarks of Game Workshop Ltd.

Games Workshop, logo Games Workshop a Warhammer jsou ochranné známky Games Workshop Ltd., registrované ve Velké Británii a v jiných zemích světa. Black Library a logo Black Library jsou ochranné známky Games Workshop Ltd.

Copyright © 2000 Games Workshop Limited
All rights reserved
Translation © 2002 Games Workshop Limited,
přeložil Michal Toman
Cover illustration by Martin Hanford
ISBN 80 – 85911 – 97 - 3

JAHDRUNG
Vlčí rota

Ten den v Middenheimu přelo, což nikoho příliš nepřekvapovalo.

Jarní déšť, ostrý jako ledové jehličky, se snášel na rozlehlé staré město, které zadumaně stálo na žulovém skalním útesu a rozhlíželo se přes ponuré lesy rozprostírající se po okolí pod ním. Další dlouhá zima pomalu ustupovala a město i se všemi svými obyvateli bylo chladné, vlhké a zubožené až do morku kostí.

Na zmáčeném dvoře za krčmou U Letícího orla Morgenstern pečlivě urovnal řadu buclatých tuřínů, které rozestavil podél dlažebních kamenů na kbelíky obrácené dnem vzhůru. Pak přešel na konec dvora, jemně si řhl se vztyčeným malíčkem a rukou před ústy, plivl si do mohutných dlaní a rozvázně zvedl obrovské válečné kladivo, které měl opřené o mazlavé cihly.

Začal jím otáčet, hbitě přehmatával a kroužil hlavici kladiva kolem ramen tam a zpět ve tvaru číslice osm. Vuuff! Vuuff! Vuuff! svištělo kladivo vzduchem. Morgenstern však stál zády příliš blízko stěny a po další otočce hlavice kladiva narazila do kamenného zdiva. Několik cihel se roztříštilo a vypadlo, válečné kladivo zadunělo o zem.

Morgenstern se lehce zapotácel a začal nadávat z plných plic. Když se sehnul, aby zvedl svou zbraň, z široké zarostlé brady mu kapala dešťová voda. Pak se zapotácel ještě víc, když se pokoušel uchopit svůj korbel. Narovnal se a trochu se napil. V marné snaze zamaskovat svůj čin se pokusil dát kousky cihel na místo, jako by věřil, že pokud díru zakryje, nikdo si jí nevšimne. Docílil však jen toho, že vypadlo několik dalších cihel.

Vzdal to, otočil se zpátky ke svým kbelíkům a znovu začal točit kladivem, tentokrát si však dával pozor, aby měl kolem sebe dostatek prostoru.

„Bude ti to trvat ještě dlouho?“ zeptal se ho Aric, stojící ve dveřích hospody. Opíral se o zárubeň dveří: byl to vysoký, mohutně stavěný mladý muž, kterému ještě nebylo dvaadvacet, s hřívou černých vlasů a pronikavými modrými očima. Měl na sobě brnění se zlatým lemováním a sněhobílou kožešinu, kterou nosili templáři řádu Bílého vlka.

„Tíše!“ okřikl ho starší rytíř a dál se soustředil na úder. Konec své vlčí kožešiny si upravil tak, aby neomezovala jeho obrněné údy v pohybu. „Dívej se, můj mladý příteli, jak mistr válečného kladiva předvádí svůj um. Jen se dívej! Zde přede mnou, hlavy mých nepřátel!“

„Tuřiny na kbelících?“

„Ne tak docela. I když tak vypadají.“

„Co jsou zač ti nepřátelé? Leží snad? Nebo jsou až po krk zahrabáni v zemi?“

Morgenstern se trpělivě usmál. „Jsou to velcí a zdatní válečníci, Arik. Nicméně, já sedím na koni.“

„To víš, že sedíš na koni.“

„Prostě si pro lepší názornost představ, že sedím na koni.“

Morgenstern stále točil kladivem a přitom poskakoval na místě sem a tam jako směšná maskara z mystického dramatu. Svým jazykem vydával cválavé zvuky a sem tam pronesl „Uklidni se! Prr, holka!“

Aric zavřel oči.

„Cha!“ vyštěkl náhle Morgenstern a trhl sebou dopředu, když se jeho pomyslný kůň splasil.

Jak zaútočil na kbelíky, jeho obrovitá, obrněná postava s roztočeným kladivem v ruce dusala po dvoře, rozstříkujíc kolem sebe ve sprškách vodu, až se dlažební kameny otrásaly. Jeho první úder smetl tuřín z prvního kbelíku, pak, aniž by ztratil rychlost, se Morgenstern prohnal mezi zbývajícími kbelíky a postupně utínal hlavy jednotlivých tuřínů. Obratně kličkoval mezi řadami, zasahuje tuříny těžkým kladivem s ohromující přesností.

Aric už otevřel oči. Přes všechnu teatrálnost a hloupost toho představení, přes jeho opilost, přes fakt, že Morgensternovi bylo již hodně přes padesát a že vážil hodně přes dvě stě liber, byl Aric ještě stále ohromený, jak to ten velký kolohnát umí se zbraněmi.

Morgenstern s vítězoslavným výkřikem elegantně zlikvidoval posledního nepřítele zastoupeného kbelíkem, smetl ho tak silným úderem, až jej odmrštil přes stít domu. Pak mu bota uklouzla na mokřích dlažebních kostkách, klopýtl a hlavou napřed vběhl do stáji. Skrz dveře, které před sebou nestačil otevřít.

Aric přimhouřil oči. Pak se otočil a vrátil se dovnitř. Vypadalo to, že je čeká ještě dlouhý den.

Uvnitř Letického orla se znovu připojil k Anspachovi, Gruberovi a von Glickovi, kteří seděli u malého stolku v rohu místnosti.

„Dokázal to?“ zeptal se Gruber.

Aric přikývl. „Všechny.“

Anspach potlačoval svůj chraplavý, melodický smích. Byl to pohledný muž něco přes třicet, s ďábelskýma očima a úsměvem, který odemyká pásy cudnosti. „Řekl bych, že to dělá šest šilinků od každého.“

„U Vlka, Anspachu!“ zahřměl von Glick. „Cožpak není nic, o co by ses nevsadil?“

Anspach shrábl svou výhru. „Vlastně ne. To mi připomíná, že jsem vsadil pytel zlata na hlavu jedné kozy, která dnes odpoledne poběží v Bernabau.“

Von Glick zděšeně potřásl hlavou. Tenhle ostřílený Vlk ze staré školy byl hubený, kostnatý muž tak kolem šedesátky. Měl dlouhé a řídké prošeďavé vlasy a jeho tvář pokrývalo husté strniště. Byl neoblomný a nikdy s ničím nesouhlasil. Arika napadlo, jestli existuje vůbec něco, na co by si von Glick někdy nestěžoval. Z nějakého důvodu pochyboval, že tento upjatý stařec někdy toužil stát se vznešeným válečníkem.

„Tak kde je Morgenstern teď?“ zeptal se Gruber, zatímco si pohrával se svým korbelem.

„Šel si lehnout,“ odpověděl Aric. „Vždyť ho znáš, myslím, že... že to s tím pitím přehání.“

Ostatní tři si odfrkli.

„Bratře templáři,“ řekl Anspach „nejsi členem našeho vznešeného řádu dost dlouho, abys to viděl na vlastní oči, ale náš Morgenstern je proslulý svou nesmírnou žízni! Některé z jeho největších vítězství na bitevním poli... jako když se v bitvě u Kernovy brány vypořádal s tou orkskou havětí... takové bitvy byly vybojovány s požehnáním Ulrikovým a s podporou piva!“

„Možná,“ opáčil Aric pochybovačně. „Ale myslím, že to na něho má špatný vliv. Na jeho reflexy. Na jeho soustředění...“

„Ty tuříny zničil, nebo ne?“ zeptal se von Glick.

„A také dveře od stáje,“ odpověděl Aric ponuře.

Zmlkli.

„I tak se vsadím, že náš Morgenstern...“ ozval se po chvíli Anspach. „Vsadím se, že by dokázal.“

„Ale, buď zticha,“ zavřel von Glick.

Aric si znovu sedl a pozorně se rozhlédl po zakouřeném výčepu. Uviděl Ganze, jejich nového, mladého velitele, jak sedí stranou společně s horkokrevným Vandamem, který na něj dychtivě mluvil.

„Co se tam děje?“ zeptal se Grubera. Bělovlasý Gruber byl hluboce zamyšlený, ale jakmile ho Aric oslovil, rychle se vzpamatoval.

Vypadá skoro vystrašeně, pomyslel si Aric. To není poprvé, co jsem ho přistihl zahloubaného do nepříjemných myšlenek.

Gruber byl z celé rotы nejvíce uznávaný muž, veterán jako Morgenstern a von Glick, kteří sloužili se starým Jürgenem od samého začátku. Jeho vlasy byly řídké, oči bledé, jeho papírově pobledlý obličej téměř průsvitný věkem, ale Aric věděl, že má sílu, strašlivou sílu, která se skrývá uvnitř.

Až na tenhle okamžik... teď, poprvé za osm měsíců od chvíle, kdy se připojil k rotě, Aric ucítil, že Gruberova síla slábne. Bylo to věkem? Bylo to... kvůli Jürgenovi? Nebo to způsobilo něco jiného?

Aric znovu ukázal směrem k Vandamovi a Ganzovi. „Co to Vandam špitá veliteli do ucha?“

„Slyšel jsem, že Vandam chce odejít,“ řekl von Glick tiše. „Jde mu jen o slávu. Touží po povýšení. Myslí si, že je naše rota mrtvá. Chce přejít do jiné. Možná do Červené roty.“

Všichni čtyři nesouhlasně zabručeli a chopili se pití.

„Nemysli si, že ho Ganz nechá. Ganz ještě neměl dost času, aby se ukázal jako velitel od doby, co... co se to stalo. Nebude chtít ztratit muže, aniž by dostal příležitost něco předvést.“ Gruber se zatvářil zamyšleně. „Jestli nás ještě někdy nechají něco předvést.“

„Mitterfruhl není daleko,“ řekl Anspach. „Pak teprve začne doba válečných tažení. Něco se naskytne... dobrý nájezd do Temnot. Na to vem jed.“

Aric byl zticha. Něco se brzy muselo stát, nebo se tahle statečná rota Bílých vlků rozpadne navždy.

Velký Ulrikův chrám byl téměř prázdný. Vzduch byl nehybný, chladný a prosycený kouřem ze svíček.

Ganz vešel dovnitř a uctivě odložil své rukavice a válečné kladivo v relikviáři ve vstupní hale.

Akustika v rozlehlé, klenuté chrámové lodi byla skvělá a Ganz jasně slyšel mumlání čtyř rytířů, kteří klečeli se skloněnými hlavami a šeptali své modlitby na druhé straně hlavního oltáře. Slyšel také slabé skřípění, jak chrámový mistr leštil mosazné ornamenty na pulpitu. Velká socha samotného Ulrika se nad ním tyčila jako bouřkový mrak a bránila světlu z vysokých oken v přístupu.

Ganz sklonil hlavu, jak to dělal vždy, pak přešel místnost a poklekl před posvátný oheň.

Chvilí klečel, když tu ucítil ruku na svém rameni. Ganz zvedl hlavu a pohlédl do obličeje Ar-Ulrika, samotného velekněze, jehož drsné vousaté rysy osvětlovaly plameny.

„Měli bychom si promluvit, Ganzí. Jsem rád, že ses zastavil. Pojd' se mnou do plukovní kaple.“

Ganz vstal a vykročil po boku starého válečníka. Viděl, jak čtyři rytíři odcházejí a zvědavě koukají jeho směrem.

„Přišel jsem si pro... radu, veleknězi,“ začal Ganz. „Tato sezona bude má první, co budu velet mužům, a já–“

„Nemáš dost sebedůvěry, Ganzí?“

„Ne, pane. Ale nemám dostatek zkušeností. A ti muži jsou tak... lhostejní.“

Sešli dolů po krátkém schodišti, až došli k železným mřížovým dveřím, kde templář Šedé rotý držel stráž. Uctivě velekněze pozdravil a sundal visací zámek, takže se dveře otevřely. Ganz následoval Ar-Ulrika dovnitř. Vešli do menší, teplejší vnitřní části plukovní kaple, zdobené standartami, korouhvemi, trofejami a pamětními deskami.

Oba muži se krátce uklonili velké vlčí kožešině, která visela na zdi, a také rozšklebenému, stříbrem vykládanému chrámovému klenotu na vyvýšeném podstavci, který stál pod ní. Vlčí čelisti, nejvýznamnější relikvie.

Velekněz se před ní krátce uklonil, zamumlal krátké poděkování Ulrikovi a Atrurovi, pak se napřímil a otočil se ke Ganzovi. Jeho oči se típyly jako první jinovatka těžkého Jahdrungu.

„Vaše rota je více než lhostejná, Ganzí. Bývaly časy, kdy byla Bílá rota nejskvělejší a nejlepší z těch, které mohl chrám uvítat. O jejích skutcích si mohli jezdcí ostatních Vlčích rot, Šedé či Červené, nechat jenom zdát. Ale nyní je slabá - ztratila cíl. Celou zimu jen nečinně trávil zde ve městě a plýtvala svým zdravím, penězi a časem. Z některých členů se stali opilci. Zvláště z Morgensterna.“

„Někteří lidé přehánějí...“

„Ulevoval si do křtitelnice ve Verenině chrámu,“ přerušil ho velekněz nesmlouvavě. „Při velkém obřadu. A pak řekl kněžům, že samotná bohyně je ‚pěkná kost‘ a potřebovala by rozhodně... co že to bylo?“

Ganz si povzdychl. „Muže, veleknězi.“

Velekněz přikývl. Ganzovi připadlo, že se skoro usmíval, ale nemohla to být pravda a jeho tón to jen potvrzoval.

„Morgenstern dělá rotě hanbu. A Anspach. Víš o jeho zálibě v hazardu? Dluží značnou částku peněz maktlům ze stadionu i některým méně oficiálním sázkařům. Už dvakrát jsem se sešel s tím vaším horkokrevným Vandamem, který mě žádal, abych ho přeřadil do Červené rotý. Nebo do Zlaté. Nebo kamkoli jinam.“

Ganz svěsil hlavu.

„Ostatní mají také problémy... každý z nich. Nepředstírám, že je tvoje práce lehká, Ganzí; velet morálně pochybené tlupě, jako je tahle. A vím, že to všechno pramení z incidentu, ke kterému došlo minulé léto v Drakwaldu. Ta smečka bestií vás dostala. Byli silní. Někdy, Ulric nás ochraňuj, zlo zvítězí. Byla to tragédie, že Bílá rota ztratila tolik dobrých mužů. Že ztratila Jürgena. Není to pro tebe lehké, zastávat jeho místo.“

„Co mám dělat, veleknězi? Nemám takový respekt jako Jürgen. Jak mám dát Bílou rotu zase dohromady?“

Velekněz přešel ke vzdálenější stěně a zvedl Vessovu korouhev. Byla stará, roztrhaná a poskvřená dávno zaschlou, vznešenou krví. Byla to jedna z nejstarších a nejváženějších bojových korouhví vlčích rot a byla svědkem největších templářských vítězství.

„Vezmi svou rotu pod starou ctihodnou korouhvi ven, do lesů, a zničte tu smečku bestií, která poskvřila vaši čest.“

Ganz ohromeně uchopil žerď korouhve. Vzhlédl a uviděl ocelový pohled svého starého velitele Jürgena, který na něho shlížel z nejnovější vyryté pamětní desky na stěně.

Ještě dlouho zíral Ganz do mramorového obličeje, zatímco si v paměti vybavoval jeho bílý vous, jestřábí pohled a slavnou zdobenou pásku přes oko. Věděl, že velekněz má pravdu. Byla to jediná možnost.

Bylo chladné ráno a opět pršelo. Čtrnáct bratrů Bílé rotý se shromáždilo ve stájích hned za chrámem, aby osedlalo své válečné oře. Tiše přitom reptali a od pusy jim stoupala pára.

„Přepad? Před Mitterfruhlem?“ stěžoval si Morgenstern, který do sebe naléval obsah čutory z vaků u sedla, předstíraje, že je kontroluje.

„Opíjet se? Před snídaní?“ poškleboval se von Glick tiše.

Morgenstern se tomu zasmál. Jeho smích byl dunivý a těžký, ale Aric věděl, že to bylo jen předstírané veselí. Viděl napětí, které se přelévalo po Morgensternově sinalém obličeji a také viděl, jak se jeho mohutné ruce třesou.

Aric se rozhlédl kolem sebe. Vandam byl připravený, jeho obličej byl rudý odhodláním. Bílou vlčí kožešinu měl jen tak přehozenou přes rameno pozlaceného brnění. Gruber upíral pohled do dále, chladně a zamýšleně, a přitom si pohrával s řemínky postroje svého rychlého oře. Einholt, starý, holohlavý válečník s jízvou přes tvář a slepým okem, vypadal unaveně, jako by se moc dobře nevyspal. Aric si byl jistý, že veterána Einholta pronásleduje bez ustání každou noc nějaká stará noční můra.

Anspach se smál a vtipkoval se svými druhy. Von Glick se na něj zamračil. Ganz byl zaražený a tichý. Ostatní začali nasedat na koně, vzájemně se provokovali a špičkovali — k smrti unavený Kriber, podsaditý Schiffer, světlovlasý obr

Bruckner, rudovlasý Kaspen, hubený Schell a Dorff, který si pískal další ze svých nemelodických popěvků.

„Ariku!“ vykřikl Ganz a Aric vyrazil přes dvůr. Jako nejmladší z celé roty měl tu čest nést korouhev. Byl ohromen, když mu Ganz vložil do ruky vzácnou Vessovu korouhev. Všichni na dvoře utichli.

„Podle nařízení samotného velekněze vyrazíme pod Vessovou korouhví. Jedeme si pro pomstu,“ řekl Ganz stroze a vyšvihl se do sedla.

Otočil svého koně a celá rota cvalem vyrazila za ním. Vyjeli ze dvora do ulic a dál do deště.

Ve stínu mohutné Fauschlagské skály vyrazili západním viaduktem ven z města. Vysoko nad nimi se do chladné a nehostinné oblohy tyčily skalnaté stěny a věže Middenheimu, stejně jako už více než dva tisíce let.

Nechali dým, zápach a hluk města za sebou a prodírali se kolem řady naložených vozíků směřujících na altmarktský trh: zástupy dobytka ze Salzenmundu a plné káry marienburských obchodníků s tkaninami proudily kolem. Všichni ustupovali ke krajům šedesát stop širokého viaduktu, aby mohla Vlčí rota projet. Když vyjíždějí Ulrikovi nejlepší muži, jen blázen by se jim pletl do cesty.

Bílá rota opustila viadukt a vjela na Altdorfskou cestu, klusem se hnala do vlhkých lesů. Jeli po lesní stezce celých šest hodin, než zastavili, aby napojili koně a najedli se ve vesnici, na niž cestou narazili. Odpolední slunce se jim lesklo na šedých a zlatých plátech brnění. Horko vylákalo mlhu ze stromů, takže ujížděli jakoby hustým dýmem. V každé vesnici, kterou projížděli, vyšli místní lidé ven, aby se podívali na statečnou a obávanou skupinu templářů, prozpěvující si na své pouti bojovou hymnu.

Přespali ve vesnickém stavení nad vodopádem a za svítání vyrazili na temnější stezky, dlouhé cesty pokryté černým bahnem, vedoucí dolů do rozblácených temnot Drakwaldského lesa, hvozdu, který pokrýval zemi jako pohozený plášť nějakého temného boha.

Bylo poledne, ale bylo bledé a mátoživé, mrazivý déšť stékal po obnažených větvích černých jilmů a pokroucených javorů. Zem pod nimi pokrýval zapáchající, slepený povlak uschlých listů, které spadly minulý podzim a nyní zahrňovaly zpět do tmavé země. Ještě dlouho potrvá, než sem přijde jaro.

Až na čtrnáct jezdců zde nebylo ani živáčka. Občas se v dáli ozvalo tukaní datla a tu a tam zaskřehotala potáplice nebo nějaký jiný pták. Aric pozoroval pavučiny na nízkých větvích, pokryté dešťovou vodou, takže vypadaly jako diamantové náhrdelníky.

„Kouř,“ vykřikl náhle von Glick. Všichni přitáhli koňům uzdy a zavěťili.

„Má pravdu!“ řekl Vandam dychtivě a vytáhl dlouhý topor svého válečného kladiva ze smyčky sedla.

Ganz zvedl ruku. „Uklidni se, Vandame! Jestli vyrazíme, vyrazíme buď všichni, nebo vůbec. Ariku, zvedni korouhev.“

Aric se zařadil vedle velitele a vztyčil starou korouhev.

Ganz pokynul ostatním a zástup se ve dvojicích, bok po boku, rozjel za ním směrem ke kouři. Kopyta koní se bořila do listnaté břečky a hniloby.

Mýtina byla široká a otevřená — stromy na ní byly vykácené a dřevo teď hořelo na kamenné desce, která ležela před hrubě opracovanou sochou. U ohně se modlilo pět kývajících se chlupatých postav.

„U Ulrika! Vleč! Vpřed!“ zařval Ganz a všichni koně vyrazili cvalem, jejich kopyta vytrhávala trsy půdy a voda z rozbahnělé země pod nimi se rozstříkovala.

Bestie ve svatyni se s hrůzou v očích otočily a snažily se rychle ukrýt před útočníky.

V zadních řadách vřavy Morgenstern zpomalil a obrátil se ke Gruberovi, který se náhle zastavil.

„Co se děje?“ zařval. „Přijdeme o tu zábavu!“

„Myslím, že můj kůň ztratil podkovu,“ zavrčel Gruber. „Jed' dál, ty starý blázne! Jed' dál!“

Morgenstern se otočil zpět a pořádně si přihnul ze své láhve, kterou měl připevněnou u sedla. Pak s hrozivým křikem vyrazil ze svahu dolů do hlavní vřavy.

Nízká větev ho srazila ze sedla.

Zbytek jezdců se hnál mýtinou, Aric křičel a zvedal korouhev vysoko nad hlavu. Tři bestie se daly na útěk. Zbylé dvě popadly kopí a otočily se, aby čelily útoku, přičemž pištěly zvláštním, nelidským způsobem.

Nyní vedl útok Vandam. Máchnutím palice prorazil lebku jednomu z obránců a srazil tu stvůru s kozí hlavou na zem.

Ganz, který byl hned za ním, těsně minul druhého a pokoušel se ho dosáhnout. Jeho kůň však uklouzl na mokřích listech a shodil ho ze sedla.

Bestie se otočila, aby této příležitosti využila, ale v příštím okamžiku ji Aric a Kriebler dostali mezi své koně a rozdrtili ji kosti.

Anspach tryskem uhněl kolem svatyně za jedním z uprchlíků a v ruce točil kladivem. Von Glick byl těsně za ním.

„Deset šilinků nato, že ho zabiju já!“ zasmál se Anspach. Von Glick zaklel a snažil se dostat na jeho úroveň, ale Anspach mrštil kladivo a to se točivým pohybem rozletělo za unikajícím tvorem. Urazilo korunu mladému stromku a minulo tvora o dobrých deset yardů. Anspach zaklel a prudce zatáhl za oštěv.

„Bůh ti pomáhej, abys vůbec někdy vyhrál sázku!“ vykřikl von Glick, který pokračoval dál a dostihl tvora u řady stromků. Dvakrát vši silou udeřil, ale ani jednou ranou se netrefil, tvor však klopýtl a dostal se na dosah Dorffovi, který mu vyrazil mozek z hlavy.

Zbylí dva uprchli mezi stromy. Vandam uhněl za nimi, aniž by zpomalil.

„Zpátky! Vandame! Vrať se!“ křičel Ganz po tom, co se zvedl a postavil svého otřeseného koně.

Vandam mu nevěnoval pozornost. Slyšeli jeho výkřiky, ozývající se z lesa.

„Schelle! Von Glicku! Jedte a přiveďte toho idiota zpátky!“ přikázal Ganz a oba jezdci poslechli. Všichni ostatní se zastavili v kruhu kolem svatyně. Ganz se podíval za sebe a spatřil, jak Gruber na pokraji mýtiny sesedá z koně a pomáhá

Morgensternovi opřít se o strom. Morgensternův kůň klusal kolem nich s volně visícími otěžemi.

Ganz zavrtěl hlavou a vyštěkl pár nadávek.

Vyšel nahoru ke svatyni a krátce pohlédl na hrubě opracovanou sochu. Pak se rozmáchl kladivem a rozbil ji na malé úlomky.

Ganz se otočil a podíval se na své muže. „Teď ví, že jsme tady. Teď po nás půjdou a tím nám ulehčí práci!“

„Vandame? Kde jsi, ty idiote?“ hulákal von Glick, zatímco pomalu projížděl mokřinou na druhé straně mýtiny. Mezi špinavými stromy se temně rýsovaly siluety keřů a z břidlicovitých výhozů kapala dolů černá voda. Přes mlhu a stromy dokázal von Glick rozpoznat Schella, který jel rovnoběžně s ním a při tom vykřikoval „Vandame! Hned se vrať zpátky, nebo tě tady necháme.“

Von Glick uslyšel, jak se něco hýbe ve stromech vedle a pozvedl kladivo. Vandam vyjel z houští.

„To jsem si mohl myslet, že mě půjdeš hledat, von Glicku!“ zafuněl. „Staráš se o nás jako kvočna o kuřata! Jsi tak upjatý, že bys nepoznal odvalu, ani kdyby přišla a nakopla tě!“

Von Glick vyčerpaně potřásl hlavou. Moc dobře věděl, jak ho vidí mladší členové roty: těžkopádný, nepřízrůsobilý starý otrava, který jenom sekýruje a stěžuje si. Jürgen mu jednou řekl, že on je páteří celé roty, ale von Glick měl podezření, že to velitel řekl jen proto, aby se přesvědčil o jeho pravých úmyslech. Von Glick se kvůli tomu nenáviděl, ale nemohl si pomoci. V těchto dnech už neměli žádnou disciplínu. Mladí templáři byli lehkomyšlní dobrodruzi a Vandam byl nejhorší z nich.

„Ganz mi nařídil, abych tě našel,“ opáčil von Glick přísně a snažil se skrýt svůj vztek. „Co tím sleduješ, vyrazit takhle sám? Tak si slávu nezískáš!“

„Že ne?“ šklebil se Vandam. „Jednoho jsem poslal k zemi a rozdrtil mu páteř. Druhému se ale podařilo proklouznout.“

To na tom bylo to nejhorší... Vandamovu aroganci vyrovnávala pouze jeho válečnická zručnost. Ty jeho zatracené oči! pomyslel si von Glick.

„Jedeme zpátky! Hned!“ nařídil Vandamovi, který jen pokrčil rameny a otočil svého koně. „Schelle!“ zavolal von Glick. „Našel jsem ho! Schelle!“

Von Glick stále rozeznával obrysy druhého jezdce, ale mlha a stromy utlumovaly jeho hlas.

„Jed' dál,“ řekl von Glick Vandamovi. „Já ho přivedu.“

Popohnal koně podél potůčku směrem k Schellovi, který ho nakonec uviděl a vyrazil k němu. Von Glick otočil svého koně zpět.

Z křoví vyskočila s divokým řevem bestie. Schovávala se tam před Vandamem, který ji štvál jako honící pes. Von Glick se ale příliš přiblížil k jejímu úkrytu a panika ji donutila k zoufalému činu. Železný hrot kopí projel starému Vlkovi pravým bokem. Zavrával bolestí a jeho kůň se vzepjal. Bestie se do ratiště opřela vší silou a zuřivě cloumala zbraní, která se zaklínila do kosti, masa a brnění. Von Glick vykřikl, vzepjal se jako právě zaseknutá ryba. Kopí ho v sedle posunulo tak daleko, že nedosáhl na své válečné kladivo.

Schell vykřikl hrůzou a tryskem vyrazil k němu.

Když Vandam zaslechl křik, otočil se a ztuhl hrůzou. „Ulrikovy krvavé pěsti!“ zalapal po vzduchu. „Bože, tohle ne!“

Kopí se zlomilo. Volný von Glick se skácel ze sedla a dopadl do měkké vody potůčku. Bestie se na něj okamžitě vrhla. Schellův kůň přiskočil potůček v nejužším bodě, válečník se rozmáchl bodcem po stvůře a na místě ji zabil.

Pak seskočil z koně a rychle se rozběhl k von Glickovi. Ležel na boku uprostřed malé tůně a jeho obličej byl bledý bolestí. Vypadalo to, jako by jeho rudé a zlaté brnění prosakovalo do černé vody.

Vandam se přihnul k nim.

Schell se na něj podíval. Jeho oči divoce planuly hněvem. „Je naživu,“ zasyčel.

Ganz přešel přes mýtinu u svatyně k místu, kde se Morgenstern právě zvedal na nohy.

„Promluvme si,“ řekl. „O samotě. Nemyslím, že stojíš o to, aby ostatní slyšeli, co se ti chystám říct.“

Morgenstern, který sloužil chrámu o dvacet let déle než Ganz, se kysele zašklebil, ale poslechl. Mluvili potichu a přitom se vzdalovali na druhou stranu mýtiny.

Aric přistoupil ke Gruberovi, který seděl na konci ležící klády.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Můj kůň byl špatně okovaný. Myslím, že ztratil podkovu.“

„Připadá mi v pořádku,“ namítl Aric.

Gruber se podíval na mladíka, přísně, ale ne s hněvem. „Co tím chceš říct?“

Aric pokrčil rameny. Jeho dlouhé tmavé vlasy a zastřížená koží bradka Gruberovi připomínaly mladého Jürgen. „Měl bych tím snad něco říct?“ řekl.

Gruber sepnul ruce a chvíli přemýšlel. V Arikovi něco bylo, nějaký skrytý talent. Jednou z něho bude velitel a nebude ho to stát zdaleka tolik námahy jako Ganze, který se snažil a přitom byl tak málo oblíbený. Aric byl rozený vůdce. Jednou z něho bude velký válečník ve službách chrámu.

„Já...“ začal Gruber. „Připadá mi, že už nemám takový náboj, jaký jsem míval dříve. Po Jürgenově boku bylo lehké být odvážný...“

Aric se posadil vedle něj. „Máš z celé skupiny největší respekt, Grubere. Všichni to uznávají, dokonce i ti chvástavi veteráni Morgenstern a von Glick. Byl jsi Jürgenova pravá ruka. Víš, nikdy nepochopím, proč ses po Jürgenově smrti nechtěl stát velitelem, když ti to nabízel? Proč jsi to přenechal Ganzovi?“

„Ganz je dobrý chlap... vážný, bez fantazie, ale je to dobrý chlap. Odvede dobrou práci. Já jsem jen veterán. Byl bych mizerný velitel.“

„To si nemyslím,“ namítl Aric a zavrtěl přitom hlavou.
Gruber vzdychl. „Co kdybych ti řekl, že to bylo proto, že byl Jürgen mrtvý? Jak bych mohl zaujmout místo toho muže, mého přísežného velitele, mého přítele? Muže, kterého jsem zklamal?“
„Zklamal?“ opakoval překvapeně Aric.
„Toho smutného dne minulé léto, kdy na nás znenadání zaútočila ta smečka bestií. Stáli jsme při sobě na život a na smrt, jeden druhému jsme kryli záda.“
„Bylo to peklo, to máš pravdu.“
„Byl jsem hned vedle Jürgena, bojoval jsem po jeho pravé ruce. Viděl jsem toho býčího muže, jak se rozmachuje sekýrou. Mohl jsem ho zastavit, sám udeřit, ale stál jsem tam jako přimražený.“
„Nebyla to tvoje chyba!“
„Ale byla! Zaváhal jsem a Jürgen zemřel. Kdyby nebylo mne, dnes by tu byl s námi.“
„Ne,“ namítl Aric pevně. „Byla to smůla a Ulric si ho zavolal do své síně.“
Gruber se zadíval do mladíkovy tváře. „Ztratil jsem odvahu, Arik. Ostatní se o tom nesmí dozvědět... Určitě se o tom nesmí dozvědět Ganz... ale jak jsme vyrazili do útoku, cítil jsem strach. Co když budu zase jako zmrazený? Co když to bude Ganz, kdo na to doplatí tentokrát? Nebo ty? Jsem zbabělec a této rotě jsem k ničemu.“
„Nic z toho není pravda,“ řekl Aric. Pokoušel se vymyslet způsob, jak by pomohl veteránovi z jeho chmurného rozpoložení, ale přerušil ho křik. Morgenstern rázně krácel k nim s Ganzem v patách a něco hlasitě vykřikoval. Když došel ke svému koni, vyndal ze sedlových vaků tři lahve a rozbil je jednu po druhé o kmen nejbližšího stromu.
„Spokojený?“ hulákal na Ganze.
„Ještě ne,“ odpověděl Ganz se stoickým klidem.
„Ganzi! Ganzi!“ odrážel se křik mýtinou. Schell se vracel a vedl von Glickova koně. Starý válečník vrávorál v jeho sedle podpíraný Vandamem, který jel vedle něho.
„Velký vlčí bože!“ vykřikl Gruber a vyskočil na nohy.
„Von Glicku!“ zařval Morgenstern a odstrčil překvapeného Ganze stranou.
Sundali poraněného muže z koně. Celá rota stála kolem něho, zatímco se Kaspem, který se vyučil ranhojičem a lékárníkem, pokoušel ošetřit jeho ošklivé zranění.
„Potřebuje skutečného ranhojiče,“ řekl Kaspem, podsaditý muž s ohnivými vlasy, a utíral si ruce od krve. „Zranění je hluboké a špinavé a ztratil už hodně krve.“
Ganz se podíval vzhůru na oblohu. Pomalu se snášel večer. „Do Middenheimu se vrátíme zítra. Při prvním rozbřesku. Ti nejrychlejší pojedou napřed a přivezou ranhojiče a vůz. Ostatní—“
„Nikam nepojedete,“ ozval se von Glick slabým hořkým hlasem. „Nebudeme se vracet kvůli mně. Tato naše výprava má za svůj svatý cíl obnovit sílu této rotě a pomstít našeho mrtvého velitele. Nevzdáme to. Nepřipustím, abyste to vzdali!“
„Ale—“
Von Glick se s obtížemi narovnal do vzpřímené polohy. Tvář se mu přitom zkrivila bolestí. „Slib mi to, Ganzi! Slib mi, že budeme pokračovat!“
Ganz váhal. Nevěděl, co má říct. Otočil se k Vandamovi, který stál vedle něj. „Ty zatracený blázne! Je to tvoje chyba! Kdybys nebyl tak zbrklý, nikdy by se to von Glickovi nestalo!“
„Ale já—“ začal Vandam.
„Buď zticha! Rota drží pohromadě na život a na smrt! Zradil jsi hlavní myšlenku tohoto bratrství!“
„Není to jeho vina,“ namítl von Glick. Jeho oči jiskřily silou, která pramenila z jeho bolesti. „Jistě, neměl se oddělovat od skupiny a vyrazet na vlastní pěst, ale za tohle si můžu sám. Měl jsem být ostražitější, měl jsem dávat pozor. Byl jsem lehkomyšlný jako nějaký starý blázen a za to jsem také zaplatil.“
Zavládlo ticho. Ganzův pohled přelétal z jednoho muže na druhého. Na většině z nich bylo vidět znepokojení a rozpaky. Duch rotě ještě nikdy nebyl tak zkroušený, ani po Jürgenově smrti. Tehdy alespoň cítili hněv. Nyní však převládala pocit rozčarování, ztráty důvěry a přátelství.
„Utáboříme se tady,“ prohlásil nakonec Ganz. „Když budeme mít štěstí, přijdou si pro nás bestie dnes večer — a my to budeme moci skoncovat.“

Začalo svítat, bylo chladno a mlhavo. Poslední hlídka — Schell, Aric a Bruckner — vzbudila ostatní. Morgenstern rozfoukal oheň a Kaspem vyměnil von Glickovi obvazy. Starý válečník byl bledý a studený jako ráno samotné a třásl se bolestí. „Neříkej Ganzovi, jak zle mi je!“ zasyčel na Kaspenu. „Přísahvej na svůj život!“

Když šel Anspach napojit koně, našel Kriebera. Ve spánku mu šíp s černým opeřením probodl hrdlo. Templář byl mrtvý.

Stáli kolem v tichém smutku, sklíčenější než kdy předtím. V Ganzovi to vzteky vřelo. Odešel stranou od skupiny.

Gruber ho dostihl u skupinky stromů. „Je to smůla, Ganzi. Smůla, která nás pronásleduje a teď postihla ubohého Kriebera, Ulric ochraňuj jeho duši. Zasloužil si lepší konec.“

Ganz se otočil. „Co mám udělat, Grubere? Pro samotného Ulrika! Jak mám dovést tuto rotu ke slávě, když ani nedostaneme příležitost? Zničil jsem svatyni, abych bestie rozzuřil a vyprovokoval je k přímému útoku. K bitvě, ve které bychom se proslavili! Zbytečně! Oni se klidně vrátili a se svou typickou mazaností nás začali napadat a zabíjet ve spánku!“

„Tak změníme taktiku,“ řekl Gruber.

Ganz pokrčil rameny. „Ale já nevím jak! Nic mě nenapadá! Pořád musím myslet na Jürgena, na to, jak dokázal velet. Pokouším se přemýšlet stejně jako on, vzpomenout si na všechny jeho triky a nápady. A víš co? Nemohu si

vzpomenout na jednu jedinou věc. Všechna ta skvělá vítězství, která jsme zažili, a já si nemohu vybavit ani jeden z plánů, které v těch bitvách použil!“

„Uklidni se a přemýšlej, Ganzí,“ řekl Gruber s povzdechem. „A co Kernova brána? Vzpomínáš? Ten rozhodující úder, kdy jsme vpadli orkům do zad.“

„Ano, vzpomínám si na to. To zní jako taktika.“

„Přesně!“ řekl Gruber. „Ale to byl Morgensternův nápad, nebo snad ne? Nebyl Jürgenův!“

„Máš pravdu,“ odpověděl Ganz, jeho obličej se rozjasňoval. „A stejné to bylo při obléhání Aldobardu... tam to byl von Glick, kdo navrhl dvojité útok.“

„Ano,“ souhlasil Gruber. „Jürgen byl dobrý a schopný velitel. Dokázal vymyslet skvělý plán, když si vyslechl nápady ostatních. Věděl, jak naslouchat svým mužům. Síla je v rotě, Ganzí. Rozdělit nás může jenom smrt. A pokud někdo z nás vymyslí dobrý plán, dobrý velitel ví, že nesmí být natolik povýšený, aby ho nepřevzal.“

„Nuže?“ řekl Ganz a snažil se, aby jeho hlas zněl bezstarostněji, než se doopravdy cítil. „Nějaké nápady?“

Pozdní zimní vítr svištěl kolem jilmů. Templáři pokašlávali a nervózně přešlapovali na místě.

„Vsadím se, že vím—“ začal Anspach.

Ozvalo se všeobecné zamručení.

„Vyslechněme ho,“ prohlásil Ganz a doufal, že dělá správnou věc.

„Takže, já se strašně rád sází,“ řekl Anspach, jako by to byla nějaká novinka. Vstal a otočil se čelem k nim. „Mnoho lidí se rádo sází — ta šance něco vyhrát, něco důležitého a cenného, něco jiného, než s čím se běžně setkáváte. Ani bestie nejsou jiné. Chtějí se pomstít za zničenou svatyni, ale zároveň nechtějí riskovat své smradlavé kůže v přímém útoku proti obrněné jízdě. Vědí, že nemají moc dobré vyhlídky na úspěch. Takže raději zůstanou naživu. Ale kdybychom je nalákali na něco lepšího — na něco, co by jim stálo za to riskovat krky. Mohli bychom je vytáhnout z děr. To je můj plán, návnada, která by je přilákala. A vsadím se, že to bude fungovat.“

Následovalo několik souhlasných přikývnutí a pár úšklebků. Dorff tiše hvízdal. Morgensternovo říhnutí se změnilo v souhlasné zachechtání.

Ganz se usmál. To bylo poprvé, co se objevily mírné známky soudržnosti, co jejich myslí pracovaly jako jedna.

„Ale na co je nalákáme?“ zeptal se Kaspen.

Anspach pokrčil rameny. „Snažím se něco vymyslet. Máme s sebou zlato a stříbro, dohromady to hodí pěknou sumičku. Možná hrnec mincí...“

Vandam se zasmál. „Ty myslíš, že by je tohle zajímalo? Pro bestie nemá zlato příliš velkou cenu.“

„Tak co máme ještě?“ zeptal se Schell a zamyšleně si škrábal svůj šlachovitý obličej.

„Máme tohle,“ prohlásil Aric a pozvedl Vessovu korouhev.

„Ty jsi zešílel!“ vykřikl Einholt. Einholt byl tichý, zdrženlivý válečník, který toho mnoho nenamluvil. Jeho reakce všechny zaskočila. Aric zaváhal, zadíval se do Einholtova zjizveného obličejce a přál si, aby z něj uměl vyčíst ještě něco jiného než pohrdání.

„Přemýšlejte! Pomyslete na slávu, kterou by mezi svými špinavými soukmenovci získali, kdyby se jim podařilo zmocnit se naší nejslavnější korouhve. Pomyslete na vítězství, které by to pro ně představovalo,“ naléhal Aric.

„Pomyslete na tu hanbu, pokud tu zatracenou věc ztratíme!“ dodal Vandam.

„My ji neztratíme,“ namítl Aric. „V tom je ten vtíp. A je dost drahocenná, abychom na ni nalákali všechny...“

„A k sakru dost drahocenná, abychom o její udržení bojovali do posledního muže,“ dokončil za něho von Glick. „Je to dobrý plán.“

Ganz přikývl.

„Takže,“ zeptal se Dorff, „necháme ji... necháme jim ji jen tak uprostřed mýtiny?“

„To by bylo příliš okaté,“ řekl Ganz.

„A já se od ní nehnu ani na krok,“ řekl Aric rozhodně. „Je to má povinnost. Nemohu opustit korouhev.“

Ganz rychle přelétl pohledem kruh mužů. „Takže, Aric zůstane u korouhve. My ostatní se ukryjeme a budeme připraveni zaútočit.“

„Aric tady nemůže zůstat sám,“ začal Gruber.

„To by bylo pořád příliš nápadné,“ dodal Anspach. „Někdo musí zůstat s ním.“

„Já s ním zůstanu,“ přihlásil se Vandam. V jeho očích zářila dravost. Ganz věděl, že mladý bojovník dychtí odčinit svou nedávnou nerozvážnost.

Chystal se už přikývnout, když promluvil von Glick. „Statečná nabídka, Vandame. Ale budeš daleko užitečnější při útoku než zde. Nech tady mne, Ganzí. Zůstaneme u Kriebérova těla a bude to vypadat, jako byste zde zanechali nosiče korouhve, aby hlídal mrtvého a umírajícího.“

„To by bylo daleko přesvědčivější,“ usoudil Anspach.

„Já zůstanu také,“ řekl Gruber. „Budou očekávat nejméně dva muže a můj kůň stejně ztratil podkovu.“

Ganz se podíval na všechny kolem sebe. „Dohodnuto! Jdeme na to! Pro Ulrikovu slávu a na Jürgenovu památku.“

Deset jezdců se vyšvihlo do sedel, s hlasitým pokřikem přejelo mýtinu a zmizelo v temném lese. Ganz se ještě na chvíli zdržel. „Ať vás doprovází Vlk,“ řekl Arikovi, Gruberovi a von Glickovi a rozjel se za ostatními.

Aric s Gruberem udělali von Glickovi pohodlí u svatyně. Kriebera přikryli houní, kterou sundali ze sedla, přivázali koně na západní straně svatyně a rozdělali oheň. Pak Aric zarazil korouhev do jilovité země.

„Nemusel jsi zůstat,“ řekl Gruberovi.

„Ale ano, musel,“ odpověděl Gruber jednoduše. „Tohle je pro mě velice důležité.“

Podvečer začínal zahalovat okolní krajinu, zamračená obloha byla posetá tmavými kupkami mraků. Zvedl se vítr. Svištěl temným lesem, hnal před sebou šikmý déšť a pohrával si s otrhaným lemem staré korouhve.

Čtyři muži zůstali u ohně — dva z nich živí válečníci, jeden mrtvý a muž, který se pohyboval mezi životem a smrtí.

Von Glickovy oči byly temné jako obloha.

„Ulriku,“ zamumlal, svůj pohled upíral vzhůru na chladnou oblohu. „Ať už přijdou.“

Gruber se předklonil a zatahal Arika za paži. Tento signál nepotřeboval vysvětlování. Ztuhlí chladem, oba muži zvedli svá válečná kladiva a vstali. Pevně rozkročení vedle žhnoucích uhlíků ohniště se dívali přes mýtinu.

„U svatého plamene, Ariku, můj bratře,“ řekl Gruber, „teď dojde na boj.“

Pak bestie zaútočily.

Byly jich asi čtyři desítky, víc, jak si Aric vybavoval, než v bitvě, ke které došlo minulou sezonu, kdy je bestie překvapily a Jürgen za to zaplatil životem. Znetvořené zrůdy byly oděné v zapáchajících kůžích, na jejich zvířecích hlavách čněly různé druhy rohů, klů a parohů, jejich šupinatá kůže byla holá, chorá a ochablá. Při útoku ječely a oči měly divoké jako šílený dobytek, mokré, slintající tlamy otevřené dokořán, vředovité dásně, černé zuby a zahnuté tesáky odhalené. Země se pod jejich nohama otřásala.

Aric a Gruber naskočili na koně a tryskem se rozjeli mezi útočící vřavu a korouhev.

„U Ulrika!“ zaječel Aric, jeho kladivo zakroužilo vzduchem.

„U vlčích kladiv!“ řval Gruber a snažil se udržet svého koně v klidu.

„Za Chrám! Za Chrám!“ přidal se třetí hlas. Jezdci se ohlédli.

Von Glick stál s kladivem v ruce vedle korouhve a opíral se o žerd’.

„Za Chrám,“ zvolal znovu.

Válečný pokřik templářů byl stejně divoký jako řev bestii. Aric a Gruber stočili svoje koně před smečku, přičemž nabrali rychlost, a čelem se střetli s vřavou. Kladiva vířila vzduchem. Krev a mozky stříkaly z roztržitých lebek. Kopyta válečných koní trhala maso. Hlasy obou Vlků se nesly nad okolní vřavou. Aric byl radostí bez sebe. Už skoro zapomněl, jak chutná právě nadšení z boje. Gruber se hlasitě rozesmál. Právě si vzpomněl.

Von Glick stál pevně vedle korouhve. Nevěnoval sebemenší pozornost krvi, prosakující zpod jeho brnění. První bestii, která se mu dostala na dosah, zabil jediným úderem. Vzápětí padla druhá, její lebka praskla jako ořech. Třetí rozdrtil žebra. Nyní byly kolem něj tři, čtyři, dokonce pět bestií. Boj ho do sebe vtáhl stejně jako Arika a Grubera.

Aric kolem sebe tloukl vpravo i vlevo, krev zbarvovala jeho šedé brnění, pěna se kupila okolo rozružené tlamy jeho oře. Viděl, jak se Gruber směje, jak se bije...

Jak padá.

Výpad kopím srazil Grubera z koně. Dopadl mezi kvílející šelmy, divoce kolem sebe mával kladivem — ještě nechtěl zemřít. Pak zaburácel hrom.

Nahoře, na obloze, to když propukla bouře.

Dole, na zemi, to když skupina Vlků vpadla do zad zvířecí smečky.

Uvnitř, v jejich srdcích, to když Ulric pronesl Jürgenovo jméno.

Rytíři Bílé rotý zaútočili v semknuté řadě, uprostřed Ganz s Vandamem a Anspachem po boku.

„U božích zubů, jak já se potřebuju napít!“ křičel Morgenstern, zatímco pomalu postupovali kupředu.

„Ne, nepotřebuješ! Spíš bys potřeboval trochu odvahy!“ opáčil Ganz.

Zaútočili na zmatenou smečku. Válečná kladiva padala na hlavy bestií stejně zuřivě jako liják z nebes. Blesk osvětlil groteskní jatka. Krev a dešťová voda vystříkávaly do vzduchu. štekající tvorové se odvrátili od svých původních cílů a vrhli se do boje s jezdci. Aric se přehnal přes mrtvolami posetou zem ke Gruberovi a pomohl mu na nohy. Starší bojovník byl zbrocený krví, ale byl stále naživu.

„Dohlédni na von Glicka a hlídej korouhev. Dej mi tvého koně,“ řekl Arikovi. Aric seskočil ze sedla a vrátil se k Vessově korouhvi, zatímco Gruber uháněl zpět do nemilosrdné řeže.

Von Glick ležel vedle korouhve, která byla stále zabodnuta do země. Kolem něho se povalovala těla bezmála tuctu bestií.

„P-pomoz mi rozhlédnout se...“ vydechl von Glick. Aric poklekl vedle něj a zvedl mu hlavu. „Takže Anspachův smělý plán vyšel... Vsadím se, že je rád.“

Aric se začal smát, ale vzápětí přestal. Stařec byl mrtvý.

Uprostřed zuřícího boje vládl Morgenstern svým válečným kladivem a pobízel svého koně tlačenicí těl, nahýbal se vlevo a vpravo a likvidoval nepřátele s takovou lehkostí, jako by to byla řada tuřínů na převrácených kbelících. Smál se svým chrčivým smíchem a postupoval kupředu. Anspach, nedaleko od něho, ho zahlédl a začal se také smát, nepřestávaje kolem sebe tlouct kladivem.

V samém srdci boje Vandam, nejzuřivější člen rotý, jehož krev zpívala píseň slávy, ničil jednu bestii za druhou, třikrát víc než ostatní templáři. Byl zcela zabrán do masakrování netvorů, když ho úder kopí srazil z koně.

Pak spatřil Ganz ohromného býčího muže, vůdce smečky, bestii, která zabila Jürgena. Výrazil vpřed, ale váha netvorů, kteří ho těsně obklopovali, mu nedovolovala zvednout kladivo. Bezmocně sledoval, jak býčí muž pozvedá sekeru.

Smrtící úder zadržel toporem svého kladiva Gruber. Pak se s ječivým válečným řevem připojil ke svému veliteli a kryl ho z boku. Ganzovi se podařilo uvolnit zbraň, a než se obrovský býčí muž znovu rozmáchl, zarazil mu čumák do lebky, až se krev rozstříkla.

„Ve jménu Ulrika!“ zaječel jásavě Ganz. Nebesa burácela potleskem.

Dým se zvedal z pole, přes které se před okamžikem přehnala bouře, z krve stoupaly kouř a pára. Uprostřed masakru sesedli templáři Bílého vlka jeden po druhém z koní a poklekli do bahna, aby vzdali dík bésníci obloze. Divoký déšť smyl krev z brnění stejně jako modlitba očistila jejich duše. Nikdo z nepřátel nepřežil.

Ganz pomalu procházel mezi padlými, aby si je prohlédl. Von Glick ležel u Arikových nohou. Ganz si byl jistý, že Aric bránil starcovo tělo více než třepetající se korouhev.

Vandam, probodnutý čtyřmi primitivními kopími, ležel zkroucený na hromadě mrtvých těl.

„Nalezl svou slávu,“ řekl Morgenstern. „Dostal se do lepší společnosti. Samotného Ulrika.“

„Ať vlci ochraňují jeho statečnou duši,“ odpověděl Ganz.

Na zkrvaveném, rozrytém poli si Dorff začal pohvizdovat melodii, která zněla jako bojová hymna. Anspach se jí chytil a začal zpívat, doplnil Dorffovu melodii svým hlasem. Einholt se k němu přidal, jemně, hlubokými tóny. Byla to truchlivá píseň, píseň vítězství i porážky, jedna z těch starých písní, které mívál Jürgen tak rád. Než odezněly tři sloky, přidaly se všechny ostatní hlasy.

Do Middenheimu se vrátili o tři dny později. Znovu přišlo.

Mitterfruhl už skoro klepal na dveře, ale velekněz se odtrhl od příprav, které probíhaly v chrámu, sotva se k němu donesly vzrušené zvěsti. Se svým doprovodem vyčkával na náměstí před chrámem, když Bílá rota dorazila, jedenáct jezdců, pyšně jedoucích pod třepetající se Vessovou korouhví, a tři vznešení mrtví, připoutáni ke svým ořům.

Za nehybným knězem byly k počtě seřazeny Červená, Šedá, Zlatá a Stříbrná rota, válečné jednotky, které spolu s Bílou rotou tvořily celou templářskou sílu a které nyní společně pozvedly hlasy v bouřlivém provolávání slávy.

Ganz, který se tyčil vysoko na svém koni, se podíval dolů na velekněze.

„Bílá rota se vrátila do chrámu, otče,“ řekl, „a čest se vrátila do Bílé roty.“

Mrtví mezi námi

Bůh smrti na mě upřeně hleděl, zatímco jsem připravoval mrtvolu k pohřbu. Jeho oči pod kápí jsem nespasil, ale cítil jsem jeho upřený zrak na svých rukou, které se pohybovaly nad chladným tělem ležícím přede mnou, a viděl, že odvádím dobrou práci. Vzduch v kobce pod chrámem byl tichý a vlhký, mírně zapáchal plísní, popelem a tisíci mrtvolami z Middenheimu, které se na své poslední pouti dostaly až sem.

Monotónně jsem potichu odříkával slova rituálu, má mysl se soustředila jen na rytmus a sílu, kterou v sobě nesl, mé ruce se pohybovaly podle posvátných tradic obřadu. Už jsem to dělal mnohokrát předtím. Tělo ležící přede mnou bylo pouhá mrtvola, jejíž duše, které jsem poželal a která byla volná, už odešla do posmrtného života. Mým úkolem nyní bylo zapečetit mrtvolu, ujistit se, že se sem nevrátí nikdo jiný a nezmocní se prázdné tělesné schránky.

Kroky na kamenných schodech pronikly do mé mysli a přerušily kouzlo. Morr se už nedíval, božští ochránci nad oltářem byli znovu pouhými vyřezanými postavami. Kroky se na chvíli zastavily, pak pokračovaly dolů do kobky. Vysoký obrys starého bratra Gilberta zastínil na chvíli slabé světlo, když procházel dveřmi. Věděl jsem, že je to on.

„Neruším tě, že ne?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl jsem stroze. „Rušíš. To je již třetí pohřební obřad, který jsi tento měsíc přerušil, bratře, a jako pokání zaujmeš moje místo a dokončíš ho. Toto tělo má být pohřbeno dnes v poledne v lese, takže ti radím, abys s rituálem začal hned, jak mi poviš, proč jsi přišel.“

Neprotestoval. Místo toho řekl: „Našli mrtvolu.“

„Pokud sis toho ještě nevšímal, bratře, toto je chrám Morra, boha smrti. My jsme Morrovi kněží. Mrtví jsou předmětem naší práce. Jedna mrtvola navíc je stěžejší důvod pro to, abys vpadl do kobky, zatímco druhý kněz provádí obřad. Při svých studiích v Talabheimu ses toho očividně mnoho nenaučil. Možná bych ti měl dát víc lekcí.“

Zíral na mě prázdným pohledem, můj sarkastický tón buď nezaregistroval, nebo ho nepochopil. Díval jsem se na jeho prošeďavělé prameny vlasů nad čelem a na vrásky stáří kolem jeho očí a napadlo mě, jak se mohl stát novým knězem v tak vysokém věku. Ale i já jsem se přece připojil k chrámu až později. Mnoho se jich připojilo později.

„Je to žena,“ pokračoval. „Byla zavražděna. Myslel jsem, že bys to chtěl vědět.“

Zamrkal jsem. „Kde?“

„Do srdce. Nožem.“

„Kde přesně ve městě, hlupáku?“

„Ehm, v uličce hned za Utopenou krysou, v Ostwaldu.“

„Jdu tam.“ Stáhl jsem ze sebe rituální oděv a mrštil jej do rohu místnosti. „Začni ihned s pohřebním obřadem, a než se vrátím, ať jsi hotov.“

Chladný jahdrungský větřík svištěl přes břidlicové střechy a mezi middenheimskými domy z šedých kamenů. Kdyby byly na těch několika málo stromech, které rostly tak vysoko na skále, na místě, které lidé nazývali Městem Bílého vlka, ještě nějaké listy, vítr by je už dávno strhal a rozmetl po obloze. Ale zima už byla skoro u konce, svátek Mitterfruhlu se ještě nekonal a jarní pupeny se ještě nezačínaly ukazovat. Nějaký čas tady ještě nebude žádný nový život.

Řezavý vítr pronikal mou tenkou kutnou, když jsem kráčet Morrsparkem, a zmrzlá tráva mi křupala pod nohama. Pak jsem vešel do ulic, které byly tím užší a méně udržované, čím víc jsem se přibližoval jihozápadně do Ostwaldského obvodu, kde už panoval ranní shon. Zima byla krutá. Proklínal jsem se, že jsem si neoblékl plášť, než jsem opustil chrám, ale rychlost byla důležitější než moje pohodlí. Tak hustým a lidnatým městem, jako je Middenheim, se nejrůznější řeči a falešné zprávy velice rychle rozletí, a pokud šlo o nevysvětlenou smrt, každý, kdo by špatně mluvil o

mrtvých, by jen ztěžoval mou práci.

Ulička za Utopenou krysou byla úzká a pomalu se svažovala, zapáchala a byla přeplněná lidmi. Několik členů městské stráže se pokoušelo držet zvědavce stranou. Příliš se jim to nevedlo, ale přihlížející přece jen trochu ustoupili, když mě viděli přicházet. Způsobovala to černá kutna Morrových kněží, ale nešlo tady o úctu. Nikdo nemá rád, když se mu připomíná jeho vlastní smrtelnost.

Jakmile se dav rozestoupil, abych mohl projít, uviděl jsem plešatou hlavu kapitána stráží Schtutta, který postával vedle mrtvoly. Vzhlédl, uviděl mě a usmál se, když mě poznal, na obličeji mu naskočily vrásky středního věku a dobrého živobytí. Už jsme se spolu znali léta, ale jeho úsměv jsem mu neoplatil. Začal říkat něco na pozdrav, ale já jsem se už shýbal nad tělem.

Byla to žena — nebo spíš bývala. Pravděpodobně jí bylo něco přes dvacet, pravděpodobně bývala krásná. Měla tmavé hnědé zvlněné vlasy. Něco z jejího obličeje mi říkalo, že v ní kolovala severanská krev, ačkoli podle jednoho oka a tváře, již větší část chyběla, bylo velice těžké tvrdit to s jistotou. Měla ty nejmenší uši, jaké jsem kdy spatřil. Její šaty, okázalé, ale levné, vrah rozřezal všemi směry nějakým ostrým předmětem — pravděpodobně loveckým nožem nebo dýkou — ještě předtím, než jí zasadil smrtelnou ránu, která jí pronikla mezi žebry do srdce. Byl to schopný vrah a někomu velice záleželo na tom, aby vražda nevypadala tak profesionálně. Chyběla jí levá paže a někdo přehodil hrubou hnědou příkrývkou přes předmět, který ležel jen několik stop od ní. Krev, která pokrývala dlažební kameny, začala vsakovat do látky.

Nebyla to Filomena. Filomena měla světlé vlasy.

Uvědomil jsem si, kde jsem, a podíval jsem se na Schtutta. „Co je pod tou příkrývkou?“

„Nezvedej ji,“ zamumlal a v jeho hlase bylo něco úzkostlivého. Pak se otočil ke skupince senzacechtivých zvědavců hlasitě zvolal: „Rozejděte se, vy všichni. Není tu nic k vidění. Konstáble, odveďte ty lidi pryč. Udělejte trochu místa Morrovu knězi, aby mohl provést svůj obřad.“

Neměl jsem v úmyslu provádět nějaký obřad, ale jeho zmínka spolu se smrtí, která poskvřnila toto stísněné místo, stačily na to, aby se davy rychle rozešly. Starý dobrý Schtutt.

Na okamžik pohlédl dolů na mě, jeho výraz naplňovalo nějaké napětí, které jsem nedokázal rozpoznat, pak se sehnul a nadzvedl jeden roh příkrývky. Pod ní leželo něco nelidského, úd dlouhý možná čtyři stopy. Neměl žádnou ruku ani kosti, ale velké pohárkovité přísavky podél spodní části. Zapáchal rozkladem a něčím hořkým a ostrým, jako pelyněk nebo zkažené víno.

Zarazilo mě to. Cítil jsem Schtuttův upřený pohled na svých zádech a také pohledy ostatních strážných. Dívali se na tu věc pod příkrývkou, nebo sledovali, jak budu reagovat? Uvědomil jsem si, že mám zrychlený dech a násilím jsem se přinutil ke klidu. Zhluboka jsem se nadechl. Morrovi kněží přece nepropadají panice. Nesmí. Nikdo je přitom nesmí spatřit.

„Dobrá,“ řekl jsem a postavil jsem se. Bud' pevný. Rozhodný. „Potřebujeme vůz, abychom toto všechno odvezli zpět do chrámu. S vysokými boky, pokud možno.“

„Cestou sem jsem viděl káru sběrače odpadků,“ navrhl jeden z hlídačů.

„To bude stačit. Jděte a přivezte ji.“ Počkal jsem, až odejde, a pak jsem ukázal směrem k příkrývce. „Kolik lidí to vidělo?“

„Dva nebo tři.“

„Postarejte se, že budou mlčet. Zastráste je, vyděste je Ulrikem, udělejte cokoli, i kdybyste jim měli vyříznout jazyky. Poslední věc, kterou potřebujeme, je, aby ve městě propukla panika kvůli mutantovi.“

„Mutant,“ zopakoval Schtutt. Jeho hlas zněl mdle jako nějaká ozvěna. Vypadalo to, jako by se neodvážil vyslovit toto slovo dřív, než jsem ho já řekl nahlas a potvrdil tak jeho nejhorší obavy. Chapadlo? Z močálové chobotnice nebo krakena z Moře spárů pocházet nemůže, jak by se ocitlo v boční uličce v Ostwaldu. Ale teď, když to slovo vyslovil, musel jsem ho přimět, aby je nevyslovoval v místech, kde by to mohli slyšet lidé.

„Bude se to muset důkladně vyšetřit. Udělat pitva. Pokud to je... no, rychle to spálíme. U samotného Ulrika, hlavně neroznášejte po městě žádné řeči o mutantech. Ani mezi strážnými. Nechte si to pro sebe. Ale rozešlete popis té dívky: věk, výšku, oblečení, všechno mimo tu paži.“ Zamnul jsem si mrznoucí ruce. „Musíme dostat to tělo do chrámu, abych mohl začít. Kde je ta zatracená kára?“

Přijela a tělo bylo nepříliš slavnostním způsobem naloženo. Sběrač odpadků nebyl příliš šťastný, že musel přerušit svou práci. Nikdo se nechtěl dotknout té věci pod příkrývkou. Nakonec jsem ji zabalil do pláště a položil vedle mrtvoly, do zadní části zapáchajícího vozíku, pak jsem ustoupil, abych si utřel ruce do své tenké kutny. Přitom jsem si dával pozor, aby mě Schtutt neviděl.

Vozka šlehl bičem, postarší kůň v opratích se vzepjal a vozík se pomalu s rachotem rozjel dolů po špinavé kamenné dlažbě chudinských uliček směrem k otevřenému prostranství Morrsparku s chrámem ve svém středu. Schtutt a já jsme šli za ním.

„Napadá tě, kdo byla ta žena?“ zeptal jsem se.

„Až na to, že to byla...“ Schtutt si všiml mého upřeného pohledu. „Ne, to nemáme. Byla oblečená jako holka z nějaké hospody nebo možná poběhlce, ale s takovou rukou by nemohla vykonávat řemeslo. Ačkoli ji mohla zamaskovat kouzlem. Mohla někoho vylákat do uličky, odhalit své kouzlo a on ji pak v záchvatu hrůzy mohl zabít.“

„Nebo to mohla být kultovní vražda. Říká se, že ve městě sídlí mocný kult uctívající Chaosu. Nacházíme oběti. Většinou kočky.“ Otrásl se. „Kdybych si jen pomyslel, že v budoucnu nastanou problémy s Chaosem, sebral bych svou rodinu a opustil bych Middenheim. Jel bych na sever. Můj bratr má statek asi třicet mil odtud. Myslíš, že by třicet mil stačilo? Abychom unikli Temným silám?“

Neodpovídal jsem. Zaobíral jsem se svými vlastními myšlenkami. Schtuttovi očividně nevadilo, že jsem mu neodpověděl, a pokračoval v povídání.

„Neměli bychom čekat na to, co udělají. Měli bychom je vystopovat a upálit. Spálit také jejich domovy. Všechno,“ řekl a v jeho hlase zaznívala jistá dávka potěšení. „Měli bychom poslat pro pár lovců čarodějnic a začít pátrat. Vzpomínáte si na ty dva, kteří přišli z Altdorfu? Během tří dnů odhalili sedmnáct vyznavačů Chaosu a upálili je. Takové muže potřebujeme. Co na to říkáš? Dietere?“

To mě vytrhlo z přemýšlení — nikdo mě už neoslovoval Dietere — už osm let, od chvíle, kdy jsem vstoupil do chrámu. Podíval jsem se na něj a naše pohledy se střetly. Po chvíli odvrátil zrak.

„U Ulrikových vousů,“ zamumlal. „Změnil ses. Co to s tebou v tom ghúlském chrámu udělali?“

Hlavou mi běžely stovky možných odpovědí, ale ani jedna z nich se zrovna teď nehodila, a tak jsem mlčel. Mlčení je první věc, kterou se Morrův kněz naučí. To jsem se naučil dobře. Než Schtutt promluvil, rozhostilo se ticho beze slov...

„Proč to děláš?“ zeptal se. „Nechápu to. Pamatuji se, že jsi býval jeden z nejlepších kupců v Middenheimu. Všichni k tobě chodili nakupovat. Nebyl jsi jen bohatý, byl jsi—“

„Milovali mě.“ Schtutt zmlkl a já jsem pokračoval. „Můj syn a má žena, kteří zmizeli, mě milovali. Víš to. Všichni to vědí. Nikdy je nenašli. Utratil jsem stovky korun, tisíce, když jsem se je snažil najít. A zanedbával jsem obchod, který postupně krachoval, tak jsem ho nechal být, odešel jsem do Morrova chrámu a stal se knězem.“

„Ale proč, Dietere?“ Zase to jméno. Nebylo mé, teď už ne. „Tam je nenajdeš.“

„Najdu,“ řekl jsem. „Dříve, nebo později se jejich duše setkají s Morrem, přijme je vlastní rukou a já se o tom dozvím. Je to jediná jistota, kterou ještě mám. Ta nevědomost mě zabíjela.“

„To je důvod, proč to děláš?“ zeptal se. „Proto vyšetřuješ nevysvětlená úmrtí? Pro případ, že by to byli oni?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Ne, prostě mi to pomáhá zabíjet čas.“

Ale věděl jsem, že lžu.

Kára rachotila po nerovné půdě Morrsparku, která byla ještě pořád příliš zmrzlá, než aby se v ní dalo pohřbívat, až se zastavila před chrámem. Tmavé kamenné zdi stavby a holé větve vysokých stromů kolem se rýsovaly proti šedé obloze, těžké sněhem, který už brzy začne padat, jako natažené ruce nabízející zavřenou schránku neviditelnému bohu.

Schtutt snesl spolu se svým zástupcem tělo dolů do klenutého šera kobky, zatímco já jsem s přikrývkou a jejím nepříjemným obsahem v rukou vešel za nimi. Gilberta ani tělo, které měl připravovat k pohřbu, nebylo nikde vidět. To bylo dobře.

Dívčino tělo uložili na jednu ze žulových desek a já jsem odložil chapadlo, stále zahalené do přikrývky, vedle něj. Na šatech mrtvoly ulpěl zápach káry na odpadky, ale byl tu cítit i jiný pach, hořký a nepříjemný.

V tichu a pološeru to skoro mohla být obyčejná krásná žena, která bezstarostně spí. Zíral jsem na její nehybnou postavu. Kdo byla? Proč ji někdo zabil tak uváženě a chladně a proč celý čin nastražil tak, aby to vypadalo, že ji zabil mutant? Měla snad nějakého mocného nepřítele nebo zemřela z jiného důvodu? Měla jako mrtvá větší cenu? A ta paže...

Schtutt zakašlal a rozpačitě přešlápl. Cítil jsem jeho znepokojení. Možná to způsobovala těla ležící na vedlejších deskách.

„Asi bychom měli jít,“ řekl.

„Ano,“ řekl jsem stroze. Chtěl jsem být s tělem o samotě, mohl pokusit získat představu, kdo nebo co ji zabilo. Nebylo to tím, že bych měl rád mrtvé lidi. To nemám. Jen bych byl raději, kdyby zůstali naživu.

„Budeme muset vydat oficiální prohlášení,“ řekl. „Jestli je to práce mutantů, budeme to muset říct Grafovi. Budete ji pitvat ještě dnes?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nejprve vykonáme rituály, aby její duše mohla v pokoji odpočívat.“

Ne, ne „my“. Vykonám ty rituály osobně.

„Pak provedeme pitvu — kvůli záznamům a kvůli tomu Grafovu zatracenému papírování. Pak, pokud nenajdeme žádného příbuzného, jí vystrojíme chudinský pohřeb.“

„Chceš ji shodit z Utesu nářků?“ zeptal se Schtutt, v jeho hlase zazněl úlek. „Ale mutantů se musí spálit! Abychom je očistili!“

„Říkal jsem snad, že je to mutant?“ zeptal jsem se.

„Cože?“

Popadl jsem chapadlo, které leželo vedle mrtvol, a strčil jsem mu ho pod nos. Cítil jsem v prstech, jak je chladné, gumové a vlhké. Schtutt ucukl jako pohlavkovaný pes.

„Přičichni si!“ vyzval jsem ho.

„Cože?“

„Přičichni si!“

Opatrně přičichl a tázavě se na mne podíval.

„Nuže?“ zeptal jsem se.

„Je to... kyselé. Hořké. Jako něco zkaženého.“

„Ocet.“ Zase jsem nečistý úd odložil. „Nevím, odkud se to vzalo, ale jsem si jist, že to nepatří nikomu, kdo byl ještě dnes ráno naživu. Ta zatracená věc byla docela obyčejně naložená v octu.“

Schtutt a jeho muži nakonec odešli a slíbili, že se pokusí vypátrat, kdo byla ta dívka. Skoro se mi chtělo je požádat, aby to nedělali. Poslední způsob, jak ve spleť uličkách Ostwaldu zjistíte něco o mrtvém, je poslat strážné v těžkých bagančatech, aby se svým osobitým taktem nemytých lidožravých obrů kladli otázky. Příliš by nepomohlo, ani kdyby

nějakou odpověď dostali. Jistě, pořád jsem chtěl zjistit, kdo byla ta dívka, ale čím víc jsem o tom přemýšlel, tím více se mě zmocňovalo podezření, že to byla její smrt, ne ona, co bylo důležité. Někdo hodně stál o to, aby lidé uvěřili, že ve městě jsou mutanti, a kdyby bylo vyšetřování přenecháno lidem jako Schtutt, určitě by se mu to podařilo.

Nebyl to špatný chlap, uvažoval jsem, zatímco jsem připravoval rituál. Znali jsme se spolu docela dobře, ještě než jsem vstoupil do chrámu: býval to mladý kupec, který se snažil prorazit. Začal obchodovat se zbožím, na které měly výsady rodiny daleko starší a mocnější, než byla ta jeho. Nedařilo se mu, ale nevzdal se, to se mu musí nechat. Pak ho Sparsamova rodina falešně obvinila z kráčení daní a jako část svého trestu musel strávit jeden měsíc u městské hlídky. A bylo to: zjistil, že tam patří, a stal se daleko lepším kapitánem hlídky než kupcem. Což neznamenovalo, že byl dobrým kapitánem hlídky.

Zapálil jsem poslední ze svíček umístěných kolem těla, pokropil jsem je trochou svěcené vody s příslušnými gesty, které patří k obřadu, zhluboka jsem se nadechl a začal jsem pomalu, zřetelně odříkávat formuli Bezejmenného obřadu. Uvnitř jsem čekal. Morrův duch se pohyboval kolem mě, procházel mnou i znaky, které jsem vytvářel rukama a myslí, pak vyplul ven a obklopil tělo ženy ležící přede mnou, aby mu požehnal a ochránil ho před zlými silami.

A zastavil se. Něco kladlo odpor.

Síla Pána smrti se ve mně vznášela a čekala, až ji použiju. Ale bylo to, jako bych se pokoušel přitisknout dva kusy magnetitu k sobě: čím víc jsem tlačil, čím víc jsem se přibližoval k tělu, tím silnější byl odpor. Dál jsem odříkával formuli, načerpával více Morrovy síly a snažil jsem se ji rozprostřít na mrtvou, ale sklouzávala z ní jako děšť po mastné kůži. Něco nebylo v pořádku. Nemínil jsem to však vzdát. Dál jsem přeřikával formuli, pokoušel jsem se soustředit všechnu svou sílu a rozprostřít Morrovu moc na mrtvolu. Neznámý odpor však odolával. Nedokázal jsem jej překonat. Byla to bezvýchodná situace.

Jedna svíčka zaplápolala a zhasla, vyhořela až do konce. Když jsem rituál zahajoval, mohla být tak tři možná čtyři palce dlouhá. Muselo už uplynout mnoho hodin. Nechal jsem formuli utichnout a božská síla se vytratila. S sebou vzala i zbytek energie. Kolena jsem měl jako dvě zelené větévky a cítil jsem, jak se potácím vysílením. Sám v šeru jsem zíral na tělo dívky. V kobce bylo naprosté ticho rušené jen mým dechem, naprosté ticho — ale ne klid. Cítil jsem přítomnost napětí, jako by se každou chvíli mělo něco stát. Mrazivý chlad a studené kameny propichovaly jako jehličky mou kutnu a třásl jsem se zimou. Na chvíli jsem pocítil, co zde musejí cítit obyčejní lidé: hrůzu z toho, že jsem obklopen mrtvými. Hrůzu neporozumění.

Prsty jsem uhasil zbývající svíčky a spěchal jsem nahoru po schodech, za relativním teplem v hlavní lodi chrámu. Přitom jsem cítil, že můj chvilkový strach slábne stejně jako já. Na okamžik mě napadlo, že bych mohl zajít do hlavního sálu a pomodlit se, ale místo toho jsem proklouzl postranním vchodem, který vedl k soukromým komnatám kněží, prošel jsem úzkou kamennou chodbou dolů a zaťukal na dveře otce Zimmermana. Cítil jsem se nesvůj, že to musím udělat, ale někdy je jediná možnost, jak vyřešit problém, předat ho výš.

Zaslechl jsem šoupaní nohou uvnitř pokoje, tlumený hlas a pak se dveře z druhé strany pootevřely a bratr Gilbertus vyklouzl ven. Svými pohyby mi připomněl kočku nebo hada, který se protahuje malým otvorem. Usmál se na mne svým uhlazeným způsobem a vytratil se směrem k jídelně. Otevřel jsem dveře dokořán a vstoupil dovnitř. Otec Zimmerman seděl u svého psacího stolu. Vypadalo to, jako by ve spěchu psal nějaký dopis. Prsty měl od inkoustu a na podlaze ležela zlámaná brka. Otočil se a já jsem si všiml, že má inkoust i na svých bílých vousech.

„Co se děje?“ zeptal se. V jeho hlase bylo slyšet rozladění — ne z toho, že jsem přerušil jeho schůzku. Vycítil jsem, že pravděpodobně jde víc o to, že mě neměl rád.

To mi nevadilo. Ani já jsem ho neměl rád.

„V kobce je nové tělo, otče.“

„Těla jsou předmětem naší obživy, bratře. To jsi už za ta léta, co tu pracuješ, mohl upozorovat.“ Vzpomněl jsem si na vlastní slova, která jsem dnes ráno řekl Gilbertovi, a v duchu jsem toho talabheimerana proklel. Nebylo pochyb, že tady byl a stěžoval si na mou neúctu k mrtvým.

„Pokoušel jsem se mu požehnat, než ho pohrbíme,“ pokračoval jsem. „Ale požehnání... neujímá se. Vypadá to, jako by tomu něco bránilo.“

„To mluvíš o tom mutantovi?“

K čertu s tím talabheimeranem, k čertu s ním. „Ano, ale ona není—“

„Trávíš příliš mnoho času ve špíně ulic a mezi spodinou, bratře. Není to dobrá vizitka pro chrám, jako je ten náš, s jistým postavením ve společnosti. Měl bys myslet na jiné věci a trávit více svého času prací, kterou jsem ti navrhoval.“

„Nepracuji pro vás. Pracuji pro Morra.“

„Možná bys byl šťastnější, kdybys pro něj mohl pracovat v samostatném úřadě? Byli jsme požádáni, abychom založili svatyni v jednom městě v Pustinách a postarali se o tamější morru, jak jistě víš. Mohl bych tě na to místo doporučit.“

Pokynul směrem k psacímu stolu. Dokázal myslet jen na záležitosti organizace a správy, ale vždy býval malicherný úředníček, kterému víc záleželo na tom, jak věci vypadají navenek, než na opravdovém Morrově díle. Nenáviděl jsem ho, ale zároveň jsem si uvědomoval, že bez omluvy nezískám, co potřebuji, takže jsem zaskřípal zuby a ustoupil jsem.

„Omlouvám se.“ Nádech. „Ale máme dole v kobce mrtvolu, kterou se mi nedaří očistit a připravit na pohřeb. Nevím, jestli je očarovaná, nebo co, ale myslel jsem si, že byste to měl vědět, a také jsem si myslel, že byste chtěl, abych vám o tom řekl.“

„A myslel sis, že já, jelikož jsem starší, zkušenější a mocnější kněz, bych za tebe ten očistný obřad mohl vykonat? Myslel sis to?“

Myslel jsem si to, takže jsem přikývl — a uviděl, jak se jeho výraz mění. Okamžitě jsem pochopil, že jsem udělal chybu. To byla odpověď, na kterou čekal. Zlostně se na mě podíval. Cítil jsem jeho nenávist a právě jsem mu poskytl

záminku, aby ji mohl dát volný průchod.

„Tak ty sis myslíš,“ zasyčel, „že starší kněz Morrova chrámu má čas na to, aby si špinil ruce žehnáním mrtvole nějaké pouliční coury?“

„Nechtěl jsem—“

„Ty si mě troufáš žádat, abych plýtvat časem na jednoho těch tvých žebráků a mutanta k tomu? Ty se opovažuješ přijít a urážet...“

Sklonil jsem hlavu a nechal jeho slova plynout kolem sebe. Nebylo to nic, co bych už mnohokrát neslyšel. Neshody, které mezi mnou a otcem Zimmermanem, byly hlavním důvodem, proč jsem byl po osmi letech v chrámu ještě stále druhořadým knězem a nebylo příliš pravděpodobné, že bych se v budoucnu dostat výš. S tím jsem se už smířil. Na jeho místě ho nejspíš už brzy nahradí někdo jiný, ale věděl jsem, že to bude někdo, kdo jedná stejně jako on, myslí jako on a nenávidí mě stejně jako on. Pravděpodobně Gilbertus — je sice nový, ale dobře ví, jak se vlichotit. Je ctižádostivý, ten Gilbertus. Dopis, který ležel na stole otce Zimmermana, byl pravděpodobně o něm.

Nakonec příval slov zpomalil a ustal úplně. Zdálo se, že začne nový odstavec, a tak jsem zpozorněl.

„Jako pokání chci, abys šel k Útesu nářků, kde nalezněš bratra Ralfa. Má tam sloužit pohřební obřad. Odsloužíš jej místo něho. Pak se vrátíš zpět a budeš se modlit ke svatému Heinrichovi, aby tvé dobré úmysly nevítězily nad tvým zdravým rozumem. Pilně se modli, bratře. Modli se, dokud desetkrát neodezní zvon. To je vše.“

Odešel jsem.

Byla noc. Nemohl jsem usnout, ležel jsem na své tvrdé, úzké posteli a pozoroval obrazce, které měsíční paprsky vykreslovaly na kamenné zdi u okénka mé malé cely. Ostrá záře Morrsliebovy aury pomalu zatemňovala teplejší zář Mannsleibu. Byl jsem naprosto vyčerpaný, připravený o energii obřadem, který jsem ten den vykonával, ale věděl jsem, že dnes nezamhouřím oka. Jaro nejaro, na to, abych usnul, bylo příliš chladno, a má jediná příkrývka mě nedokázala zahřát tak, abych se cítil pohodlně. Kromě toho, jsem měl plnou hlavu té mrtvé dívky.

Kdo byla? Odkud přišla, aby zemřela tak potupně v ulicích Middenheimu? Měla její smrt něco společného s tím, kdo byla, nebo jen byla ve špatné hospodě a dala se do řeči se špatným mužem, který ji za rozběsku zavedl do temné zadní uličky a několikrát ji probodl dýkou a pak se postaral, aby to vypadalo, že vraždu spáchal nějaký šílenec? To on jí uřízl paži, nahradil ji něčím nelidským a schoval její pravou ruku — musel s sebou mít pytel, pravděpodobně velký a vodotěsný pytel — a pak se odplížil.

Dokázal jsem si živě představit, jaký to musel být člověk, ale zrovna teď mě nezajímal. Chtěl jsem si představit ji.

Kdysi bývala krásná. Možná byla krásná ještě minulou noc: to, co zbylo z její pleti, nepřipomínalo vyžilé rysy staré pouliční šlapky. Vrásky, které na její tváři zanechal smích, zbrázdily mladou pleť kolem úst a očí, a nalíčená nebyla. Nebyla to dívka, která používala své tělesné kouzlo, aby si vydělala na živobytí. Přinejmenším to nemohla dělat dlouho.

Co ji přivedlo, tu severskou krásku, do Middenheimu? Seveřané jsou příliš pragmatičtí a přizemní, než aby uvěřili starým příběhům o městě na vrcholku útesu, jehož ulice jsou vydlážděné zlatem z hory pod ním. Přivedlo ji sem něco jiného než sny o cizích zemích a snadném osudu. Byl to pravděpodobně kupec nebo cestovatel — možná Seveřan, ale spíš ne: ti se vzájemně nezrazují, zejména ne za hranicemi své země — jenž ji opustil, když se zakoukala do jiného muže nebo otěhotněla, nebo z jiného z tisíce dalších důvodů, pro které muži nedodrží, co ženám slíbili.

Jak dlouho ji trvalo, než zjistila, že zázemí a láska, které byly její jedinou jistotou, jsou jen planým žertem? Její šaty vypadaly celkem nově a pravděpodobně byly příliš drahé pro ženu která pije u Utopené krysy, takže nejspíš nebyla na ulici dlouho. Pokud někoho nedávno nepřepadla. Ne, lidé se umějí přetvářovat během života, ale mrtvý obličej prozradí, jaký člověk doopravdy byl, a já jsem v tom, co ještě zbylo z jejího obličeje, neviděl nic, co by prozrazovalo, že se jednalo o zlodějku. Nenašel jsem v něm ani nic z rysů otrlých, beznadějných prostitutek. Nejspíš pro ni ještě vydělávání si na živobytí šarmem a hlubokým výstřihem bylo něco docela nového. Nebo dost nového na to, aby ještě nedokázala rozeznat, kdo se k ní bude chovat dobře a kdo nenávidí ženy jako ona a nepřeje jim nic dobrého.

Někdo ve městě musí přece vědět, kdo byla, a já jsem ji chtěl požehnat jejím pravým jménem, až ji budu pohřbívat.

Někdo to věděl. Možná že to věděl muž, který ji zabil, a to znamenalo, že ho musím najít. Nikdo z Utopené krysy by nepřipustil, že si pamatuje něco z minulé noci — tak to zde prostě chodilo, dokonce ani strach ze samého Morra by je nepřiměl promluvit.

Ozval se slabý zvuk, náhlé zachvění, které zatřáslu budovou chrámu. O několik okamžiků později se to opakovalo. Pak se chvíli nedělo nic a ozvalo se to potřetí. Odněkud dole chodby jsem zaslechl skřípot dřeva a bouchnutí rozražených dveří. Běžící kroky. Krátce jsem uvažoval, jestli nemám vstát a zjistit, co se děje, ale byl jsem příliš vyčerpaný z nezdařeného obřadu, a tak jsem se jen převalil na bok. Ať si to vyřeší Zimmerman. Když si tak střeží svoje postavení hlavy chrámu, ať také převezme nějakou zodpovědnost, která je s touto pozicí spojená. Vrátil jsem se ke svým myšlenkám.

Ta paže — paže, která nebyla její. Všechno se to točilo kolem ní. Existují mnohem jednodušší způsoby, jak ve městě, jako je Middenheim, rozšířit paniku z Chaosu a mutantů, než narařit vraždu, kterou měl mutant spáchat v zapadlé uličce.

Tak proč tohle všechno? Jediná další možnost, která mě napadla, byla, že jedině mrtvý mutant by inicioval úřední vyšetřování. Což by znamenalo spoustu papírování. A patrně povýšení někoho ze strážných. Možná to znamenalo také lovce čarodějnic a několik upálených stařen. A byl by do toho zatažen i chrám, protože bychom museli provést pitvu těla a sepsat úřední hlášení. Což znamenalo, že první místo, kam by bylo mrtvé tělo přeneseno, bylo sem. Ale proč? A proč mrtvolu vysoké severské ženy s hebkou kůží, která byla stejně bezejmenná jako já, místo nějaké místní holky pro pobavení?

Ozval se výkřik a já se okamžitě probal — musel jsem usnout. Někdo běžel chodbou dolů kolem mého pokoje a něco

vykřikoval. V dálce se ozvala rána.

Nějaký problém. Vyskočil jsem z postele a v běhu jsem na sebe natahoval kutnu. Bylo šero a v slabém měsíčním světle jsem nikoho neviděl, ale z hlavního sálu chrámu se ozýval hluk, takže jsem se tam rozběhl. Blikající světlo a křik mi říkaly, že běžím správným směrem. Spojovací dveře byly otevřené — ne, byly vytržené z pantů a ležely na podlaze. Přeskočil jsem je a vběhl do hlavního sálu.

V sále vládł zmatek. Vypadalo to, jako by tu řádila bouře. Všechno bylo zničené. Věčné plameny vyhasly, ale ve světle, které se rozlévalo z nočních svítilen ve výklencích na sloupech, jsem spatřil tři kněze, dva z nich vybavené provizorními zbraněmi — koštětem, obřadní holí — jak pobíhají kolem dokola, ale zároveň se od někoho drží v uctivé vzdálenosti. Byla to ona.

Byla to ona. Obličej, který jsem si představoval, když jsem ležel ve své posteli, se usmíval tupým, mrtvým šklebem. Vypadala strašně, ale stejně tak byste vypadali i vy, kdybyste byli zavražděni předešlého dne. Její pohyby byly trhavé a prudké, oči prázdně zíraly a z jejího obličej nebylo možné vyčíst jakýkoli výraz, až na prázdný úšklebek. Jednou rukou svírala torzo těla bratra Rickarda. Chybějící části byly pohozyeny o kus dál na zemi. Zatímco jsem sledoval celou scénu, pustila tělo a začala otáčet hlavou ze strany na stranu, jako by po něčem pátrala jakýmsi zvláštním smyslem, kterým normální člověk nevládne. Vypadalo to jako... vlastně jsem nevěděl, jak to vypadalo.

„Držte se zpátky!“ Byl to otec Zimmerman. Pochyboval, že by měl někdo z nás v úmyslu se přiblížit. Otec Zimmerman začal něco odříkávat. Podle zvuku jednotlivých slabik nějaký rituál, ale žádný takový jsem nikdy neslyšel. Hlava mrtvé ženy se rychle napřímila, jako by našla to, po čem pátrala. Pak se vydala pomalým a ztuhlým krokem směrem k němu.

„Otče! Utečte!“ zaječel jsem a zoufale pátral po něčem, čím bych se mohl bránit. Morrův kult na tom pokud šlo o zbraně nikdy nebyl moc dobře a jeho chrámy rozhodně nebyly navrženy na boj. Mrtvola udělala další krok směrem k otcí. Ten stále tiše deklamoval, nyní rychleji, v jeho obličej se zračila panika. Mohl jsem ho odtáhnout do bezpečí, ale neudělal jsem to, místo toho jsem utekl nahoru k hlavnímu oltáři. Tam pod velkým kalichem ležela plytká mísa, její zlaté stěny a tmavá tekutina uvnitř se nádherně třpytily v šeru. Za mnou ozval výkřik, vysoký, jako od staré ženy.

Objal jsem mísu rukama a namáhavě jsem ji zvedl. Byla těžká tekutinou, která se uvnitř převalovala mezi nízkými okraji. Jak jsem se sni otočil, uslyšel jsem zapraskání a ještě jsem stačil zahlédnout, jak otec Zimmerman umírá. Jeho páteř byla zlomená jako podzimní větévka. Mrtvá žena upustila jeho tělo podlahu, kde sebou ještě několikrát křečovitě zaškubalo.

Ztěžka jsem vykročil po mramorových dlaždicích. Tekutina ve velké míse přelévávala, s každým krokem jsem ji trochu vylil. Zatímco jsem se k ní blížil, mrtvola podobná loutce pohazovala hlavou sem a tam a pátrala po dalším cíli. Zbylí dva kněží couvali co nejdál od nás dvou. Byl jsem od ní patnáct stop. Deset. Její hlava se otočila mým směrem a rozpáraný obličej na mne ve smrtelném úsměvu obnažil své zuby.

Mrštíł jsem proti ní mísu a její obsah vystříkl ven. Nebyla to svěcená voda, jen olej, požehnaný k pomazávání truchlících. Zalil ji od hlavy k patě, promácel zbytky šatů, které kdysi byly krásné. Mísa dopadla hranou na podlahu a se zařinčením se odkutálela stranou. Pozpátku jsem uskočil, popadl jsem noční svítilnu z výklenku na nejbližším sloupu a mrštíł ji na tu promáčenou odpornost.

Bylo to, jako když rozkvetne květ nebo jako když se slunce prodere skrz mraky. Chrám ozářilo světlo z hořící ženy. Plameny ji pohltily. Něco uvnitř jí muselo říct, co se děje, protože začala neohrabaně tlouct rukama kolem sebe ve snaze plameny uhasit. Pak upadla na zem. Její tělo praskalo. Cítil jsem zápach škvařící se kůže...

Druzí dva kněží — Ralf, jak jsem si teď všiml, a Pieter — stáli jako z kamene a sledovali, jak tělo i chrám hoří. Na hašení jsem neměl ani pomyslen, uháněl jsem k hlavním dveřím a ven do krutého chladu noci, přičemž jsem usilovně přemýšlel. Mrtvé severské ženy. Chybějící ruce. Živé mrtvoly. Na schodech jsem potkal Gilberta, který právě přicházel.

„Kam běžíš?“ řekl.

„Vyhlásit poplach.“

„To jsem už udělal. Co se stalo?“

„Ta mrtvola obživla. Někdo ji ovládal. Otec Zimmerman je mrtvý.“

„Aha,“ nevypadal překvapeně. „Půjdeš zpět dovnitř?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Za prvé, celý chrám je v plamenech, a za druhé vím, kdo zabil tu dívku.“

„Och, opravdu? Kdo?“

„Nekromant,“ řekl jsem. „Nekromant se záští.“

Pokud se chcete dozvědět něco o zášti, musíte si promluvit s trpaslíkem. Myšlenka, že budu muset navštívit právě tohoto trpaslíka v tuto noční hodinu, se mi nijak nezamlouvala. Ne proto, že bych ho snad musel budít — věděl jsem, že nebude spát — ale kvůli tomu, v jaké části města žije. Oblast Altquartieru byla během dne dost nehostinná, ale po půlnoci to bylo stokrát horší: nejlevnější děvky, nejodpornější zločinci a nejzoufalejší lidé. A uprostřed toho všeho ležel Bretonský dům.

Ve světle měsíce vypadalo toto místo stejně omšele, jak jsem si je pamatoval: stará, malá hospůdka s průčelím natřeným černou barvou, s popraskanými tabulkami oken a zatuchlým zápachem vařeného zeli, který se vinul z laciné jídelny nahoře. Zdálo by se, že je zavřeno, ale já věděl, že není: podniky jako tenhle pro vás nebyly nikdy zavřené, pokud vám některý ze zákazníků nebo pravidelných hostů dlužil nějakou laskavost. Za ta léta jsem tu strávil pár pěkných večerů, dostal jsem pár dobrých rad a zapletl jsem se do dvou rvaček. Doufal jsem, že to posledně zmíněné se nebude dnes opakovat.

Zaklepal jsem na dveře a za několik okamžiků se otevřela malá špehýrka. „Kdo je to?“

„Hledám Alfrika Půlnosku,“ řekl jsem.

„Kdo ho hledá?“

„Řekněte mu...“ na okamžik jsem se zarazil. „Řekněte mu, že ho hledá muž, který si kdysi říkal Dieter Brossmann.“

Dveře se zavřely. Dokázal jsem si představit rozhovor, odehrávající se na druhé straně dveří. Po nekonečné době, která ve skutečnosti trvala minutu nebo dvě, se dveře otevřely a objevil se malý, podsaditý mužik ostříhaný podle kastrolo.

„Pojď dál,“ řekl.

Vstoupil jsem. Existuje trik pro dlouhé róby, který všechny urozené dámy znají a který by se všichni kněží měli naučit: našlapujte zlehka, krátce a potichu a pokud to budete dělat správně, vypadá to, jako byste nechodili, ale klouzali po podlaze. S černými kutnami Morrových uctíváčů to může vypadat velice tajemně. Když jsem vstoupil, hovor začal vážnout a jak jsem procházel místností, ticho ji zahalovalo jako příkrývka z chladné rosy. Mohlo tu být tak deset lidí, od obyčejných pobudů chlemtajících laciné pivo až po lidi méně špatné pověsti sedících u sklenic s vínem nebo absintem.

Muž v ploché černé bretonské čepici, který seděl u baru, na mě kývl a pozvedl svou sklenici. Jeho obličej byl popraskaný stářím a těžkým životem jako nějaký starý obraz a jeho oči vypadaly jako dvě krví podlitá vařená vejce. Poznal jsem ho: kdysi dávno jsem ho znával dobře, ale teď už jsem si nemohl ani vzpomenout na jeho jméno. Pravděpodobně jich měl několik.

Z jednom z boxů na druhém konci místnosti se ozval hluk. Nikdo se tím směrem nepodíval, takže jsem věděl, že je to místo, které hledám, a vydal se tam. Obrovská Alfrikova postava se tísnila uvnitř spolu s jedním z jeho pomocníků a nějakým tlust'ochem v bohatě zdobených šatech, který seděl naproti. Stůl na trpaslíkově straně pokrývalo několik prázdných korbělů a hromádka zlatých mincí. Alfric vzhlédl. Jeho vousy byly šedivější než kdysi a jizvy kolem jeho zdeformovaného nosu rudě zářily: jasný důkaz nadměrné konzumace alkoholu. Ale nebylo by ode mě příliš moudré, abych dával najevo, že je opilý nebo nepozorný.

„Dobrý večer, bratře,“ řekl. „Posadte se. Jak mohu posloužit Morrovu chrámu v tuto pozdní večerní hodinu?“

Neposadil jsem se. Místo toho jsem řekl: „Alfriku Půlnosko, jehož rodinné jméno zní Kovadlinolam, přišel jsem, abych obnovil dobré vztahy mezi našimi rodinami.“

„Vážně?“ Alfric se netvářil, že by ho to příliš zajímalo. Všiml jsem si, že se tlust'och potí. Nebyl to kupec, nebo alespoň nebyl nijak dobrý: očividně neměl dostatek trpělivosti, aby projednával choulostivé obchody. Nečinně jsem přemýšlel, kdo by to mohl být a proč je tak zoufalý, že se vydal za Alfrikem až po druhém odbití zvonu. Vypadal ustaraně, ale problémy, které ho tížily, byly jeho vlastní. Já jsem měl svoje problémy, a ty jsem musel vyřešit.

„Před pěti lety,“ začal jsem. „Jsem... kruci, čert vem formality. Dlužíš mi laskavost za to, jak jsem spálil tělo toho majitele obchodu, kterého tvůj vnuk zastřelil. Teď jsem si přišel pro protislužbu.“

„To je pravda, takže mluv.“ Alfric si pořádně přihnul ze svého korbele. „Vždycky jsi byl netrpělivý. Vždycky jsi chtěl, aby bylo všechno po tvém. Je jméno a šaty, které nosíš, to jediné, co jsi změnil od chvíle, kdy jsi přišel o rodinu?“ Neodpověděl jsem. „Takže jsi je ještě nenašel? No, jestli potřebuješ pomoc, víš, na koho se obrátit.“

Věděl jsem, že se mě snaží popichovat, aby ukázal, jak se mu nelíbí, že jsem přerušil jeho obchody, takže jsem mu neodpověděl. Místo toho jsem řekl: „Chrást byl dnes v noci napaden. Někdo oživil mrtvolu a poštlal ji na nás. Vypadalo to, jako by ji někdo poslal, aby zabíjela lidi, ne aby ničila, i když toho zničila až až. A otec Zimmerman je mrtvý.“ Bylo to podruhé co jsem to vyslovil, ale poprvé, kdy mi to opravdu došlo. Náhle jsem pocítil velkou únavu. Na lavičce vedle kupce bylo volné místo, tak jsem se posadil.

Alfric mě sledoval, jeho oči se leskly jako vlhké kameny ve slabém světle luceren. „To vypadá na práci nekromanta.“

„Také mě to napadlo.“ Chvilí bylo ticho. „Je někdo... někdo takový ve městě?“

„Nikdo, o kom bych věděl, což znamená, že pravděpodobně ne.“ Na chvíli se odmlčel, aby si znovu pořádně lokl. Věřil jsem mu: Alfrikovy oči a uši sahaly do všech koutů Midenheimu. Trpaslíci Middenheim postavili i se všemi jeho tunely, které ho stále prostupovaly jako cestičky červotoče starou almaru. Alfric a jeho informátoři se ve všech vyznali a z naslouchání u trpasličích tajných vchodů a ze špehování u tajných dírek věděli o každém, kdo do města přišel, a o všem, co se ve městě přihodilo. Alfric Půlnoska, nejlepší informátor a vyděrač ve městě.

„Tak kdo v tom mohl mít prsty? Znáš někoho, kdo má nevyřízené účty s chrámem?“ zeptal jsem se.

Alfric chvíli převaloval pivo v puse a pak polkl. „Sklapni. Přemýšlím o nekromantech.“ Znovu se napil a zadumaně vychutnával svůj mok.

Nekromancie, pomyslel jsem si. Pokud to byl nekromant, pak jsem se na zášť vyptával zbytečně. Nekromanti nenáviděli Morrovy kněze stejně, jako my jsme nenáviděli je. Obě strany se zabývaly smrtí, ale my jsme ji vnímali jako jedno ze stadií životního procesu, zatímco pro ně to byl nástroj. My jsme se zajímali o to, jak osvobodit duše, oni je chtěli zotročit svou temnou, zákeřnou magií. Samozřejmě že k nám cítili zášť. Samozřejmě že jakýkoli ctižádostivý nekromant by rád zničil místní Morrův chrám a pokud to znamenalo pozabíjet jeho kněze — nu, stejně jako pro nás byly i pro ně mrtvolý tým, co je živí. Ale na tom, jak se mrtvola dívky pohybovala, bylo něco zvláštního, na tom, jak zaútočila na otce Zimmermana... měl jsem pocit, že mám řešení na dosah a stále mi uniká.

Alfrikův hlas přerušil tok mých myšlenek. „Byla to jedna z vašich vlastních mrtvol, je to tak? Mrtvola, kterou jste měli v chrámu?“

„Ano,“ přisvědčil jsem. „A něco zvláštního bylo na tom, jak—“

„Vím, jak se to stalo, bratře,“ řekl a při posledním slovu se ke mně nahnul. „Ten váš nový kněz, ten z Talabheimu...“

„Gilbertus.“

„Gilbertus. Je nedbalý. Nevykonává svá požehnání důkladně. Je uspěchaný, stejně jako ty. Někdy by ses na něj měl jít podívat k Útesu nářků. Jistě, udělá všechno, co má — tak, aby oklamal truchlíci. Ale dej na mě, ti mrtví putují přes útes bez požehnání. Nedbalé. A také nebezpečné, pokud se někde v okolí potuluje nekromant: dole leží nepožehnané mrtvolky, připravené, aby je někdo oživil. A pokud se po městě pohybuje nekromant — neříkám, že tu je — dávej si pozor. Nekromanti jsou zákešní. Můj děd se s jedním zapletl. Jsou zatraceně rychlí. Pokud na tebe začnou odříkávat

zaklínadla, stačíš napočítat sotva do pěti, říkával. Do šesti už ne. To už budeš mrtvý.“

Něco, nějaká souvislost mezi nekromanty a chrámem se mi formovala v mysli a pokoušela se prodrat přes celodenní únavu. Vstal jsem. Chvilí to potrvá, než se mi v hlavě vyjasní, a bude už ráno, než zjistím, zda jsem dostal odpověď, kterou jsem hledal, ale dlouhá procházka v zimě zpět do chrámu mi pomůže. „Díky, Alfriku. Teď jsme vyrovnaní. Můžete se vrátit ke svým záležitostem.“

Na okamžik se zatvářil překvapeně, ale na to, abych na jeho zjizvené tváři vyloudil úsměv, to nestačilo. „Rád jsem tě zase jednou viděl, Dietere,“ řekl a bez dalšího se otočil zpátky ke svému potíci mu se zákazníkovi.

Došel jsem ke dveřím a vykročil do chladné noci. Začalo sněžit, a tak jsem si kutnu přitáhl těsněji k tělu. Až když jsem zabočil za roh, za Bretonský dům, jsem si uvědomil, že mě oslovoval Dietere a že jsem se ho úplně zapomněl zeptat na tu mrtvou dívku. Letmý obraz jejího hořícího obličeje s mrtvolným úsměvem se míhal mou myslí. Z nějakého důvodu mi její totožnost nepřípadala nyní příliš důležitá.

Útes nářků je místo, kde se setkávají protiklady. Z jeho okraje je vidět celý Middenland, který sahá až k Středním horám: kopce, mrňavá městečka a rozlehlý zelený koberec Drakwaldského lesa s talabheimskou cestou vinoucí se přes něj. V době, kdy jsem ještě dokázal ocenit krásu, jsem jej považoval za to nejromantičtější a nejnádhernější místo ve městě. Udělejte krok ke kraji, podívejte se dolů a uvidíte roztržštěné zbytky rakví, zahalená těla rozestá pod skálou nebo visící ve větvích stromů poté, co byla svržena dolů. Sem tam se mezi nimi vyskytne také neposvěcená mrtvola sebevraha nebo oběť vraždy.

Nebo byste je spíš viděli, kdyby tolik nesněžilo. Přitáhl si plášť těsněji k tělu a dál jsem sledoval dopolední pohřební obřad. Sníh tlumil Gilbertův hlas, ale znal jsem tu temnou formuli, kterou tiše odříkával tak dobře, že bych postřehl sebemenší chybu. Zatím žádnou neudělal. Okolo něj se k sobě tlačili pozůstalí, aby se chránili před chladem, před vzájemným zármutkem a strachem ze smrti. Holá borovicová rakev na márách ležela na kraji útesu. Tohle nebyl výnosný pohřeb.

Gilbertus se lehce pootočil a já jsem schoval hlavu za roh budovy, aby mě nezahledl. Bylo zatraceně chladno a vanul vítr, ze kterého mi mrzly prsty, ale kdybych se teď pohnul, odhalil bych svou přítomnost. Tak jsem tam stál jako třesoucí se socha a naslouchal zařikávání.

Teď.

Něco vynechal. Nebylo to nic nápadného jako chybějící slovo nebo dokonce řádka: jen malá změna rytmu zaklínací formule. O dva řádky později znovu a pak ještě jednou. Potom následovala celá část, kterou jsem neznal.

To nebylo žádné vynechání paměti. Pozměnil celou formuli. Nerozuměl jsem jazyku svatého zařikání — skoro nikdo mu nerozumí, učíme se ho nazpaměť — ale bylo mi jasné, že něco není v pořádku. Strach se mi pomalu plížil kolem páteře, a kdyby nebyla taková zima, určitě bych se byl potil.

Gilbertus dokončil závěrečné požehnání, máry byly přistřeny k okraji útesu a vyklopeny, rakev z nich sklouzla a pozůstalí byli odvedeni pryč od útesu, ještě než se zvuk nárazu odrazil ozvěnou od stěn propasti. Nikdo se dlouho nezdržoval, truchlící se rychle rozptýlili — nemohli se dočkat, až se dostanou z tohoto místa plného smrti do tepla, kde se navzájem utěší a kde nejspíš zahájí pohřební hostinu. Gilbertus ještě chvíli setrval a já vykročil směrem k němu.

„Jsem rád, že tě vidím,“ řekl jsem.

„Ano, bratře. Je chladno.“ „Přišel jsi kvůli pohřbu?“

„Víceméně,“ přisvědčil jsem. „Ale hlavně si s tebou chci promluvit o útoku, který se odehrál minulou noc.“

„Ano,“ řekl. „Nemilá záležitost. Už ti řekli, že po večeri bude schůzka, na které se bude projednávat, kdo se ujme vedení chrámu?“

Něco v jeho tónu, v celém jeho postoji, se změnilo. Jeho hlas už nezněl jako hlas učence. Včera se mnou mluvil s respektem. Dnes s arogancí. Chvilí mlčel a pak se odvrátil, přemýšlel jsem, zda nechce, abych mu viděl do obličeje, až znovu promluví.

„Minulou noc jsi řekl, že si myslíš, že víš, kdo stojí za tím útokem. Ještě si to myslíš?“

„Minulou noc jsem se mylil,“ odpověděl jsem.

„Skutečně?“

„Ano,“ řekl jsem. „Mylil jsem se vtom, že to byl nekromant chovající zášť. Ale není, je to nekromant posedlý ctižádostí. Cítíš ctižádnost, bratře?“

„Když je chladno, tak cítím, že je mi zima,“ odpověděl. V jeho hlase se opět objevil nový tón, tentokrát vystrašený a agresivní zároveň. „Proč nejdeme někam do tepla a nepohovoříme si o tom tam?“

„Líbí se mi tady,“ opáčil jsem. „Nebude to trvat dlouho. Mám jen čtyři otázky. Za prvé, jestliže jsi šel minulou noc vyhlásit poplach, proč jsem nikde v parku neviděl tvé stopy ve sněhu?“

„Protože jsem zřejmě šel jinudy než ty. Jak zní tvá druhá otázka?“

„Jak jsi tedy věděl, že tě dívka někdo probodl srdce?“

„Strážník mi to řekl. Další?“

„Kde jsi přišel k tomu chapadlu?“

Otočil se ke mně a na okamžik jsem si myslel, že mě napadne magií. Zůstal jsem nehybně stát. Chvilí se nehýbal, pak pomalu spustil ruce podél boků. Myslím, že měl strach. Měl strach, ale stále byl sebejistý.

„Co všechno víš?“ zeptal se.

„Že jediná cesta z tohoto útesu vede přes mou mrtvolu.“ Udělal jsem krok k němu s rukama mírně zvednutými, dlaně zápěstí odhalené. Kupecký trik. Vypadáte zranitelně, nevýhrůzně. Nezareagoval, nebo se přinejmenším nepokoušel utéct, což bylo dobře.

Místo toho řekl: „A co ještě?“

„Přijel jsi sem před šesti měsíci a vydával ses za mladého z Talabheimu,“ řekl jsem. „Očekávali jsme, že odtamtud přijede bratr Gilbertus, takže si umím představit, že jsi ho zabil a zaujal jeho místo. Šest měsíců jsi strávil tím, že ses ujišťoval, zda je tady dostatek nepořezaných mrtvol pohřbených kolem města, na kterých bys mohl použít svou magii a později je oživit.“

Včera ráno jsi zabil dívku za Utopenou krysou. Očaroval jsi její mrtvolu a pak jsi to narafičil, aby to vypadalo jako čin mutanta, takže jsme ji museli přenést do chrámu kvůli úplnému vyšetření. Už mě vůbec nepřekvapuje, že jsem na ní nemohl vykonat bezejmenný obřad. Také jsi přesvědčil otce Zimmermana, že plýtvám časem chrámu, takže ta mrtvola ležela v kobce celou noc, nepořezaná, připravená, abys ji mohl oživit. Celou dobu jsi byl venku před chrámem, kde jsem tě potkal, a ovládal jsi to mrtvé tělo.“

„Tohle všechno víš?“ řekl.

Přiblížil jsem se k němu. Dětilo nás od sebe pouhých pár stop. Kus útesu za ním se zřítíl dolů do věčnosti.

„Většinou hádám,“ připustil jsem.

„Tolik hádání... na zruinovaného kupce, který je stále posedlý ztrátou své rodiny. Udělal jsi na mě dojem.“ Jeho přetvářka nyní zmizela úplně: už to nebyl Gilbertus. Nikdy to Gilbertus nebyl, jen v představách důvěřivých kněží, kteří se jím nechali vodit za nos. Kdyby tu teď někdo z nich byl, ani by toho sarkastického, arogantního ničemu, který se opovažoval žertovat o mém zármutku, nepoznal.

Ale nikdo jiný tu nebyl: na Útesu nářků nebylo kromě nás dvou ani živáčka. Jen my a poletující sníh: on se svým plánem a svou magií, já se zjitřenou vzpomínkou na Filomenu, smutkem a zlobou, jež přinášela.

Znovu se usmál. „Takže, bratře, proč by Morrův kněz — nebo dokonce nekromant — dělal, co jsi právě popsal?“

„Protože,“ řekl jsem a nepokoušel jsem se ve skryt v hlase mrzutost, „protože jsi ctižádostivý. Protože pro nekromanta není mocnější postavení než stát v čele Morrova chrámu. Všechny mrtvolky, které potřebuješ, by ti dobří obyvatelé Middenheimu nosili až ke dveřím. Pravděpodobně už máš připravený plán, jak se za pár let zmocnit města.“

„Možná.“ Stál teď blízko mě a už se neusmíval. Jeho obličej byl chladný, nepřijemně na mě hleděl. Sněhové vločky kroužily mezi námi. „A tvá poslední otázka?“

„Chtěl jsem se zeptat, kdo byla ta dívka,“ řekl jsem. „Ale teď už to není důležité.“

„Byla mladá. Silná. Přístupná mé magii. Snadná oběť. Jsme si podobní, ty a já, bratře. Ta dívka mě živá nezajímala a tebe také ne. Všechno to utrpení, všechna ta bolest ve městě, a ty z nich máš užitek jenom když jsou mrtví. Mohli bychom pracovat společně. Mohli bychom se od sebe hodně naučit. A muž jako ty by se mi hodil. Co říkáš? Přidej se ke mně. Vrať se do chrámu. Povím ti tam o té dívce.“

„Řekl jsem, že to není důležité.“ Ale jeho návrh mě vyvedl ze střehu. Byli jsme si podobní? Měl jsem v sobě semínko nekromantství? Pak začal odříkávat zaklínadlo: pištivě a rychle a můj osud najednou visel na vlásku.

Napočítáš sotva do pěti, říkal Alfrie. Pět vteřin nato, abych si zachránil život.

Jedna. Pohnul jsem se o dva kroky dopředu.

Dva, a stál jsem před ním, vytáhl jsem dýku, kterou jsem měl ukrytou pod pláštěm.

Tři. Vrazil jsem mu ji hluboko do břicha. Krev mi potřísnila ruku, teplá se valila přes mé zkrchlé prsty. Podíval jsem mu do obličejů a naše pohledy se střetly. Jeho oči byly plné hrůzy.

Čtyři. Uběhla dlouhá vteřina. Pořád neustával v zaklínání. Pět. Prudce jsem zakroutil nožem, prsty mi klouzaly v krvi. Gilbertus bolestivě vykřikl. Zaklínadlo bylo zlomeno, jeho magie byla neškodná. Na chvíli zůstal nehybně stát, pak se na mě vrhl. Uklouzl jsem na sněhem pokryté zemi.

Přilehl mě a sápal se mi po krku. Pokusil jsem se odvalit stranou, ale přitiskl mě k zemi. Silně krvácel, ale stále byl větší i silnější než já: přinejmenším mě mohl strhnout s sebou.

Jeho ruce nahmataly mé hrdlo a pevně stiskly, tlačily mou hlavu na stranu. Sníh mi zalepil tvář, naplnil mé oči a nos mrazivým chladem. Cítil jsem teplo jeho těla na břiše a střenka nože v jeho ráně mě bolestivě tlačila do ledvin. Mou mysl zahalila bolest a temnota.

Zdalo se mi, že umírám. Hlavou mi probíhaly obrazy: tváře. Otec Zimmerman, jeho obličej zkrivený ve smrtelné agonii. Bratr Rickard, přetržený v půli. Schtutt. Má žena Filomena a syn Karl, jak se usmívali to ráno, kdy jsem je viděl naposledy. A polovina obličejů mrtvé severské dívky, jejíž jméno a příběh se již nikdy nedozvím.

Ne, má práce zde nebyla ještě u konce. Musel jsem vykonávat Morrovo dílo.

Něco vlilo poslední nával energie do mých unavených údů. Nahmatl jsem jeho ruce, strhl jsem si je z krku a odstrčil ho od sebe, až se odkutáel přes pohřebiště pokryté bílým sněhem.

Převalil jsem se za ním. Krčil se a pokoušel se vyškrábat na nohy, jednou rukou tápal kolem sebe, aby se zbavil nože. Stále jsem se kutálel, až jsem do něj narazil. Cítil jsem, jak uklouzl a upadl na bok, pak popadl můj plášť a pevně se ho chytil. Na chvíli jsem nechápal, proč to udělal, pak jsem ucítil, jak mě táhne celou svou vahou, a zjistil jsem to: byli jsme na samém kraji útesu a on už částečně visel do prázdna.

Nevěděl jsem, zda se pokouší dostat se zpět nebo zda mě chce strhnout s sebou dolů, ale na tom nezáleželo. Klouzal jsem po sněhu, až mě dotáhl na okraj útesu. Roztáhl jsem ruce i nohy a pokoušel se někde zachytit. Nahmatl jsem však jen měkký sníh. Dál jsem klouzal vstříc smrti.

Pak jsem levou rukou nahmatl malou šterbinu ve skále, zachytil jsem se a držel se jí zuby nehty. Když jsem vzhledl, viděl jsem přes okraj útesu. Pode mnou se houpal Gilbertus — přesněji řečeno muž, kterému jsem říkával Gilbertus. Jednou rukou svíral můj plášť, druhou se zoufale natahoval po skalnatém okraji útesu. Vítr uchvátil jeho šaty a šlehal jimi kolem něj. Pod námi vířila sněhová vánice, která zakrývala všechno ostatní.

Pak Gilbertus zvedl hlavu a upřeně se mi zadíval do obličejů. Jeho oči vypadaly jako kaluže třpytící se temnoty, jako bych hleděl do starodávné studně. Ani v tomto okamžiku jsem v nich nedokázal nic vyčíst. Obličej měl bílý jako led. Krev z rány stékala dolů, spirálovitě vířila ve vánici pod námi.

„Vytáhni mě nahoru,“ zasípal. V jeho hlase byla slyšet slabost.

„Ne,“ řekl jsem. Chtěl jsem se vyprostit z jeho sevření, aby konečně spadl, ale bál jsem se, že při sebemenším pohybu uklouznou a zřítím se přes okraj.

„Vytáhni mě,“ opakoval. „Zavedu tě ke tvé ženě a dítěti.“

„Lžeš,“ vydechl jsem a přesně v ten okamžik se ozval táhlý zvuk, jak se můj plášť roztrhl v půli. Nekromant se zhoupł podél čela útesu, na okamžik visel bezmocně ve vzduchu za silnější lem, ten však nakonec také povolil a on se zřítíl dolů.

Jeho tělo padalo do hlubin, stále méně zřetelně v zuřící vánici, až ho sněhová bouře pohltila úplně. Nebylo slyšet žádný výkřik nebo zvuk dopadu. Pravděpodobně ho utlumil sních.

Zůstal jsem ještě chvíli ležet. Krev mi bušila ve spáncích a mé ruce reflexivně svíraly vše, na co narazily. Sních a skála mě studily do obličeje. To mi připomnělo, že jsem naživu.

Nakonec jsem se pomalu doplazil o dva kroky zpátky a postavil jsem se. Zdupaný sních kolem byl postříkaný krví, ale vánice už začala zakrývat kaluže a potůčky karmínové červeně spolu se stopami a důkazy nedávného zápasu.

Cítil jsem bolest v žebrech. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Nikde jsem neviděl ani živáčka. Žádné stopy, žádné důkazy, žádní svědci, žádné komplikace. Šeptem jsem poděkoval Morrovi.

Na okamžik jsem znovu uviděl Gilbertův obličej, ucítil jeho tíhu, když visel na mém plášti, a uslyšel jeho poslední slova. Nic nevěděl. Nemohl nic vědět. Řekl by cokoli, se zachránil. Ne. Lhal. Určitě lhal.

Jeho duše se nyní vydala na cestu k Morrovi. Dokonce nekromanti se nakonec museli usmířit s bohem smrti. Napadlo mě, že ačkoli o něm stále uvažují jako o Gilbertovi, neznám ani jeho pravé jméno.

Otočil jsem se, abych se vydal na zpáteční cestu do chrámu. Teď, když byl Gilbertus mrtvý, jeho kouzlo by mělo být zlomeno a já bych měl být schopen uložit duši mrtvé dívky k odpočinku. Požehnám také jeho duši, a kdyby se mě někdo zeptal, co jsem dnes vykonal, odpověděl bych mu, že jsem poskytl pokoj dvěma neklidným duším.

Přemýšlel jsem, jestli jej někdy naleznou ta má.

Chyt' jak můžeš

Byl to už celý rok, co neviditelný chlapec přišel do města, a nyní se to rozhodl oslavit. Stále neměl žádnou práci, ani se v dohlednu žádná nerýsovala, a jeho hotovost se znovu začínala nebezpečně tenčit. Ale přes to všechno si večer dopřeje dobré jídlo a několik sklenic piva.

Říkali mu Dýchavec, ještě když byl mezi lidmi, kteří s ním mluvili nebo ho znali, před tím než přišel do tohoto města. Teď neexistoval. Ale i tak byl šťastný.

Když poprvé přijel do města, silný zápach sevřel jeho nos a hrdlo, až se mu z toho udělalo zle, ale postupem času ho přestal vnímat. Byl obzvlášť rád, že ani jednou za tu dobu, co žil ve městě, nekýchł ani neměl problémy s dýcháním.

Když ještě dýchal starý dobrý venkovský vzduch, celý rok trpěl rýmou. Na jaře a v létě neustále kýchal a jeho oči nepřestávaly slzet. A během sklizně se mu těžce dýchal. Tak přišel ke svému jménu. Byl Dýchavec.

Nyní viděl, jak to všechny ty roky bylo absurdní, když dýchal dobrý, čistý venkovský vzduch. Bůh požehnej městskému špinavému ovzduší plnému smogu, kde, ať bylo léto nebo zima, se cítil mnohem lépe! Jeho stará přezdívká by určitě leckoho pobavila. Pokud by se samozřejmě našel někdo, kdo by se ho zeptal na jméno. Už to byl rok, co na něho nikdo nepromluvil. Nikdo si ho nevšiml. Dokonce se zdálo, že ho ani nikdo nevidí.

Bylo chladno, vlhko, zataženo a sychravo. Nikdy mu nevadila zima. Když přicházelo jaro, byla to pro něj zdaleka ta nejhorší část roku.

Kruza silně kýchl do krásného plátěného kapesníku, který teprve před chvílí vytáhl z kapsy jednoho místního pána. Nebude ho nyní moci prodat, ale potřeboval něco, do čeho by si mohl utírat nos v tomto ročním nečase, a když vezme v úvahu všechny ostatní věci, které se mu dnes podařilo získat, byla pro něho ztráta kapesníku zanedbatelné ceny maličkost.

Kruza ani neměl moc chuť pracovat. Nerad chodil venku, když takhle nepříjemně mrholilo, a když foukal vítr, co vámi prostupuje, místo aby vanul kolem vás. Ale zítra přijde jeho den a on pořád ještě nesplnil dnešní normu. Už by skončil před několika dny, kdyby nenašel nový a velmi úslužný obchůdek s kradeným zbožím a kdyby se nerozhodl, že tam prodá pár lepších věcí. Tedy pokud se o tom nedoslechne mistr.

„Zatracený vítr,“ zamumlal si Kruza pro sebe, právě když vycházel z Altquartieru a namířil si to dolů po schodech k Velkému parku.

Dokonce i v den, jako byl tento, tam bude plno obchodníků, což znamenalo, že tam budou i lidé s plnými měšci. A s výjimkou posezení někde v malé útulné hospůdce, kde by popíjel z vysoké sklenice ležák, nebo ještě lépe horký punč, poskytoval nejlepší úkryt před nepohodou počasí v celém Middenheimu. Plachty stánků se téměř vzájemně dotýkaly a ochraňovaly lidi stejně jako výrobky před nejprudším větrem a deštěm.

Kruza se chvíli poflakoval kolem, procházel se mezi stánky a dopřával si dostatek času, aby si zvolil vhodnou oběť. Dnes nebyl příliš vybíravý a zaměřil se na několik předmětů, které potřeboval a díky nimž si nakonec bude moci dnes dopřát více času v hospůdce.

Dýchavec sledoval starého kapsáře až na trh ve Velkém parku. Miloval ten trh. Většinou kradl to, co potřeboval, což samozřejmě byly i peníze, ale velice si liboval ve vykrádání stánků, aby naplnil svou spížirnu a zvelebil opuštěnou

chatrč, v níž bydlel jak to jen šlo.

Během svého prvního roku ve městě si úspěšně nakradl dostatek kuchyňského nádobí, ložního prádla a ostatních domácích potřeb, aby si zařídil teplé a útulné hnízdečko, ačkoli v něm žil úplně sám. Nakradl si celý svůj šatník, a dokonce se mu podařilo štipnout několik menších zrcadel včetně jednoho s pozlaceným rámem. Miloval zrcadla a rozestavoval je nebo je věšel bez rozmyslu po celém pokoji, ve kterém žil.

Dnes ale Dýchavec potřeboval hlavně peníze. Musel jíst, a zatímco jeho spížírna (venkovní parapet před jeho jediným velkým oknem, který se pro tento účel v chladném počasí skvěle hodil) byla úplně prázdná, dnes večer slavil první výročí ve městě a rozhodl se najíst se stylově v jedné z lepších hospůdek. Mohl bych si dokonce sehnat i holku, přemýšlel, a to by samozřejmě stálo hodně peněz.

Dýchavec sledoval svou oběť. Většinou si vybíral postarší kapsáře, ačkoli znal i jednoho nebo dva, kteří byli stále ještě stejně bystří a hbití jako on. Ale tenhle starý plešoun s jedním slepým okem vypadal dostatečně bezpečně. Dýchavec se držel těsně za ním; nemusel se za ním plížit ani se ukrývat. Se zájmem se díval, jak stařec pracuje.

Dýchavec stál hned vedle, právě když stařec vytáhl mrňavé zlaté sluneční hodiny z kapsy stejně starého lokaje, který přivezl nové zboží jako každé ráno.

To je k ničemu, pomyslel si Dýchavec. Kdo potřebuje dvoje hodinky? Uvidíme, co bude dál.

Sledoval muže ještě kousek dál po krátkém, vydlážděném svahu až k malému vozíku, kde se načerno prodával likér. Když ho míjel, strčil Dýchavec jednu láhev do kapsy, jen tak na přilepšenou. Nakonec, měl přece dnes důvod k oslavě.

Další obětí starého kapsáře byla tlustá panovačná žena středního věku. Zastavila se a napomenula muže, který ji doprovázel — jistě to byl její manžel, s nímž se od rána do večera hašteřila a kterého při každé příležitosti podváděla. Dýchavec stál chvíli jako zhypnotizovaný: ta žena byla velká jako říční člun a nejlepší léta už měla určité za sebou, na druhou stranu však byla velice ženská.

Ano, myslím, že si seženu na večer nějakou holku, rozhodl se Dýchavec, když procházel kolem ženy a kapsáře, přičemž zvedl svůj klobouk na pozdrav. Ani jeden z nich si ho nevšiml, což Dýchavec samozřejmě ani nečekal. Posadil si klobouk zpátky na hlavu a díval se, jak kapsář strhl malý pytlík peněz z tlustého pasu ženy. Odehrálo se to během vteřiny, aniž by toho kdokoli všiml a ten měšec byl natolik tlustý, že Dýchavce ihned zaujal. Chvilí se potuloval kolem stánku, vzal pár kostek hrubého mýdla a bezmyšlenkovitě je strčil do kapsy, zatímco majitel k němu stál zády, a pak se znovu pustil do pronásledování zloděje.

Kruza stál u stánku a ukazoval na dámskou hedvábnou šálu, když spatřil Strausse. Starý kapsář byl ve své době nejlepší a vysloužil si právo pracovat v Middenheimu, aniž by musel někomu odvádět část svého úlovku. Po dvaceti letech, kdy se lopotil pro lidi, jako byl král podsvětí, o vycvičení tří generací kapsářů včetně Kruzy nemluvě, byl už Strauss na odpočinku. Navštěvoval trh tak dvakrát za čtrnáct dní, jen aby si udržel hbité ruce a vždycky si vybíral ty nejmournější dny a používal nejstarší triky.

Kruzu nepřekvapilo, že ho tu dnes vidí, a přivítal se s ním nejvřeleji, i když měl strašnou rýmu a červený nos. „Rád vás vidím, mistře,“ vykřikl, když skoro slepý starý zloděj přistoupil k němu.

„Jsi to ty, Kruzo, můj chlapče?“ odpověděl stařec se zářivým úsměvem od ucha k uchu. „Jak se ti daří?“

„Je strašná zima a vlhko a ještě musím splnit normu,“ odpověděl Kruza a pokoušel se, aby to vyznělo jako žert.

„Vy dnešní štěňata,“ bouřil se Strauss, „nikdy nejste spokojeni se svou prací. Takže pořád ještě odvádíš mistrovi podíl. Ještě dalších patnáct let a pár stovek dalších nováčků a snad tě pustí ze svých spárů.“ Zasmál se.

„Jen pokud já nebo on budeme žít tak dlouho,“ namítl Kruza.

Dýchavec sledoval, jak se stařec, s plnými kapsami peněz, které ještě před okamžikem patřily jedné ženě, zastavil a pustil do hovoru s vysokým, ramenatým chlapíkem, který svými prsty také očividně zkoumal oblečení žen na tržišti. Hloupé zaměstnání pro tak silného, sebevědomě vypadajícího muže. Teď máš šanci, Dýchavče, starouši, pomyslel si. Zkoncentroval se a trochu se přiblížil.

O čem to tam ten stařec pořád žvaní, řekl si, když jeho dlouhé vyhublé prsty vklouzly do postranní kapsy pláště, který visel ze starcových ramen. Pomalu a klidně odcházel pryč, když uslyšel křik: „Stůj! Zloděj!“ — křik, který ustal stejně náhle, jako začal.

Kruza, ohromený drzou urážkou, vykřikl, aby zastavil toho mladého opovážlivce, který si dovolil okrást jeho starého přítele. Ale jelikož měšec původně patřil někomu jinému, uvědomil si, že by to k ničemu nebylo. Jeho křik „Stůj! Zloděj!“ zazněl jen přidušeně, takže ho uslyšel jen stařec, který stál vedle něho.

„Dostanu ho!“ prohlásil rázně, ale velice potichu směrem ke Straussovi a odhodlaně vykročil směrem k mladíkovi v klobouku. Bylo mu divné, že si toho mladíka nedokáže pořádně vybatvit. Vzpomínal si jen na nejasnou postavu dospívajícího kluka se světlými vlasy. Kruza byl pyšný nato, že nikdy nezapomněl žádný obličej, ne výrazný obličej, ne obličej mladého kapsáře a především ne obličej nepřitele. Na tom klukovi bylo něco zvláštního. Uvědomil si, že musí být tomu chlapci stále v patách — pokud ho jen na chvíli spustí z očí, už ho znovu nepozná.

Dýchavec vyšel z parku severovýchodní branou a prodíral se nahoru po vinoucích se schodech a svazích směrem k severní části Altquartieru. Založil si domov v opuštěné budově daleko na sever ve čtvrti, kde byl život drsný, ale ne tak špatný jako dál na jih v srdci celé oblasti. Náhodou narazil na to místo, tehdy stěží víc než půdní místnost pod děravou střešou, jednou pozdě v noci jen pár dní potom, co přijel do města. Tehdy bylo chladno a vlhko, stejně jako nyní, a on potřeboval rychle najít střechu nad hlavou.

Pro Dýchavce to byla otázka pouhých několika dní, aby se městě začal orientovat, i když někteří rodilí obyvatelé

Middenheimu znali pouze ulice a postranní cestičky jejich vlastních čtvrtí, přestože ve městě strávili celý život. Najít si stálé místo na spaní mu trvalo trochu déle, ale ne příliš dlouho.

Dýchavcův pokoj tvořila jediná místnost v opuštěné, chátrající budově, která byla až úplně nahoře ve třetím patře. Jediným oknem měl výhled dolů na úzký dvorek a na zadní stěny ostatních budov bez oken, takže na něj nikdo neviděl. Průčelí budovy bylo holé a okna zatlučená prkny, ale po straně bylo sklepní okénko — vhodné dveře, jimiž nemohl Dýchavec nikdo vidět vcházet dovnitř. Pokoj byl stejně osamělý a odloučený, jako byl on sám, ale jemu vyhovoval a nikdy nezatožil zabrat další místnosti, které sice musely v budově být, ale které Dýchavec nikdy neprozkoumával.

Zloději mají svou čest, dokonce i ti z Middenheimu, a proto i kdyby to Kruzovi trvalo celé odpoledne, než se mu podaří vystopovat toho opovázlivého ničemu, který okradl ctihodného Strausse, nezastaví ho to.

Opatrně se vydal za drzým, mladým kapsářem ven z velkého parku a uviděl, jak vlézá sklepním oknem do vysokého, úzkého, rozpadajícího se domu. O dvě minuty později, když utichly kroky obutých nohou na starých dřevěných schodech, Kruza proklouzl ramenem napřed sklepním oknem a rozhlédl se kolem sebe, aby se zorientoval. Ihned našel otisky nohou na zaprášené podlaze a sledoval je nahoru třemi patry po vratkých, skřipajících schodech. Nespěchal, pohyboval se tiše, neboť nechtěl mladého zloděje upozornit na svou přítomnost.

O pět minut později se Kruza nonšalantně opřel o rám dveří špatně osvětleného pokoje a díval se, jak si ten vychrtlý kluk, který o jeho přítomnosti zjevně neměl ani tušení, sundává klobouk a plášť. Kruza opatrně přejel palcem po břitu svého krátkého meče, aby se ujistil, že je dostatečně ostrý.

Díval se, jak si ten malý, vyhublý kluk vyndává mýdlo a likér z kapes, kde je ukrýval společně s plným měšcem ukradeným Straussovi. Pak se Kruza rozhlédl po pokoji. Byl zvláštní. Na podlaze ležely předložky a koberce a v rohu stála nízká pohovka skoro úplně zakrytá barevnou změť látek a polštářů. Čisté oblečení a rezervní boty byly úhledně srovnány v koutě, napůl oddělené od pokoje vkusnou, cizokrajně vyhlížející zástěnou z vybledlého dřeva. Na nízkém oválném stole stála hluboká mísa a zdobený džbán východního stylu, na nedalekém věšáku visel velký kus hrubé látky. Pak tam byla zrcadla. Kruza si nevzpomínal, že by někdy viděl tolik zrcadel pohromadě v jediném pokoji, ani že by našel tolik různých věcí v pokoji jediného malého ničemy. Navzdory zrcadlům byl mladý zloděj očividně zvyklý na samotu, neboť si ještě pořád nevšímal přítomnosti vetřelce.

Kruza měl v úmyslu ho překvapit. Chtěl, aby se mladý zlodějíček otočil a uviděl ho stát ve dveřích, jak zálibně přejíždí palcem po čepeli svého krátkého meče. Chlapec si ho však prostě nevšímal, ačkoli Kruza zaujal hrozivý postoj a několikrát gesto zopakoval. Po chvíli si začal připadat hloupě a teatrálně.

Prohlídka pokoje ho už nudila a dostal chuť posadit se na pohovku. Pak ho začalo šimrat v nose a bylo jasné, že se brzy prozradí. Jelikož už neměl na vybranou, pozvedl svůj krátký meč a připravil se k boji. Kýchnutí bylo tak silné, že se Kruza zlomil v pase, lesklou zbraň stále namířenou na zlodějova záda.

Mladík, který stál uprostřed pokoje zády ke dveřím, se náhle uchopil za prsa a padl na kolena.

Kruza si na okamžik myslel, že svého nepřítele zabil, aniž by vůbec máchl mečem, a opatrně vešel do pokoje, aby se o tom přesvědčil. Mladík byl bledý, kolem šedivých, vytřeštěných očí měl temné kruhy strachu. Kruza zjistil, že zlodějíček je pouhé dítě a skoro mu ho bylo líto. Nechtěl ho zabít takhle, nechtěl, aby mladík zemřel, aniž by se dozvěděl, co provedl. Zastrčil meč za opasek, aby měl volné ruce, klekl si na jedno koleno vedle Dýchavce a nadzvedl ho.

„Neomdlivěj mi tady, skrčku,“ řekl. „Vůbec nemám v úmyslu odnést tě na pohovku. To tě raději zabiju hned tady.“

„Už jste mě vyděsil tak, že jsem z toho měl málem smrt,“ odpověděl bledý mladík roztřeseně.

„Bylo to jen kýchnutí,“ opáčil Kruza. „Buď rád. Přinejmenším tě zachránilo před přímým útokem mého meče.“

Dýchavec odvrátil se a svalil se na pohovku. Kruza stál nad ním s rukama v bok, předkloněný, takže se díval přímo do Dýchavcova obličeje.

„Poslyš,“ začal a položil jednu ruku na jílec meče, připraven ho kdykoli tasit. „Jak si to představuješ, okrást starého Strausse? Zloději v tomto městě mají svou čest. Copak ti tvůj šéf nevysvětlil pravidla?“

„Strauss? Šéf? Nemám ponětí, o čem to mluvíte!“

„Strauss,“ vysvětlil mu Kruza netrpělivě, „je jméno toho, kterého jsi odpoledne okradl na trhu.“

„Ale on byl zloděj,“ namítl Dýchavec věcně. Jeho hlas měl neobvyklé zabarvení, jako by skoro nebyl zvyklý mluvit. „Nemohu přece okrást zloděje, když to, co mu беру, nepatří jemu.“

„A co ti prodáváci ve stáncích na trhu? Okrádal jsi je.“

„To nebyla krádež,“ řekl Dýchavec. „Když má jeden muž víc mýdla nebo likéru, než může využít nebo prodat, tak to také není krádež. Nikdy jsem nic nevzal ani z prázdného stánku ani ze stánku, kolem kterého se hemžily zástupy lidí.“

Kruza se na něho zmateně podíval. „Copak tě tvůj šéf nic nenaučil?“

„Jaký šéf?“ zeptal se Dýchavec nevinně.

„U Ulrika, vždyť víš!“ Kruza začínal být netrpělivý. „Muž, pro kterého pracuješ. Muž, kterému prodáváš své zboží.“

„Nemám žádného šéfa,“ odpověděl Dýchavec.

„Tak komu potom prodáváš nakradené zboží? Kdo je tvůj odběratel?“

Dýchavec zavrtěl hlavou, jako by ten pouliční zloděj najednou mluvil bretonsky. „Nechcete se něčeho napít?“ zeptal se z něčeho nic.

„Já — cože?“

„Něco k pití. Dnes oslavuji. Víte, jste první člověk, kterého tu mám, takže by se to slušelo.“

Kruza zamrkal. Uniklo mu něco? Ten mladík byl rozhodně zvláštní.

„Poslyš, tak komu prodáváš své zboží?“ zopakoval svou otázku pomalu a zřetelně.

„Nikomu,“ odpověděl Dýchavec, který začínal chápat. „Já nic neprodávám, prostě si беру, co potřebuji. Proč bych měl někomu něco prodávat?“

Kruza nevěděl, jestli má toho zatraceného malého darebáka s jeho podivně nevinnými způsoby spíš litovat nebo se mu smát. Zdálo se, že na něm není nic nemorálního, nic pozoruhodného a vlastně ani nic skutečného. Dělal, co dělal, a tím to končilo.

Ale jak se mohl tak zdokonalit ve zlodějském řemesle bez vedení nějakého učitele, pomyslel si Kruza. Ten mladík musí mít talent. Musí mít nadání. Náhle se zasmál. Něco ho napadlo.

„Možná si s tebou nakonec přece jen dám něco k pití,“ prohlásil, sundal ruku z jílice meče a znovu se posadil.

„Dobrá, protože jak jsem říkal: dnes oslavuji!“ prohlásil Dýchavec, vyndal dva docela elegantní, i když nespárované poháry, a láhev hruškovice, kterou vzal dnes odpoledne na trhu.

Dýchavec byl velice vzrušený, že má konečně nějakého posluchače, a tak dlouho mluvil bez zastavení. Kruzovi to vůbec nevadilo. Potřeboval, aby se mladík uklidnil. Kromě toho, likér ho příjemně hřál a pokoj byl neobyčejně pohodlný. Dýchavec těsně před soumrakem vstal, a aniž by přestal mluvit, rozdělal oheň na malém roštu. Oheň hezky plápolala a zahřívala a osvětloval pokoj, který nyní vypadal ještě neobvykleji, než když ho Kruza poprvé spatřil.

„Přijel jsem sem přesně před rokem,“ říkal Dýchavec, „abych se přihlásil o své dědictví, nebo spíše abych se seznámil se svým vznešeným rodičem. Bylo mi právě dvacet, když jsem odjel z lesů do města, mého pravého domova. Víte, moje matka žila tady, když jsem se narodil. Byla to ta nejkrásnější herečka své doby, stála na prknech všech velkých divadel ve všech velkých městech. Jednou za rok přijížděla na představení do Middenheimu a při poslední návštěvě tady potkala mého otce a zamilovala se do něj. Byl mladý a impulzivní a zamiloval se do mé matky na první pohled. A kdo by se také tehdy nezamiloval? Ale veliká, urozená rodina tím nebyla příliš nadšená. Měla tu drzost a pokusila se mou matku koupit lacinými cetkami, prázdnými sliby, nemluvě o velkých sumách peněz.

Matka přirozeně odmítla a zůstala ve městě, aby mě tu porodila a aby přinutila mého otce se ke mně přihlásit. Byl to plán, ale věci málokdy dopadnou tak, jak si je naplánujeme, a ona zemřela. Měla strašnou smrt. Zemřela tři dny mém porodu. Vykrvácela.

Tak jsem odešel z města. Vlastně jsem samozřejmě neodešel, odnesla mě kojná, která pracovala pro mého dědu. Zaplatili jí, aby mě vzala do lesa, a hmm, znáte to, aby mě tam zabila. Samozřejmě neměla srdce to udělat a místo toho se mnou zůstala. Pak přišla její sestra a přistěhovala se k nám. Byly to báječné ženy, nikdy nám nic nechybělo. Obě už jsou mrtvé — zajímalo by mě, jestli to byly čarodějnice, protože jsme vždy měli všeho dostatek, i když žádná z nich na práci nikdy ani nesáhla. Nechovali jsme prasata ani jsme se nestarali zahradu, ale vždy jsme měli maso, zeleninu a čerstvý chléb...“

Kruza nechal Dýchavce žvanit a jeho řeči mu šly jedním uchem dovnitř a druhým ven. Začínal mít pocit, že celý příběh i mladík jsou jen výplodem nějakého hlubokého blouznění, které ho postihlo v důsledku strašlivé zimnice.

„Tak se ze mě stal muž, a ještě než zemřela, než ulehla na smrtelné lože, mi moje teta, které tehdy muselo být už přes sedmdesát, všechno řekla. Potom, co jsem ji spolu s její sestrou pohřbil — zemřely totiž ve stejné posteli ve stejný den — vydal se z lesa, který byl mým domovem po celý můj život, do města. A to je vše, tedy skoro vše. Nemohu prozradit jméno mého otce, samozřejmě ne dřív, než mě oficiálně uzná za svého syna, ale mohu vám říct, že řídí velké město, žije v ohromném paláci a nebydlí milion mil odsud. Vlastně by se dalo říct, že za jasných nocí vidím vršek střechy jeho paláce ze svého malého okénka.“

Kruzovi se potom dobrém, silném likéru, který vypil, točila hlava, ale ještě stále byl schopen poznat, že naslouchá přišerému výmyslu, několika vzájemně propleteným pohádkám. Na druhé straně, to nebyla jeho věc. Chtěl, aby se hoch uklidnil a důvěřoval mu.

Kruza odešel pozdě. Na odchodu si vzpomněl, že pořád ještě nesplnil normu, a tak tajně sebral malé pozlacené zrcátko a strčil si ho pod plášť.

„To je v pořádku,“ řekl Dýchavec, který si toho všiml. „Je vaše. Sebral jsem ho jednomu zloději. Nikomu teď nepatří, takže si ho klidně vezměte.“

Kruza se poprvé od doby, kdy byl ještě dítě, cítil provinile. „Hele, jak se vůbec jmenuješ?“ zeptal se.

„Já žádné jméno nemám,“ odpověděl mladík vesele. „Jsem nemanželské dítě. A má matka nežila tak dlouho, aby mi nějaké dala. Když jsem byl tak velký, že jsem nějaké jméno potřeboval, tety mi začaly říkat ‚Dýchavec‘. Můžete mi tak říkat také.“

„Dobrá,“ řekl Kruza. „Já se jmenuji Kruza.“

„To je legrační,“ řekl Dýchavec, „myslel jsem, že se musíte jmenovat ‚Kýchavec‘,“ a zasmál se svému vtipu. „Slyšel jste to?“ zeptal se řečnický, „Dýchavec a Kýchavec!“

Kruza znovu zamrkal, donutil se k širokému úsměvu. „Ještě se uvidíme,“ slíbil a odešel.

Přirozený talent, ten hoch byl přirozený talent. Ty jeho mrštné prsty, jeho chůze, to vše znásobené faktem, že ho nikdo jiný nevidí. To bylo vzácné. V Middenheimu bylo mnoho dobrých zlodějů, mezi nimi i Kruza, ale byla tu jen hrstka těch pravých, přirozených. Jestliže se potvrdí, co si o tom klukovi Kruza myslí, pak bylo jeho povinností, aby ho získal pro svého krále podsvětí.

Nebo si ho nechám pro sebe, pomyslel si Kruza. Ta myšlenka se mu stále vracela. Jak by potom bylo jednoduché splnit normu, vymanit se ze spárů krále podsvětí a konečně se postavit na vlastní nohy.

Ale získat toho chlapce nebude vůbec lehké. Dýchavec měl spoustu bláznivých zásad ohledně toho, koho okrást a co vzít. Neviděl žádný smysl v tom, aby kradl jen kvůli tomu, aby to posléze za menší cenu prodal. Kradl jen, aby mohl žít.

Ale byl v tom zatraceně dobrý a Kruza se nemohl dívat, jak plýtvá svým netrénovaným talentem.

Počkal dva dny a pak si další ráno počíhal v temné, ospalé uličce, kde Dýchavec bydlel, až se chlapec vynoří z té své zříceniny. Kruza vystoupil ze stínu, jako by šel zrovna kolem, jako by šlo o náhodné setkání.

„Hele! To jsi zase ty,“ zvolal.

Chlapcův obličej se rozzářil. Je tak překvapený, že na něj vůbec někdo promluvil, pomyslel si Kruza s trochou lítosti. Ale jenom s trochou, v jeho srdci nezbylo moc místa na záležitosti, které se netýkaly jeho samého.

„Kam jdete?“

„Do práce,“ odpověděl Kruza a popotáhl. Byl další chladný a vlhký den.

„Mohu jít s vámi?“ zeptal se Dýchavec.

A tak to začalo. Takhle jednoduše.

Oba dva zamířili k Velkému parku, Kruza se krčil zimou a využíval všech stříšek a markýz, které ho mohly alespoň trochu ochránit před větrem a deštěm. Dýchavec si parkem téměř vykračoval, vystrkoval svůj drobný hrudník a zhluboka vdechoval mrazivý, vlhký vzduch. Zdálo se, že je ve svém živlu. Kruza ho zavedl ke stánku, který byl přeplněný různým domácím zbožím, a společně sledovali, jak si místní urozená dáma doprovázená svým podomkem prohlíží u vedlejšího stánku roli látky. Kruza jen tajil dech, když Dýchavec popadl celé balení loučí a tučt lojových svíček ze stánku a schoval si je pod plášť. Ale nikdo jiný si toho nevšiml.

Je přirozený talent, u Ulrika. Kruza se usmál. Kývl na svého společníka. „Vsadím se, že nedokážeš té paní ukradnout měšec s penězi.“

„Které?“ zeptal se Dýchavec a rozhlížel se kolem sebe.

„Tam,“ odpověděl Kruza, „s tím nafoukaným podomkem v krátkém šedém plášti.“

„Žádný problém,“ odfrkl si Dýchavec pyšně. Prošel kolem bohaté ženy s těžkým měšcem plným peněz u pasu a vzal jí ho, aniž se jí vůbec dotkl. Kruza ho sledoval jen kousek od něj, ohromen rychlostí a obratností, s jakou se Dýchavec zhostil výzvy. Byl připraven zasáhnout a způsobit trochu zmatek, aby kryl Dýchavce v případě, že by ho odhalili, což se vzhledem k doprovodu podomka zdálo být nevyhnutelné.

Ale nestalo se to. Dýchavec obešel další stánek a vrátil se zezadu ke Kruzovi.

„Dobře, dobře...“ mumlal Kruza, zatímco kráčeli dál. „Tak kde ho máš?“

„Kde mám co?“ zeptal se Dýchavec nevinně.

„Ten měšec, ty troubo,“ odpověděl Kruza. „Kolik v něm bylo?“

„Nemám ponětí, ale byl dost těžký. Můžete si to spočítat sám, jestli chcete. Je v kapse vašeho kabátce.“

Kruza vypouklil oči na Dýchavce, pak strčil ruku do kapsy a vytáhl z ní plný měšec. Spodní čelist mu klesla tak rychle, že si ji málem vykloubil. Vůbec nic neucítil, a to byl jeden z nejlepších kapsářů. Ten kluk byl ohromný. Neviditelný.

Zdálo se, že se Dýchavci hra zamlouvá a že přijme jakoukoli výzvu. Kruza stále více žasl nad tím, co mladík, necvičený kapsář, všechno dokáže. Kruza nepotřeboval Dýchavce získat. Ten mladík by mu dal všechno a udělal by pro něj cokoli, pokud jeho věta začínala: „Vsadím se, že...“ Bylo to, jako by si Kruza vybíral z jídelního lístku.

Jednomu stánkaři ukradl Dýchavec oběd pro oba, zatímco s ním současně vedl konverzaci. Posadili se na prázdnou, zakrytou kárku za jedním plátněným krámkem a snědli klobásu, zavařeninu z malého kameninového džbánu a dva bochníky dobrého chleba. Kruzova vysoká atletická postava ještě víc čněla vedle drobné Dýchavcovy. Kruza byl dospělý muž asi kolem čtyřiařiceti let; byl jen o několik let starší než jeho společník. Ale když se posadili vedle sebe, vypadal Dýchavec jako dítě z chudinské čtvrti.

Kruzova nálada se dramaticky zlepšila. Stálo to za to vyrazit ven do zimy a vlhka a sledovat Dýchavce při práci, zvláště pokud Dýchavec pracoval pro něj.

Během odpoledne mladík ukradl dvojce hodinky z vnitřních kapes pánů, jejichž svršky vypadaly naprosto neproniknutelně, a vše završil tím, že odepnul stěží viditelný náhrdelník urozené ženě středního věku, která měla plášť zapnutý až ke krku. Oba spiklenci pak společně ukradli sedm předmětů, které patřily jednomu mladému hejskovi, do něhož náhodou narazili a pak zachránili před ponižujícím pádem ve strmě se vinoucí uličce. Zatímco muže oprašovali, Dýchavci se podařilo vyprázdnit tři jeho vnější kapsy a dvě, které ukrýval uvnitř. Vzal také krátkou dýku, kterou měl hejssek připnutou na jedné ze svých vysokých bot. Ten chlapec byl zážrak.

Nastal večer, Kruza a Dýchavec vyrazili k Utopené kryse v Ostwaldském obvodu, Kruza otevřel dveře ze špinavé ulice, kde se stíny už dloužily, a vešli do hostince. Byl to dobrý den. Kapsy měli plné mincí, které mohli utratit za pivo a dobrou večeři.

Několik Kruzových přátel a kolegů bylo namačkáno kolem malého baru. Všichni se vzájemně představili, ale nikdo si nemohl zapamatovat Dýchavcovu jméno a velice brzy zapomněli, že tam vůbec je. Dýchavci všichni připadali jako správní chlapci, až na muže s rovnými vlasy, Arkadyho, který se mu zdál trochu hulvátský. Přistihl se, jak přemýšlí o tom, zda to byl Kruzův poslední nejlepší přítel.

Brzy pití teklo proudem, a jak si Kruza začal vyměňovat příběhy a informace se svými kolegy, na jídlo se zapomnělo. Neustále mluvili o „šefovi“, ačkoli ho občas nazývali prostě „on“ nebo „král“, stěžovali si na něj, proklínali ho a všemožně dávali najevo svou nenávist vůči němu.

Později se rozpoutala rvačka. Nejprve v dobrém, jen několik ran pěstí, aby se ukázalo, kdo má pravdu, potom někdo vytáhl dýku a strhl se chaos. Dýchavec, který neměl ponětí, proč se vlastně perou, sklouzl ze stoličky a ukryl se mezi sudy, podpírajícími oba konce baru. Seděl tam, rukama si objímal kolena a sledoval ten zmatek.

Kruza se s chutí vrhl do rvačky. Nebylo nad to zakončit večer pořádnou praní. Skončila, když hostinský začal mávat obuškem a křičet, že už natropili dost škod, a jestli hned nepřestanou, zavolá stráž. Čtyři muži utrpěli menší řezné rány a dalšímu někdo ukousl ušní lalůček. Ostatní měli potřhané oblečení a na obličejích a tělech jim začaly vyskakovat modřiny od ran pěstmi a jílci dýk. Při pěstních soubojích nebylo k použití mečů dost místa.

Dýchavec užasle sledoval, jak se všichni zase rychle usmířili, když je vyhodili z hostince, a jak společně proklínají hostinského stejně, jako před chvílí proklínali krále podsvětí.

* * *

O týden později se Kruza a Dýchavec pomalu šourali zpět k Dýchavcovu domovu. Byl pohodlnější a měli tam víc soukromí než u Kruzy, který ho pomalu začínal považovat za vlastní. Dýchavec nemohl být šťastnější. Konečně měl společnost.

Zamířili západně, prošli úzkou uličkou a vyrazili nahoru do jižní části Altquartieru. Tam se dali na sever směrem k chátrajícím staré budově, kde nyní oba žili. Cesta to byla daleká a Kruza se rozhodl, že je ten pravý čas pro jednu skleničku navíc. Jediné slabé světlo před Nafoukanou dámou zazářilo jako maják a on se chystal vstoupit do špinavého hostince páchnoucího po vařeném zelí, když ho Dýchavec chytil za předloktí.

„To už jsem jednou viděl,“ řekl Dýchavec a ukazoval na zakrytý vozík, který temní muži v dlouhých plátěných kápích tlačili dolů ulicí. „Co je to?“

„Mrtvý,“ odpověděl Kruza prostě. „Až na Morrovy kněze si jich nikdo nevšímá.“

„Oni je odvázejí z ulic?“ zeptal se Dýchavec. „Kam je vozi?“

„Tenhle bezpochyby udělá ve vzduchu pár salt a pak skončí polámaný víc, než je teď, pod Útesem nářků.“

„Starý kněz, který pečoval o lidi tam, kde jsem žil předtím, vždycky docházel do domu. S mrtvolami se nehýbalo, a když někdo nějakou nalezl na poli, tak ji tam také pohřbil. Cožpak tady své mrtvé nepohřbívají na své vlastní půdě?“ zeptal se Dýchavec.

„Pchá!“ odfrkl si Kruza, rozpráhl ruce a pomalu se zatočil, jako by chtěl obsáhnout celé město. „Na jaké půdě? Bohatí nacházejí místo odpočinku v Morrsparku, ale dokonce i oni jsou pohřbíváni jeden na druhém, pět nebo šest stop hluboko pod zemí. Zbytek se shodí přes útes. Kněží zapečetí těla a požehnají jim, ale nejvíce truchlí pozůstalí. Tohle město soucitem neplývá. Všichni si hledí svého a nechávají kněze dělat jejich práci.“

„A co jejich věci?“ Dýchavec byl dnes v noci plný otázek a do Kruzy by se stále ještě pár piv vešlo.

„Jsou to kněží — nemají moc věcí—“

Dýchavec mu skočil do řeči. „Nemyslím kněze!“ vykřikl. „Ti mrtví!“

Kruza se natlačil do dveří hostince a táhl Dýchavce za sebou. „Jsi na můj vkus moc morbidní. Pojd' si se mnou dát něco k pití a nechme už těch řečí o mrtvolách.“

Ale tím rozhovor o mrtvolách neskončil. Začal znovu později tu noc, když se Kruza usadil na pohovku v Dýchavcově pokoji. Dýchavec ležel na hromadě polštářů na zemi. Kruza měl v sobě několik piv a byl shovívavější k Dýchavcovým otázkám — do určité míry.

„Mrtví lidé,“ vrátil se Dýchavec k tématu. „Kam putuje jejich majetek?“

„Nevím,“ řekl Kruza. „Někteří jsou okradeni dřív, než stačí vychladnout. Ti, kteří zemřou v tichosti ve svých rodinách, jsou majetku zbaveni svými milovanými.“

„A ten zbytek?“ zeptal se Dýchavec nevinně.

„Zbytek?“ odpověděl Kruza. „Domnívám se, že Morrovi kněží shromáždí jejich věci a vrátí je jejich truchlícím pozůstalým. A pokud není nikdo, komu by mohli majetek předat, putují věci do pokladnice chrámu, nebo možná k samotnému Grafovi. Nebo bych měl spíš říct k tvému, vznešenému rodiči?“ dodal a rozesmál se tak, že spadl z pohovky. Pak se vymočil z jediného okna pokoje. Než se stačil Dýchavec položit další otázku, lehl si Kruza zpět na pohovku, usnul a začal chrápat hlubokým opileckým chrapotem.

Ráno si Kruza nicméně pamatoval z předešlé noci dost na to, aby Dýchavce varoval.

„Pokud se ti hlavou honí myšlenky na okrádání mrtvých, raději na to rovnou zapomeň!“ řekl přísně. „Mrtví jsou uctívání všemi až na tu nejnižší spodinu ve městě, vykradače hrobů. To jsou zkažení lidé bez přátel.“

„Jistě,“ řekl Dýchavec.

„Bez přátel, Dýchavče,“ opakoval Kruza znovu. „Pokud se doslechnu, že jsi okradl mrtvolu, tak tě neznám, a to přece nechceš!“

Dýchavec sklopil oči. „Chtěl jsem jenom říct, že mrtvola nemůže vlastnit žádný—“ začal, ale přerušil ho Kruzův pronikavý pohled.

„Bez přátel, Dýchavče!“ procedil Kruza přes zatnuté zuby. Popadl daleko menšího muže za přední část jeho vesty a zvedl ho na špičky. „Bez přátel!“

Kruza pokračoval ve své práci a díky tomu, jak využíval Dýchavcův talent, se mu začalo dařit. Byl velice úspěšný měsíc. Dva až tři dny každý týden se ti dva scházeli a navštěvovali místní trh a rušná místa ve městě. V noci jedli a pili v různých ošuntělých hostincích. Jednou v noci vzal Kruza Dýchavce do zvěřince, ale mladíkovi se tam moc nelíbilo, a proto odešli.

„Medvědy jsem vídal v lese, kde jsem žil u svých tet,“ vysvětloval Dýchavec. „Byly to divoké šelmy, ale skoro neškodné, pokud jim člověk šel z cesty.“

* * *

Kruza potřásl hlavou. Ten mladík byl jako z jiného světa. Dýchavec Kruzovi slíbil, že nebude okrádat mrtvé, i když nechápal, jak to vůbec může považovat za okrádání, natož za ten nejhorší ze všech zločinů.

Nechystal se okrádat mrtvolu, to věděl jistě, ale začaly ho fascinovat máry a vozíky, které muži v kápích tlačili po ulicích s mrtvým nákladem. Někdy vídal důstojně vyhlížejícího muže v chrámovém oděvu, jak utěšuje truchlící, jak pokládá otázky nebo jak se nahýbá nad marami. Často máry po ulici tlačil jediný muž, jindy to byli dva muži v dlouhých

šedivých pláštích. Někdy vídal mrtvoly naházené na jakýkoliv dostupný vůz, který odvážela městská hlídka, a jednou dokonce viděl tělo, které odvážel templář řádu Bílého vlka, impozantní ve svém plátovém brnění.

Dýchavec začal být pohřby posedlý a asi čtrnáct dnů po rozhovoru s Kruzou se začal účastnit velkolepých pohřbů v Morrsparku i těch skromnějších na Útesu nářků. Nikdo vlastně ani nevnímal, že tam je — až na jeden případ.

Asi dva týdny po svém rozhovoru s Kruzou vystoupil na útes a tam pozoroval osamělého kněze, který vykonával obřad. Kněz stál nad rakví z hrubě ohoblovaných prken, věnoval se nezbytným obřadům a odříkal modlitby, které Dýchavec znal skoro nazpaměť. Dýchavec neočekával nic neobvyklého, už se chtěl otočit a jít zpět do města, když se stala velice zvláštní věc.

Kněz se odmlčel a pak na něho promluvil. Byla to teprve druhá osoba, která s ním dobrovolně promluvila za více než od jeho příjezdu do města. Tou první byl Kruza.

„Ti mrtví v Middenheimu,“ řekl Dýchavec z ničeho nic jednou na cestě do hostince. „Všechny neodvázejí kněží, že ne?“

„Vůbec ne,“ řekl Kruza. „Od té doby, co shořel Morrův chrám, jich tu prostě není dost na to, aby zvládli obstarávat všechny pohřby, natož aby chodili po městě a sbírali každé mrtvé tělo, které najdou.“

„Viděl jsem, jak opravují chrám,“ řekl Dýchavec. „Takže mrtvoly může odvážet, kdo chce?“

„Existují muži v dlouhých šedých pláštích,“ odpověděl Kruza. „Nevím, co jsou zač, ale kněží je hodně využívají k odvážení těl. Občas o to požádají taky městskou hlídku nebo kohokoli jiného, komu mohou alespoň trochu důvěřovat.“

„Jako ten Bílý vlk, kterého jsem viděl?“ zeptal se Dýchavec. „Předtím jsi říkal, že jsou mrtvoly odváženy do chrámu, do Morrsparku a na Útes nářků, ale co to další místo?“

„Jaké další místo,“ zeptal se Kruza. „Kam jinam by je odváželi?“ Dýchavec si všiml, že začíná být netrpělivý, a nechtěl, aby se jeho rádce rozzlobil, takže už nic neřekl. Ale existovalo ještě další místo.

Příštího dne ráno si sténající Kruza s kocovinou ani nevšiml, že se Dýchavec vytratil pryč, nebo pokud si toho všiml, moc se o to nezajímal. Dýchavec vstal brzy a vydal se do města pozorovat káry. Byl teď téměř posedlý mrtvolami a místy jejich věčného odpočinku, a když mu Kruza nechtěl prozradit, kde to „další místo“ je, zjistil si to sám.

Za chvíli Dýchavec spatřil první dnešní mrtvolu, nějakého starce, který v noci zemřel — možná násilně, protože tohle byl Altquartier — ale také možná v tichosti ve své posteli. Jeho tělo přenesli z místa úmrtí tam, kam se k němu mohli dostat s károu: přešli dvorek a vydali se dolů krátkou uličkou. Pak ho strážník, kterého nedávno uvolnili ze služby, zvedl na úzký ruční vozík a odtáhl ho. Podsaditý muž středního věku byl nevrlý, že mu přidělili tento úkol, když už měl být dávno doma u snídaň. S mrtvolou zacházel velice hrubě, jako by to byl pytel zrní. Dýchavec sledoval strážníka a jeho náklad, dokud nezjistil, že směřují k chrámu a ne na ono „další místo“. Nechal je jít a začal se shánět po další mrtvole.

Když vycházel z Altquartieru po Garten Ringu kolem východní strany parku, zaregistroval Dýchavec rozruch na druhé straně zdi. Nějaký kapsář byl neopatrný a jeho oběť ho chytila při činu. Kapsář, který svou výškou, mohutnými rameny a stylem oblékání Dýchavci připomínal Kruzou, vyhrál rvačku krátce poté, co z boty vytáhl dýku. Žena teď bědovala nad ztrátou obtloustlého, odvázného muže, který se dnes rozhodl, že se nestane obětí krádeže, a nyní ležel na mechem porostlém svahu jako oběť vraždy.

Dýchavec stál poblíž, když se objevila městská hlídka a po ní Morrův kněz. O půl hodiny později zmizela dvojice stráží s mrtvolou a brzy bylo Dýchavci jasné, že také oni směřují do Morrova chrámu.

Už bylo skoro poledne a Dýchavec chtěl svou honbu za mrtvolami pro ten den vzdát, když tu se před ním objevil vysoký muž v dlouhém šedivém plášti. Táhl dlouhý vozík se dvěma velkými koly uprostřed, na kterém leželo něco, co vypadalo jako mrtvola. Druhý muž, podobně oblečený, podpíral zadní část vozíku, svíral dvě držadla na konci provizorních a následoval svého druha. Dýchavec se rozhodl, že se jednou pokusí stopovat mrtvolu na ono tajemné „další místo“.

Sledoval vozík, aniž by očekával nějaký úspěch. Dnes už zažil dvě zklamání. Když ale vozík zabočil na západ a pak na sever, zmocnilo se ho vzrušení. Dýchavec už v této části města, s širokými ulicemi a velkolepými domy, byl. To ráno se pečlivě oblékl do čistých, nenápadných šatů. Nemusel se tedy obávat městské hlídky, kterou nic nepotěšilo víc, než když mohla vyhodit z lepší čtvrti nějakého uličníka nebo holku. Přes ramena si přehodil starý roztrhaný plášť pro případ, že by ho osud zavedl do chudších částí města, ale nyní ho odložil, protože muži s vozíkem zabočili doleva k Shallyně chrámu. Dýchavec slyšel, jak sirotci uvnitř zpaměti odříkávají modlitby. Provázel je kašel a bolestivé výkřiky pacientů lazaretu, který byl hned vedle. Dýchavec se tam jednou dostal, když si pořezal ruce a měl štěstí, že u sebe měl peníze na zaplacení léčby. Ranhojič vyčistil a obvázal jeho rány, aniž se na něho podíval nebo na něj promluvil.

Nyní Dýchavec procházel Nordgartenským obvodem, kde měli domy kupci a urození muži. Neschovával se do stínů ani neplízl kolem dveří. Narovnal se a zešířila kráčel po dlážděné ulici, nespouštěje oči ze své kořisti. Míjel poslíčky a zákazníky pouličních krámků, ale byl vlhký a chladný den a místní usedlíci byli rádi, že mohou zůstat v teple a pohodlí svých luxusních domů.

Dýchavec cítil, jak jeho vzrušení roste: konečně zjistí něco, o čem Kruza neví, možná něco o mrtvých a jejich majetku. O „dalším místě“.

Před sebou spatřil dům. Byl vyšší a užší než domy kolem, a to mu dodávalo velkolepou atmosféru. Nevěděl, k čemu slouží, ale vůbec se nepodobal jiným domům v téhle čtvrti. Možná to dříve býval nějaký menší chrám. Vypadal jako vysoká štíhlá věž s úzkými okny a zvláště zakřivenou vížkou s malou koulí nahoře. Pod základnou vížky byla hluboká galerie se střílnami. Druhá okrouhlá věž se tyčila po straně hlavní budovy. Byla široká tak, aby v ní prošli vedle sebe právě dva muži a měla vlastní kupoli s úzkými, štěrbinovitými okny.

Když muži pronášeli improvizované máry úzkými dvojitými dveřmi v boku budovy, Dýchavec je dohonil. Ulička byla temná a z hlavní ulice nebylo dveře vůbec vidět. Dýchavec zůstal stát po straně dvojitých dveří, právě mimo zorný úhel obou mužů v pláštích, pak natáhl ruku a zvedl hrubou, po obou stranách otrhanou plachtovinu, která zakrývala vozík. Zatímco oba muži zápasili s mární, které byly téměř stejně široké jako dveře, trochu ji poodhrnul.

Při prvním pohledu zjistil, že na márách neleží mrtvola, a druhým, důkladnějším pohledem se o tom ujistil. Na vozíku byly různé předměty, z nichž mnohé Dýchavec vůbec nepoznával, ačkoli měl podezření, že některé ze zvláště tvarovaných skleněných nádob pocházejí z krámků pro alchymisty. Byly tam i jiné věci, které mu nijak nebyly povědomé, ale žádná mrtvola. Dýchavec popadl nejbližší lesklý předmět. V nžiku si ho strčil pod kabátec, pak se protáhl ven, zamával mužům v pláštích kloboukem a vydal se zpátky k Shallyině chrámu, kde nechal svůj starý plášť.

Jakmile ho našel, chtěl se vrátit domů a svěřit se skeptickému a odmítavému Kruzovi se svým velkým objevem. Ale ještě předtím musel něco zařídit.

Jihozápadní branou se vrátil zpět do Velkého parku a zamířil ke stánkům bylinkářů a lékárníků, které stály hned vedle ve své malé enklávě mezi náspem a obvodovou zdí parku. V této části trhu nevládl příliš velký ruch, ale Dýchavci přesto nečinilo potíže nakrást si všechno, co potřeboval, a brzy se mohl vydat na cestu domů. V kapsách si nesl malou voňavou svíčku z včelího vosku, dva svazky bylin a několik hrubých krystalů různých druhů hornin. Nevěděl sice, k čemu všechny ty věci pod plachtou byly, ale nemohlo být na škodu učinit kolik preventivních opatření.

„Kruzo!“ zavolal ještě před tím, než vyběhl po schodech do patra. Natahoval nohy a dlouhými kroky bral schody po dvou. „Kruzo?“

Kapsář sedět na kraji pohovky jen v košili, která mu sahala až po kolena. Hlavu si držel v dlaních až někde mezi koleny — připadalo mu, že ji má tak těžkou kocovinou, že ji stěží unese.

„Pssst!“ zaupěl a bolestně přimhouřil oči.

Dýchavec se chtěl zasmát, ale místo toho přistoupil k malé dřevěné bedýnce s přihrádkami, umístěné v rohu, kde dříve stávalo pozlacené zrcadlo. Nadzdvihl víko a vytáhl svazeček sušených bylin. Potom vzal z háku kotlík, ve kterém ve dne v noci bublala voda, a uvařil čaj z větévek a suchého listí. Podal jej Kruzovi. Ten nad jeho vůni zasténal, ale když ho Dýchavec pobídl, vypil ho.

Pak nechal Dýchavec Kruzu půl hodiny o samotě. Starší kapsář se překvapivě rychle vzpamatoval, a když mu Dýchavec nabídl talíř se studeným masem, zavařené ovoce a chléb, zjistil, že má hlad jako vlk.

„Teď, když se cítíš lépe,“ řekl Dýchavec vzrušeně, „něco pro tebe mám.“ Zpod kabátce vytáhl věc, kterou vzal z vozíku a podržel ji na délku natažené paže před sebou. Pomalu s ní houpal před Kruzovým očima.

Předmět, který Dýchavec ukradl, byl překrásný a oba na něj zírali s fascinovaným úžasem. Tvořil ho řetěz vyrobený z velkých, plochých, čtvercových dílů, v rozích spojených tlustými zlatými články. Každá čtvercová část byla vytepaná jako nějaká přezka opasku, každá zobrazovala odlišný motiv nebo scénu. Uprostřed celého řetězu, dost dlouhého, aby ho mohl nosit urostlý muž kolem krku, byl větší kovový ornament.

„Vypadá to jako odznak úřadu, který Graf nosí ve sváteční dny,“ zamumlal Kruza chraplým hlasem.

„Snaží se to sníst samo sebe,“ řekl Dýchavec tiše.

Ornament zobrazoval velkého draka nebo hada, který uzavíral věčný kruh tím, že požíral svůj vlastní ocas. Každíčká šupina na jeho pancéřovaném těle byla vyleptaná do ryziho zlata, z kterého byl celý předmět vyroben. Jeho oči byly dvě bílé kuličky nejčistší slonoviny.

„Je to překrásné,“ vydechl Kruza.

„Tak si to nech,“ řekl Dýchavec, který svíral předmět v natažených rukách před Kruzovým obličejem. „A až tě omrzí, možná ti pomůže splnit normu.“

„Norma!“ vykřikl Kruza a vyskočil z postele, jako by se oheň, kdysi dávno zapálený pod ní, konečně propálil tím zatraceným kusem nábytku a spálil mu zadek.

„Dnes je můj den a já nemám splněnou normu! U Sigmarovy krve!“ Chňapl po řetězu a strčil si ho pod košili. Pak si natáhl kalhoty, boty a krátký kožený plášť, a vyběhl ven z pokoje. Cestou popadl plátěný pytel, ve kterém měl nakradené věci. Na mladíka se už ani nepodíval a práskl za sebou dveřmi.

„Zatracená věc!“ zaječel Kruza, když se vřít zpátky do pokoje a vůbec se nestaral, jestli Dýchavce neruší. Hodil řetěz na pohovku. „Nechtěl s tím mít nic společného. Chlap, který prodá cokoli a obchoduje snad se vším, se toho nechtěl ani dotknout... a tak jsem nesplnil normu.“

„Hmm.“

„Víš, jaký trest je za nesplnění normy?“ pokračoval Kruza, hlas stále chraplavý po včerejších radovánkách. „Vezmi si tu svou cetku a ať ti přinese štěstí!“

Dýchavec si myslel, že Kruza odejde, ale kapsář místo toho klesl na pohovku. Jak šel čas, Dýchavec ani nepostřehl, že s každým novým dnem je na něm Kruza více závislý. Jak kapsář využíval dovedností mladého neviditelného zloděje, sám ztrácel evik a příliš dobrým živobytím zlenivěl. Teď vzal řetěz a zamyšleně ho probíral mezi prsty, jako by se snažil přechíst příběh vyleptaný do jeho článků.

„Kde jsi k tomu vlastně přišel? Musí to být nějak poskvrněné nebo zatracené důležité, když to mistr odmítl s takovým zvláštním výrazem ve tváři. Když o tom tak uvažuji, nemyslím, že mi zdvojnásobil normu z jiného důvodu, než že jsem ho touhle věcí nějak urazil.“

„Získal jsem to, na jiném místě,“ odpověděl Dýchavec teď naprosto lhostejně. Uvažoval, jak by Kruzovi jeho neúspěch vynahradil.

„Na jakém jiném místě?“ zeptal se Kruza a pak se mu rozsvítilo. „Ať tě Ulric prokleje, jestli jsi to ukradl mrtvole!“

„Ne! Ne!“ vykřikl Dýchavec a zděšeně couvl. Bylo mu jedno, že znovu cítí špičku krátkého meče na hrdle. „V tom to právě je! Sebral jsem to z már, které směřovaly na další místo ale mrtvola na nich žádná nebyla.“

„Nemluv v hádankách, kluku,“ zavrčel Kruza. Měl špatnou náladu a zuřil, potřeboval si na někom vylít vztek.

„Sledoval jsem vozík na mrtvoly... no, ve skutečnosti to byla spíš obyčejná kára zakrytá plachtou. Sledoval jsem ji na jiné místo, to, o kterém jsem ti povídal. Místo, kam muži v šedých pláštích vozí mrtvoly, které nesměřují do Morrova chrámu. Jenomže oni doopravdy žádné mrtvoly nevozí. Nadzvedl jsem plachtu přehozenou přes vozík. Byla tam hromada věcí. Vzal jsem to odtamtud,“ řekl a ukazoval na řetěz. „Ale přísahám, že jsem neokradl žádnou mrtvolu. Žádná tam nebyla!“

„Pašeráci,“ řekl Kruza zamyšleně.

„Cože?“ zeptal se Dýchavec.

„Museli to být pašeráci. Oblékají se jako sluhové Morrových kněží, aby mohli nepozorovaně pašovat zboží po Middenheimu. Jediní lidé, které nikdy nezastaví občané ani hlídka ve městě, jsou mrtví. A ti, kteří je vezou.“

Když si konečně uvědomil, co jeho společník právě řekl, seskočil Kruza z pohovky a popadl Dýchavce za paži.

„Zaved' mě tam!“ řekl. „Hned!“

Dýchavci se podařilo přesvědčit Kruzu, aby se oholil a upravil, než spolu vyrazí do Nordgartenu, do obvodu, který Kruza navštěvoval jen velice zřídka. Výnosy tam sice mohly být vysoké, ale totéž platilo o riziku. Hlídka by se na ně při sebemenším podezření vrhla rychleji než altquartierské krysy na psí zdechlinu. Kruza se necítil příliš sebejistě, když procházel širokými, kroutícími se ulicemi jedné z lepších částí Middenheimu, a cestou k Shallyině chrámu nevědomky napodoboval Dýchavcův vzpřímený postoj a sebejistou chůzi.

Dýchavec šel přímo k zvláštní věžovité budově a potom kolem ní do přilehlé uličky. Už se chystal vstoupit, ale Kruza byl ostražitější.

„Pojďme se nejdřív rozhlédnout kolem,“ navrhl. „Mohou tam být lidé. Ti pašeráci v pláštích, které jsi předtím viděl.“

Ale ve svém nitru byl Kruza nervózní, nemohl se dočkat, až bude uvnitř. Cítil pach bohatství. Bohatství, které král podsvětí přijme. Jedna rychlá loupež v doprovodu jeho tichého partnera by mu mohla zkrátit pracovní týden o několik dnů a stejně prodloužit jeho volný čas.

Vyšli z postranní uličky zpět na hlavní ulici a obešli budovu až k dlouhé, štíhlé, zakřivené věži na opačné straně. Věž byla ponořená do stínu, Kruza se začínal cítit skoro jako doma. Nedalo moc námahy najít postranní dveře v boku věže pod řadou úzkých oken bez skleněných výplní. Byly nízké a černé a páchly po dehtu.

Dýchavec otevřel dveře a Kruza se zhluboka nadechl, než tam opatrně strčil hlavu a následoval mladíka dovnitř. Stáli spolu na malém čtvercovém odpočívadle v přízemí a dívali se na spirálovitě se točící schodiště.

Když se podívali šachtou schodiště přímo nahoru, spatřili paprsky světla pronikající západními okny. Při pohledu dolů pod sebe neviděli vůbec nic.

„Dolů,“ rozhodl Kruza a uskočil před paprsky přicházejícími z horního osvětleného podlaží. Na rozdíl od Dýchavce ho nebylo vidět jen ve tmě. Dýchavec vesele pádil dolů po rodišti a ohlížel se na svého přítele, který našlapoval pomalu a opatrně, aby dělal co nejmenší hluk. Poprvé si uvědomil, že Dýchavec umí být stejně neslyšný jako neviditelný. Kruzovy opatrné kroky vydávaly tichý pleskavý zvuk, zatímco Dýchavcovy byly jako šepot.

„Dívej se pořád před sebe,“ sykl Kruza. Báł se, aby Dýchavec na něco nenarazil a tím oba nezabil ještě dříve, než by vůbec zahlédli nepřítele. Sbíhali pořád dolů, nejprve jedno patro a pak, pro dobrou míru, ještě jedno. Dýchavec se díval, kam jdou, zatímco nervózní Kruza se neustále ohlížel, odkud přišli.

Ve druhém podzemním patře stanul Dýchavec na širším, klenutém odpočívadle, ze kterého vedly jen dva nízké schůdky, a dál, kam až dohlédl, nebylo nic. Sestoupil až dolů. O půl minuty později ho dohnal Kruza — skoro ho z posledních schodů srazil, jak se neustále ohlížel přes rameno.

Pořád nenašli žádné světlo. Byl tady cítit slabý zápach zkaženého mléka, což Kruza nepostřehl, ale Dýchavci to v místnosti dvě podlaží pod zemí připadalo zvláštní. Vzduch byl nehybný a mrazivý. Zatímco schodiště vedoucí dolů bylo vlhké, podlaha sklepa byla naprosto suchá, dokonce prašná.

Dýchavec zastavil Kruzu, jehož vypoulené oči se ve tmě leskly. Pak vylovil z kapsy svíčku z včelího vosku. Zapálil ji a vzduch naplnila štiplavá vůně koření, zatímco mihotavé světlo vytvořilo na stěnách a podlaze černé stíny.

Sklepení bylo jakousi kruhovitou chodbou a Dýchavec ji obešel od jednoho klenutého průchodu k druhému. U každého z nich se zastavil, prozkoumal z obou stran podpěry u dveří a teprve pak popošel dál. Takto uzavřel celý kruh, aniž by vkročil do středu místnosti. Kruza raději zůstal na místě a každou chvíli se ohlížel ke schodům za sebou, jako by měl nervový tik.

„Tohle je jenom předsín, hala,“ prohlásil Dýchavec. „Ale za těmi průchody jsou další místnosti.“

Rozeplnul si horní dva knoflíky kabátce a vytáhl zpod něj velký vak, který měl pověšený na provázku kolem krku. Z něj vyjmul něco, co Kruza neviděl.

„Co to děláš?“ zeptal se Kruza a nervózně se ohlédl nahoru na schodiště.

„To je v pořádku,“ odpověděl Dýchavec a začal pomalu postupovat kolem průchodů. „Někdo vyryl všude kolem dveří piktogramy, ale trocha venkovské magie nás jich brzy zbaví.“

„Glyfy!“ zvolal Kruza nejhlasitěji, jak se jen odvážil, tedy dušeným šepetem. „Magie! Začíná to být pěkně strašidelné! Mrtvoly! Klenoty, které nechce koupit ani všivý překupník — a teď ještě piktogramy!“

To, co mu ještě nedávno připadalo jako skvělý nápad, se rychle začínalo měnit v noční můru.

„Co to děláš? Co myslíš tou ‚venkovskou magií‘?“ sykl Kruza, když Dýchavec začal oprašovat sloupky podpírající klenbu nad průchodem svazkem suchého listí a větvíček. Svíčkou si svítil na jeden piktogram po druhém a mumlal při tom něco, co připomínalo staré rýmy.

„Vždyť to znáš: byliny, pavučiny, králíci bobky. Všechno, co je potřebné pro prostou venkovskou magii, která se té vaší okázalé městské vždycky vyrovnala. Ty piktogramy jsou docela primitivní,“ odpověděl Dýchavec, zatímco postupoval k dalšímu sloupu.

Copak podivínství toho kluka nemá žádné meze? pomyslel si Kruza. Nebo ho doopravdy vychovaly čarodějnice? Tady dole se najednou zdál každý detail toho už skoro zapomenutého příběhu mnohem věrohodnější.

Dýchavec šel od jednoho postranního výklenku k druhému a u každého se zastavil na tak dlouho, aby rozsvítil nástěnnou lampu. Světla v místnosti přibývalo.

Ted' Kruzovi připadalo, že tady dole už není takové chladno, nebo alespoň ne nesnesitelné, takže když Dýchavec došel ke čtvrtému klenutému průchodu, přešel podlaží, aby se podíval, jak jeho zvláštní přítel připravuje svou „prostou venkovskou magii“. Nohama přitom vířil hustý prach.

Dýchavec ho uslyšel, otočil se a uviděl něco, co Kruza přehlédl. Obyčejně chodil kapsář dlouhými kroky úměrnými své vysoké, atletické postavě, ale teď se opatrně šoural. Za jiných okolností by Kruza obrazec na podlaze určitě překročil. Ted' si to však namířil přímo přes něj.

„NĚÉÉ...!“ zaječel Dýchavec, ale už bylo pozdě.

Když Kruza zaslechl výkřik, vzhlédl a zůstal strnule stát v oblacích prachu. Uviděl Dýchavce, jak s ústy dokořán řve z plných plic a vycítil napětí prostupující chlapcovým tělem.

Ulric mě zatrat', pomyslel si.

Dýchavcova svíčka zhasla a plápolavé světlo, které vydávaly olejové lampy, pohltil oslnivý jas. Pronikavé bílé světlo zaplavilo místnosti podél chodby a Kruzovi se na chvíli zdálo, že piktogramy na sloupech krouží a tancují. Nemohl se ani hnout, ani promluvit a Dýchavcův ztuhlý obličej s nedokončeným varovným výkřikem strnul do zvlášť příšerného výrazu. Zdálo se, že tento okamžik nikdy neskončí.

Ať to nikdy neskončí, přál si v duchu Kruza, ale věděl, že všechno má svůj konec.

„—ÉÉÉÉ!“ Dýchavcův výkřik dozněl a v klenutých průchodech se objevilo osm vysokých postav v šedých pláštích. Muž ve čtvrtém průchodu zleva, který stál hned za Dýchavcem pozvedl paže. Kruza uviděl kostnatá, hubená předloktí a sukovité ruce s pařáty, které se vynořily z pláště. Z obličeje ukrytého pod kápí nezahlédl jediný rys. Dýchavec pomalu ustoupil a zůstal stát za jedním ze sloupů podpírajících klenutý portál, ale muž šel kolem něho dál. Přímo ke Kruzovi.

Kruza chtěl utéct. Zoufale toužil utéct. Ale nemohl.

Podíval se na Dýchavce. Zdálo se mu, že mladík pokrčil rameny.

Podíval se na své nohy.

Teprve teď uviděl obrazec, na který šlápl: byl vytvořený různých barev a protínaly ho křížící se čáry z černého popela a spirály z kobaltových a purpurových krystalků. Kruza netušil, co obrazec znamená; věděl jen, že je to past a on se do ní chytil.

Proč jim to tak trvá? podivil se a znovu se podíval na Dýchavce. Něco letělo vzduchem mezi nimi.

Kruza chytil vak, který mu Dýchavec hodil, a otevřel ho. Když spatřil, co je uvnitř, znechuceně ho odhodil do písku. Nepoužitá voňavá svíčka z včelího vosku a svazek uschlých větviček a listů se vysypaly ven.

Kruza nahmát pravou rukou jílec meče, který měl pověšený na opasku vzadu pod pláštěm. Sevřel ho a tasil meč vysoko nad hlavu. Jeho levá ruka se připojila k pravé a zůstal stát s nohama rozkročenýma na šířku ramen, kolena mírně pokrčená.

Mám spoustu času, pomyslel si, zatímco ohýbal ruku v lokti a vybíral nejvhodnější směr, kterým sekne. Zaútoč, pobízela ho jeho mysl. Zaváhal jen na okamžik.

Sekl mečem ve stejném okamžiku, kdy k němu zahalená postava natáhla ruce, jako by ho chtěla začít škrtit. Zvuk, který se ozval, když meč ťal muže v plášti z boku do krku, vzbuzoval dojem tupého nože pronikajícího listem suchého papíru. Objevila se krev. Proudila z rány v krátkých, silných výtryscích, zářivě rudá v jasném světle, skoro purpurová proti šedi pláště.

Ohromený Kruza pozvedl meč, aby znovu zaútočil. Jak zaujímal postoj, jednou nohou vystoupil z písečné pasti. Už byl částečně mimo ni. Krvácející muž v plášti pořád stál s rukama nataženýma před sebou a očividně ignoroval příšernou ránu, která mu skoro oddělila hlavu od těla a zařízla se mu hluboko do prsou. Pak se pomalu sesul na kolena a jeho ruce klesly do písku.

„KKKRRRRÚÚÚZZZÓÓÓ!“ křičel Dýchavec.

Kruza pohlédl na mladíka a uviděl, že ukazuje na jeho druhou nohu, stojící ještě uvnitř písečného obrazce. Rychle uskočil stranou a pařáty krvácejícího nepřítele dopadly neškodně na písek. Ten začal kroužit v barevném víru, až se pochvilí opět usadil v původním vzoru. Zahalená postava zmizela. Zmizel i vak a jeho obsah, který se vysypal na zem.

Zbývalo jich ještě sedm.

Sedm mužů v pláštích vystoupilo z klenutých průchodů v jakési nepravidelné formaci. Nikdo z nich si nevšímal Dýchavce, ale všichni viděli Kruzu.

Kruza vykročil kupředu, pohledem bleskl po Dýchavci, přitisknutém ke sloupu, pak se podíval na svůj krátký meč. Krev z něj byla pryč, ale jeho ostří se na Kruzu slibně blýskalo. Kapsář nevěděl, zda se čas skutečně zpomalil nebo zda ho zaplavila nějaká zvláštní energie; ať to však bylo cokoli, pracovalo to v jeho prospěch.

Dvojím seknutím, jedním šikmo shora a druhým vedeným na břicho, se Kruza zbavil dalších dvou mužů v šedých pláštích. Znovu uslyšel zašustění papíru, ale tentokrát krev na jeho meči zůstala. V kruhu zahalených postav se tím otevřela cesta. Dýchavec stál přímo před ním, volně průchody po obou stranách. Kruza se ještě jednou rychle ohlédl za sebe, ale kruh se pomalu svíral. Cestou, kterou přišli, uniknout nemohli. Rychle vyrazil směrem k Dýchavci, popadl ho za ruku a spolu s ním rozběhl do jednoho z klenutých průchodů.

Na okamžik se oba ocitli v ostrém bílém světle, které je oslepilo. Pak Dýchavec spatřil další průchod a oba běželi dál řadou podzemních místností, které se musely táhnout pod velkou částí města.

„Musíme se dostat ven!“ Kruzovi se poprvé, co vstoupili do sklepení, podařilo promluvit nahlas a s dřívějším sebevědomím. „Musíme se dostat zpět ke schodišti.“ Ale Dýchavec už uháněl dlouhou širokou chodbou s vysokým klenutým stropem. Skoro to vypadalo, jako by běželi obrovskou síní, až na to, že každých pár kroků narazili na klenutý průchod nebo dveře, vedoucí do dalších místností nebo chodeb.

Náhle se Dýchavec zastavil a s očima široce otevřenými hleděl do velké okrouhlé místnosti po jedné straně chodby. Nebyly v ní žádné další dveře ani okna, ale zato tam byla spousta jiných věcí. Byla plná malých vozíků a kár, některé pokryté dehtovaným plátnem, jiné převržené a jejich obsah rozsypaný na podlaze. Kolem se vršily hromady oblečení, většinou rozedraného a obnošeného, ale některé kousky byly v celkem dobrém stavu, a dokonce i elegantní. Jestliže tihle lidé byli pašeráci, pak se zabývali skutečně zvláštními rozmanitým zbožím.

Kruza nepotřeboval mnoho času, aby si uvědomil, že se o pašeráky nejedná. Tady šlo o něco daleko většího. O co, to ale nevěděl a nezdálo se, že by se o to Dýchavec staral.

Mladík se prodíral hromadami, bral věci, které mohl snadno unést, většinou šperky, jichž tam bylo velké množství, a drobné domácí potřeby a cpal si je do kapes kabátce. Potom začal stahovat plachty z vozíků, nejdříve z jednoho, pak z druhého, a nakonec je začal strhávat v náhlém přívalu euforie. Pobíhal mezi vozíky a odstraňoval plachty, aby odkryl veškeré bohatství skryté pod nimi. Kruza tam jen stál a nemohl se rozhodnout, zdaje mladík tak prostomyslný, tak sebejistý nebo jestli si prostě jen neuvědomuje vážnost jejich situace. Pak si vzpomněl na sklepní chodbu a na zahalené muž, se kterými se tam střetli, a uvědomil si, že Dýchavce doopravdy nikdo nevidí a tím pádem mu nehrozí ani žádné nebezpečí. On ovšem neviditelný nebyl.

„Dýchavče! No tak! Musíme odsud pryč!“

„Podívej se na tohle!“ křičel Dýchavec nadšeně. „Tohle má takovou cenu, že by to pokrylo tvou normu na několik měsíců a možná už se nám nikdy nenaskytne příležitost se sem vrátit!“

Kruza si pomyslel, že pokud jde o něho, určitě se sem už nikdy nevrátí, ani kdyby se mu příležitost naskytla. Celý plán se změnil na nebezpečně bláznivý podnik, jakého už se nikdy dobrovolně nezúčastní.

„No tak, Kruzo! Je to tu jako přichystané pro nás!“

Dýchavec se otočil a strhl plachtu z hromady zboží vzadu v rohu. Z největší hromady, širší a vyšší než dospělý muž. Kruza, který stál ve dveřích a přihlížel, do této části místnosti neviděl. Plachta pomalu sklouzla jako hedvábí po nalakovaném dřevě. Takhle to být nemělo. Těžká dehtovaná plachta se skoro zavlhla a tiše dopadla na podlahu. Je to úplně špatně, uvědomil si Kruza.

Dýchavec ucouvl od pašeráckého pokladu a Kruza uviděl výraz v jeho obličeji. Ještě nikdy nebyl tak bledý. Jeho oči vypadaly jako prázdné šedé koule. Kruza k němu přistoupil a uchopil ho za rameno. Chlapec div leknutím neomdlel. Kruza se podíval do rohu, kde ležela plachta. Za ní byla navršena hromada mrtvol, byly naházené na sebe jako seno ve stohu. Kruza si zpočátku neuvědomoval, na co se to vlastně dívá. Potom začínal rozpoznávat paže, nohy a trupy a jednu nebo dvě nateklé hlavy. Mrtví neleželi přirozeně, byli natolik polámaní, že skoro ztráceli tvar. Hromada mohla stejně dobře připomínat staré oblečení nacpané pilinami, které někdo naházel sebe. Už vůbec nepřipomínali lidi. Nezůstala v nich ani vzpomínka na život. Vypadali jako hadroví strašáci. Kdysi živí byli. Dýchavec to viděl, ale Kruza to cítil.

Nějaká drobnost připoutala Kruzovu pozornost a rychle se natáhl k hoře lidských pozůstatků. Mrtvá ruka, která jako by nepatřila k žádnému z těl, svírala dlouhý široký řetěz vyrobený z plochých článků spojených v rozích kroužky. Z řetězu, který byl dost široký na to, aby si ho mohl na krk pověsit statný muž, visel talisman. Veliký šupinatý had nebo drak požírající svůj vlastní ocas.

Pohled na to už Kruza nesnesl. Popadl fascinovaného Dýchavce za ruku a táhl ho pryč z toho místa. Raději se vrátí cestou, kterou přišli, a postaví se těm šedým postavám v kápích, než aby zůstal o jediný okamžik déle na tomto místě.

Kráčeli hlavní chodbou zpátky, oba rázovali pevným krokem, aby to vypadalo, že si jsou sami sebou jistí. Kruza však věděl, že pokud jde o něho, je to jen zdání. Ale kdyby dal průchod svému strachu, byl by to jeho konec. Teď na to nebyl vhodný čas.

Všude kolem vládlo naprosté ticho. Chladný, trochu vlhký vzduch v podzemí, který zapáchal po zkaženém mléku a volně se šířil z místnosti do místnosti, začínal být silnější, jak se blížili ke vchodu.

Kruza očekával, že každou chvíli narazí na šedé muže v pláštích, ale nestalo se tak. Vážně a s obavami kráčeli zpátky k místu, kudy vnikli dovnitř. Dýchavcův smysl pro orientaci byl v podzemí stejně neomylný jako nahoře ve městě. Brzy dorazili k místnosti osvětlené bílým světlem, z níž předtím utekli. Po zabalených mužích nebylo zatím ani stopy. Dýchavec vešel do klenutého průchodu a Kruza ho opatrně následoval.

Před sebou spatřili osm šedých postav v pláštích stojících v kruhu zády k obrazci z písku. Písek vířil jako malá větrná smršť, zvedal se ve spirálách růžové a černé barvy a mísil se s nažloutlým šedým prachem. Všechny osm postav mělo stejným způsobem pozvednuté ruce jako první šedý muž, kterého Kruza zabil. Viděli osm párů starých, povadlých paží a sukovitých rukou s drápy místo nehtů, ve kterých už život dávno vyhasl. Tohle nebyli žádní pašeráci. Kruza věřil, že to nebyli ani lidé. Probodl je mečem, tři z nich, a všechny je zabil. Jeden se mu rozplynul před očima. Všechny tři nyní nahradily nové postavy. Dýchavec se pomalu vydal kolem kruhu, vířící písek začal zpomalovat a klesal, aniž by ztratil tvar. Smršť dopadla v novém spletitém tvaru na podlahu.

Když se Kruza se srdcem sevřeným strachem a hlavou plnou nezodpovězených otázek pustil za ním, uviděl zbraně. Každý šedý muž teď měl dvě: dlouhý elegantní meč s úzkou čepelí a složité tepanou zábranou a kratší, užší dýku se zlověstně zakřiveným ostřím, jež mohlo vážně poškodit jakoukoliv čepel, se kterou by se setkalo. Kruzova ruka se vymrštila k jílcí meče. Nikdy se nebál střetu, ale bojovat proti osmi tajemným bytostem vyzbrojeným dohromady

šestnácti zbraněmi nebylo nic jiného než čiré bláznovství. Svou vlastní zbraň vytáhne jedině, kdyby ho napadli, nechťel je zbytečně provokovat — chtěl jen uniknout.

Dýchavec se mezitím snažil odvést pozornost mužů v pláštích od Kruzy. Byl si jistý, že ho žádná z postav nevidí, protože je přece neviditelný. Ale Kruza byl nervózní, v krvi mu proudil adrenalin a páchl strachem. Dýchavec nevěděl, jak dlouho bude ještě schopen chránit svého přítele a rádce, ale byl to on, kdo ho do toho dostal.

Kruh, který tvořili šedí muži stojící zády k obrazci, začínal měnit tvar. Na nejvzdálenějším místě od Kruzy a Dýchavce se rozdělil a muži na obou koncích šli dopředu, čímž vytvářeli oblouk. Hrozilo, že jim odříznou únikovou cestu.

Dýchavec stál bez hnutí. Na Kruzově čele se perlily krůpěje potu. Přes chlad, který vládl ve sklepení, cítil, jak se mu vlasy lepí potem na kůži. Pot mu stékal po zádech, studil ho na bocích a na vnitřních stranách stehen. Kruza věděl, že je rozumné počkat, dokud muži v šedém sami nezaútočí, ale cítil, jak se ho zmocňuje rostoucí panika.

Bílé světlo z vedlejších místností zazářilo silněji a pískový vzor uprostřed pokoje začal vyzařovat několikabarevné světlo jako duha, která se zvedala přímo z podlahy.

Šedí muži utvořili oblouk. Pózvedli zbraně před sebe, až je drželi vodorovně s podlahou. Když se konce jejich čepelí dotkly, udělali malý krok zpět a celý oblouk se tím zvětšil. Pak všech šestnáct čepelí namířilo najednou kupředu, přímo na Kruzu. Věděl, že nemohou zaútočit všichni najednou, ne aniž by se vzájemně pozabíjeli, ale možná že ani to by jim nevadilo. V pokoji vládlo absolutní ticho rušené pouze Kruzovým dechem a mrazivým svištěním čepelí. Kruza nevěděl, zda pach jeho vlastního těla byl horší či štiplavější než zápach starého zkaženého mléka, který byl nyní tak intenzivní, že ho pálil v nose. Jeho smysly jako by se zostřily. Cítil každý zářez a rýhu na hrušce svého krátkého meče. Spustil ruku níž a sevřel chladný jílec. Byl drsný a začínal se pomalu odlupovat, ale v této chvíli mu padl do ruky jako nikdy dříve.

Dýchavec vykročil kupředu. Neviděli ho. Neměl zbraň.

Kruza udělal jeden malý krůček stranou, zády se přitiskl stěně. Zahalené postavy vykročily k němu. Kruza tasil meč a mávl jím kolem sebe, až od stěny za ním odlétly jiskry, jak špička ostří narazila do kamene. Jasně rudé jiskry se na okamžik držely ve vzduchu a potom zhasly. Znovu se rozmáchl a prudkým úderem usekl paži prvnímu útočníkovi, kterému tak zůstala jen dýka. Sedě zahalená postava sekla do vzduchu v naději, že zachytí Kruzův meč a ohne ho nebo zlomí.

Kruza měl za to, že se ještě nikdy nepohyboval tak rychle. Jeho meč ťal pod úroveň dýky. Ostřím se zařízl do útočnickova břicha a obnažil maso pod pláštěm, bledé a neživé proti rudé krvi, která z něj tryskala. Kruza trhl mečem vzhůru, takže muže rozřízl od pupku až k hrudní kosti. Dýka mu vypadla z ruky a muž se odplazil — okamžitě ho však nahradil další.

Kruza postupně zabil tři muže v šedém. Pohybovali se jako stroje — chladnokrevní, bez sebemenšího náznaku strachu — a stejně tak i bojovali. Kruza rychle pochopil rytmus jejich boje, a když zneškodnil dalšího útočníka jedinou šikmo vedenou ranou, začal být sebejistější. Uslyšel zvuk trhajícího se papíru a otočil se, aby odrazil nový útok.

Dýchavec sledoval bitvu beze zbraně a nespátrěn. Kruza už zapomněl, že tam vůbec je.

Poslední tři šedí muži zaútočili na vetřelce najednou. Šest čepelí se zalesklo v těsné blízkosti, proplétaly se mezi sebou, narážely do sebe, parírovaly a znovu útočily. Kruza bojoval udatně a s maximálním nasazením, jeho krátký meč byl na třech místech současně, ale věděl, že nemůže zvítězit. Nejprve utržil dlouhou řeznou ránu do levé ruky; cítil, jak mu krev stéká rukávem. Přitiskl si ruku k tělu, aby se nestala jeho slabým místem, a zaútočil s novou silou. Pak ho meč zasáhl do obličeje a jen o kousek minul oko. Oslepila ho krev z rozřátého obočí.

Vtom se ozval Dýchavec. Už nebyl zticha, dupal do písku a vykřikoval na svého přítele rady a varování.

Kruza neviděl na jedno oko a pořád ještě ani neporanil žádného ze zbývajících protivníků. Bil se stále udatně a ze všech sil, natačel se slepou stranou a úspěšně odrážel útoky, ale jeho konec se nezadržitelně blížil. Osudný úder přišel brzy a Kruza ho téměř uvítal. Meč ho zasáhl do ramene. Dlouhé ostří se do něj zabodlo vysoko a přímo, proniklo koženým kabátcem i svaelem — a vynořilo se na druhé straně. Rána ani moc nekrvácela. Meč byl žhavý, a když ho ruka útočníka vytahovala, kauterizoval ránu.

Kruza klesl na kolena, svůj vlastní meč stále svíral v ruce. Těžká rána na rameni vyvolala křeč, takže nemohl rozevřít prsty, ani kdyby chtěl. Sklonil hlavu a čekal na poslední úder.

Dýchavec dupal a křičel, ale nikdo z útočníků si ho nevšiml. Mladík zařval z plných plic. Muži v šedých pláštích se však dívali skrze něj. Neviděli ho. Bylo tu však něco, co ignorovat nemohli.

Dýchavec zamířil dlouhými kroky ke středu místnosti, skoro běžel. Pak se svezl po kolenou přes mnohobarevný pískový obrazec, který ještě okanzik před tím, než se Kruza skácel na zem, vyzářoval přízračné světlo.

Prach a písek se rozléty do všech stran a Dýchavec klečel uprostřed pískového obrazce, neschopen se hnout. Ruce držel před sebou, jako by se modlil, a z úst mu vycházel řev, jaký Kruza ještě neslyšel a doufal, že už nikdy neuslyší.

„KKKKRRRRÚÚÚÚZZZÓÓÓÓ!“

Křik rezonoval místností a odrážel se od klenutého stropu, by neměl nikdy utichnout.

Šedé postavy se od Kruzy začaly odvracet, když zazněl druhý výkřik.

„ÚÚÚTTTÍÍÍKKKÉÉÉJJJ!“

Nepřemýšlel. Už dávno měl být mrtvý a netušil, jestli vůbec dokáže vstát, ale neměl na vybranou. Dýchavcův křik ho přinutil.

Kruza se postavil, paži překříženou před tělem. Trochu se potácel. Meč, který stále svíral v ruce, mu dával vzhled absurdní sochy nějakého velkého zlodějského válečníka. Naposledy se podíval na záda šedých mužů, kteří se vrhli k pískovému obrazci.

Dýchavce nezahlédl. Pak se otočil a utíkal.

Vyběhl po schodech nahoru, vyrazil ze dveří pokrytých smůlou do uličky před nimi. Utíkal z Nordgartenu a nezastavil se, dokud nedoběhl k vysokému opuštěnému domu na severu Altquartieru. Celou dobu co běžel, věřil, že je Dýchavec

hned za ním. Mladík dělal návnadu, ujal se úlohy vábničky, aby mohl uniknout. Ale ten chlapec je přece neviditelný a unikne jim snadněji než já, pomyslel si Kruza. Nebo ne?

Kruza čekal na Dýchavce. Svalil se na pohovku v podkroví a čekal. Když se probudil, byl už den, ale Dýchavec stále ještě nedorazil.

Podruhé se probudil až zase za šera. Krev v jeho otevřeném zranění už zaschla a odlupovala se na pohovku, kde ležel. Dýchavec se pořád ještě nevrátil.

Když se probudil potřetí, sebral dostatek síly, aby se umyl ve studené vodě v umyvadle. Snědl něco málo z Dýchavcových zásob na parapetu okna. Chléb byl okoralý. Mladík se stále neobjevoval.

Kruza nevěděl, jak dlouho už je v pokoji, ale z krve na jeho zranění se vytvořil strup a jídlo na okenním parapetu bylo pryč nebo se už zkazilo. Dýchavec se stále nevracel.

Když se opět rozednilo, Kruza slezl z pohovky a urovnal polštáře. Potom vylil studenou, krvavou vodu z umyvadla. Asi o hodinu později odešel z Dýchavcova pokoje a zavřel za sebou. Všiml si, že v tlusté vrstvě čerstvého prachu na schodech nejsou žádné šlápoty. Protáhl se sklepním okénkem poraněným ramenem napřed a zavřel je za sebou.

Kruza šel pryč. Stejně jistě jako věděl, že ten chlapec byl zloděj od přírody, věděl, že už se nevrátí.

MITTERFRUHL

Vlk v ovčím stádě

Bylo to děvče od krav, kdo je první spatřil.

Byl pozdní jarní večer měsíc po Mitterfruhlu, obloha byla temná a mramorově modrá, posetá hvězdami. Byly jich tam tisíce, naleštěné a třpytivé visely nehybně na nebi.

Canmarkova rodina vládla pohraničnímu městu Linz, které bylo už po šestnáct generací centrem trhu s dobyt看em na hranici Drakwaldu. O dvě stě let dříve sloužící markrabě vystavěl panské sídlo na okraji jezera vzdáleného tři míle od města. Samotné panské sídlo bylo skvělý příbytek, s pozemky, které k němu patřily, parkem a nádhernými vyhlídkami na temné rozlohy Drakwaldu rozprostírající se dál na východ.

Lenya — ta dívka od krav — tady pracovala ráda. Práce byla stejně obtížná, jako bývala na otcově malém statku, ale pracovat v panském sídle, žít v něm, to bylo téměř, jako by žila v Grafově paláci ve vzdáleném Middenheimu. Připadalo jí, že postoupila na společenském žebříčku. Otec vždy říkával, to bude někdo z jejích starších bratrů, ze kterého jednou něco bude, ale nakonec to byla ona, nejmladší dítě a jediná dcera, kdo pracoval v markraběcím sídle, tak co.

Měla slaměnou postel v křídle služebnictva a jídla bylo vždy hojnost. Bylo jí teprve sedmnáct, ale chovali se k ní pěkně — kuchař, pokojská, ostatní služebnictvo. Dokonce i markrabě se na ni jednou usmál. Její povinnosti byly prosté: ráno posbírat vejce a v noci podojit. Mezitím měla leštit, čistit, drhnout, loupat nebo sekat cokoli, co jí řekli.

Ráda chodila dojit večer, zejména v tomto ročním období. Jarní obloha byla tak čistá a hvězdy byly tak... no, fantastické. Její matka jí vždy říkávala, aby kdykoli k tomu bude mít příležitost, počítala hvězdy. Aby se ujistila, že žádná nechybí. Když vyšla stará hvězda, bylo jisté, že se přihodí něco špatného.

Jak přecházela dvorek směrem k dojárně, všimla si, že na obloze se tu noc zdá být více hvězd než obvykle. Bylo jich jako skvrn na vejci nebo zářivých bublin na okraji kbelíku s mlékem. Tak mnoho. A ta nádherná modrá tam dole těsně nad horizontem...

Nové hvězdy. To bylo dobré znamení, nebo snad ne?

Pak spatřila další nové hvězdy, které byly vedle sebe seřazeny nad panským domem jako stromy. Žhnoucí, žhavé hvězdy, jako oči, jako...

Lenya upustila kbelík.

Uvědomila si, že to jsou pochodně, pochodně, které planou ve tmě a které svírají obrněné pěsti tří tuctů zlověstných válečníků na koňských hřbetech.

Sotva si to stačila uvědomit, jezdcí se rozjeli divokým útokem k panství. Pohybovali se, jako by byli součástí temnoty, jako by se noc převalovala mlha, jako by byli stvoření z kouře. V nočním vzduchu se vznášela silná vůně, sladká, ale suchá jako prach. Tiše vykřikla překvapením a zmatkem.

Pak uviděla další menší hvězdy... To byly ohně, které plály za matně černými hledími žhnoucích pekelných koní.

Lenya Dunstová znovu vykřikla. Ječela jako o život.

„Ve jménu Ulrika, teď si trochu zatrénujeme!“ oznámil Morgenstern a hlasitě se zasmál. Jeho kolegové z Bílé rot, kteří stáli kolem něho v prostorách chrámové konírny, se připojili k jeho smíchu a ironické poznámky začaly létat vzduchem. Třináct statných ořů bylo osedláno a skoro připraveno vyrazit. Kamenné zdi konírny a její slámou pokrytou podlahu prostupovala síla, síla statných válečných koní a zkušených válečníků.

„Vsadím se s tebou o deset šilinků,“ zachechtal se Anspach, „že krev nepřítele potřísni mé brnění hned první noc! Ano, potřísni!“ dodal ke svým druhům, kteří s ním obvykle nesouhlasili.

„Sázku přijímám,“ odpověděl Gruber.

Ohromením všichni ztichli. Gruber byl z celé rot nejstarší a nejváženější a všichni věděli, že Anspachovu zálibu v sázení nemá příliš v lásce. Ale od jejich velkého vítězství v Drakwaldu ještě před Mitterfruhlem se zdál jeho krok nějak pružnější a v očích mu žhnul nový oheň. Jürgen, jejich drahý vůdce, kterého ztratili, byl pomstěn, a oni získali zpět svou čest. Gruber z celé skupiny nejvíce zosobňoval znovuzrození jejich duše.

„No?“ pobídl překvapeného Aspacha Gruber, ve starém zvrásněném obličejí suchý úšklebek.

„Ujednáno!“ zvolal Anspach a napřáhl svou obměnou pěst.

„Ujednáno!“ přisvědčil Gruber s mnohem veselejším úsměvem.

„Teď je to rota, jakou rád vidím!“ zařval vesele obrovský válečník Morgenstern a plácl se do kolena.

Aric, mladý ochránce korouhve roty, se usmíval a ještě naposledy kontroloval sedlo svého koně. Když se pak narovnal, spatřil mladého Drakkena. Drakkenovi nebylo ještě ani dvacet, bylo to ještě Vlíčí mládě a k jejich rotě ho přiřadili, aby nahradil jednoho z těch, které ztratili při drakwaldském nájezdu. Byl to malý a hubený, ale silný muž a Aric už se přesvědčil, že to umí s koněm i kladivem. Byl však naprosto nezkušený a zjevně ho zaskočilo hlučné veselí, které v rotě vládlo.

Aric přešel k němu.

„Všechno připraveno?“ zeptal se dobromyslně. Drakken se rychle vyšvihl do sedla a pokoušel se vypadat schopně.

„Uvolni se,“ poradil mu Aric. „Je to jako včera, kdy jsem byl jako ty: nedotčený válkou a rotou, jako je ta naše.

Podvol se tomu a uvidíš, že mezi námi najdeš své místo.“

Drakken se nervózně usmál. „Díky. Prostě si připadám, bych do této... této rodiny nepatřil.“

Aric se zazubil a přikývl. „Ano, je to rodina. Rodina, která žije a umírá společně. Důvěřuj nám a my budeme důvěřovat tobě.“

Rozhlédl se po místnosti a podíval se na své spoléčníky.

Každý z válečníků měl na sobě šedé pancéřované brnění, na okrajích zlacené, s bílou vlčí kožešinou Chrámu. „Vezmi si tamhle Morgensterna. Je to výstavní vůl, a když si nedáš pozor, opije tě tak, že padneš pod stůl. Ale má dobré srdce a těžké kladivo. Gruber... drž se blízko něho, nikdo nemá takové zkušenosti a takovou odvahu jako on. Anspach... nikdy nevěř jeho úsudku a nikdy nepřistupuj na jeho sázky, ale na jeho pravou paži se můžeš spolehnout. V poli je to ztělesněná zuřivost. Kasper, ten zrzavý chlapík tamhle, je taky ranhojič. Postará se o jakékoliv zranění, které utržíš. Einholt a Schell jsou ti nejlepší stopaři, co máme. Schiffer, Bruckner, Dorff — všichni jsou to skvělí jezdci.“

Na chvíli se zarazil.

„A nezapomínej, že v tom nejsi sám. Löwenhertz k nám také přišel ve stejnou dobu jako ty.“

Jejich pohledy se přenesly na posledního rytíře, který stál sám v rohu stáje a kontroloval podkovy svého koně.

Löwenhertz byl vysoký, pohledný, vznešeně vyhlížející muž s orlím nosem. Říkalo se, že je urozené krve, ačkoli Morgenstern přísahal, že je to dědictví levobočka. Byl tichý a odměřený, téměř tak tichý a zdrženlivý jako Einholt, pokud to vůbec bylo možné. Deset let sloužil u Bílých vlků, nejdříve byl členem Červené roty, pak šedé. Vypadalo to, že nikde nenajde místo, které by mu buď vyhovovalo, nebo o které by stál. Nikdo nevěděl, proč k nim přišel, ačkoli se Anspach sázel, že pošilhává po místu velitele. Gruber si to myslel také a to ostatním stačilo.

„Löwenhertz?“ zamumlal Drakken. „Není takový zelenáč jako já. Už nějaký čas u Vlků strávil a... chová se tak... Děsí mě.“

Aric se nad jeho slovy zamyslel a po chvíli přikývl. „Mě také.“

Jejich rozhovor byl přerušen, když se rozletěly dveře stájí. Ganz, mladý velitel roty oděný do zářivého brnění a vlčí kůže, vstoupil dovnitř.

„A je to tady...“ zamumlal Kasper.

„Okamžitě pravdy,“ souhlasil Schell, jeho vrásčité obličej byl napjatý očekáváním.

Dorff si přestal pískat svou falešnou písničku bez melodie.

„Nuže, pane?“ zeptal se Anspach.

Ganz předstoupil před ně. „Okamžitě vyrážíme do Linze.“

Vzápětí musel zvednout obě ruce, aby utlumil jejich jásot. „Dost! Dost! Pánové, není to přeci sláva, po čem lačníme. Právě jsem obdržel rozkazy od samotného velekněze.“

„A? Co po nás ten starý paprika chce?“ zeptal se Morgenstern chraptivým hlasem.

„Prosím, Morgensterne, s úctou!“ zařval Gruber.

„Omlouvám se, starý brachu! Měl jsem říct: co Jeho Výsost starý paprika chce?“

Ganz se zatvářil smutně a ustaraně. Povzděchl si. „Tři skupiny Panteřích rytířů byly vyslány do Linze, aby dostihly nájezdníky a ujistily se, že město neutrpí žádnou škodu. My máme poskytnout... doprovod.“

„Doprovod?“ vytréštil oči Gruber.

Rozhostilo se naprosté ticho.

„Markrabě, jeho rodina a většina služebnictva unikli nájezdu, který zničil jejich panství. Jak jistě víte, Linz je věrný Grafovi tady v Middenheimu a Jeho Excelence Graf si dělá velké starosti o bezpečí svého bratrance markraběte. Nebudu chodit kolem horké kaše: máme doprovodit markraběte spolu s jeho družinou zpět do města a zaručit mu bezpečnou cestu.“

Ozvalo se hromadné záupění.

„Takže všechnu slávu shrábnou Panteři?“ zeptal se Aric. „Dopadnou a zničí ty zatracené šakaly, zatímco na nás zbyla jen práce pro holky?“

Ganz nemohl udělat nic jiného než pokrčit rameny. „Technicky vzato, je to čest...“ začal.

Morgenstern řekl něco nelichotivého o „cti“ a náročnosti jejich úkolu.

„Tak dost, starý brachu,“ prohlásil Ganz vážně. „Prostě odvedeme práci, o kterou jsme byli požádáni. Na koně. Rytíři Bílé roty, za mnou.“

Do Linze to bylo dva dny rychlé jízdy. Pozdně jarní dešť, svěží a nesený větrem, omýval louky a stezky, po kterých ujížděli. Pak znovu vysvitlo bledé slunce.

Rozvaliny Ganmarkova panského sídla viděli už na vzdálenost několika mil a ucítili je ještě dříve. Temný, téměř olejnatý kouř visel proti jarnímu nebi jako vinoucí se dešťový mrak a ve vzduchu byl zvláštní pach připomínající sladké pečivo a koření smíchané s popelem z pohřební urny.

Gruber, který jel vedle Ganze, nakrčil nos. Mladý velitel se po něm podíval.

„Grubere? Co je to?“

Gruber si odkašlal a odplivl si stranou, jako by se chtěl zbavit toho zápachu v ústech. „Nemám ponětí. Nikdy jsem ještě nic takového necítil.“

„Alespoň ne v těchto místech,“ ozval se hlas za nimi. Ganz a Gruber se ohlédlí a uviděli ostrý profil Löwenhertze. Vysoký rytíř se k nim připojil.

„Jak to myslíš, bratře?“ zeptal se Gruber.

Löwenhertz se usmál, ne právě přátelsky. „Můj praděd byl Panterí rytíř. Účastnil se dvou výprav do těch pekelných vzdálených zemí, kde vládne horko a prach. Jako dítěti mi vyprávěl o starobylých hrobech a mauzoleích, o suchých nemrtvých stvořeních, které z nich v noci vylézaly ven. Slýchal jsem od něho nejruznější příběhy. Velice dobře si na ně vzpomínám. Vyprávěl mi je ve starém pokoji v patře, kde měl uložené své knihy a různé památky z cest, stará brnění, korouhve a praporce. V tom pokoji to vždycky podivně páchlo — cítil jsem tam mrtvý popel, vyschlé kosti a sladce čpavý pach pohřebního koření. Děda říkal, že je to zápach smrti z dalekých hrobů Arábie.“

Pokrčil rameny. „Teď ho cítím znovu. A mnohem silněji, než jsem ho v dobách svého dětství cítil v dědově pracovně.“

Ganz mlčel. Jejich koně pomalu klopýtali přes otevřenou louku. Kolem nich poletovali malí, zelení motýli probuzení krásou jarního jitra. Ganz se podíval před sebe dolů do údolí na zuhelnatělou dřevěnou kostru, která byla vším, co zbylo z Ganmarkova panství. Kouř ještě stále stoupal k obloze.

„Byl bych ti zavázán, kdybys o tom před ostatními muži pomlčel.“

Löwenhertz krátce přikývl. „Samozřejmě, veliteli.“ Pak popohnal svého koně a rozjel se dolů po klikaté cestě.

Od bran Linze vyrazila švadrona čestné stráže Panterích rytířů, aby je přivítala. Ve svých helmicích s vysokými chocholy a honosném brnění vypadali oslnivě a povýšeně. Jejich kapitán Ganzovi prkenně zasalutoval a Bílý vlk mu jeho pozdrav oplatil. Ulrikovi templáři a královští válečníci, kteří tvořili Grafovou gardu, se navzájem příliš nemilovali.

„Sigmar vás ochraňuj! Kapitán von Volk od Panterích rytířů, Grafův první královský správce!“

„Ulric vás doprovázej! Ganz, velitel, Bílá rota.“

„Vítejte v Linzi, veliteli. Jsem vám k dispozici.“

Panterí kapitán se zařadil vedle Ganze a jeho muži projeli kolem v ukázkové přehlídce, než se rozestavili vedle Vlčí formace jako doprovod. Panterí byli seřazeni do vyrovnaných řad, a dokonce i lehký dusot kopyt jejich vyšňořených orů byl dokonale synchronizovaný. Ganz cítil, že se tady někdo předvádí.

„Jsme rádi, že jste konečně tady, veliteli Ganzí,“ řekl von Volk stroze. „Už jsme se nemohli dočkat, až vyrazíme za těmi stvůrami, ale samozřejmě jsme tu nemohli nechat markraběte jeho družinu bez ochrany.“

Ganz přikývl. „Vyslali jste zvědy?“

„Samozřejmě. Čtyři pozemní jednotky. Neuspěly, ale jsem si jistý, že jakmile vyrazím s celou svou silou, ty darebáky dostaneme a vyřídíme je jednou provždy.“

Gruber za jeho zády si posměšně odfrkl.

Von Volk se otočil v sedle. Byl to vysoký, hubený, energický muž a oči mu jen plály. Odrážela se mu v nich zlatá mřížka jeho slavnostního hledí. „Něco se vám nezdá, vojáku? Och, omlouvám se, starý pane... asi jste jen mluvil ze spaní.“

S Gruberem to však nehnulo. „Nic, pane. Jenom jsem si odkašlával.“

Von Volk se bez odpovědi otočil zpátky. Hedvábné třásně jeho chocholu se zatřepotaly. „Veliteli Ganzí, markrabě vás očekává v cechovní síni. Byl bych rád, kdybyste i s celým jeho doprovodem vyrazili za soumraku.“

„A cestovali v noci?“ Ganz s úsměvem zavrtěl hlavou. „Odjedeme za svítání, kapitáne. I čerstvý rekrut ví, že to je nejlepší doba pro přesun.“

Von Volk se zamračil.

„Sežeňte své muže a jeďte si po svém,“ pokračoval Ganz. „My už to tady převezmeme. A dobrý lov.“

„Mí drazí, drazí přátelé!“ rozplýval se linzský markrabě, když třásl Ganzovi rukou. „Mí drazí, drazí přátelé! Co jsme se vás načekali!“

„Pane.“ To bylo vše, co ze sebe Ganz dostal. Rozlehlé, dřevem vykládané prostory cechovní síně byly plné beden se zavazadly a srolovaných koberec. Kolem nich postávalo asi dvacet sloužících a služebných, kteří unikli nájezdu na panské sídlo.

A podle všeho navíc odnesli tyto věci do bezpečí, pomyslel si Ganz. Jak, u samotného Ulrika, můžete srolovat koberec uprostřed útoku?

Markrabě, statný, bílý šlechtic, kterému bylo už hodně přes třicet let, si na přivítání Vlků oblékl své nejlepší šaty, ale splepené chomáče vlasů a zdrcující vůně hřebíčkového oleje byly jasným důkazem, že na hygienu si od útoku čas nenašel.

„Požádal jsem přímo o Vlky,“ pokračoval markrabě. „V dopise, který jsem poslal svému nejdražšímu bratranci Grafovi, jsem žádal výslovně o Vlky. Ať se ti vyfintění Panterí klidně honí za kořistí, ale k tomu, abych svou rodinu bezpečně dostal do Middenheimu, chci Vlky.“

„Panterí jsou dobří bojovníci. Najdou ty lotry,“ opáčil Ganz zdvořile, aniž tomu sám věřil. „A my vás dopravíme domů

v bezpečí. Takže, kolik vás je?“

Markrabě obsáhl rozmáchlým gestem celou síň. „Zaplníme kočáry a čtyři nákladní vozy. Šestnáct sloužících, zavazadla, já a mé děti, a jejich chůva...“

Ukázal na dva příšerné pětileté spratky v kalhotách sahajících pod kolena, kteří se navzájem zuřivě pošťuchovali na hromádce koberec. Postarší hubená chůva v černých šatech na ně dávala pozor.

„Hanz a Hartz!“ povzdychl si markrabě a tleskl rukama. „Nejsou rozkošní?“

„Nesporně,“ odpověděl Ganz.

„Pak je tady samozřejmě moje žena...“ dodal markrabě.

Ganz se podíval směrem, kterým markrabě ukazoval. Lady sama nalávala žízňivým Vlkům pití ze džbánů, které nesly její služebné.

Byla vysoká, měla pěknou postavu a její krása byla fascinující. Tmavé bujné vlasy s loknami jí sahaly až k nádherným křivkám, které pod jemnou vrstvou hedvábného pláště vytvářely její boky. Plet měla bledou, oči temné jako dvě studánky. Její rty byly plné, rudé a...

Ganz od ní odtrhl zrak a podíval se na ošklivé děti.

„Nejsou její, samozřejmě,“ pokračoval markrabě. „Jejích drahá, milovaná matka zemřela při porodu. Gudrun a já jsme se vzali před rokem.“

Gudrun, pomyslel si Ganz. U Ulrika! Nebesa mají své jméno!

„Vino pro tebe, statečný rytíři?“ zeptala se jemně.

Gruber si vzal pohár a zíral na zjevení před sebou. „Děkuji vám, paní,“ řekl. Byla úžasná. Nejnádhernější žena, jakou kdy spatřil: snědá, exotická, záhadná... teď tu stála a roznášela všem těm špinavým, páchnoucím válečníkům víno. Obsluhovala je vlastní rukou.

„Jste naše spása, pane,“ řekla mu, patrně když si všimla jeho rozpačitého pohledu. „Po těch nocích bolesti a hrůzy, to je to nejmenší, co mohu udělat.“

„Je úžasná...“ vydechl Anspach, v rukou svíral netknutý pohár a díval se za ní.

„Kdybych byl o třicet let mladší a o půl metráku lehčí...“ začal Morgenstern.

„Byl bys stále tlustý starý budižkničemu bez sebemenší šance!“ dopověděl za něj Einholt.

„Ulriku, jenž jsi nad námi,“ zamumlal Drakken k Arikovi „Ta je vážně roztomilá...“

Aric nemohl z markraběnky odtrhnout oči a přikývl dříve, než si uvědomil, že se na ní Drakken vůbec nedívá.

„Drakkene?“

„Tam, Aliku.“ Drakken se usmál a prstem ukázal na dívku, která se choulila mezi služebníky. Podle Arikova odhadu jí bylo sotva osmnáct, byla drobná a upravená, ale ušmudlaná po prožitých dobrodružstvích. Na sobě měla šaty pasačky krav. Byla... pěkná, musel připustit.

„Drakkene!“ zasyčel Aric. „První Vlíč pravidlo... když ti bohyně podá víno, neslintej po jejích andělech.“

„Jaká bohyně?“ zeptal se Drakken, stále ještě s pohledem upřeným na děvče od krav.

Aric se usmál a potřásl hlavou.

Za úsvitu opustili Linz. Kočáry a vozy vyjely v řadě za sebou do ranní mlhy. Z boku byly chráněny třinácti Vlíčími rytíři.

V čele průvodu si Ganz zavolal Grubera, Anspacha a Löwenhertze.

„Jedte napřed. Prozkoumejte lesy,“ řekl jim. Tři muži vyrazili tryskem pryč.

Aric se vztyčenou korouhví roty popojel vedle Ganze.

„Drakken potřebuje nějaký úkol, aby se uklidnil, pane,“ poznamenal.

Ganz chvíli uvažoval. „Máš pravdu,“ přisvědčil nakonec a zavolal dozadu na nejmladšího rytíře. Drakken vyrazil dychtivě vpřed.

„Připoj se ke zvědům,“ řekl Ganz. „Možná budou potřebovat pomoc.“

Po Drakkenově obličeji se rozlil široký úsměv, pak vyrazil tryskem za ostatními vstříc mlžnému lesu.

Anspach prudce přitáhl uzdu. Na okamžik málem ztratil v mlze orientaci. Slunce už dávno vyšlo, ale přes stoupající páru a temné stromy nepronikalo skoro žádné světlo.

„Co to bylo?“ zeptal se Grubera, který jel jen několik yardů za ním.

„Pravděpodobně Löwenhertz,“ řekl Gruber. „Vyrazil doleva.“

„Ne!“ namítl ostře Anspach a zabořil koni ostruhy do slabin, aby ho otočil. „Za mnou, Grubere! Rychle!“

Oba válečníci se vnořili do lesa, prodírali se blátem a srážející se mlhou. Brzy ucítili nasládlý a suchý zápach popela. Anspach vyndal ze závěsu své kladivo.

Drakkena našli na mýtině. Jeho kůň byl mrtvý a mrtvý byl také jeden z těch, kteří ho přepadli. Drakkenovo brnění bylo rozpárané a v rameni měl zející ránu, ale stále ještě stál na nohou a s divokým řevem kolem sebe točil kladivem, udržuje si tak útočníky od těla.

Byl obkličeny.

Kroužili kolem něho čtyři temní válečníci, každý z nich byl oděný do hranatého černého plátového brnění a na hlavě měl zašpičatělou, podivně baňatou helmu. Mávali kolem sebe temně modrými zubatými meči zahnutými jako tesáky. Jejich koně byli velcí a černí a oči jim žhnuly pekelným ohněm. Na celé scéně bylo něco téměř přízračného. Obrysy válečníků byly stejně rozmazané jako pláště, které jim poletovaly kolem těl, až se zdálo, jako by se zhmotnili ze samotné mlhy a temnoty. Zápach sladkého koření a popele zesílil.

Drakken se vyhnul úderu, který sřal mladý stromek za ním. Templáři pobídli koně do trysku, aby se vyhnuli padajícímu kmeni a větvím.

Gruber roztočil kladivo nad hlavou a vrhl se na nejbližšího z těch strašidelných jezdců. Jeho nos zaplavil suchý, mrtvolný zápach.

Anspach se prohnal kolem nich a přitom rozdrtil nepříteli hlavu jediným úderem válečného kladiva. Matně černá špičatá helma praskla, vyvalil se tmavý kouř a žhnoucí oči pohasly.

Vzápětí Gruber obklopili další útočníci, ohánějící se jedovatými zahnutými meči.

„Ulric vás zatrať!“ odplivl si Gruber a začal si probíjet cestu ven.

Z mlhy se plným tryskem vyřítil Löwenhertz. Jeho svištící kladivo srazilo jednoho válečníka ze sedla a pak, v dovedném využití zpětného úderu, rozdrtil hrud' druhému Gruberovu protivníkovi.

Poslední temný válečník se vrhl s nesrozumitelnou kletbou vpřed, ze škvíry v hledí mu žhnuly rudé oči a jeho ohavný kůň nesnesitelně zapáchal.

Anspach se rozmáchl kladivem do strany a jednou provždy zarazil zuřivý útok zbývajícího válečníka.

Zvuk úderu se ozvěnou rozléhal náhle ztichlou mýtinou.

Anspach se sklonil a pomohl otřesenému Drakkenovi na nohy.

„Výborně, mladíku! Teď je z tebe Vlk, o tom nemůže být pochyb.“

Gruber se otočil k Löwenhertzovi.

„Rád bych ti poděkoval. Zachránil jsi mi život,“ řekl.

„To nic nebylo,“ namítl Löwenhertz. Podíval se na mrtvolu nepřátel. Uvnitř otevřené trhliny v brnění nejbližšího muže nebylo vidět nic než zaprášené kosti, které vánek odloupával jako popel.

Zavládlo dlouhé mrazivé ticho.

„Ve jménu Ulrika!“ zašeptal Gruber, skrývaje strach hluboko ve svém nitru. „Vraťme se zpět k ostatním!“

„Mrtví neodpočívají v klidu,“ zamumlal Gruber Ganzovi, když se znovu připojili k družině, která mezitím zastavila. Zkrvavený Drakken jel s Anspachem na jednom koni a všichni byli potřísněni tmavými skvrnami krve. Löwenhertz přijel mlčky, hned za Gruberem. Anspach pomáhal poraněnému Drakkenovi na vůz a Kaspen slezl z koně, aby se podíval na mladíkovo zranění. Po návratu čtyř válečníků se rozhostilo ticho. Ganz si zachmuřeně uvědomil, že lidé markraběte zírají na jeho muže v napjaté hrůze a zděšení.

„Nemluv v hádankách, podej hlášení!“ zasyčel.

Gruber potřásl hlavou. Když si sundával rukavice brnění, se ještě třásl strachem. „Narazili jsme na houf temných... věci — Ulric spas naše duše! Nebyli to... smrtelníci! Nepochybně to byly stejné stvůry jako ty, které napadly Canmarkovo panství. Chytili Drakkena, ale u Ulrikových zubů, ten jim dal co proto. My jsme se postarali o ty, kteří zbyli, a Löwenhertz na tom měl lví podíl. Ale jsou tu. Ulric nám pomáhej, veliteli! Ti jezdci jsou přízraky!“

„Myslíš duchy?“ zeptal se Ganz stísněným šepem.

„Nevím, co si mám myslet! Nikdy předtím jsem se s ničím podobným nesetkal!“

Ganz zaklel. „Stovky mil lešů a polí kolem, Panterí rytíři se za nimi štvou a oni narazí zrovna na nás! Jaké máme vyhlídky?“

„Jaké máme vyhlídky?“ vpadl do hovoru tiše ale důrazně Löwenhertz. Zdálo se, že vítá velitelovo rozhodnutí mluvit mimo doslech civilistů. „Nejprve přepadli panské sídlo, pak zaútočili na nás...“ Zbytek nedopověděl.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Aric a povolil stisk na korouhvi, kterou držel.

„Myslím tím, že možná po něčem jdou. Po něčem, co bylo v panství a co je tu teď s námi!“

Zavládlo dlouhé ticho. Koně zařehotali a ocasy se pokoušeli odehnat mouchy.

Ganz si utřel ústa hřbetem ruky. „Jsi překvapivě dobře informován, mistře Löwenhertzi,“ řekl.

„Co tím myslíš?“ opáčil rytíř, oči zastřené stínem.

„Zdá se mi, že toho víš hodně o Temnotě,“ odpověděl Gruber upřímně.

Löwenhertz se hlasitě rozesmál. Nebylo to zase tak vtípné, ale jeho smích otřásl mýtinou a přiměl všechny podívat se jejich směrem.

„Je to jen logické uvažování, veliteli... Ty stvůry jsou chytré. Nejsou to primitivní bestie ani divoké zelené kůže z hor. Přesouvají se s rozmyslem, mají svou taktiku a plán, podle kterého jednají. Tohle nemůže být pouhá náhoda.“

„Pak tedy musíme být opatrní,“ řekl Gruber prostě.

„Měli bychom se pokusit přijít na to, co zamýšlejí, pane. Možná, že když—“

Ganz skočil Löwenhertzovi do řeči. „Prostě budeme opatrní,“ zopakoval pevněji. „Ariku, běž se podívat, jestli má Drakken pohodlí a jestli je připraven k cestě. Vyrážíme.“

Vzhledl a uviděl markraběte, jak pospíchá pěšky od svého kočáru a za ním klopýtají dva služebníci. Jeho obličej vypadal ustaraně. „Jsme v nebezpečí, pane rytíři?“ zeptal se bezdeše.

„Jste ve společnosti Vlků, urozený pane,“ odpověděl Ganz uhlazeně. „Vyžádal jste si nás, pokud si vzpomínám, a věděl jste, že vás bezpečně doprovodíme...“

„Samozřejmě! Nemíním tím, že bych snad pochyboval... Ale přesto... Jsou pořád tady?“

„Na mou čest, makrabě, na čest mých mužů a ve jménu Ulrika, jenž nás doprovází, nehrozí nám žádné nebezpečí.“

Vedle něho se Gruber posadil zpět do sedla. Stále se ještě po tom útoku třásl a krev v jeho žilách burácela. Bylo toho na něj příliš, příliš mnoho na starého muže, pomyslel si. Jeho oči si pozorně prohlížely kolonu vozů, připravujících se k odjezdu.

V dveřním okénku vozu markraběte zahlédl šlechticovu ženu. Vyhledla ven ze stínu, její rty zdobil prostopášný úsměv. Gruber odvrátil zrak. Přál si, aby ten její pohled nikdy nespatřil.

Aric se vrátil k vozu, kde pečovali o Drakkena. Kromě něho vezl nějaké kuchyňské potřeby a starou chůvu urozených dětí. Nezdálo se, že by si ji Drakken všiml. Jeho zranění Kaspenovi pomáhala ošetřit ta holka od krav, Lenya.

„Udržuj jeho rány suché a čisté a pozor na infekci,“ přikazoval jí Kaspen.

„Vím, co mám dělat, Zrzoune,“ opáčila a vysekla mu dvorné pukrle.

Když Kaspen slezl z vozu, aby vyždímal hadr z mísy naplněné vodou, Lenya se útočně zadívala do Drakkenových očí. „Postarám se o tebe, Vlku. Neboj se. Pečovala jsem o zranění a škrábance svých bratrů dost dlouho a mnohdy byly horší než tohle,“ řekla.

„Já... děkuji ti,“ odpověděl Drakken s přihlouplým úsměvem na tváři.

Aric se na ně chvíli díval, pak se tiše zachechtal a odjel zpět ke Ganzovi.

„Drakken je šťastný jako štěně,“ oznámil mu.

„Pak tedy vyrazíme. Vpřed!“ vykřikl Ganz. „Odjíždíme!“

Když padla noc, utábořili se na kamenité stráni u bezejmenného potůčku. Vlci rozdělali strážní ohně po celém obvodu a drželi celou noc hlídku.

O půlnoci se Ganz vydal na kontrolu. Chvilí pobyl s Einholtem a neohrabaným Brucknerem na jejich stanovištích, zatímco se poslední opozdílci v táboře ukládali ke spánku.

Když byl na cestě k Arikovu stanovišti, uviděl temný obrys, rysující se ve světle ohně.

Znehybněl, pak se odplížil do stínu, opatrně přitom vytáhl z pochvy lovecký nůž.

„Löwenhertzi!“ sykl.

Rytíř se překvapeně otočil a spustil překrásný mosazný astroláb, kterým pozoroval oblohu.

„Co to tu, ve jménu Ulrikově, provádíš?“

„Je těžké odečítat přesné údaje blízko strážních ohňů,“ začal Löwenhertz.

„Údaje?“

„Údaje z hvězd veliteli. Pokouším se odhalit zvláštní uspořádání nebo zjevení. Můj praděd mě naučil, jak číst v nebeských znameních a věštách doprovázených úklady nesmrtelných...“

Ganz ho rozzlobeně přerušil, hlas mu překypoval zlostí. „Teď vidím, proč se z tebe nikdy nestal velitel! Nedůvěřuji ti, že? Naše chrámová rada starších ti nevěří natolik, aby ti svěřila životy mužů, protože jsi zašel příliš daleko, příliš ses přiblížil samotné Temnotě!“

Löwenhertz zmlkl a zamračil se. „Aha,“ řekl nakonec. „Už je mi to jasné, veliteli. Myslíte si, že jsem to já, že? Že jsem součástí nebezpečí, které nám hrozí?“

„Já—“ začal Ganz rozpačitě.

Löwenhertz se zasmál, jako by to byl výborný vtip. „Promiňte, pane. Jsem opravdu takový, jaký se zdám být: oddaný Ulrikův služebník, jehož mysl se často zabývá příliš mnoha otázkami! Můj otec byl Panteří rytíř. Zemřel u Antlerova kopce, roztrhali ho váleční psi Chaosu. Vždy jsem usiloval o to, abych byl o krok vpředu, abych věděl o svém nepříteli více, než on ví o mně, abych sloužil Chrámu tak dobře, jak jen to mé tělo — a mysl — dokážou. Nechtěl bych budít nedůvěru! Ale pokud vám mohu sloužit a vy se na mě dokážete spolehnout...“

Dlouho bylo ticho. Pak Ganz ukázal na astroláb. „Zjistil jsi něco?“ zeptal se potichu.

* * *

Drakken se stulil na svinutý koberec za vozem a odpočíval v záři ohně. Pak na něho padl stín, on zamrkal a probral se z polospánku. Před ním stála Lenya, její úsměv zářil do šera.

„Máš žízeň, rytíři?“ zeptala se.

„Jmenuji se Drakken,“ odpověděl. „Krieg Drakken. Přál bych si, abys mi tak říkala.“

„Budu, Kriegu. Ale mám dvě podmínky. Za prvé, když mi řekneš, že máš žízeň, a za druhé, když mi budeš říkat Lenyo.“

„Mám žízeň, Lenyo,“ řekl jemně.

Odfrkla si a otočila se, aby zašla pro pití.

Drakken se usadil se zády opřenými o vůz a zavřel oči. Bolela ho ramena, ale celkově vzato to začínalo vypadat na docela podařený debut v Bílé rotě.

Znovu na něj dopadl stín.

„Doufám, že je ta voda chladná—“ začal, ale pak zmlkl, protože zjistil, že to není Lenya. Shýbala se k němu stará chůva.

„Uklidni se, můj malý mazlíčku,“ vydechla vřele. „Ach, já vím, že nejsem tak pohledná jako ta dojička, ale i já dbám na pohodlí svých ochránců. A ty jsi měl dnes dlouhý den.“

Drakken se uvolnil a usmál se. Její hlas byl tak uklidňující. Není divu, že si vydělává na živobytí opatrováním dětí.

„Jenom jsem se zastavila, abych ti požehnala, můj beránku,“ řekla a sáhla do výstřihu svých pracovních šatů. „Mám amulet pro štěstí, který jsem před lety dostala od své matky. Dám ti ho do ruky, aby ses rychleji uzdravil.“

Chůva vyndala třpytící se amulet, který měla zavěšený na dlouhém provázku kolem krku. Očko, na němž visel, bylo z cinu, ale předmět sám byl z ohýbaného skla, vytvarovaného jako dráp, pravděpodobně část něčeho jiného, něčeho velice starého.

„Vždy mi přinášel štěstí a zdraví,“ řekla.

Usmál se a vzal předmět do ruky. Byl teplý.

„Nyní bude žehnat tobě, můj ubohý zraněný rytíři. Požehnání od všech bohů.“

„Děkuji vám, paní,“ řekl Drakken. Cítil se tepleji, bezpečněji a zdravěji.

„Teď se vrátí Lenya s šálkem vody,“ dodala chůva, vzala si zpět amulet a vstala. „Už nebudeš muset ztrácet čas s

pošetilou stařenou, jako jsem já. Dávej na sebe pozor, rytíři.“

„Ještě jednou vám děkuji,“ řekl Drakken.

Pak už vedle něj opět stála Lenya a nahýbala k jeho rtům šálek.

„Zase se tady motala stará Maris?“ zeptala se s úšklebkem. „Je tak hodná. Děti jsou do ní zblázněné. Markrabě měl štěstí, že na ni narazil, když minulý rok sháněl kojnou.“

„Je to dobrá stará žena, a velice starostlivá,“ přisvědčil Drakken a napil se vody ze šálku. „Ale vím, koho bych si vybral, aby se o mě staral...“

„Máš ve zvyku špehovat ženy?“ zeptala se markraběnka s rozkošným úsměvem na rtech.

Gruber, vyvedený z míry, hledal ta správná slova, která by se teď hodila. „Hlídkuji v táboře, má paní.“

„A to tě přivedlo k mému vozu, právě když jsem se převlékala ke spaní?“ opáčila.

Gruber se odvrátil; až příliš si uvědomoval, že je ve společnosti ženy, která na sobě nemá nic jiného než saténový plášť.

„Omlouvám se, paní. Já—“

„Ach, mlč, rytíři!“ řekla se zvonivým smíchem. „Jsem polichocena, že tak ctihodný a významný rytíř se červená v mé společnosti. Oceňuji tvé úsilí. Všichni jsme ve vašich rukou.“

Gruber rozpačitě přešlápl a pak se otočil k odchodu.

„Jak se jmenuješ, rytíři?“

„Wilhelm Gruber,“ řekl a obrátil se zpět. Najednou se cítil sebevědomě. „Kdo jste vy, paní?“

„Žena markraběte z Linze, pokud jsi to ještě nezaregistroval,“ odpověděla a znovu se rozesmála.

„A to je vše?“ zeptal se náhle.

Neodpověděla. Zavládlo dlouhé ticho.

„Asi by ses měl vrátit na své stanoviště, Grubere,“ řekla nakonec. „Nevím, za co mě máš, ale to, co si domýšlím, mi příliš velkou radost nedělá.“

„Ani mně, paní,“ odpověděl Gruber a odkráčel pryč. „Ještě se uvidíme.“

Ganz pozoroval hvězdy přes naleštěné čočky Löwenhertzova astrolábu. Právě se chystal zeptat na jméno dalšího souhvězdí, když Löwenhertz pevně sevřel jeho paži.

„Co je?“

„Tíše!“ sykl Löwenhertz. „Cítíš to?“

Ganz se nadechl. Sladká, popelová příchut' smrti, nepochybně.

Přikřčili se a spatřili žhnoucí oční štěrby bojovníků, kteří postupovali dolů údolím rozprostírajícím se za potokem.

„Nemám u sebe nic, jen nůž!“ zašeptal Ganz.

Löwenhertz mu hodil své kladivo a vytáhl ze sedlového vaku dlouhou válečnou sekyru.

„Dej signál, veliteli. Vrátili se pro nás.“

Temnota noci se mísila se světlem ohně. Ganz se domníval, že napočítal patnáct nepřátel, postupujících k táboru z východní strany. Byli tiši jako stíny mrtvých.

Ganz tak tichý nebyl. Zařval své varování nejhlasitěji, jak jen plíce stačily, a s Löwenhertzem v patách přiskočil skály u potoka, aby se postavil tichým útočníkům.

Tábor ožil. Ze stanoviště hlídek se ozýval burčující křik doprovázený klením probouzejících se mužů. Vyděšení civilisté k všeobecnému zmatku přidávali hlavně ječením a bédováním.

Einhold se postavil útočníkům do cesty, odrazil výpad jednoho z nich a roztočil nad hlavou své válečné kladivo, pokřikuje rozkazy na své Vlčí bratry. Během pěti vteřin mu po boku stáli Aric s Brucknerem, další dva muži z hlídky, a společně bránili průchod mezi praskajícími strážními ohni před ghúly se žhnoucíma očima, kteří se vynořili z noční tmy. Ganz a Löwenhertz se k nim připojili o chvíli později.

Ganz si byl nyní jistý, že útočníků je přinejmenším dvacet, ale bylo velice těžké odlišit jejich rozmazané obrysy od temné noci nebo jejich zářivé oči od plápolajících ohňů. Vypadalo to, jako by byli stvořeni ze samotné tmy.

Lesknoucí se čepel zasvištěla vzduchem kolem jeho hlavy a Ganz vykryl výpad kladivem. Jak se rozmáchl, uklouzly mu nohy a upadl na zem. Temná postava se vztyčila nad ním, její meč se zlověstně zablýskl. Ze tmy se vynořil Morgenstern, který měl na sobě jen polovinu brnění a byl ještě otupělý dřmotou, a složil stvůru obouručním úderem kladiva. Síla, která se ukrývala v jeho pažích, byla omračující. Ganz rychle vyskočil na nohy a poděkoval obrově, ale ten už se hnál dál.

Zahlédl, jak Aric upadl s řeznou ránou na rameni. Einhold a Löwenhertz přiskočili, aby ho kryli, a drželi své pozice, dokud se opět nezvedl. Löwenhertzova sekyra svištěla chladným vzduchem.

Ganz znovu roztočil vypůjčené kladivo, jeho toporem odrazil prudkou ránu meče a pak zabil útočníka bočním úderem hlavice.

„Za Chrám! Za Ulrika! Za Bílou rotu!“ křičel.

Na druhé straně tábora zuřilo peklo. Gruber, pevně svírající své kladivo, se pokoušel vnést do vzniklého zmatku trochu řádu.

„Kaspene! Anspachu! Dostaňte markraběte a jeho lidi do bezpečí vozů! Ostatní vpřed do útoku!“

Ječící sloužící a plačící děti pobíhali sem a tam. Kotlíky na vaření u ohniště byli převrnuté a rozkopané.

„Zatraceně!“ klel Gruber.

Viděl, jak se Drakken ze všech sil belhá doprostřed tábora. „Mou zbraň! Jakoukoli zbraň!“ křičel mladík ochraptěle. „Užitečnější jsi pro mě tady!“ zařval na něho Gruber. „Odved’ děti zpátky do vozu. Ať zalezou a neukazují se!“

Ozval se výkřik, pronikavější než ty předchozí. Gruber se otočil a spatřil dva temné bojovníky, kteří vtrhli do tábora z opačné strany, než kudy byl veden hlavní útok. Provedli obchvat, aby se dostali kolem uzavřeného kordonu. Teď se hnali k vozu.

Tím, kdo křičel, byla žena markraběte. Stála u vozu a pokoušela se udržet své dvě vystrašené děti. Chůva byla s ní a snažila se chlapce chránit široce rozpřaženými rukama.

Gruber vběhl mezi ně a útočníky a tloukl kolem sebe jednoručním kladivem; jednou ranou rozbil prvnímu z temných bojovníků brnění na kusy a povalil ho na zem. Postavil se do cesty druhému a toporem kladiva zachytil ránu jeho meče, pak podruhé, potřetí. Mezitím se první bojovník zvedl na nohy.

Gruber promáčkl protivníkovu helmu a srazil ho v křečích k zemi právě včas, aby mohl čelit novému útoku. Pohlédl do štěrbiny v hledí, která žhnula rudým ohněm, a postavil se zuřivému útoku. Rozmáchl se kladivem a jediným úderem rozdrtil protivníkův štít. Potom zařval a prudce zaútočil toporem. Nepřítel se svalil na zem a další dobře mířený úder se postaral o to, aby tentokrát už znovu nevstal.

Druhý temný rytíř už byl zase na nohou a opět zamířil k markraběnce.

Gruber po něm s řevem mrštil kladivem. Těžká, rotující zbraň zasvištěla v jiskřících kruzích mýtinou a přerazila stvůře páteř.

Gruber došel k markraběnce a pomohl jí vstát. Chůva sebrala děti.

„Vlezte si do vozů!“ sykl.

„D-děkuji ti...“ zakoktala.

„Byli odhodláni vás dostat,“ zavrčel Gruber a upřeně se markraběnce podíval do očí. „Co je to s vámi? Nosíte snad smůlu, přitahujete Temnotu?“

„Ne!“ zapřísahala se vyděšeně. „To ne!“

Na debaty nebyl čas. Gruber sebral svoje kladivo a znovu se vrátil do boje.

„Ustupují!“ konečně vykřikl Anspach.

„Díky Vlků!“ zamumlal Ganz. Bojovali ze všech sil, ale nebylo to vůbec snadné. Několik jeho mužů bylo zraněno a na zemi ležela zkroucená, mrtvá těla sedmi temných rytířů. Ostatní se jako přízraky z pohádek ztratili mezi stromy.

„Seřadte se!“ zavelel Ganz svým mužům. „Vrátíme se zpět do tábora a zapálíme ohňovou stěnu. Do úsvitu je ještě daleko.“

„Veliteli!“ volal Gruber.

Ganz přišel k němu. Válečník, jehož páteř Gruber rozdrtil, byl stále ještě naživu, škubal sebou na zemi a syčel jako plaz. Markrabího lidé stáli kolem v širokém kruhu a hypnotizovaně na něho hleděli.

„Odved’te ty lidi!“ vyštěkl Gaiz na Dorffa a Schiffera. Otočil se ke Gruberovi. „Začínám si myslet, že měl Löwenhertz pravdu. Máme něco nebo někoho, koho ti tvorové chtějí — proto zaútočili na panství a nyní jdou po nás.“

„Souhlasím. Tohle nebyl obyčejný nájezd, ten útok byl veden za účelem něco získat, šli najisto, riskovali průnik do tábora, místo aby na nás doráželi z odstupu.“ Gruber se zhluboka nadechl. „Věřím, že je to něco z domu markraběte a myslím, že vím co...“

„Myslíš si, že jsem to já,“ ozval se hlas za nimi. Byla to žena markraběte a v náručí držela jedno ze vzlykajících dětí. „Nevím, čím jsem si zasloužila tvou nedůvěru, pane Grubere. Mohu se jen dohadovat, že se sám cítíš mnou ohrožen. Celý život si muži kvůli mé snedosti a živému temperamentu mysleli, že jsem nějaká d’áblice, nějaká stvůra, které by se měli bát. Mohu snad za svůj vzhled, za svou radost ze života? Mohu za to, jaká jsem? Nejsem žádný démon. Na můj vlastní život — na životy mých dětí, pane! — nemám v tom prsty!“

Ganz pohlédl na svého podřízeného. Starší, šedivý muž sklopil zrak k zemi.

„Vypadá to, že jsme dnes oba dospěli k rozhodnutí, starouši. Oba ke špatnému.“

„Ty také?“ podivil se Gruber.

Ganz přikývl. „Mylady, vezměte děti a běžte se ukrýt do vozu. My to tady dokončíme. Löwenhertzi!“

Urozený rytíř se vynořil ze tmy. Brnění na jeho hrudi a na rameni bylo těžce poškozeno v boji, a tak byl vidět jeho prošívaný vlněný kabátec.

„Veliteli?“

„Ty bys mohl vědět, Löwenhertzi... nebo jsi to alespoň naznačoval — jak bychom se mohli něco dozvědět tady od našeho hosta?“

Löwenhertz pohlédl na zmračeného temného rytíře a pak si k němu dřep. Chvilí naslouchal a pak pokrčil rameny. „Rozeznám jen trochu z toho jeho chrčení... jazyk... možná je to jazyk ze vzdálené Arábie. Stále opakuje jedno slovo...“

Löwenhertz s odpořem zopakoval slovo stvůře. Ta se pohnula, zasyčela a vyštěkla. Bílý vlk potom zamumlal to hluboké, hrdelní slovo znovu.

Ganz se otočil. „Nikam to nevede...“

Löwenhertz zkusil znovu zopakovat frázi, ale tvor odpověděl svým vlastním hrdelním zvukem.

„Nerozumím mu. Ta řeč je příliš cizí.“ Löwenhertz se pokoušel ještě usilovněji zopakovat slovo. Nebylo to k ničemu.

Pak tvor natáhl kostnatou ruku a do prachu nakreslil zkroucený znak.

„Co je to?“ zeptal se Ganz.

„Přál bych si, abych to věděl,“ řekl Löwenhertz. „Nerozumím mu. Ten obrázek nedává žádný smysl. Co je to? Úplněk v blízkosti času podzimní rovnodenosti? Půlměsíc?“

„Je to dráp,“ řekl Drakken za nimi. „A já vím, kde ho najdeme.“

Maris, stará chůva, zděšeně couvala k vozu a ruce měla pevně přitisknuté k výstřihu svých šatů.

„Ne!“ řekla. „Ne! To mi nesmíte vzít!“

Ganz se podíval na Drakkena a Löwenhertze vedle něj.

„Je to jenom kojná,“ řekl.

„Má ten amulet ve tvaru drápu. Dávala mi s ním požehnání,“ opáčil Drakken.

„Pokud je to předmět, který ti tvorové Temnoty hledají, paní, musíte ho vydat kvůli nám všem,“ řekl Löwenhertz pevně.

„Šperk, který mi dala moje stará matka?“ koktala stařena. „Vždycky mi přinášel štěstí.“

Gruber se k nim přidal. „Teď to dává smysl. Ti bojovníci... Myslel sem si, že pronásledují paní a děti, ale přitom šli po chůvě.“

Objevil se markrabě a jeho žena.

„Prosím, pane!“ křičela stařena. „Ať s těmi nesmysly přestanou.“

„Drahá Maris,“ řekla paní, „vždy jsi k mým dětem bývala hodná, takže tě budu ochraňovat, aby se ti nic nestalo, ale tohle je příliš důležité. Dej nám příležitost, ať to dokážeme. Dej mi ten amulet.“

Stařena vyndala třesoucima se scvrklýma rukama amulet ve tvaru drápu a odevzdala jej markraběnce. Ta přistoupila k poraněnému nepříteli. Ganz ji chtěl zastavit, ale Gruber ho zadržel.

„Víš, co děláš,“ řekl svému veliteli.

„Lena mi říkala, že chůva je s nimi jen chvíli. Její předchůdkyně onemocněla a ona přišla z veliké dálky,“ řekl Drakken.

Löwenhertz přikývl. „Jestli byl ten zlověstný amulet v její rodině už nějakou dobu, nemuseli ani vědět, jakou má ve skutečnosti moc. Ale při každém jejím kroku k nim lákal nové a nové útočníky. Zachytili její vůni — nebo spíš — vůni toho předmětu, který měla u sebe.“

„Ale co je to?“ zeptal se Aric.

„Pařát nějakého starého démona, kterého uctívají. Nebo snad odlomený nehet jejich boha?“ Löwenhertz pokrčil rameny. „Kdo ví? Chce to vůbec někdo vědět?“

„Muž takových vědomostí, jaké máš ty?“ zeptal se Ganz.

Löwenhertz zavrtěl hlavou. „Některé věci je lepší nechat neodhalené, veliteli.“

Žena markraběte ukázala amulet zraněnému netvorovi a rychle uskočila zpět. Netvor se vztyčil, zavrčel, zakňoural a pokusil se ji ho vzít.

Gruber ho zabil jediným rychlým úderem.

„Zde je náš důkaz,“ prohlásil.

Všichni ztuhli, když uslyšeli pronikavý zvuk, který vycházel z lesa kolem nich. Vzduchem opět zavanul hrobový zápach koření a suchých kostí.

„Znovu ucítili tu vůni. Nyní je pronikavější než kdy jindy,“ řekl Löwenhertz. „Vracejí se.“

„Do zbraně!“ vykřikl Gruber a začal shromažďovat muže.

Ganz zvedl ruku. „Neporazíme je. Mají převahu a noc je na jejich straně. Stěží jsme je odrazili předtím. Můžeme udělat jen jedno.“

Bílá rota a její civilní svěřenci se stáhli do hloučku kolem světla, které vyzařovaly ohně. Mezi plameny viděli, jak se temní jezdci blíží a slyšeli jejich křik. Tucty rudých očí zářily temnotou jako pekelné hvězdy.

Ganz spočítal tmavé obrysy rýsující se za ohněm. Bez ohledu na to, kolik jich Vlci zabili, jich opět bylo dvacet. Tiše zaklel. „Vždycky se budou vracet v plné síle,“ zašeptal Gruberovi. „Nikdy je neoslabíme. Nikdy je nemůžeme porazit, jsou v přesile. Nemůžeme utéct, protože nás předeženou. Jsou to zarputilé bytosti, které nepřestanou, dokud nedostanou, co chtějí.“

Kruh nepřátelských tvorů se zastavil před plamennou stěnou. Obklíčili tábor. Nasládlý pach popele byl cítit všude.

„Tak co tedy uděláme? Budeme bojovat do posledního muže? Zemřeme ve jménu Ulrika?“ zašeptal Gruber.

„Buď to... nebo se jim vzdáme,“ řekl Ganz. „Možná je to možnost, jak přežít...“

Vzal amulet a udělal několik kroků na místo, kde ho temní jezdci dobře viděli. Pak, ještě než stačili zareagovat, položil amulet na skálu a mocným úderem vedeným přes rameno se ohnal Löwenhertzovým válečným kladivem.

Jezdci jednohlasně vykřikli zděšením. Hlavice kladiva rozdrtila amulet. Vytryskl mohutný gejzír světla a záblesk zeleného tajemného plamene. Výbuch odhodil Ganze dozadu a zcela zničil hlavici kladiva.

Amulet byl pryč.

Blesk rudý jako krev udeřil do mýtiny a zvedl se zuřivý, horký vítr. Přízrační bojovníci ječeli jako jedna bytost, zmítali se a svíjeli ve vzduchu jako třepetající se černé koberce, až byli pohlceni temnotou noci a zmizeli úplně.

Po čtyřech dnech vyčerpávající jízdy dojeli do Middenheimu. Bílá rota doprovodila markraběte a jeho lidi ke Grafovi, kde se o ně měli postarat a ošetřit je. Nastala mnohá loučení. Zatímco markrabě znovu a znovu vášnivě děkoval Ganzovi, ten se přistihl, jak se rozhlíží po dvorku. Uviděl Drakkena, rozpačitého a nemotorného, jak líbá na rozloučenou služku Leny. Určitě nikoliv naposledy, pomyslel si. Viděl Morgensterna a Anspacha, jak dovádějí s dětmi a Arika, který utěšoval vyděšenou Maris. A Grubera, stojícího před markraběnkou.

„Odpusťte mi, paní,“ řekl jemně Gruber. „Nevěřil jsem vám a je to má ostuda.“

„Zachránil jsi mi život, pane Grubere. Myslím, že jsme vyrovnáni.“ Usmála se a jeho srdce se opět zachvělo.

„Kéž byste byl mladší a já byla volná,“ zašeptala to, co si rytíř říkal v duchu. Jejich oči se setkaly, na okamžik byly divoké, pak se oba hlasitě rozesmáli a rozloučili se.

V temnotě chrámu zpívaly Vlíčí sbory hluboké, srdečné chorály díky. Hlasy se rozléhaly klidným, chladným vzduchem.

Löwenhertz klečel a modlil se před hlavním oltářem. Když za sebou uslyšel kroky, zvedl hlavu.

Ganz se na něj podíval. V rukou držel předmět, který byl zabalený do staré vlčí kožešiny.

„Panteri budou velice zarmoucení, že jsme jim vyfoukli jejich triumf,“ řekl Löwenhertz, když vstával.

Ganz přikývl. „Přežijí to. A to jsme si mysleli, že přijdeme o bitvu.“

Zavládlo mlčení. Ganz se na něj upřeně zadíval. „Mám za to, že teď opět požádáš o přeražení.“

Löwenhertz pokrčil rameny. „Ne, pokud mohu zůstat, veliteli. Dlouho jsem hledal své místo. Snad jsem ho našel zde, ve tvé rotě.“

„Pak tě tedy vítám do Bílé rotě, válečníku,“ řekl Ganz. „Budu pyšný na to, že ti mohu velet.“

„Musím zajít za knězem zbrojním,“ řekl Löwenhertz. „Potřebuji si nechat posvětit nové kladivo.“

Ganz pozvedl balíček. „Nemusíš. Sám Ar-Ulric mi dovolil, abych tohle vzal z chrámového relikviáře.“

Staré kladivo zabalené do kožešiny vypadalo nádherně. Stáří a časté používání ho pokrylo patinou. „Patřilo Vlkovi jménem von Glick. Jednomu z nejstatečnějších chlapíků a příteli, jehož ztráty jsme trpce želeli. Byl by určitě raději, když jeho kladivo bude znovu nosit Vlk, než aby ztrácelo lesk v truhle s památkami.“

Löwenhertz vzal starobylost zbraň do rukou, prohlédl si ji a potěškal. „Bude to pro mě čest,“ řekl.

Kolem nich se rozezněla píseň Vlíčího sboru a vzlétla jako kouř do výšky, pak pokračovala ven z ohromného chrámu, až k oblakům, které pluly na obloze nad Middenheimem.

Bretonska spojka

Dozvěděli jsme se to od jednoho z dělníků, který utíkal ze spálených trosek Morrova chrámu, kde pracoval. Novina už musela zaplavit celý Middenheim. Když se donesla i k nám, museli si o tom vyprávět všichni od trhu po kavárnu, od hospody po chudinskou čtvrť, křičeli ji z okna do okna vysoko nad klikatými uličkami města. Nyní už se musela chvět na rtech každého. Přestali jsme kopat, odpočívali jsme opření o svoje rýče a krumpáče, postávali jsme v napůl vyhloubeném hrobě a snažili jsme si v hlavě srovnat nové informace. Ve městě Bílého vlka právě začal nový jarní den a smrt se vznášela ve vzduchu.

Jaro přichází do Middenheimu pozdě. Země v Morrsparku zůstává měsíce zmrzlá. Kopání hrobů je namáhavá práce a odpočinek jsme jen uvítali, přestože to znamenalo, že nám brzy práce přibude. Hraběnka Sophia z Altdorfu, dvořanka a zplnomocněnkyně Grafy z Middenheimu, bývalá žena dauphina z Bretonnie, krasavice, velká dáma, diplomatka, mecenáška sirotků a nemocných, byla zavražděna ve vlastní posteli. Její smrt nás velice zarmoutila. Byli jsme kněží Morra, boha smrti. Tento týden pro nás bude velice rušný.

Podívali jsme se jeden na druhého, odložili jsme nářadí na zem a vyrazili jsme kolem náhrobních kamenů k Morrovu chrámu, který stál uprostřed parku. Kolem chrámu stálo lešení, takže vypadal, jako by byl zabalen do obvazů a dlah. Lidé procházeli parkem — byly jich stovky — a směřovali sami nebo ve dvojicích všichni na stejné místo. Někteří z nich plakali.

Nedávný požár téměř úplně zničil chrám, ale podzemní kobka a katakomby, kde odpočívali majetní mrtví, zůstaly nedotčeny a dál se používaly. Všichni middenheimští Morrovi kněží — my čtyři, plus jeden ze Shallyina chrámu, který nám vypomáhal, než kněží, kteří zemřeli, budou nahrazeni — se shromáždili v šeru kobky, obřadní síně, kde jsou mrtví připravováni na pohřeb, kremaci nebo na dlouhý pád z Útesu nářků na skály hluboko pod ním. Mrtvolky ležely na dvou žulových deskách a vstup do pohřební místnosti byl temný a odpudivý jako každé ústí do podzemí. Místnost naplňoval pach mrtvých, balzamovacích olejů a napětí.

Otec Ralf sešel pomalu po schodech dolů do kobky a hlasitě si odkašlával. Kolem krku mu visel těžký řetěz úřadu velekněze, a zatímco si nás prohlížel, bezmyšlenkovitě si s ním pohrával. Už mu bylo skoro šedesát a měl těžkou artritidu. Neočekával, že by někdy dosáhl tak vysokého postavení a nijak zvlášť je nevítal, ale na toto místo tu nikdo jiný nebyl. Všichni ostatní kněží byli buď příliš mladí, nebo příliš nezkušení — a pak jsem tam byl už jen já. Neměl mě rád. To bylo v pořádku: nikdo mě nemá rád. Dlouho jsem neměl rád ani sám sebe.

„Nebudu to protahovat,“ začal. „Jsem si jist, že jsme všichni šokováni smrtí hraběnky Sophie. Ale úkolem chrámu je poskytovat morální a duševní útěchu ve dnech, jako jsou tyto. Musíme být silní a zároveň musí být vidět, že jsme silní.“ Odmlčel se, několikrát si odkašlal a pak začal mluvit znovu: „Já sám se zaměřím na pozdní přípravy hraběnčina pohřbu. Pietře, Wolmare a Olafé, vy zůstanete v chrámu. Přejde mnoho truchlících a budou potřebovat vaši přítomnost a radu. Ostatní se budou věnovat běžné práci.“

„Ostatní,“ řekl jsem, „to jsme my dva.“ Ukázal jsem na sebe a bratra Jakoba. „A smrt hraběnky nezabrání ostatním lidem v umírání.“

Otec Ralf na mě zlostně pohlédl revmatickýma očima. „Toto je výjimečná situace, bratře. Kdybys nezapálil chrám, možná by vaše pracovní vytížení bylo menší.“

Chtěl jsem mu připomenout, že jsem ho zapálil částečně i proto, abych mu zachránil život, ale nebyl to dobrý nápad. Ne dnes, ne v atmosféře, která tu vládla. Ralf byl možná nezkušený organizátor, ale velice rád dával znát svou autoritu a měl sklony to přehánět. Raději jsem to nechal být. „Máme se tedy já a bratr Jakob vrátit ke kopání hrobu,“ zeptal jsem „nebo je tu pro nás nějaká naléhavější práce?“

„Jakob dokončí hrob. Pokud jde o tebe, noclehárna U Sarganta v Altquartieru hlásila, že jim tam umřel opilý žebrák. Zdá se, že máš pro tyto lidi slabost: postarej se o jeho tělo. A bratře, nedělej z toho velkou vědu. Máme na starosti důležitější věci.“

Počkal jsem, až odejdou ostatní. Hrnuli se po schodech na světlo a do davu truchlících, který čekal venku. Jakob zůstal se mnou. Bylo mi ho líto. Byl v chrámu teprve několik měsíců a zmatek, který následoval po smrti otce Zimmermana, ho zdrtil. Nyní se tu dělo něco opravdu velkého a místo aby mu dovolili pomáhat, poslali ho kopat hroby. „Proč my?“ zeptal se, v jeho hlase zněla hořkost. „Protože ty jsi mladý a já nejsem oblíbený, a ani jeden z nás by neodvedl dobrou práci při utěšování truchlících,“ odpověděl jsem. „Udělal bys nejlépe, kdyby sis s tím hrobem pospíšil, dokud slunce rozechřívá zem.“ Zvědavě se na mě podíval. „Jak to otec myslel, že máš slabost pro žebráky?“ „Jdi kopat,“ řekl jsem.

Přemýšlel jsem o otázce, kterou mi Jakob položil, zatímco jsem procházel vinoucími se uličkami starobylého města směrem k Altquartieru. Byli to žebráci, o které jsem se staral? Ne. Spíš každý člověk, jenž zemřel sám a bez zájmu, jehož smrt nikoho nezajímala: to byli moji lidé. Někdo by se o ně měl starat a jestliže nebyl nikdo ochoten udělat to před tím, než zemřeli, udělám to já alespoň potom. Lidé často ukázali svou nejlepší stránku až po smrti, kdy ztratili všechny své odpudivé zlovy, kdy se stali klidnými a vyrovnanými. Za těchto okolností bylo daleko jednodušší necítit k nim žádnou zášť, a kromě toho, byla to přece moje práce. Pokud jsem při ní někdy narazil na nevyjasněné úmrtí, pak jsem považoval za svou povinnost zjistit o mrtvém, co jsem jenom mohl. A navíc, jak jsem řekl jen několika svým přátelům, čas mi tak ubíhal rychleji.

Město bylo zaplaveno novinkami a kletkami o hraběnině smrti. Lidé viděli můj oděv a zastavovali mě na ulici, aby se ulevili od žalu. Zdálo se, že každý mi má co říct: nějaký vzkaz pro její milost, pikantérie o jejích pověstných milostných pletkách nebo jen vzlyky a bédování. Všiml jsem si, že tak zkroušení byli jenom lidé: elfi, trpaslíci a půlčici byli rezervovanější, ale v Middenheimu bývali vždycky v menšině. Na tržištích stále vládli čilý ruch, ale z ulic zmizeli kejklři: nebyli tu žádní žongléři, žádní trpasličí zápasníci, žádní iluzionisté, kteří by svou drobnou magií vytvářeli výbuchy barevných světél. Město bylo živější než kdykoli jindy od posledního karnevalu, ale jeho život byl zvláštně tlumený.

V ulicích se mluvilo jen o vraždě: byla to vražda nebo atentát — a jestli to druhé, kdo za ním stál? Většina lidí, kteří měli nějakou svou vlastní teorii, měla za to, že v tom mají prsty Bretonci. Nejen že hraběnkina smrt dovolila dauphinovi znovu se oženit, ale hraběnka byla ve své zemi stále velice oblíbená. Napětí mezi říši a Bretonií v posledních měsících zesílilo a existuje jen málo lepších způsobů, jak popohnat invazní armádu, než zavraždit chloubu národa. Zejména takovou, která žije v cizí zemi, a pokud by zůstala naživu, sama by se zostudila. Další teorie obviňovaly bestie — patrně to byly odezvy na několik měsíců staré události, kdy jednoho templáře napadli mutanti nebo kdy se z dlouho opuštěných chodeb pod městem vyrojili bájní skaveni. Vyslechl jsem všechny tyto teorie spolu s dalšími a nezanechaly ve mně větší dojem, než jarní déšť stékající po žulových zdech města. Byla to jen smrt, nebyla pro mě důležitější než kterákoli jiná.

Když jsem vstoupil do Altquartieru, kroutící ulice se zúžily a potměly, ztrácely se ve stínech vysokých budov. Staví se tu nové domy, ale celkový dojem chudinských brlohů zůstává. Noclehárnu U Sarganta jsem neznal, ale když jsem stál na typické strmé middenheimské uličce a díval jsem se na ni zvenčí, zjistil jsem, že v ní dříve bývalo kupecké skladiště. Věděl jsem, jak to bude vypadat uvnitř: zamořená vešni, blechami a jiným hmyzem, slaměné matrace na holých podlahách dlouhých společných ložnic a ve vzduchu zápach vařeného zelí, špína a zoufalství. Čpěla bídou jako každá jiná noclehárna ve městě. Poflakující se muži oblečení v cárech, někteří o berlich nebo se strašnými jizvami, postávali venku nebo si mezi sebou posílali měch levného vína. Když jsem se přiblížil ke dveřím, ustoupili stranou — k hábitu Morrových vyznavačů měli úctu. Dokonce i ti, kteří nemají pro co žít, kteří ještě bojují se smrtí.

Velký plešatý muž, svaly utopené v tuku, vyčkával uvnitř. Jeho šaty vypadaly jako karikatura bohatství, levná imitace poslední módy. V opasku nosil krátkou, rádoby děsivou dýku. Nečekal jsem, že na něho můj vzhled udělá dojem, a nemýlil jsem se.

„Vy jste Sargant?“ zeptal jsem se.

Nehýbal se a dlouho na mě upřeně hleděl.

„Neříkal ste si dysi Dieter Brossmann?“ otázal se podezíravě.

Podíval jsem se mu do očí. „Kdysi dávno jsem se tak jmenoval,“ odpověděl jsem pomalu. „Už šest let jsem pokorný Morrův kněz. Teď, ta mrtvola.“

„Jo. Pote za mnou.“

Doprovodil jsem ho temnými chodbami dolů a doufal jsem, že se nebude dál vyptávat na muže, kterým jsem kdysi býval. Počkal jsem, až odemkne úzké borovicové dveře. Pokoj za nimi byl malý a neměl žádná okna. Sargant dovnitř nešel. Uviděl jsem postel a tělo ležící na ní a jednu židli opodál. Stála na ní malá olejová lampa, která osvětlovala obličej mrtvolky.

Byl to Reinhold. Vem mě Morr, opravdu to byl Reinhold!

Vypadal staře a omšele, byl celý špinavý, ale moc se za těch deset let, kdy jsem řídil největší rodinnou společnost v Middenheimu a on byl moje pravá ruka, nezměnil. Prcek Reinhold, jenž znal každého strážného a každého hlídače skladiště ve městě, který dokázal otevřít kterýkoli zámek za půl minuty a který dokonce znal alespoň část starobylých trpasličích chodeb pod městem. Reinhold, který mě toho tolik naučil. Jak to, že skončil takhle, uvažoval jsem, a pak jsem na to přišel: mohl jsem za to já. Přinejmenším z části, když jsem nechal firmu být a stal jsem se knězem.

Ale na takové úvahy bude čas později. Teď jsem měl před sebou práci. Vděčný, že mě Sargant ponechal o samotě, i když pochopitelně nemohl vědět, co spojovalo mé bývalé já a Reinholda, jsem položil prsty na čelo mrtvého — jeho kůže byla masná a chladná — a začal jsem odříkávat ochranné požehnání, abych tělo zapečetil proti vlivům temných sil, které by se mohly zmocnit jeho duše. Ta Reinholdova byla již s mou pomocí u Morra. Až se vrátím do chrámu, zapálím za něj svíčku.

Ve světle svíce vypadal Reinholdův obličej starý a vážný, jako by byl vytesán z drakwaldské borovice. Pomalu jsem pohyboval prsty nad jeho obličejem, pak jsem zamířil dolů a zároveň jsem odřikával slova starobylé modlitby. Dotkl jsem se jeho hrdla — a zarazil jsem se. Něco jsem nahmatal, zářez o velikosti zlaté koruny, vytlačený hluboko do kůže kolem ohryzku.

Už jsem o tomto triku slyšel. Zabalíte minci nebo kámen do kusu hadru, pak uděláte smyčku kolem hrdla oběti a prudce zatáhnete. Mince přeruší průdušnici — nebo tepnu, nikdy jsem si nebyl jistý, co vlastně — a smrt přijde tišeji a méně nápadně. Reinhold byl zavražděn.

Jeho kapsy. Sargant už je téměř jistě prohledal, ale stále ještě by tam mohlo zůstat něco, co by mi mohlo trochu prozradit. Reinholdovy šaty byly lepkavé od mastnoty, špíny a potu, jako bývají šaty, které člověk nosí několik měsíců každý den. Ušpinil jsem se o ně, a navíc jsem měl pocit, jako bych narušoval soukromí mrtvého přítele. Ale to mě nezastavilo.

Špinavý kapesník. Umouněná kopie malé sigmaritské knihy modliteb. Čtyři ohnuté dráty, ve kterých jsem rozeznal provizorní šperháky. Trocha šterku. Žádné peníze. Pravá kapsa byla ještě lepkavější než levá a obsahovala jenom malou, velice rezavou kudlu. Vytáhl jsem čepel a ani jsem nebyl moc překvapený, když jsem na ní našel docela čerstvou krev. To byl Reinhold, kterého jsem znal.

Posadil jsem se do pološera a na okamžik jsem se zamyslel, pak jsem se vrátil k práci na ochranném požehnání. Nebylo toho mnoho, co bych teď mohl pro Reinholda udělat. V koutku duše jsem věděl, že Reinholdova poslední cesta bude dlouhý pád z Útesu nářků, chudákův východ ze života a města, ale bylo to nevyhnutelné. Neměl žádnou rodinnou hrobku pod chrámem, neměl ani peníze, aby si zaplatil hrob v Morrsparku, kde majetní mrtví leželi čtyři, možná pět stop pod zemí. Nejlepší, co jsem pro něj mohl udělat, bylo vypátrat, proč zemřel. Nešlo mi o pomstu: pro tu Morrovi kněží nežijí. Postačí, když naleznu pravdu.

Když jsem dokončil požehnání, otevřely se dveře a Sargant vešel dovnitř. „Hotovo?“ zeptal se.

„Skoro.“ Vstal jsem a zamířil jsem ven, zpátky na ulici. Nemělo smysl říkat mu, co jsem se dozvěděl. „Pošlu pro tělo někoho s vozíkem. Zemřel v tom pokoji?“

„Jo. Věčinu nocí bejval v pokoji s vostatníma, ale minulou noc přišel s penězma a řek si vo pokoj jenom pro sebe. Táh z něj chlast a přines klobásy a mých vína pro kamarády. Pili až do jedenáctého zvonění, pak usnul. Dneska ráno tu ležel takhle, tuhej jako prkno. Jez, pij a vesel se,“ řekl mi včera, „pač zejtra natáhnem brka.“ A měl pravdu.“

Zíral jsem na něho. Věděl Reinhold, že umře — že ho má někdo v úmyslu zabít? A jestli ano, proč se s tím tiše smířil, místo aby bojoval? Cožpak ho život na ulici tolik otupil, že se ani vrahovi nebránil? Nebo tu byl jiný důvod? Potřeboval jsem vědět víc o Reinholdově nedávném životě a věděl jsem, že od Sarganta se to nedozvím.

„Ta Reinholdova přítelkyně,“ zeptal jsem se. „Můžete mi říct její jméno?“

„Louise,“ řekl. „Taková malá bretonská krysa. Bejvá tady věčinu večerů. Měli voči jenom pro sebe. Chtěli bejt poslední noc spolu, ale todle já v mým domu netrpím.“

Ne, samozřejmě že ne. Bereš si peníze za přespání v téhle špíně od lidí, kteří nic nemají, ale zakazuješ jim všechno, co by jim alespoň na chvíli dopřalo pohodlí, dokonce i takovou maličkost, jako je teplo a péče jiné osoby. Znal jsem příliš mnoho mužů jako Sargant: v Middenheimu jich bylo plno. Už jsme byli skoro u dveří, když jsem si všiml něčeho, co mě překvapilo. „Nosíte černou pásku na rukávu,“ řekl jsem. „Máte smutek?“

Majitel noclehárny pohlédl na svou paži, jako by ho to zaskočilo. „Jo,“ řekl.

„Kvůli Reinholdovi?“ zeptal jsem se.

Upřeně se na mě podíval. „Kvůli tomu starýmu vopilci ne,“ ušklíbl se. „Kvůli hraběnce.“

Otočil se a byl pryč, zpět ve špinavé temnotě svého panství. Sledoval jsem, jak jde, pak jsem se podíval na skupinku žebráků, kteří ještě pořád postávali kolem dveří. Jeden z nich ke mně vzhledl a já jsem zachytil jeho pohled. Škulb sebou jako myš lapená sovou. „Neutíkej,“ řekl jsem. „Hledám Louise.“

Stálo mě to pár mincí a dvě hodiny času, kdy mě vodil temnými uličkami města, po levných hospodách a žebráckých skrýších ve starých nádržích a opuštěných sklepech, ale nakonec jsme ji našli: vypadala jako uzlíček hadrů a kostí naskládaných vedle koše s hořícím koksem u strážní věže u rozvalin jižní brány. Když jsme přicházeli, zvedla hlavu a podívala se na nás. Poznala mého průvodce. Na obličejí měla zaschlou krev a modřiny. Sehnul jsem se k ní.

„Kdo ti to udělal?“ zeptal jsem se.

„Muži.“ To slovo znělo zastřeně a nejasně. Zda to bylo způsobeno jejím bretonským přízvukem nebo roztrženým rtem, bylo těžké říct. Uvědomil jsem si, že nedokážu určit, kolik jí je let — dvacet, třicet, nebo dokonce padesát? Lidé na ulicích stárnou rychle a děšť, mráz a levné víno k ní nebyly příliš milosrdné.

„Jací muži?“

„Muži, co uslyší můj hlas, co říkají, že já špeh, že já zabila hraběnku. Hloupáci, Paní je vem!“ řekla. „Kdo ty, že ptáš na taková věci?“

Podezíravě si mě prohlédla svýma šedýma očima a já jsem si vzpomněl na jinou ženu. Ale ta mívala světlé vlasy a její obličej býval naplněn životem a radostí. Jmenovala se Filomena a já ji miloval... a neviděl jsem ji už osm let.

Zavládlo ticho. Vzpomněl jsem si, že se mě Louise na něco zeptala.

„Býval jsem Reinholdův přítel,“ řekl jsem a ona se odvrátila, ramena se ji nahrbila. Nepokoušel jsem se ji utěšovat: v jejím životě už toho zbylo tak málo, cítil jsem, že bych ji měl ponechat jejímu smutku. Přinejmenším jsem jí nemusel říkat tu novinu. Uplynul dlouhý okamžik, než se otočila zpátky ke mně, slzy jí v potůčcích stékaly po tvářích a omývaly špínu z jejího obličje.

„Vy kněz, vy ho pohřbít, že?“ řekla.

„Budu o něj pečovat v jeho smrti.“ Zdálo se, že ji tato odpověď uspokojila. „Louise... existoval někdo, kdo Reinholda

nenáviděl?“

„Nenáviděl?“ na jejím obličejí se objevil prázdňý výraz. Zkusil jsem to jinak.

„Co dělal Reinhold včera? Pracoval?“

Louise si otřela obličej do špinavého rukávu. „Neměl práci. Hledal, ale žádná nedostal.“

„Tak co dělal?“

„Ráno jde na Wendenbahn, žebrat.“ Přikývl jsem: ulice byla oblíbená mezi kupci, kteří dávali žebrákům almužnu pro štěstí. „Vrátit až zvonění dvě hodina, celý strach.“

„Byl vyděšený?“

„Viděl muže. Reiner říkal, muž sháněl po něm. Ne přítel. Pak vzal svůj... šel ven zase a... vrátil až pozdě,“ dokončila chabě. Ne, to nebylo ono. Něco přede mnou skrývala, něco důležitého, protože ze mě byla nervózní. Věděl jsem, jak si s tím poradit: přejdi na bezpečné téma, získej si její důvěru a k tajemství se vrať později.

„Louise,“ zeptal jsem se, „víte, kdo byl ten muž? Řekl vám o něm Reinhold něco?“

Rozhostilo se dlouhé ticho, jak se pokoušela vzpomenout si. „Říkal, je ze západu. Marienburg. Že spolu dřív znali, říkal Reiner. Říkali mu ‚červ‘.“

Červ: Claus Grubheimer. Vzpomněl jsem si. Je to zvláštní, že jakkoli se snažíme uniknout minulosti, vždy je s námi, čeká nám za zády, aby nám zaťukala na rameno nebo aby nám do nich vrazila dýku. Před deseti nebo jedenácti lety přijel do Middenheimu energicky vypadající kupec s říšským jménem a bretonským přízvukem, který s sebou přinesl velké plány a povolení obchodovat s bylinami z Lorenu. Zatímco jsem si s ním potřásal rukou a mluvil s ním o partnerství a výpomoci, Reinhold sebral jeho záznamy, opsal všechny papíry a ukradl vzorky. Pak jsme u něj zasadili trochu černého lotosu a dali jsme strážní hlášku, s čím obchoduje. Vsadil jsem se s Reinholdem o pět korun, že budou mít jeho hlavu na špalvu dříve, než stačí uprchnout z města. Reinhold vyhrál, a to bylo také naposledy, kdy někdo z nás Grubheimera zahlédl. Až do věčejška.

Ale zabil Grubheimer Reinholda? A jestli ano, hledal teď i mě? A co ten Seveřan Yan a tříprstý Kaspar, kteří pro mě tenkrát také pracovali? Už jsem je léta neviděl. Možná byli také mrtví. Prsty panického strachu mi stiskly hrdlo. Uklidni se, říkal jsem si, uklidni se. Ale mé instinkty, otupené dlouhým kněžským životem, křičely, že jestli je Grubheimer ve městě, je tu z jediného důvodu: kvůli pomstě. Potřeboval jsem čas, abych o tom mohl přemýšlet, ale když byl Reinhold mrtvý, čas byl jedinou věcí, kterou jsem neměl.

„Musím se vrátit zpátky do chrámu,“ řekl jsem a vstal jsem. Louisiny oči se dívaly za mnou.

„Peníze?“ zeptala se, v jejím hlase zazněl jediný náznak naděje, který jsem od ní za celou dobu slyšel. Podíval jsem se dolů na její žalostnou postavu.

„Reinhold ti vůbec nic nedal?“ zeptal jsem se. Nic neřekla, ale její oči se odtrhly od mých. Něco přede mnou tajila: opět ta věc, kterou se pokouší skrýt. Ale to mohlo počkat. Otočil jsem se, abych vyrazil do bludiště chladných ulic naplněných truchlícími lidmi. Něco ve mně krystalizovalo, něco tvrdého a ostrého. Věděl jsem, že nebude trvat dlouho a přijdu na to, co to je.

„Počkej! Hraběnka—“ ozvalo se za mnou.

„Nemluv se mnou o hraběnce,“ řekl jsem a odešel jsem.

Ta tíživá věc uvnitř mě ocelově svírala strachem a něčím dalším. Věděl jsem, že pokud je Grubheimer zpátky ve městě, je tu proto, aby mě zabil: může sice být občanem Marienburgu, ale jeho krev je bretonská, a to nejsou lidé, kteří by odpouštěli svým nepřítelům. Já jsem těm svým odpustil před osmi lety, když jsem se stal knězem a snažil jsem se zapomenout na tu spoustu špatných věcí, které jsem udělal. Žádné z nich jsem nelitoval, ale když jsem vstoupil do Morrova chrámu, věděl jsem, že bych nic z toho už nikdy znovu neudělal. Teď, o osm let později, jsem pro Grubheimera byl snadným terčem.

Od té doby, co se ztratily má žena a dítě, kousek mne chtěl zemřít, ale byl to jen velice malý kousek, a když jsem procházel úzkými ulicemi, cítil jsem rostoucí odhodlání vzepřít se proti tomu a bojovat. Grubheimer byl zoufalý muž, muž, který pro deset let starou pomstu zardousil žebráka v jeho posteli. Pokud to má kněz, kterým jsem nyní byl, přežít, musí být tvrdý. Bude třeba, abych se ještě jednou stal mužem, jehož jsem nechal za sebou, abych se pokusil o životě přemýšlet takovým způsobem, na jaký jsem se pokoušel osm let zapomenout. Nebyly to lákavé vyhlídky.

Ale jak jsem o tom přemýšlel, cítil jsem, že ve mně chlad sílí, že roste a naplňuje mě smrtelnými pocity, překrývá ve mně Morrova kněze a nahrazuje ho starými myšlenkami, starým chováním. Opravdu se dal život, který jsem osm let vedl, tak lehce zapomenout? Vyvstala na povrch minulost, proti níž tak dlouho bojoval a kterou jsem chtěl jednou provždy pohřbít? A když teď vypustím vlka z klece, budu ještě někdy schopen ho do ní zase dostat?

Jedna moje část pociťovala panický strach, ale sklonil jsem hlavu a podíval se na svou pravou ruku. Měl jsem sevřenou pěst, ne zlobou, jak jsem si uvědomoval, ale odhodláním. A pak jsem se rozhlédl po uličce, kterou jsem kráčet, a věděl jsem, co je potřeba udělat. Zašel jsem do stínu, který jsem dříve tak důvěrně znal, silně jsem zaklepal na dveře hostince U Černého koně a vstoupil dovnitř.

Uvnitř se to moc nezlepšilo. Bylo tu méně poledních pijáků a byli tišší, než jsem si pamatoval. Mladíka v zástěře, který mi vyšel naproti, sotva jsem překročil práh, jsem nepoznal. Otevřel pusou.

„Počkej,“ zarazil jsem ho. „Je tady Grizzly Bruno?“

Kousl se do rtu, což byste udělali také, kdybyste byli v práci noví a do takové díry, jako je Černý kůň, přišel kněz a ptal by se po muži s pověstí, jakou má Grizzly Bruno. Jeho oči krátce zaletěly ke stropu. Myslel jsem si, že to udělají, dával jsem na ně pozor.

„Je nahoře,“ řekl.

„Spí.“

„Ne, nespím,“ ozval se silný hlas a objevil se Bruno, stále obrovský jako medvěd. Chvilku jsme rozpačitě stáli a nebyli

jsem si jisti, jak máme jeden druhého pozdravit. Nakonec řekl: „Otče,“ a já, šťastný, že jsem unikl jednomu z jeho objetí: „Bruno.“

„Už je to dávno,“ řekl on.

„To je.“

„Řekl bych, že tohle není úřední návštěva.“

„To není.“

„Takže, otče,“ řekl a položil na to slovo důraz. „S čím vám mohu v den, jako je tento, pomoci?“

„Bruno, vzpomínáš si na bretonského obchodníka s bylinami jménem Grubheimer? Asi před deseti lety? Vyštvali ho z města za pašování černého lotosu.“

„Nevím jistě, otče. Už je to dlouho.“ Ale tvářil se, jako by ho to zajímalo.

„Někteří moji společníci,“ řekl jsem opatrně, „věděli něco o pytli sazenic, který u něj hlídka našla. Teď se vrátil zpátky do města a podle toho, co jsem slyšel, není moc šťastný. Není vůbec šťastný.“

„Myslel jsem, že jste tyhle věci hodil za hlavu. Když se ztratila vaše žena a dítě.“

Chvilí bylo ticho. Byl jsem to já, kdo mlčel. „Hodil,“ odpověděl jsem. „Ale vypadá to, že on ne. A já nemám zájem, aby mi to někdo připomínal.“

„Takže — co po mně chcete? Chcete mu zabránit v přístupu města? Vyhnat ho z města? Zlikvidovat ho?“

„Potřebuji se dozvědět, kde bydlí. To prozatím postačí.“

„Škoda,“ odpověděl Bruno, „ale někoho na to pošlu. Mohu vám nabídnout sklenku brandy a teplo mého krbu? Ocenil bych vaši radu ohledně jednoho ošidnějšího obchodu.“

„Je mi líto, Bruno,“ řekl jsem. „Tohle už nedělám.“

„Ale žádáte své staré přátele o službu. Rozumím.“ Začal jsem se vymlouvat, ale zarazil mě svou obrovskou rukou.

„Ne. Dnes vám odpouštím. Když ve městě dojde k tak závažnému úmrtí, mají toho Morrovi lidé hodně na práci.“

„Všechna úmrtí jsou si rovna,“ odpověděl jsem. „To jen živí myslí odlišně.“

Chvilí se na mě zadíval, pak pokrčil rameny. „Jak myslíte. Vy jste kněz. Pokud uslyším o tom vašem Grubheimerovi, pošlu vzkaz do chrámu.“

„Díky, Bruno,“ řekl jsem. „A kdykoli budeš ty nebo tví muži potřebovat radu týkající se smrti, víš, kde mě najdeš.“

Zachechtal se. „Možná to udělám. Ale pokud jde o smrt, myslím, že máme daleko víc zkušeností než vy.“

Nedávné vzpomínky mi vyvstaly v mysli: muž řítící se sněhovou vánicí dolů z Útesu nářků, jeho krev stále na mých rukou. „Možná by ses divil,“ řekl jsem.

Nebylo potřeba vozit Reinholdovo tělo do chrámu. Chudákovo tělo stejně poputuje s nejstručnějším požehnáním z Útesu nářků. Ale ať už byla jeho smrt jakákoli, Reinhold nežil jako pouhý žebrák. Kromě toho budou otec Ralf a ostatní zaneprázdnění úmrtím hraběnky, takže si nikdo nevšimne, že připravuji jeho tělo. A poskytne mi to čas k přemýšlení.

Když jsem se vracel do chrámu a přecházel z ruchu ulic do relativní samoty Morrsparku, uslyšel jsem zvuk rýče zvonícího o neústupnou zem. Bratr Jakob pořád ještě kopal. Stál v hrobě a při pohledu na něj mi přeběhl mráz po zádech. Když jsem ho mýjel, vzhledl a jeho obličej byl bledý chladem.

„Nepředpokládám, že jsi přišel, abys mi pomohl,“ řekl hořce.

„Ne, bratře,“ odpověděl jsem. „Mám na práci něco jiného.“

Položil rýč na zem, zammul si ruce, aby se mu do nich vrátila krev, a podíval se na mě.

„Řekl jsi mi, že tě tady nemají rádi, bratře?“ zeptal se.

„To je pravda,“ odpověděl jsem.

„Tak proč tu zůstáváš?“

Podíval jsem se dolů na něj. „Proč? Nemysli si, že ‚být nenáviděn‘ musí být stejné jako ‚nenávidět‘, bratře. Zasvětil jsem svůj život Morrovi. Pracuji v jeho chrámu a toleruji malichernost těch, jejichž oddanost je menší než má vlastní.“ Zastavil jsem se a zadupal jsem nohama; začínaly mi dřevěnět. Má slova zněla prázdně, dokonce i mně samotnému.

„Ale na to ses neptal. Chceš vědět, proč bys měl zůstat ty.“

Zíral na mě, jako bych právě odhalil jeho nejtajnější myšlenku. Odmlčel se. „Nenávidím to tady.“

„Já vím.“

„Chci odsud utéct.“

„Co že to chceš udělat?“

„Chci se stát rytířem, bojovat za říši, žít a zemřít jako hrdina. Ale bez pomoci svého otce bych nikdy nezískal hodnost nebo velení.“

Ach tak, jeho otec. Určitě to byl nějaký nižší šlechtic, jehož tři synové sloužili ve vojsku a který svého nejmladšího syna vyslal do kněžského úřadu, aby se za ně modlil. „Tak uteč,“ řekl jsem mu. „Přidej se k nějaké tlupě žoldáků.“

Znechuceně se na mě podíval. „Ti nejsou čestní,“ řekl. „A navíc jsou to většinou Tileáci.“ Plívl na zmrzlou zem.

„Ale bylo by to lepší než být knězem, ne?“ nadhodil jsem. „Je to také způsob, jak si vydělat na živobytí. Jestli si nenajdeš vlastní cestu, najde si ona tebe. Musíš si vybrat, bratře, musíš si vybrat.“

Neodpověděl. Když jsem odcházel, opět jsem uslyšel zvuk lopaty, který zněl jako pomalu odbíjející zvon.

Napolo přestavěný chrám byl přeplněn truchlícími, jeho prostory v nichž obvykle nebylo příliš živo, dnes naplňoval hluk a mačkájící se lidé. Pokladnice otce Ralfa se naplní a on se bude těšit z pozornosti, která mu bude věnována. Dav lidí, který měl obvykle úctu ke každému člověku nosícímu Morrovo roucho, nevypadal, že by si mě všiml, a tak jsem se jím musel prodírat, abych se dostal do vzdálenější části chrámu, jež byla určena pro kněze a kde také byla moje cela.

Nedostal jsem se tam. Nařikající žena mě zatahala za roucho a prosila o požehnání, potom nějaký bohatě oděný muž

chtěl vědět, jaký důsledek bude mít hraběnčina smrt na jarní deště. Byl jsem uvězněn v davu, odříkal jsem modlitby a rozdával slova útěchy lidem, kteří mě nezajímali, lidem, jež jsem nenáviděl. Pak se vedle mě objevil otec Ralf, stál hned za mnou.

„Letí už duše našeho zesnulého bratra k Morrovi?“ zeptal se, používaje chrámovou šifru, aby se zeptal, zda jsem shodil mrtvolu z Útesu nářků. Zavrtěl jsem hlavou.

„Jeho smrt byla bohužel rychlá a nevídaná,“ odpověděl jsem a myslel jsem tím, že ho někdo zabil.

Otec Ralf se na mě rozzlobeně podíval. „To mě rmoutí. Musíš mi o tom říct víc. Přijď za pět minut do kobky.“ Odvrátil se, aby se věnoval nějaké dobře oděné ženě.

Odešel jsem: stejně jsem měl do kobky namířeno. Hlídka tam brzy přinese Reinholdovo tělo.

V kobce byla zima a byl tam cítit zápach smrti. Posadil jsem se na jednu naleštěnou mramorovou desku, přemýšlel jsem a čekal na mrtvolu. Snažil jsem se vyrovnat s tím, co jsem věděl. Reinholdovi se včera nepodařilo najít práci, ale přesto se vrátil s penězi: s penězi a zprávou, že Grubheimer je zpátky ve městě. Vrátil se pozdě, opil se, pronajal si pokoj sám pro sebe a tam byl zabit. Zabit vrahem, zabit jako by to téměř očekával, jako by nekladl žádný odpor. Jako by skoro cítil, že by měl zemřít. Tato myšlenka se asi obyvatelům Middenheimu nehoní příliš často hlavou, neboť ti se houževnatě drží svých životů stejně, jako jejich starobylé město lpí na vrcholu skalnaté hory.

Čím víc jsem nyní přemýšlel nad tím, jak Reinhold vypadal, tím víc jsem věřil, že byl připraven zemřít. Nepokoušel se bránit. Lidé se do takového stavu dostávají z různých důvodů, ale zoufalství není jedním z nich: mohl by to být důvod život si vzít, ale ne lehnout si tiše na záda a nechat se o něj připravit. Drogy, možná v jeho víně byly drogy. Ne, kdyby chtěli Reinholda zabít, mohli víno otrávit. Šlo tu o něco jiného. Už jsem to zažil: pocit něčeho dokončeného, skončeného, něčeho, co už bylo pryč. Muž, který byl rozhodnutý odejít bez vzkazu, aby lidé, až se podívají zpět na jeho život, řekli: „Co dokázal? Dokázal toto.“

Ale Reinhold byl tulák, který si ani nebyl schopen najít práci na jeden den, aby zaplatil za nocleh. Vidina blízké smrti může člověka dohnat do neuvěřitelných konců, ale jen, aby ji unikl — ne, aby ji vítal s otevřenou náručí. Co se mu stalo?

Věděl jsem, že jsem ještě neodhalil celé tajemství, ale když jsem probíral fakta, myslel jsem si, že vím, kde musí být zakopán pes. Potřeboval jsem zjistit, odkud Reinhold vzal peníze, a potřeboval jsem vědět, zda je získal před nebo až poté, co uviděl Grubheimera ve Wendenbahnu. Nebyla to žádná šestáková historka o úkladech a zločinu: byl jsem si skoro jistý, že mého přítele zabil Grubheimer nebo někdo, koho si najal. A také mi bylo jasné, že to znamená, že Grubheimer teď půjde po mně. Pravděpodobně chtěl nejdříve zabít mé starší společníky, prorazit si cestu zbytky mé skupiny a byl si velice dobře vědom, že se o jeho příchodu dozvím. To bylo dobré. Mohlo by mi to poskytnout trochu času.

Ozvalo se ostré zaklepání na dveře a otec Ralf vešel bez vyzvání dovnitř. Pronikavě si mě změřil pohledem. Postavil jsem se, v kolenou mi zapraskalo.

„Říkal jsem ti, abys tu záležitost vyřešil rychle,“ řekl, „a ty místo toho začneš vyšetřovat vraždu v laciné noclehárně.“

„Nešlo jen o to,“ namítl jsem. „Cítím to. Ten mrtvý muž býval můj přítel.“ Můj hlas zněl falešně i mně samému. Bylo to mé staré já, Dieter, který si hrál na Morrova kněze. Znepokojilo mě to.

Otec Ralf mě vztekle probodl pohledem. „Přátelství nemá v životě Morrova kněze místo, bratře. Kromě toho, nemyslím si, že sis udělal nějaké přátele.“

„Býval to můj přítel ještě v minulém životě.“

Žádná odpověď. Dokonce i otec Ralf věděl o mé minulosti a o mé pověsti a tudíž mu bylo jasné, co to muselo být za muže. Rozhostilo se dlouhé ticho. Náš dech vytvářel bílou mlhu, která vířila v chladném, lampou ozářeném vzduchu.

„Tak,“ řekl, pak se znovu odmlčel. „Kromě toho jsem se dozvěděl, že ses celé odpoledne potuloval s žebrákem po městě a odmítal jsi naslouchat truchlícím, kteří se s tebou pokoušeli promluvit. Toto není chování hodné kněze našeho řádu, bratře. Pak to vypadá, že se chováme povýšeně v okamžiku, kdy musíme být co nejvíce otevření a přístupní. Sám Ar-Ulric se mi o tom zmínil.“

Nic jsem neřekl. Nevzpomínal jsem si, že bych někomu ulici nevěnoval pozornost, ale to neznamenal, že se to nestalo. Ale pochyboval jsem, že Ar-Ulric, nejvyšší Ulrikův kněz v celé říši, se o celou záležitost nějak zajímal. Otec Ralf se mě pokoušel zastrašit a zároveň vypadat důležitě. Možná by to zabralo, kdybych choval úctu buď k němu, nebo alespoň k Ar-Ulrikovi. Ale tak tomu nebylo.

„Až odbijí šestou, bude se konat společný obřad truchlení vzpomínky na hraběnku,“ pokračoval. „Povedu ho já a Ar-Ulric. Zúčastníš se ho, neboť je důležité, aby tě tam lidé viděli. A aby tě viděli plakat pro hraběnku. Říkám to dost jasně?“

„Ano, otče,“ řekl jsem stroze. Můj nesouhlas by jen vyústil v další hádku a já jsem se ho potřeboval zbavit, abych mohl přemýšlet. I tak to však vypadalo, že se chce hádat, ale byli jsme vyrušeni dalším zaklepáním na dveře. Otevřel jsem a v závanu zimy tam stál Schtutt.

„Pomozte mi vzít tohoto mrtvého žebráka dovnitř, otče,“ řekl a ukázal na hromadu ležící na vozíku za ním. „Přivedl bych někoho z chlapců, ale všichni odjeli do Nordgartenu, kde pečují o truchlící v městském domě hraběnky Sophie.“ Pak si všiml otce Ralfa za mnou a zahanbeně ztichl.

Ralf vykročil ke dveřím, a když k nim došel, otočil se ke mně. „V šest hodin. Přijď včas,“ řekl a odešel.

Spolu se Schtuttem jsme zvedli tělo — rigor mortis pomalu ustupoval a Reinhold měl teď konzistenci pytle polen — snesli jsme ho dolů po schodech a položili ho na jednu mramorovou desku. Schtutt těžce oddychoval.

„Nejsem už v takové formě jako za starých časů, co?“ Otřel si čelo. „Ale to nikdo z nás. On určitě ne.“ Ukázal na tělo. Vypadalo to, že má chuť si povídat, ale když jsem si uvědomil, jak čas rychle ubíhá a vzpomněl jsem si, že Grubheimer je někde ve městě, ztratil jsem chuť na jakýkoli rozhovor. Něco mě napadlo.

„Schtutte, vzpomínáš si na muže z Marienburgu, který se jmenoval Grubheimer? Vysoký, s bílými mastnými vlasy a bretonským přízvukem? Utekl z města kvůli pašování černého lotosu. Asi před deseti lety.“

„Nevím přesně, o koho jde, ale jestli mluví bretonsky, měl by si dávat pozor. Ve městě pro ně teď se všemi těmi povídačkami, že za vraždu hraběnky jsou zodpovědní oni, není příliš bezpečné. Dva už zapáchli ve rvačce a další vypadl z okna a zlomil si vaz.“

„To je neštěstí,“ zamumlal jsem nervózně. Cítil jsem rostoucí paniku, nedokázal jsem se soustředit. Napadlo mě, že pokud se Grubheimer dozvěděl, ve které noclehárně Reinhold bydlí, musí už také vědět, že jsem se stal knězem. Kdybych dále zůstal v chrámu, byl bych snadnou obětí. Musel jsem pryč. „Ale já bych měl—“

„Ačkoli,“ řekl Schtutt a vrátil se k tématu, „od důvěryhodného zdroje jsem se doslechl, že hraběnka nebyla zavražděna.“

„Ne?“ předstíral jsem zájem.

„Ne. Spíše se domnívají, že to bylo vloupání. Existuje jedna stará trpasličí chodba, která ústí v hraběncině komnatě. Nikdo o ní nevěděl, ale vrah se tam dostal tamtudy. A ztratila se hromada jejích šperků včetně zásrubního prstenu, který jí dal bretonský dauphin. Ztratily se také peníze. Musela lupiče překvapit a —“

Takže bylo pravděpodobné, že z vraždy budou obviněni trpaslíci. V Middenheimu nebyli oblíbení. „Je to vskutku tragédie,“ řekl jsem. „Jsme zdrzeni její ztrátou. Teď toho musím ještě hodně zařídit.“

„Aha. Už půjdu.“ Byl zklamaný, že musel náhle ukončit rozhovor, ale nakonec odešel.

Posadil jsem se na chladnou desku vedle Reinholda a zíral jsem na tělo svého přítele. Jak vlastně zemřel? A proč mi mé instinkty říkaly, že je důležité, abych přišel na to, proč Reinhold ulehl do postele a čekal na smrt, když byl ve městě muž, který mě chtěl zabit? Ještě jednou jsem se rozhodl uvažovat jako mé staré já a očekával jsem prudký nával bezohlednosti, záblesk geniality a rozhodnou akci, ale nic z toho se nedostavilo. Možná že to, čeho jsem se tak bál, moje já, které jsem před osmi lety pohřbil, když jsem se přidal k Morrovu chrámu, se během té doby vytratilo. Možná jsem konečně úspěšně zničil svou temnou polovinu. Možná že tento úspěch povede k mé vlastní záhubě.

Stále jsem se potřeboval dozvědět, kde Reinhold přišel penězům. Kéž bych byl čestný, kéž bych neutíkal a neschovával se, ale nenapadlo mě nic lepšího, co bych měl udělat. Starý Dieter nikdy neutíkal ani se neschovával a neměl jsem v úmyslu začít teď. Musel jsem mluvit s Louisou.

Když jsem vyšel z kobky, slunce už zapadalo a zvedl se silný vítr. Jak jsem procházel jižní branou, mrazil mě do morku kostí a rozfoukával žhavý popel koksových košů do divoké červeně. Letmo jsem se podíval přes dlouhý most osvětlený pochodněmi, vinoucí se stovky stop po hraně útesu dolů. Dělníci se stále zaměstnávali žebříky, lany, lucernami, kamením a maltou. Pilně pracovali na opravě trhliny ve viaduktu způsobenou kouzly zrádného čaroděje Karla-Heinze Wesmeiera přehajícího po posledním karnevalu z města. Potrvá to ještě několik týdnů, než práci dokončí.

Za mnou, v žáru koksového koše, dojedla Louise koláč, který jsem jí koupil, s apetitem člověka, jenž celý den neměl nic v ústech. Nyní bude ochotnější mluvit. Věděla, že Reinhold býval můj přítel, ale stejně jsem jí musel položit několik nepříjemných otázek. Je lepší začít s mírnějšími, aby to vypadalo, že jsem ohleduplný.

„Jak ses dostala do Middenheimu?“ zeptal jsem se. Upřeně se na mě podívala tak, jak se dívají koně, když jsou neklidní a vylekaní. Konejšivě jsem se na ni usmál a cítil jsem se při tomto nezvyklém gestu hloupě.

Pak řekla: „Doma v Bretonii, já pracovala pro jednu ženu. Žila se šlechticem, ona mě přivedla sem, když... když ho opustila. Byla divoká, prudká, ale ona moc peněz. Já sloužila šest let jí. Pak ona mě vyhodí na ulici bez ničeho. Žádný důvod.“ Zarazila se. Očekával jsem vztek nebo zlost, ale musela tento příběh vyprávět už tolikrát, že se z něj všechny emoce vytratily. Přesto jsem pořád cítil temnou bolest hluboko v jejím nitru. Byl to odpor? Nenávisť? Nevěděl jsem.

Tázavě jsem se na ni podíval, nevěděl jsem, co mám říct. Pak mi to náhle došlo, zaplavilo mě to jako jarní povodeň a já jsem řekl: „Ty mluvíš o hraběnce! Odpoledne ses o ní zmínila. Pokoušela ses mi něco říct.“

Louise neodpovídala, ale její oči mi říkaly, že se nemýlím.

„Louise, čeho se bojíš?“

Neodpovídala.

„Dal ti něco Reinhold minulou noc?“

Přikývla. Po tváři jí začala stékat slza. Myšlenky v mé hlavě vířily a proplétaly se hroznou rychlostí.

„Reinhold věděl, jak moc nenávidíš hraběnku, že? A ty se bojíš, že měl něco společného s její smrtí. Máš strach, protože si teď uvědomuješ, že ve skutečnosti nechceš, aby byla mrtvá. Nechceš uvěřit, že Reinhold mohl udělat něco takového... protože pokud ji opravdu zabil, mohli by si lidé myslet, že jsi do zapletená i ty.“

Zavrtěla hlavou. Na okamžik jsem byl zmatený.

„Louise, chceš říct, že si to nemyslíš nebo...“ ta myšlenka udeřila jako kladivo, „...nebo že to víš?“

Přikývla, sotva znatelně, její tichý pláč neustával.

„Dal ti minulou noc nějaké šperky?“

Sotva znatelně přikývnutí.

„A ty jsi je poznala.“

Další, ještě neznatelnější.

„Protože patřily hraběnce.“

Nemusela kývat. Už jsem věděl, že mám pravdu. Zhluboka jsem se nadechl. Tohle nebude jednoduché.

„Louise, musíš mi věřit. Ty šperky patřily hraběnce, ale Reinhold jí je nevezal. Ukradl je muž, který ji zabil — muž z Bretonie, jehož ten den potkal.“

„Červ,“ vydechla tiše.

„Ano, Červ. A pak Červ přišel do hotýlku a zabil Reinholda, aby je dostal zpátky, ale on už je dal tobě.“ Odmlčel jsem

se. Nic neříkala. Netušil jsem, jestli mi věří. „Louise, je povinností Morrova kněze, abych rozuměl smrti. Obcujeme se smrtí, rozmlouváme s ní. Žijeme v jejím těsném sousedství a chápeme věci s ní spojené, jímž by většina lidí nerozuměla. Víme, kdo zabil hraběnku. Už brzy bude uvězněn. Reinhold s tím neměl nic společného.“

Odmíchl jsem se, aby si mohla nechat projít moje slova hlavou. Pořád nic neříkala, hlavu měla ukrytou v dlaních. Chladný vítr se proháněl mezi námi, malé plameny hořící v koši neměly šanci nic zahřát.

„Musíš mi ty šperky dát,“ řekl jsem. Nakonec se na mě odívala a naše pohledy se střetly. Uběhl dlouhý okamžik, potom sáhla do svých špinavých hadrů a já věděl, že mám vyhráno. Vytáhla sevřenou pěst a já jsem natáhl ruku, abych vzal, co v ní ukrývala. Když jsem se k ní sklonil, popadla mě druhou rukou za zápěstí a pevně je sevřela.

„Přisaháte, že mluvíte pravdu?“ zasyčela.

„Máš moje svaté slovo Morrova kněze,“ lhal jsem.

Drahokamy posázený prsten mi spadl do dlaně: byl těžký, vyzařoval jemné teplo, které vyzařuje jen ryzí zlato. Potěžkal jsem ho a zároveň jsem přemýšlel. Ještě jsem nevěděl, co s ním budu dělat, ale bylo mi jasné, že teď alespoň znám pravdu o včerejším večeru.

Protože Reinhold hraběnku zabil. Znal staré trpasličí chodby pod městem lépe než kdokoli jiný kromě trpaslíků samotných. Uměl otevírat zámky, na jeho dýce byla krev a dal Louise ten prsten. Co bylo důležitější, znal jsem Reinholda dost dlouho na to, abych věděl, čeho je schopen. Věřil, že účel světi prostředky a jeho prostředky byly bezohledné. Nikdy jsem ho ne žádal, aby někoho zabil, ale on pro mě přesto zabíjel.

Takže uviděl ve městě Grubheimera. Možná ho Grubheimer špehoval a vyhrožoval mu. Nebo možná se Reinhold jednoduše doslechl, že je Grubheimer zpátky a vyptává se na něho. Tak či tak, uvědomil si, že jsou jeho dny sečteny, a tak se snažil vymyslet nějaký velkolepý čin, něco, co by mu zajistilo slávu, po čem by klidně mohl zemřít. A víme-li, že jeho milénka hraběnku Sophii nenáviděla, co by mohlo být lepšího než zavraždit právě ji?

Ukradl pár jejích šperků, aby to vypadalo jako vloupání, většinu levně střelil ještě před tím, než se na vraždu přišlo, opil se, utratil skoro všechny peníze a zbytek použil k tomu, aby si na jednu noc pronajal pokoj ve špinavé noclehárně. Svě přítelkyni dal slavný zásnubní prsten její bývalé zaměstnavatelky. Pak zemřel. Možná zemřel šťastný. Doufal jsem, že byl alespoň trochu spokojený, když ho Grubheimer škrtl.

Ale Reinhold nebyl hloupý. Věděl — musel vědět — že šperky, které ukradl, prodal nebo dal Louise, povedou k němu a že se jeho jméno brzy bude ozývat městem: zabiják Reinhold, muž, který zavraždil hraběnku Sophii. Pochybná reputace, ale pro někoho je hanba lepší než anonymita. Zejména když jste mrtvý. Hádal jsem, ne, věděl jsem — že chtěl, aby to byl jeho epitaf.

Louise zakašlala, byl to dlouhý, trýznivý kašel a já jsem si vzpomněl, kde jsem. Stále ještě bylo třeba vyřídit tu záležitost s Grubheimerem. Prsten, který jsem držel v ruce, se mohl hodit, ačkoliv jsem neměl potuchy k čemu.

„Musím už jít,“ řekl jsem a otočil jsem se. Louisa mě znovu popadla za ruku.

„Ještě něco,“ řekla. „Říkáte, že vy byl přítel od Reinhold, on nikdy o knězi neříkal. Co vy to byl za přítele, když ho nechal takto žít?“

Pomalu jsem se otočil zpátky. „Když jsme se s Reinholdem znali,“ řekl jsem tiše, „jmenoval jsem se Dieter Brossmann.“

Louise pustila mou ruku, zírala na mě vytřeštěnými očima. Pak ze sebe vydala zvláštní zvuk, napůl vzdech, napůl výkřik.

„Ty!“ vyplivla. „Ty ho zradil! Ty ho nechal klesnout až na dno, mezi spodina! Ty — ty ne jeho přítel! Měl zabít tebe! Ty měl umřít! Ty zlý! Zlý! Vrať můj prsten!“ Vrhla se na mě. „Vrať můj prsten!“

Dva členové stráže rychle přispěchali k nám. Bretonská žebračka, která ječí na kněze — budou vědět, koho zatknout. Odvrátil jsem se, nechal jsem je, aby si s ní poradili, a rychle jsem se vydal zpátky k Morrsparku a chrámu.

V parku se musela tísnit dobrá polovina města. Byl plný šlechticů, rytířů a bohatých kupců, na které se tlačili ševci, pouliční prodejci a sluhové. Všichni se mačkali v tomto chladném a temném prostoru osvětleném pochodněmi, nahodile připevněnými na vysokých tyčích. Lidé dokonce postávali na hrobech, aby lépe viděli na obřad, který se odehrával na chrámových schodech. Rozhostilo se naprosté ticho. Když jsem se prodíral mlčícím davem, uslyšel jsem, jak Ar-Ulrikův hlas duní parkem, mísí se s vyšším a slabším hlasem otce Ralfa. Neobtěžoval jsem se poslouchat, co povídali. Jediné, co mě nyní zajímalo, bylo, že jsem zmeškal začátek. Později budu mít potíže. Kéž bych žil tak dlouho.

Prodíral jsem se shromážděným zástupem, snažil jsem se dostat k malým zadním dvířkám chrámu. Potřeboval jsem být sám a potřeboval jsem ukrýt hraběčin prsten a moje cela byla tím nejvhodnějším místem pro obojí. Jelikož byli otec Ralf a Ar-Ulric na schodišti před chrámem, vzadu nebyla taková tlačence. Jak jsem se blížil ke dveřím, všiml jsem si, že jsou pootevřené.

Když jsem položil ruku na zdobenou kliku, ozval se za mnou hlas: „Dieter.“

Otočil jsem se. Tam, jen několik kroků ode mě, stál muž, kterého jsem znával: středně vysoký, mastné, na spáncích prošedivělé vlasy a nos, který vypovídal o šlechtické krvi a rvačkách. Byl teď větší, tlustější nebo svalnatější — nechtěl jsem zjišťovat co vlastně. Místo toho jsem proběhl dveřmi a zabouchl jsem je za sebou.

Grubheimer! Grubheimer byl tady. Mluvil se mnou, chtěl, abych ho viděl. Nepokoušel se mě zabít. Což znamenalo... což znamenalo... že mi musel nastražit past. A já jsem se do ní skoro určitě chytil.

Oslovil mě Dieter a já jsem na to jméno slyšel poprvé po osmi letech. Nyní jsem se cítil více jako své staré já: byl jsem klidnější, sebevědomější, bezohlednější. Moje kněžská část se trásla strachy, ale já jsem ji ignoroval. Nyní musím být Dieter, nebo zemřít.

Vběhl jsem do své cely. Bylo očividné, že za mé nepřítomnosti někdo hýbal s mými tenkými matracemi. Zvedl jsem je a pod nimi jsem našel malý kožený váček. Otevřel jsem ho a zíral jsem na jemný šedý prášek uvnitř. Nemusel jsem k

němu ani čichat, abych ho poznal: byl to prášek z černého lotosu. Odporná látka, osudová pro lidi, které s ní dopadli. Dal mi ji sem Grubheimer. Snažil se mě dostat stejně, jako jsem ho dostal já před deseti lety.

Pak jsem na chodbě uslyšel kroky, rychlé a lehké. Zastavily se venku. Strčil jsem váček pod plášť, popadl jsem židli jako zbraň a rozrazil jsem dveře. Na chodbě stál bratr Jakob.

„Viděl jsem tě vcházet dovnitř,“ řekl. „Otec Ralf strašně zuřil. Myslel jsem, že ti to raději půjdu říct.“

Pokud si myslel, že bych si kvůli tomu mohl dělat starosti, pak se mýlil. Udělal jsem krok do chodby a uchopil jsem ho za paži. „Dnes večer jsou ve hře větší věci. Pojď se mnou.“ Nepřestával jsem myslet na následky plynoucí z přechovávání lotosu. Grubheimer musel vědět, že tu drogu najdu. Určitě chtěl, aby mě dopadli přímo s ní, takže bude jednat co nejrychleji. Proto jsem se musel prášku zbavit hned. Napadla mě jedna skrýš a jednal jsem bez uvažování o důsledcích. Jako Dieter.

„Vezmi si tohle k sobě,“ řekl jsem a vrazil jsem váček Jakobovi do rukou, dříve než mohl něco namítnout.

„Co je to?“

„Něco, pro co by mnoho mužů zabíjelo. Jestli nastanou potíže, drž se u mě.“

Otevřel jsem dveře a vyšli jsme ven. Truchlící právě zpívali poslední sloku pohřební písně, zaplavující svět žalem a lítostí. Kdykoli jindy bych tím byl hluboce dojat, ale zrovna teď se mé myšlenky ubíraly úplně jiným cestami. Jakoba jsem skoro vlekł za paži a prodíral jsem se kolem přední části chrámu.

Nedostali jsme se daleko. Davem se prodíralo několik uniformovaných strážných, v rukou pochodně, které jim osvětlovaly cestu. V jejich středu šel Grubheimer. Ukázal na mě. „To je ten muž,“ řekl. „To je ten, který se mi dnes odpoledne pokoušel prodat černý lotos.“

„Důstojníku, ten muž lže,“ odpověděl jsem, nikoliv Grubheimerovi, ale kapitánovi hlídky, který byl s ním, muži, jehož jsem viděl poprvé v životě. „Jsem jen obyčejný Morrův kněz.“ Mluvil jsem hlasitě; píseň už utichla a z přední části chrámu se ozývala slova modlitby pronášené otcem Ralfem. Znal jsem je dobře. Dav kolem mlčel, jejich pozornost se upírala k nám.

„Prohleďte ho,“ vyštěkl Grubheimer drsným hlasem se silným přízvukem. „Hleďte hnědý, kožený váček.“

Jakob na mě poulil oči, snažil se vytrhnout z mého sevření, ale nepustil jsem ho. Pak jsem si vzpomněl, že v sevřené ruce stále ještě držím hraběněčin prsten. Jestli mě prohledají, Grubheimer bude slavit vítězství, o jakém se mu ani nesnilo.

„Žádný takový váček nemám,“ řekl jsem. Jakob táhl silněji. Slyšel jsem, jak otec Ralf na chrámových schodech dokončuje Morrovu modlitbu.

„Možná ho má jeho přítel,“ řekl Gruber.

Napřímil jsem se; byl jsem si dobře vědom autority, kterou mi moje kutna, tak málo odpovídající mým myšlenkám, dává. Náhle jsem si vybavil chladný, klidný hlas — nebyl můj, nebyl Dieterův, ale Reinholdův — a věděl jsem, co mám dělat.

„Obviňujete mě z tohoto zločinu,“ pronesl jsem pomalu, ale důrazně, „protože vím, koho jste minulou noc zabil.“ Na Grubheimerově obličeji se objevil výraz překvapení, ale ještě ne strachu. Rychle jsem vykročil dopředu. Než mohl cokoli udělat, strčil jsem mu ruku do kapsy kabátce a vzápětí jsem mu z ní vytáhl těžký zlatý prsten. Ukázal jsem ho kapitánovi. Jednoduchý trik. Před mnoha lety ho svého přítele Dietera naučil Reinhold.

„Hraběněčin zásnubní prsten,“ zvolal jsem do posledních slov modlitby otce Ralfa. „Toto je vrah, který ji zabil.“

Modlitba skončila. Parkem se rozhostilo ticho.

„Tento Bretonec,“ pokračoval jsem hlasem, který zněl jako boží hněv, „je muž, který zabil hraběnku!“

Zděšené pochopení zkřivilo Grubheimerův obličej jako úder blesku. Kolem se začalo ozývat vzrušené mumlání. Tváře stovek lidí se otáčely k nám. Co ti lidé viděli? Dva kněží, členy městské hlídky a jednoho obviněného muže. Grubheimer věděl, že je v pasti: viděl jsem to v jeho obličeji. Sevřel jsem ještě pevněji ruku bratra Jakoba a díval jsem se, jak Grubheimer reaguje přesně tak, jak jsem předpokládal: propadá panice. Ale neudělal, v co jsem doufal. Nepokusil se o útěk. Místo toho vytáhl dýku a vrhl se na mě.

Bez uvažování jsem uskočil a přitom jsem strhl bratra Jakoba před sebe. Nohy mu podklouzly na zmrzlé, tvrdé půdě, a když začal padat, nahlas vykřikl. Grubheimerův nůž se zabořil do jeho hrudi a rozřízl tenkou černou kutnu. Krev se rozstříkla do davu. Ztratil jsem rovnováhu a upadl jsem.

Někdo vykřikl, „vrah!“ a lidé začali utíkat.

Tvrdě jsem dopadl na zem, udeřil jsem se nosem o zmrzlou půdu a vyrazil jsem si dech. Grubheimer stál strnule nade mnou, zíral dolů a v ruce držel nůž. Vypadal tak zmateně. Pak se něco vynořilo z jeho hrudi. Byla to šest palců dlouhá čepel meče. Přes Bretoncovo rameno jsem uviděl muže, který ho probodl: vysokého, zjizveného muže s vousy. Připadal mi povědomý. V jediném okamžiku vytáhl svůj meč a zmizel v hlučícím davu. Grubheimer se jako loutka pomalu zhroutil na zem, byl na místě mrtvý. Jeho oči mě ani na okamžik nepřestaly sledovat.

Zavládl zmatek: lidé pobíhali v děsu a hrůze kolem. Parkem se rozléhal křik a šepot. Vážnost obřadu byla porušena a ztracena.

Na zemi vedle mě ležel Jakob. Jednou rukou se pokoušel zastavit krvácení z řezné rány, která mu protínala břicho, ale příliš se mu to nedařilo. Světlo jeho očí pohasínalo, upřeně na mě hleděl, jako by chtěl říct: To ty jsi vinen.

Natáhl jsem k němu ruku, položil ji na jeho hrudník tam, kde měl srdce, a snažil jsem se vzpomenout si na nějaké rozloučení, které by dávalo smysl. Cítil jsem, jak jeho srdce bije nepravdělně a pak utichlo. Uvědomil jsem si, že teď už mohu říct jen jednu věc. Poklekl jsem vedle něj, druhou ruku jsem položil na jeho čelo a začal jsem odříkávat rituál posledního loučení, vypravoval jsem jeho duši do Morrova náručí.

Byla to ta poslední maličkost. Měl jsem to za sebou. Byl jsem v bezpečí. Obestřela mě ohromující úleva a únava. Sesul jsem se na zem vedle Jakoba, můj obličej byl těsně vedle jeho mrtvých očí. Pro muže jako ty nebylo mezi mrtvými místo, myslel jsem si. Říkal jsi, že chceš zemřít hrdinnou smrtí. To se ti splnilo. Muž, který obětoval život, aby zadržel vraha

milované hraběnky nebude zapomenut. Snad jsi zemřel šťastný.

Nevěřil jsem tomu, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo, že já budu ten, kdo bude pečovat o jeho mrtvolu, a to mi umožní zbavit se černého lotosu.

Musím si vymyslet nějakou historku, kterou bych vysvětlil, jak jsem odhalil Grubheimerovu vinu, ale to mohlo počkat. Obyvatelé Middenheimu měli svého vraha. Teď, když se zjistilo, že vrahem byl Bretonec, se diplomatické vztahy ještě zhorší a může to dokonce vyvolat válku, ale pokud k ní dojde, bude to za dlouho. Otec Ralf bude běsnit vzteky, že jsem překazil jeho vzpomínkový obřad, ale s důsledky se vypořádám zítra.

A co Louise? Ztratila muže, který dával jejímu bídnému životu smysl. A Reinhold: ukradl jsem mu jeho triumf, jeho posmrtnou slávu, neblahou proslulost, která by zaručila jeho jménu nesmrtelnost i po tom, co jeho tělo sežerou červi — to vše jsem dal muži, jenž ho zabil. Na druhé straně jsem ochránil Louisu před skutečností, že její milenec zabil její paní. Možná to přece jen bylo k něčemu dobré. Nevěděl jsem a nebyl jsem si jist, jestli mě to vůbec zajímá.

Ale fungovalo to. Všechno to do sebe zapadalo. Přežil jsem. Zemřel jen jeden nevinný člověk. Reinhold byl pomstěn. To znělo dobře. Skoro jsem se usmál.

„Otče,“ řekl hlas, který jsem znal. Nade mnou stál Grizzly Bruno a podával mi ruku, chytil jsem se jí a postavil se na nohy. V duchu jsem věděl, že to není náhoda. Kolem nás se už shromáždili lidé, tlačili se a vráželi do sebe navzájem ve snaze zahlédnout dvě mrtvolky. Hlídka se ze všech sil snažila udržet pořádek. Čas truchlení byl pryč, všichni si vzrušeně povídali o vrahovi. Slyšel jsem, jak se Ar-Ulrikův pronikavý hlas snaží překřičet hluk, ale nikdo ho už neposlouchal.

Otočil jsem se k muži, který mi pomáhal. „Děkuji ti, Bruno.“

„To tobě patří dík, otče,“ řekl tlumeným hlasem. „Ten muž, který probodl Bretonce... Byl to jeden z mých lidí.“

„Ty jsi mě dal sledovat?“

„A dobře, že jsem to udělal,“ usmál se. „Ty sis toho nevšímal?“

„Ne,“ křečovitě jsem se usmál. „Kněžský život otupuje instinkty.“

„Doufám, že ne příliš, otče. Dlužíš mi laskavost a pořad bych ještě uvítal tvou radu ohledně toho obchodu, o kterém jsem se zmínil dnes odpoledne. Je to ve tvém starém stylu.“

„V mém starém stylu,“ zopakoval jsem se zvláštním zamyšlením v hlase. Toto odpoledne jsem přemýšlel, jestli dokážu vrátit do klece vlka svých starých vzpomínek a instinktů, až se vypořádám s Grubheimerem. Zapomněl jsem se sám sebe zeptat, jestli vůbec budu chtít. Zapomněl jsem, jak sladce chutná vítězství. Zapomněl jsem tolik věcí.

Bruno se na mě podíval. „Tak co, otče?“

Usmál jsem se a natáhl jsem ruku, abych si jí s ním potřásl.

„Říkej mi Dietere,“ řekl jsem.

Hlídač mého bratra

Učili město daleko dříve, než je spatřili.

Jak se poslední den jejich cesty chýlil ke konci, zaplavil karavanu pichlavý zápach, který se vznášel v chladném, vlhkém jarním vzduchu. Byl to zápach průmyslu: koželužen, kováren, pivovarů a uhlířských milůů. Pachůů železa se mísila s pachem popele, sazí z komínů a sladkou vůní pivovarnického sladu.

V poskakujícím voze pro služebné si Franckl ulevoval od nechuti nadávkami a odkašlával si do krajkovaného šátku. Schoulená na sedadle v rohu, obklopená naskládanými krabicemi a truhlami, které hrozily, že se na ni každou chvíli skácí, Lenya Dunstová odvracela v mírném odporu zrak. Franckl byl podomek markraběte, nervózní, uhrovitý ubožák, kterému bylo už hodně přes čtyřicet a který tolik miloval krátké kalhoty s podvazky a okrajované kabátce, že vůbec nevnímal, že v nich vypadá jako vypasená slepice připravená na pekáč.

„Odporný zápach,“ zasténal a utíral si špičatý nos do kousku krajky. „Kam nás to ti Vlci vedou? Je tohle záchrana? Myslím, že ne!“

Ostatní členové Ganmarkova panství namačkaní v kymácejícím se voze, mu neodpovídali. Kuchtík spal a hlasitě chrápal, dvě komorné byly strachem a únavou bledé a oněmělé a pikolík dostal od Franckla za svůj život už tolik pohlavků, že se s ním nehodlal pouštět do hovoru. Maris, stará kojná, se vznášela někde ve svých snech. Nebo možná nočních můrách. Od chvíle, kdy velitel Ganz zničil její amulet a tím všechny zachránil, se chovala nepřítomně a apaticky.

Lenya zachytila Francklův pohled.

„Domnívala jsem se, že muž... tak svěťácky založený jako vy musel už Middenheim navštívit, pane Franckle,“ řekla sladce.

Franckl něco zabručel a pak si uvědomil, že ta hloupá holka od krav je jediná osoba, která ho poslouchá. Jemně si poklepal na nos. Koneckonců, je to pohledná osůbka, takovým tím půvabem divoké kočky.

„Ach, to už je dávno, má drahá... to jsem býval ještě mladík, putoval jsem světem sem a tam a navštívil jsem mnoho velkých měst v říši. Co já jsem zažil dobrodružství... Hmmm. To jen, že mi ten sladký dřevem prosycený vzduch Linze vymazal zápach Middenheimu ze vzpomínek.“

„Jistě,“ usmála se Lenya.

Franckl se spiklenecky nahnul dopředu a odporně se na Lenyu usmál. Položil jí ruku na koleno. Stále svíral šátek, do kterého si před malým okamžikem odkašlal.

„Moje drahá, málem jsem zapomněl, že takové místo bude pro někoho, jako jste vy, pro hbitou, zdravou dámu, která vyrůstala na venkovských pastvinách, nové. Hmmm. Musí to pro vás být ohromující představa.“

„Těším se,“ procedila přes nucený úsměv.

„Taková mladá a už tak statečná!“

A tak nedočká, až tam konečně budu! pomyslela si Lenya. Přes všechno, čím musela projít, toto byla příležitost, na kterou čekala. Dostat se do města. Dostat se do vyšších kruhů, polepšit si! Zamlouval se jí ten zápach, který tak popudil Franckla. Lenya v něm cítila novou budoucnost.

Franckl pevně sevřel její koleno.

„Nesmíte se bát, má drahá. Middenheim vám bude připadat děsivý. Tolik lidí, takových nových dobrodružství... a vůní. Nesmíte zapomenout, že když toho na vás bude moc, máte se na koho obrátit. Bojíte se, Leanno?“

„Vlastně se jmenuji Lenya. Ne, nebojím se.“ Naplnula nohu, kterou měla pod jeho rukou, aby ucítil, jak se její pevné, hubené svaly na stehně pohybují a vydouvají. „Vy ano?“

Rychle sundal ruku z jejího stehna a snažil se věnovat něčemu jinému. Pro začátek dal pikolíkovi pohlavek.

Lenya se nahnula a odtáhla závěsy ve voze, aby mohla vyhlédnout ven. Hustě přšelo. Vzdálená vůně Middenheimu byla nyní silnější. Karavana s doprovodem teď s rachotem přejížděla z blátivé cesty na mokře lesklou dlažbu. Rychle se stáhla, když se jeden Bílý vlk objevil hned vedle vozu a podíval se na ni. Jeho směřující se oči se setkaly s jejím pohledem.

„Je všechno v pořádku, madam?“ zeptal se tajemně krásný Vlk. V zláčeném brnění s a bílou kožesinou vypadal velmi vznešeně.

Lenya přikývla. Jak se ten Vlk jenom jmenuje? Usilovně pátrala v paměti. Anspach, jmenuje se Anspach.

„Ano, v pořádku. Kde jsme?“

Anspach ukázal dopředu. „Blížíme se k západnímu viaduktu, po němž dojedeme do města. Ještě tak půlhodiny a budeme doma.“

Lenya se vyklonila a podívala se na dlážděnou cestu před nimi. Dlouhé, pozvolné klesání viaduktu, který vedl do Middenheimu, jí připadalo nekonečné. Přes mírné mrholení nebylo město vidět.

Vůz se služebnictvem byl skoro na konci pomalu jedoucí karavany. Dva elegantnější vozy, které byly před nimi, vezly markaběte a jeho rodinu a byly doprovázeny řadou čtyř nebo pěti selských vozů. Karavanu uzavíral valník přikrytý naolejovanou plachtou, který vezl nádobí a ostatní věci pro domácnost.

Franckl se protlačil vedle Leny a vystrčil hlavu z vozu, aby si promluvil s Vlkem. Přes mrholení poprvé spatřil Middenheim.

„U Sigmaru!“ zvolal, když uviděl vysokou skálu. „Jen se na to podívejte!“ Lenya zápasila o výhled s jednou z komorných.

Lenya mimovolně zalapala po dechu. Byla to pravda. Middenheim byl velký, černý přízrak. Takový, po jakém vždy toužila.

Za jasného dne byl Middenheim vidět na míle daleko: vypadal jako černý monolit, který se tyčí vysoko do nebe. Nyní, v jarních mlhách, ho spatřili téměř náhodou. Zápach města byl čím dál silnější. Čpavý pach průmyslu se mísil s pachem tisíců lidí, kteří se tu věnovali svým záležitostem. Pachy jídla, oblečení, prachu v domech a nemytých těl, se ve vzduchu vzájemně mísily a pronikaly do každé štěrbině ve voze, ve kterém seděla Lenya spolu s podomkem, chůvou a zbytkem služebnictva.

Jak se přibližovali k ohromnému západnímu viaduktu, opar se pomalu rozpouštěl. Mraky se rozestoupily a za nimi vysvitlo obrovské oranžové slunce. Fauschlag se tyčil silný a rozeklaný proti mlžné obloze. Skoro to vypadalo, jako by vyčnívající skála byla neoddělitelnou součástí tohoto velkého města, které se rozprostíralo po jejích svazích a tyčilo se nad ni v řadě špičatých střeš a věžiček.

Jak se průvod přibližoval k městu, provoz na viaduktu se postupně zvyšoval a temné rachocení, které vycházelo z hlučícího města, se začínalo dělit na jednotlivé hlasy. Postupu karavany bránila nejrůznější vozidla: vozy se senem, kryté vozy, volské potahy, šlechtické kočáry, pěší poutníci, pouliční prodejci s ručními vozíky, jízdní poslové, kteří před sebou ještě měli mnoho mil, a nevlídní příslušníci městské hlídky. Pestrý dav směřoval ven z města k předměstím, jiní do města vstupovali, aby se tady věnovali svým záležitostem.

„Držte karavanu pohromadě,“ zavolal Ganz na své muže a ti semkli formaci těsněji. Kolem bylo stále více lidí. Někteří se pokoušeli proklouznout kolem stráží do města nebo ven a jistě k tomu měli své důvody, ale Ganz se tím teď nemínil zdržovat. Zahnuli kolem plně naloženého kloboučnického vozu se zlomenou nápravou, který jim blokoval cestu. Morgenstern a Aric vyrazili dopředu, aby odklonili dopravu a uvolnili cestu pro karavanu se vznešenými pasažéry. Morgenstern počastoval několika nadávkami Sigmarova vyznavače, který se mu snažil vnutit olověný suvenýr ztělesňující jeho boha. Pomalu se posouvali vpřed po křivce viaduktu směrem k hlučnému městu nahore.

Lenya se usadila u okna vozu, s obdivem vyhlížela ven a snažila se nasát atmosféru. Dokonce i když byli nuceni projet těsně kolem nízké zdi viaduktu, aby objeli rozbitý vůz, necouvla Lenya před zející propastí. Travertinové podpěry starobylého viaduktu se ztrácely hluboko dole v propasti zahalené do mlhy. Franckl jen zahlédl sráz, zbledl a klesl zpátky do sedadla.

Lenya se naklonila ještě víc, aby viděla dál před sebe. Plně naložené volské potahy je zpomalovaly, mezi nimi se proplétaly větší vozy a rychlejší vozíky, uličníci mlátili klacky do kol a pak se smíchem nad vlastní drzostí utíkali pryč.

Karavaně se dařilo zůstat v houstnoucím šeru pohromadě, obloha nad Middenheimem se barvila do ruda. Nebyl na ní ani mráček, a když vyšly hvězdy a dvojice měsíců, vypadaly čtyřicet stop vysoké kamenné a dřevěné věže po obou stranách městské brány ještě mohutněji než za denního světla.

„No, konečně jsme tady,“ prohlásil Franckl. Než naposledy před vjezdem do města ostentativně zatáhl okenní závěs, Lenya uviděla hradby tyčící se z hladké skály nad ní, vysoké jako čtyři dospělí muži a třikrát mohutnější než hradník strážného. Byly vytesány ze skály stovkami trpasličích kameníků, kteří vykonali víc, než že jen zkontrolovali skálu: dali jí hrubé linie a tvar, jenž kamenům ještě dodával sílu a dlouhověkost.

Když projížděli jižní branou, ještě jednou je ozářilo světlo, světlo tisíců koksových košů a lamp, které žhnuly pro obyvatele Middenheimu. Slabá žlutá záře, která osvětlovala cestu, jim dávala pocit bezpečí před lidskými parazity z města, jež se lepili na paty neopatrných poutníků, aby je okradli o jejich majetek nebo životy.

Lenya znovu rozhrnula okenní závěsy a přivázala je, aby dovnitř mohlo pronikat světlo. Pronikal tam však i hluk: hlasy tisíců lidí, kteří se pokoušeli prodat své zboží, ječeli jeden na druhého nebo na sebe pokřikovali z nároží. A všechen zápach, který se nashromáždil a vznikl v průběhu poslední části cesty, se nyní spojil ve vlnu, jež Lenye vyrazila dech a sežehla chloupky v podomkově nose.

„Sigmar mě ochraň!“ zalapal Franckl po vzduchu. „To je... to je příliš!“

Ani zdaleka, pomyslela si Lenya.

Podívala se na Maris, která seděla naproti. Kojná takřka nedýchala, choulila se v rohu vozu.

„Myslím, že ten hluk nevydržím už ani chvíličky,“ zasténala.

„Nebo ten zápach,“ dodal Franckl. „Copak ti pohani nikdy neslyšeli o latrínách?“

„Když žijete na skále, nemůžete kálet na pole, takže byste si na to měl raději zvyknout,“ opáčila Lenya hrubě a nemilosrdně, zatímco se opájela pohledem na městské hradby. Průvod se nyní plazil kvůli okolní tlačenci neuvěřitelně pomalu. Lenya byla ohromená všudypřítomnou šedí myriády kamenných domů kolem. „Tak tohle je to místo, kam nás dovedli a kde teď budeme muset zůstat. Ale pro tak zcestovalého muže, jako jste vy, pane Franckle, to přece nemůže být nic nového.“

Franckl zamračeně mlčel.

Ostatní členové Ganmarkovy karavany se zvědavě rozhlíželi kolem. Většina osob v péči Bílé rotý byla v Middenheimu poprvé. Někteří z nich předtím nikdy nespatriili město, nebo alespoň ne tak velké a velkolepé. Jak se v doprovodu Vlků sunuli městem, minuli Vojenské náměstí a Königsgarten a směřovali k Middenplatzu. Pohledy užaslých pasažérů se ztrácely v děsivé uniformitě kasárenských budov a Přehlídkového náměstí. Bylo to vlastně jediné rovné místo na skále a strážě je využívaly k nácviku a vojenským přehlídkám, ale nyní bylo prázdné, až na fontánu chrlicí stříbrné oblouky vody.

Franckl byl první, kdo spatřil Grafův palác, cíl jejich cesty.

„U všech svatých!“ vykřikl. „Už jste někdy viděli něco takového?“

„Myslela jsem, že jste říkal, že už jste tady byl.“ opáčila Lenya a odstrčila ho, aby se podívala.

Kojná Maris se ještě více schoulila do svého kouta. Rukama si zakrývala uši a široký složený šátek měla uvázaný kolem spodní části obličeje, takže vypadala jako ustrašený lupič.

Lenya se vyklonila z okna, aby se podívala na řadu velkých kamenných budov obehnaných vysokým železným plotem s ostrými hroty, který tu byl kvůli bezpečnosti i pro okrasu. Za plotem byly soukromé vily s průčelími zdobenými překrásnými řezbářskými pracemi, které změkčovaly obrysy budov, zvětšovaly je a dodávaly jim na kráse. Vysoké mramorové sloupy se svitkovými hlavicemi činily Grafův dům mezi ostatními budovami v Middenheimu jedinečným. Žádná trpasličí ruka takovou výzdobu ještě nevytesala. Sloupy a fasáda vnitřní části paláce byly prací legendárních řemeslníků, kteří byli přivezeni z Tiley a Bretonnie a pak zase posláni zpět, s bohatou odměnou za své úsilí.

Projeli hlavní branou a pokračovali podél praporů, které se třepetaly u vjezdu do vnitřního dvora paláce. Průvod se zastavil. Lenya slyšela, jak Ganz vykřikuje rozkazy, aby všichni sesedli a postavili se do pozoru. Než podomek stačil zareagovat, otevřela dveře vozu a vyskočila ven. Nádvoří paláce bylo široké a chladné. Zaklonila hlavu a rozhlédla se po budovách. Krásnější asi ještě neviděla, dokonce ani ve svých snech. Franckl téměř vypadl z vozu za ní, dal pikolíkovi pohlavek a poslal ho pro zavazadla. Kuchtík se konečně probudil a slezl dolů. Komorné se společně krčily vedle koní. Maris si dala na čas, než se objevila.

Lenya viděla, jak si velitel Vlků s markrabětem vzájemně potřásají rukama. Její pán byl vzrušením bez sebe. Nedaleko uviděla pohledného Anspacha a mohutného Morgensterna, jak se honí s královskými dětmi po nádvoří, smějí se a pokřikují. Všimla si, že Gruber tiše rozmlouvá s její paní. Vysoký, mladý rytíř jménem Aric se objevil za ní a pomohl Maris vystoupit z vozu. Lenya se znovu rozhlédla po všem tom ruchu a spatřila Drakkena, který stál přímo před ní, na tváři ospalý, ale okouzlující úsměv.

„Já—“ začala.

Políbil ji.

„Později si tě najdu, Kriegu,“ dořekla.

Znovu se usmál, pak byl pryč a Vlci pod strohými rozkazy svého velitele odcházeli.

Pážata a sloužící v růžových, hedvábných livrejích vybíhali z paláce, aby odnesli zavazadla markraběte. Jiní je doprovázeli a svítili jim pochodněmi a lampami na cestu. Vysoký, vyzáblý muž ve vznešeném černém kabátci s vysokým límcem a krajovaným šátkem vykročil dopředu, aby se s nimi všemi přivítal, při chůzi se opíral o stříbrem vykládanou hůl. Na hlavě měl bílou módní paruku s loknami a stužkami, pleť měl aristokraticky napudrovanou do běla.

„Jmenuji se Breugal a jsem Grafův komoří,“ oznámil příškrčeným, povýšeným hlasem. „Pojďte za mnou, dovedu vás do vašich komnat.“

„Pane!“ vykřikl Franckl s rukou nataženou ke komořímu. „Zdravím vás jako jeden komorník druhého. Jsem skutečně rád, že vás poznávám—“

Breugal si ruky nevšímal a otočil se stranou. Holí se stříbrným knoflíkem pokynul směrem k čekajícím pážatům. „Zavedte je dovnitř! Noc je chladná a já mám na práci důležitější věci.“

Pážata vyběhla a chopila se zavazadel. Franckl zůstal ohromený stát s nataženou a odmítnutou rukou.

Lenya k němu najednou pocítila lítost, lítost a stud. Breugal odkráčel na klapajících vysokých podpatcích, koncem hole rytmičky ťukal do dlažebních kamenů. Franckl a kuchtík sebrali svá osobní zavazadla a následovali pohrdavě

páže do paláce.

„Já tady nezůstanu,“ slyšela Lenya, jak říká kojná templáři Arikovi, který ji doprovázel dovnitř.

Lenya s nimi došla na vnitřní nádvoří. Vzhledla, aby se rozhlédla po budovách kolem malého vydlážděného prostranství. Byly překvapivě skromné, zatuchlé a jednoduché ve srovnání s rozlehlým nádvořím, ale některá okna svítila a Lenya slyšela, jak se za nimi pohybují lidé a pozorují ji, ačkoli je neviděla. Když si zvykla na zvuky, začínala rozeznávat jednotlivé hlasy.

„U Ulrika, ta stará kojná tu nevydrží ani pět minut,“ slyšela tichý, posměšný hlas. „A ten starý podomek nebude o moc lepší,“ pokračoval.

Lenya si uvědomila, že zůstala sama, a tak rychle spěchala přes nádvoří k otevřeným dveřím.

„Koukněte se na tu ubohou, ztracenou, malou pasačku,“ ozval se hlas znovu, doprovázený pochechtáváním. „Můžeme se o ni rozdělit, pokud chceš... ale já jdu první!“ Lenya si nadzvedla roztrhanou sukni a vyděšeně spěchala do bezpečí loubí a svých druhů.

Tak tohle byl Middenheim. Život v paláci. Nebylo to takové, jak si to vysnila. Vůbec ne.

První měsíc, který v paláci strávila, byl těžký, ale Lenya věděla, že to bude ještě horší. Neměla zde žádné přátele. Ostatní sluhy, se kterými přijela, viděla jen zřídka a služebnictvo v paláci se k ní chovalo, jako by nebyla. Přistihla se, že dokonce touží po společnosti Franckla nebo pikolika. Ti alespoň věděli, kdo je. Služebnictvo z paláce, komoří Breugal, dokonce i ti nejnižší z nejnižších, jako byli metaři od brány nebo kuchtíci, jí dávali najevo jen své pohrdání. A zejména jedno páže, krysa jménem Spitz. Byl to on, koho slyšela, když přijela do paláce. Pohrdala jím, ale on nebyl její jediný problém. Vnitru paláce si připadala ztracená. Ať dělala, co dělala, stále se tady nemohla vyznat. Přes všechny své kamenné ozdoby byl palác temným labyrintem.

Ten večer, kdy přijeli, byli markrabě se svou družinou pozváni, byť jen na chvíli, do reprezentačních komnat paláce. Na Lenyu udělala velký dojem jejich vznešenost, ale pak si uvědomila, že už je pravděpodobně nikdy neuvidí. Markrabě nedostal od Grafa o mnoho víc než zdvořilý milodar a členové jeho domácnosti byli druhořadí občané, kteří jen zabírali místo. Pokoje, které jim přidělili, byly vlhké a většina byla bez oken. Měly zvláštní tvar a nedaly se nijak zařídit a Lenya, která se bez problému vyznala v lesích, se stále nedokázala dostat z jednoho ubohého pokoje do dalšího, aniž by se beznadějně ztratila.

Na konci prvního týdne odešla Maris. Kojná, která celou dobu zůstávala sama zamčená v pokoji, odmítala jíst a pít, a když jí nedovolili vykonávat svoje povinnosti, jednoduše se zvedla a šla pryč. Přestože byl dům v Linzi zničen, dala chůva přednost životu ve stodole, než aby dál snášela hrůzy městského života. Jednou za soumraku vyšla s rancem v ruce severní branou a už se nevrátila.

Teď, když byla chůva pryč, stala se Lenya stálou společnicí Gudrun, krásné markraběnky, která se dobrovolně uchýlila do jakési izolace uvnitř paláce a Lenyu vzala s sebou. První dva týdny si i ti nejbezvýznamnější palácoví sluhové troufali Lenyu plísnit, ponižovat a bít. Brzy se však začala bránit.

Stalo se to odpoledne, i když odhadnout, kolik je hodin, v temných zákoutích paláce bez oken bylo pro Lenyu téměř nemožné. Poslali ji s nějakým vzkazem do hlavní kuchyně. Vracela se mrzutá a zatrpklá po dlouhém a nepříjemném proslovu od spižníka, když tu ucítila, jak na jejím zadku přistála čísi ruka. Leknutím upustila džbán s teplou vodou, pro který ji poslali. Za zády uslyšela hlasitý smích a prudece se otočila.

„Teď budeš muset jít žebrot o další!“ zapištěl mutující hlas dospívajícího pážete, které stálo za ní. Byl to Spitz. Byl malý a šlachovitý, měl prořídle vlasy, bledý obličej a velké zuby a na Lenyu se lepil už od chvíle, kdy ji po jejím příjezdu spatřil stát samotnou na nádvoří. Bylo zřejmé, že všechno, co od svého mizerného života chtěl, bylo stát se druhým Breugalem. Byl odporný, samolibý a zlomyslný a Lenyu považoval za snadný terč. Většina žen z domu, dokonce i služebné dívky, pro něho byla nedostupná, ale Lenya byla pohledná dívka bez postavení a co bylo ještě lepší, bez ochránce.

Spitz se na ni chlípně zašklebil, až mu z koutku úst ukápla slina, pak ji hmátl po stehně a bolestivě jí ho stiskl.

„Dej ty špinavé pracky pryč,“ zavrčela Lenya. „Nebo uvidíš, co jich schytáš!“

Spitz se znovu zasmál. „A kdopak bude bránit tvoji čest, moje malá dojnice?“ Druhou rukou jí sáhl vpředu na šaty a pokusil se dotknout jejího klínu.

Lenya vymrštila obě ruce a srazila nenechavé pracky překvapeného pážete stranou. Pak popadla jeho umaštěnou hlavu a pevně ji sevřela, zatímco on jen bezmocně vyvaloval oči.

„Chceš mě?“ zeptala se ho Lenya sladce a pak mu vši silou stlačila hlavu dolů. Spitz se zlomil v pase a ona mu prostrčila předloktí pod hrdlem. V příštím okamžiku měla jeho hlavu mezi koleny a tiskla mu obličej proti své sukni tak dlouho, až v obličeji zezelenal a omdlel. Teprve pak povolila stisk a nechala ho dopadnout na zem. Utřela si ruce do šatů a šla pryč.

Ještě jednou se však otočila k ležícímu Spitzovi, který mezitím přišel k sobě a teď sténal s hlavou v dlaních.

„To bylo naposledy, co se mě kdokoli z vás dotkl,“ prohlásila.

První týdny, které Lenya strávila v paláci, jí připadaly jako měsíce. Nebo spíše jako věčnost. Nebyla sentimentální, ale uvědomovala si, že i život na venkově byl lepší než tohle, a přitom tušila, že město by mohlo být lepší než cokoli jiného. Bohužel se markraběnka rozhodla, že Middenheim je příliš nebezpečné místo, než aby do něj pustila někoho ze svých služebných bez doprovodu, a jelikož v paláci neměla Lenya žádné přátele, zato nepřátel na celý život, byly její vyhlídky na zábavu mizivé.

Jednou odpoledne postávala na balkóně s lokty opřenými o zeď a rukama si podpírala bradu. Dívala se ven, v duchu si procházela události, které ji za poslední měsíc potkaly, a pokoušela se s nimi nějak vypořádat. Z místa, kde stála, měla

celý Middenheim jako na dlani. Slyšela šum tisíců hlasů promísený hlasitějšími výkřiky pouličních prodáváčů. Viděla široké ulice a třídy na severu města dole pod sebou. Na jihu a na východě se začínaly uličky zužovat ve spletité šedivé bludiště, ve kterém by hned zabloudila. V některých místech byly střechy tak blízko u sebe, že jediné co viděla, byl tmavý úzký pruh. Mohla jen hádat, co se odehrávalo tam dole v temných a špinavých zákoutích. Věděla, že jsou tam zloději a žebráci a lidé podivných ras, ale věděla také, že její jediná naděje na alespoň trochu štěstí je uprchnout dolů do města a stát se jeho součástí.

Lenya byla otočená zády k balkonovým dveřím, a tak neslyšela kroky, které se ozývaly za ní. Netušila, že má společnost, dokud jí dvě silné, pevné ruce nezakryly oči. Lenya se okamžitě prudce otočila a dobře mířeným hákem zaútočila na obrysy obličeje, které zahlédla.

„Lenyo! Au!“ vykřikl Drakken. „To jsem já.“

„Kriegu! Bohové, už nikdy se mě nesnaž překvapit!“

„Ujišťuji tě, že to víckrát neudělám.“ odpověděl Drakken a utřel si zkrvavený nos do rukávu. „U Ulrikova chřtánu, myslel jsem, že to pro tebe bude milé překvapení.“ Něžně se zadíval na drobnou, ale strach nahánějící mladou ženu, která občas konejšila jeho srdce a jednou či dvakrát mu zkravila obličej.

„To si říkáš Vlk?“ zavrčela na něj a viděla, jak jeho sebevědomí rapidně klesá. Pak zalitovala, že mu ublížila.

„Omlouvám se, Kriegu,“ řekla. „Já jenom... potřebuju odsud vypadnout!“

„Tak mi dovol, abych tě vzal na procházku do Königsgarten.“

Bezpečí upravené zahrady, která se rozkládala hned vedle paláce, nebylo zrovna to, co měla Lenya na mysli. Už se tam s Drakkenem procházela nesčetněkrát. Jistě, byl Bílý vlk a viděla, jak je v boji statečný. Přála si, aby byl stejně statečný, když byl s ní. Místo toho byl asi tak stejně silný jako voda na nádobí a vášnivý jako pečlivě upravené pěšinky Königsgarten. Jistě, byly tam stromy, tráva a květiny, ale byly vysazeny na místech, na kterých by přirozeně nerostly. Skály byly porostlé jen lišejníky a drobnými zvadlými skalničkami. Nebyla tam žádná hlína. Pro Lenyu to nebyla příroda, květiny byly buď umělé, nebo tam nebyly vůbec, a zeleň spíše než tráva tvořily mechy a ohnuté, zakrslé stromky, které neměly kde se pořádně zakořenit, a proto na nich rostlo jen pár zelených lístků a křehkého jehličí. Bylo v nich asi tolik spontánnosti a svobody jako v Lenyině současném životě. Nenáviděla to. Hlasitě si povzddechla.

„Dnes ne,“ řekla. „Jdi si utřít nos — a přestaň se chovat jako psiček!“

Lenya slyšela jeho kroky, jak mlčky ustupuje. Znovu se podívala ven do šedivé jednotvárnosti middenheimských domů a prudce se otočila na podpatku. Vyděsila se, že Drakken doopravdy odešel, a zavolala jeho jméno.

„Kriegu? Kriegu!“ Uviděla ho ještě dříve, než zaslechla jeho kroky. „Můžeš mě vzít ven,“ řekla. Najednou jí ta myšlenka připadala nesmírně skutečná a usmála se na něj. „Vlku Drakken,“ začala znovu, „udělal bys mi tu čest a doprovodil mne do města?“

Její úsměv způsobil, že znovu zavrával. Nikdo mu sice nezakázal odvést Lenyu z paláce a přilehlých pozemků, ale věděl, že markraběnka trvá na tom, aby měla Lenyu stále po ruce.

„Lenyo,“ řekl a sám sebe nenáviděl za to, že ji musí zklamat. Viděl jí to v obličeji — směsici uraženosti, vzdoru a falešné odvahy. V obličeji, který mohl milovat, ale bál se, že mu nikdy neporozumí.

„Nemusíš mi to říkat,“ odpověděla. „Vím to sama. Paní markraběnka by to neschválila.“ To poslední slovo řekla s opovržením, které přinejmenším jí samé připomínalo její paní. „Pak tedy půjdu sama!“ dodala, otočila se na podpatku a založila si ruce. Lenya si vypěstovala živou gestikulaci na svém otci. Předtím než přivedl na svět svou jedinou, tolik opatrovanou dceru, zplodil několik silných, živých chlapců. Okamžitěji však napadlo, jestli s Drakkenem nezašla příliš daleko, když mu dala okusit svého pošetilého hněvu. Přinejmenším jí mohl pomoci dostat se ven z paláce.

„V pořádku,“ řekl Drakken tiše. Pak si uvědomil, jakou vlastně dostal příležitost doprovázet, ochraňovat a být o samotě s touto báječnou dívkou, a rozzářil se. „Lenyo, bude mi potěšením doprovodit tě do velkého města Middenheimu,“ řekl a její široký, okouzlující úsměv uhasil poslední pochybnosti jestli je moudré podstoupit takové riziko.

Z paláce se dostali bez sebemenších potíží. Panterští strážníci, které poznaly mladého Vlka z Bílé roty, je vzaly na vědomí pouhým kývnutím; ty, které ho nepoznaly, jej vzaly na vědomí jako podsaditého, silného muže v uniformě v doprovodu dámy a rovněž jim nebránily v průchodu. Drakken byl na Lenyu pyšný a ona byla pyšná na něj, přestože byl jejich vztah zdrojem neustálých poznámek ze strany palácového personálu stejně jako závisť tamních nevdaných žen.

Drakken se rozhodl, že Lenye nejdříve ukáže svůj duchovní domov, Ulrikův chrám.

„Už mám dost těch šedivých, kamenných budov a chladných míst bez života,“ stěžovala si Lenya. „Chci jít mezi lidi! Kde to žije! Na nějaké rušné místo! Ve městě přece musí být nějaké místo, kam lidé chodí ve volném čase, aby si odpočinuli od temných ulic a šedivých domů. Někde tu přece musí být život.“

Drakken popadl Lenyinu ruku do své tlapy a táhl ji dolů klesající třídou velkých domů na jih. Proplétali se proudy lidí, které Lenya celý minulý měsíc pozorovala jen shora. Tohle bylo mnohem lepší.

„Kam mě vedeš?“ zeptala se Lenya.

„K Černému jezírku, proslavené pamětihodnosti,“ odpověděl Drakken. „A pokud to vezmeme tudy, stále bych ti mohl ukázat chrám.“

Lenyu to nepotěšilo. Vůbec netoužila vidět nějaký chrám a Černé jezírko jí také nepřipadalo jako bůhvíco, ale Drakken ji držel tak pevně a vypadal tak vzrušeně, že jí nezbylo než ho následovat. Jak spěchali širokou třídou dolů a skákali po krátkých úsecích schodů, Lenya se snažila prohlížet si okolní bohaté domy, kupce, urozené gentlemany a ženy, kteří do nich chodili. Tak dlouho nespátřila z města naprosto nic a nyní jim byla tažena tak rychle, že si to vůbec neužila.

Zahnuli za roh. Před sebou uviděla vysokou úzkou budovu a chtěla se zeptat, co to je. Drakken řekl něco, co neslyšela, a spěchal dál.

To už by stačilo, pomyslela si. Zrychlila natolik, aby se dostala vedle Drakkena, a nastavila mu nohu: starý trik, který se naučila kvůli svým bratrům. Vlk zakopl a s rukama roztaženými před sebou se snažil získat rovnováhu. Po dvou, třech klopýtavých krocích se mu alespoň podařilo zvednout hlavu a nenatáhnout se jak dlouhý tak široký na dláždění. Konečně našel půdu pod nohama a narovnal se. Lenya stála za ním a rukou si zakrývala ústa, připravena nasadit výraz zděšení nebo veselí, podle toho, jak její milý došlápne. Když se celý rudý v obličejí otočil, zahihňala se.

„Raději trochu zpomalíme, než se někomu něco stane, co říkáš?“

Drakken rozmruze zpomalil krok. Lenya si všimla skupinky lidí, kteří se shromáždili za nízkou zdí naproti přes ulici. Slyšela útržky rozhovoru a tiché známky vzrušení.

„Co je to?“ zeptala se.

„Velký park,“ odpověděl.

„Nemohli bychom jít tamtudy? Chtěla bych se tam podívat.“

„Nikde v okolí není brána. Budeme to muset obejít.“

Pokračovali dál a Lenya v pravidelných intervalech sledovala, co se děje za zdí parku. Byli tam lidé, možná že někteří byli jako ona. Možná by dokonce mohla začít s pátráním, se svým tajným posláním, o kterém se ještě nikomu nezmínila. Přinejmenším by mohla být sama sebou. V paláci jí panstvo a služebnictvo pohrdalo.

Drakken vedl Lenyu kolem Garten Ringu směrem k nejbližší bráně vedoucí do parku. Dělal to velice rád, protože trasa přirozeně vedla kolem Ulrikova chrámu, místa, které uctíval také proto, že zde měli Vlci svůj domov. S pýchou v očích si měřil impozantní stavbu.

„Tak co tomu říkáš?“ zeptal se. Neodpovídala. Ohlédl se a spatřil, jak kráčí sama směrem ke vchodu do parku.

Drakken zaklel. Už se za ní chtěl rozběhnout, když uslyšel hlas, který na něj volal z atria chrámu. Stál tam Ganz, jeho velitel. Drakken byl na vázkách. Nemohl ignorovat velitelovu výzvu, ale Lenya se mu už skoro ztrácela v davu v Garten Ringu.

„Počkej tam na mě!“ křikl na Lenyu. „Za chvíli jsem u tebe! Počkej na mě!“ Nebyl si jistý, jestli ho slyšela. Ganz na něho opět zavolal.

Lenya byla natolik zaujata ruchem pouličního života, že ji Drakkenova nepřítomnost vůbec neznepokojovala. Však on mě dožene, říkala si, zatímco usilovně pátrala po vchodu do parku.

Když se vydala kolem Garten Ringu po strmějších a křivolačejších cestičkách směrem na jih, brzy narazila na západní bránu do Velkého parku. Brána byla doširoka otevřená a byla vyrobená ze stejně tmavého dřeva, které bylo v Middenheimu používáno všude, a zdi byly ze stejné šedivé skály, ale uvnitř se zdálo být víc živo, než kde dosud viděla.

Když Lenya procházela kolem strážného z městské hlídky u brány, zvedla hrdě hlavu. Na sobě měla vypůjčenou parádu, odložené šaty jedné z dvorních dam, které jí její paní dovolila nosit, a proto se cítila vcelku sebevědomě. Hluboko ve svém nitru však Lenya stále byla venkovankou, která si není jistá, zda před tázavým pohledem autoritativního strážného obstojí, a proto se snažila vypadat tak důležité, jak jen dovedla. Obávala se však zbytečně. Strážný se jen lehce uklonil a víc si jí nevšímal.

Velký park nebyl vůbec žádný park. Bylo to bludiště cestiček, které se vinulo mezi neuspořádanou sbírkou prodejních stánků: otevřených vozíků, ze kterých obchodníci prodávali teplé občerstvení páchnoucí žluklým tukem, a vysokých úzkých krámků s pulty, na nichž bylo vystaveno jídlo všeho druhu, staré oblečení i potřeby pro domácnost. Křičící muži rozkládali rukama a předváděli zboží, které prodávali ve velkém množství, podezřele nízko pod cenou.

Lenya byla fascinována. Všude kolem ní byli lidé: zákazníci, prodáváci, lidé, kteří se jen rozhlíželi nebo vyměňovali zboží, celé rodiny, páry, služebnictvo ze vznešených domů nakupující zásoby, uličníci klikkující mezi nohama dospělých a působící ještě větší zmatek. Lenya zapoměla, že je sama, a procházela se tou zajímavou vřavou, naslouchala útržkům rozhovorů, prohlížela si zboží, které místní lidé prodávali, a vše brala do ruky. Nikdy předtím neviděla na jednom místě tolik lidí oblečených v nejrůznějších stylech ani nikdy předtím neslyšela takovou spoustu nářečí.

Přímo před ní se začal kolem úzkého ručního vozíku vytvářet hlučící dav. Lenya viděla jenom horní část rozčuchané hlavy se slaměnou barvou, která patřila muži stojícímu na vozíku.

„Dámy a pánové!“ křičel hlas vesele. „Nestůjte tam a nezírejte na mě — sáhněte do kapsy pro peníze, abyste nepromeškali jedinečnou příležitost, která se vám už nikdy v životě nenaskytne!“ Objevil se pár rozhozených rukou nad střapatou hlavou a Lenya spatřila prodavačovu veselou grimasu. Dav se smál, pokřikoval na něho a někteří lidé začali odcházet. Lenya se sama pro sebe usmála a začala se prodírat kupředu, aby lépe viděla.

Cítila, jak se za ní někdo neslyšně pohybuje, a byla jen mírně překvapená, když ucítila ruku, která ji objala kolem pasu. Očekávala, že ji dříve či později rychlonohý Drakken dožene, ačkoli ho již jednou upozorňovala, aby se ji nepokoušel lekat. Jeho chyba. Dlouho se nerozmýšlela: loktem udeřila tvrdě za sebe, předloktí napjaté a ruku zaťatou v pěst. Muži v brnění ta rána nemohla doopravdy ublížit. Jenže místo aby ucítila pevné břicho templáře, narazil Lenyin loket do měkkého, kostnatého neznámého těla.

„Uffff!“ vyjekl někdo dušeně za ní. Lenya uslyšela, jak ztěžka dopadl na zem. Dav kolem ní utichl a začal se pomalu otáčet směrem, odkud ten zvuk přišel. Lenya cítila, jak se na ni upírá tucet párů očí. Otočila se, aby se podívala co, nebo spíše koho uhodila.

Na zemi za ní seděl čistě oblečený, vytáhlý mladík s hladkými černými vlasy a ořeseným výrazem v obličejí a držel se za břicho. Byl samá ruka a noha a Lenya překročila jedno vyčínající koleno, aby si ho prohlédla zblízka.

„U všech všudy!“ prohlásila. „Co jsem to udělala?“

Dav znovu soustředil pozornost na prodavače, který znovu začal hlasitě chválit svoje zboží. Scéna, kterou mohli ve

městě vidět každý den, pro ně ztratila kouzlo. Muž na zemi se zmateně podíval na Lenyu a pak se dunivě rozesmál. „Je mi to skutečně líto, pane!“ vydechla zaražená Lenya, uchopila mladíka za loket a pokoušela se mu pomoci na nohy. Znovu se zasmál.

„Nic se nestalo,“ odpověděl. „Po pravdě řečeno, myslel jsem, že mě nemůže nic překvapit. Prostě jsi mě nachytala na švestkách, to je vše.“ Znovu se chytil za břicho, jak se pokoušel zasmát přes bolest, kterou mu Lenya způsobila svým ostrým loktem. Jeho veselí bylo nakažlivé a Lenya se začala smát s ním, aniž by věděla, čemu se vlastně směje; těšila se zkrátka ze své volnosti. Takhle hlasitě už se nesměla celé týdny.

Když se muž konečně postavil na nohy, jemně uchopil Lenyu za paži a vedl ji k nízkým schodům lemovaným po obou stranách vysokou zdi. Nebála se ho.

Když se ocitli o samotě, řekl: „Tak. Pročpak se taková venkovská dívka jako ty potuluje sama po městě?“

„A pročpak takový městský kluk jako ty osahává mladé dámy na veřejnosti?“

„Touché,“ odpověděl mladík a znovu se hlasitě rozesmál.

Oba seděli na kamenných schodech, byli si vědomi jen sami sebe a šumícího davu valícího se za zdmi, které je obklopovaly. Už podruhé viděl v Lenye nějaký mladík lehkou kořist. Tenhle ale šel po jejím měšci.

Vytáhlý mladík s rovnými vlasy se představil jako Arkady, drobný ničema, kapsář a podvodník v širším slova smyslu. Neměl žádný důvod nebýt upřímný. Možná nebyl právě to, co se zdálo být, ale totéž platilo i o děvčeti od krav oblečeném do dvorské parády. Měl políčeno na tučný měšec nějaké husičky, která si ani nevšimne, že ji něco schází, dokud nebude potřebovat za něco zaplatit, a až by si všimla, že její peníze zmizely, byl by on už dávno pryč. Místo toho dostal ránu loktem do žaludku a pěstí do solaru — a dobře mu tak.

Lenya se přistihla, jak mu vypráví o statku blízko Linze, na kterém vyrůstala, povídala mu o bratrech — také o tom, jak se dostala sem do Middenheimu. Řekla mu i o tom odporném pážeti a o temných vlhkých pokojích, ve kterých musela žít. Mluvila o paláci, ale vynechala to, jak se dostala bez svolení do Velkého parku. Koneckonců mluvila se zločincem a nechtěla komplikovat situaci zmínkou o Bílém vlkovi. Byla tu spousta jiných věcí, o kterých mohla mluvit. O jejím tajemství.

„Někde tady je můj bratr,“ řekla konečně. „Musel se sem dostat už před rokem. Přišel sem hledat štěstí. Nenapadlo mě, že se jednou dostanu do Middenheimu, ale teď jsem tady a chtěla bych ho najít.“

„V tak velkém městě?“ Arkady se znovu zasmál — pak se náhle zarazil, když si uvědomil, že to té naivní a bojovné venkovské dívce vůbec nepřipadá vtipné. „Podívej, jestliže sem přišel z venkova,“ začal znovu, „je nanejvýš pravděpodobné, že už je teď zase někde na venkově.“

„A když ne?“ opáčila Lenya.

Arkady se zadíval na své ošuntělé boty. Nechtěl dívku ranit, ale musela vědět, jak tu život chodí. „Jestli tady ještě je, pravděpodobně se přidá k jednomu z méně... méně uznávaných cechů. Některý ze zdejších králů podsvětí ho naverboval, aby pro něho kradl.“

Lenya se na něho dotčeně podívala. „On je poctivý! Našel by si poctivou práci!“

Arkady si odfrkl. „V Middenheimu žádná poctivá práce pro přespolní není. Cesty nejsou dlážděny zlatem a cechy si svoje obchody hlídají víc než stará panna to, co má pod sukní. Je to všechno já na bráchu a ruka ruku myje. Proč si myslíš, že by v Middenheimu jinak bylo tolik podnikavců na volné noze? Tamhle ten trhovec — ten užvaněný mluvka se slámou ve vlasech — pašuje každý týden vozičky do města i ven. Většinu z nich ukradne někde na druhé straně zdi...“ Arkadyho pokračoval ve vyprávění víceméně ve stejném duchu.

„Takže můj bratr je zločinec?“ zeptala se rozhořčeně Lenya.

Nebo je mrtvý, pomyslel si Arkady, místo toho však řekl: „Nejspíš už je teď zpátky na venkově.“

Lenya se na chvíli zamyslela, pak se zhluboka nadechla. „Pokud je ještě tady, chci ho najít,“ řekla odhodlaně. „Kde bych našla někoho z těch ‚králů podsvětí‘, abych si s ním mohla promluvit? Někdo přece musí vědět, kde je.“

Arkady se zamyslel. Tato dívka zatím žila jen v paláci a tohle bylo její první setkání s ulicí. Neměla ještě ani tušení o špině, bídě a chudobě, nemluvě o krutosti lidí žijících v chudších čtvrtích města. Na druhou stranu mu ušetřila slušný výprask, i když ho ve skutečnosti neměla ani zaslechnout.

„Odved’ mě k jednomu z těch dobře informovaných pánů!“ zopakovala zlostně, když uviděla, že váhá.

„Pchá! To v žádném případě! Podívej, existují lepší způsoby. Někoho znám, je to grázl, ale má dobré srdce. Já jsem jen malé zvíře, děvče... Nevím, kde bychom našli ‚krále podsvětí‘. Pro sušinku, jako jsem já, je to navíc příliš nebezpečné. Ale on je zná. Je trochu udělanější. Budeš s ním v bezpečí. Postará se o tebe, a možná dokonce zjistí i něco o tvém ztraceném bratrovi.“

Arkady byl už na odchodu. „Přijď sem zase pozítří. Najdeš to tady vůbec?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Lenya. „Ale nemůžeš mě tam vzít hned?“

Arkady se podíval přes zeď. Obloha tmavla do známého purpurově nahnědlého odstínu a Velký park začínal utíchat. On byl v bezpečí, ale Lenya to o sobě v tuto hodinu rozhodně tvrdit nemohla.

„Už je pozdě. Mohli by tě shánět. Jdi domů, děvče, rovnou domů. Vrat’ se sem pozítří a já tu budu čekat.“ A rozběhl se po schodech dolů, bral je po dvou. Po pultuctu schodů zahrnul za roh. Lenya viděla, jak vršek jeho hlavy poskakuje nahoru a dolů nad linií zdi a o chvíli později zmizel úplně. Stála tam a rozhlížela se kolem sebe. Začalo se smrákat, ale cestu zpět najde. Pak si vzpomněla na Drakkena.

„U Sigmara! Kriegu!“ vykřikla polohlasem a rychle spěchala nahoru po schodech kolem zdi. Musela se dostat zpátky k tomu jeho milovanému chrámu a doufat, že tam pořád ještě bude.

Noc přicházela do Middenheimu rychle, a když Lenya dorazila zpátky k chrámu, bylo již šero. Žluté pouliční lampy se začínaly rozsvěcovat. Rozzlobená na sebe i na Drakkena přešlapovala několik minut před chrámem a už už se rozhodla,

že do paláce treffi i sama, když si uvědomila, že by to nemuselo být tak snadné.

Lenyu v paláci nikdo neznal, nikdo mimo rodinu markraběte a jeho služebnictvo. Kdyby se pokusila vstoupit do paláce — natož za soumraku — stráže by ji zadržely. Její dobrodružství už jí nepřípadalo ani zdaleka tak skvělé. Pochopila, že pokud se chce dnes v noci dostat do paláce, musí najít Drakkena. Nijak netoužila vrátit se do páchnoucích pokojů, které musela nazývat domovem, alespoň ne teď, ale neměla na výběr. Arkady byl pryč a ona zůstala sama ve městě, které začínalo vypadat v slábnoucím světle zlověstně. Nad ní se lomily černé domy, chladné a špičaté proti večerní obloze. Louže nažloutlého světla dodávaly šedivým kamenům nezdravou barvu. Zdálo se, jako by kamenné stěny pohlcovaly světlo, vysávaly je svým povrchem a přeměňovaly na malé, tmavé kaluže. Stíny byly dlouhé a odpudivé a vypadaly, jako by neměly nic společného s předměty, ze kterých vycházely. V temnotě Lenya neviděla nerovnou zemi pod svými nohama, což činilo schody a jiné překážky ještě zrádnějšími než ve dne.

Nepropadej panice! říkala si Lenya. Tohle je Drakkenův domov, musí tady být. A když ne on, tak určitě někdo jiný.

Byla připravená zaklepat na velké dveře chrámu, a dokonce je otevřít, pokud jí nezbude nic jiného. Narovнала ramena a zvedla pěst. Pokusila se vyloudit v obličeji sebevědomý úsměv a pak rázně zabušila. Nic.

Lenya znovu zatloukla na dveře a vzápětí divže nevyskočila z kůže, když za sebou uslyšela hlas.

„Mohu vám nějak pomoci, mylady?“ zeptal se. Byl to hlas sebedůvěry a klidu, ale zároveň i autority a síly. Lenya se pomalu obrátila a němě zírala na muže za sebou, kterého viděla jen do úrovně jeho štíhlých, silných ramen. Odpovídat nemusela.

„Co děláte tady, mimo zdi paláce?“ zeptal se Gruber, když poznal statečnou venkovskou dívku z družiny markraběte.

„To byste neměla. Doprovodím vás zpátky. Kdyby mladý Drakken věděl, že jste venku, už by po vás dávno dal pátrat.“

Lenya pomalu zvedla oči a střetla se s ustaraným pohledem vysloužilého vojáka. Drakken věděl, že není v paláci. Už ji nikdy nevezme ven. Chtělo se jí plakat zlostí a pocitem marnosti. Teď bude v paláci zamčená nadobro.

Když byla Lenya zpátky v relativním bezpečí paláce, strávila celý den a noc vymýšlením, co si dál počne. Přemýšlela o své další schůzce s Arkadym, zatímco se myla ve studené vodě z umyvadla na svém nočním stolku, které se přes noc potáhlo plísní. Uvažovala nad tím, když obsluhovala svou bledou, vystrašenou paní v rohovém pokoji bez oken, který nikdy neopouštěla, a přemýšlela o tom, i když dojíдала studené zbytky přilepené ke špinavým talířům, které tvořily podstatnou část její stravy.

Byla docela ráda, že už za ní Drakken nechodil. Ven by ji stejně už nevzal a neměla chuť poslouchat, jakou o ni měl starost a jak se bál, aby se jí něco nestalo. Dokázala se spolehnout sama na sebe a nechtěla, aby jí to někdo rozmlouval.

Gruber se k ní choval laskavě a mile. Dovedl ji zpátky do paláce skrz jednu z diskrétních branek a cestou k ní si promluvil s vojáky z městské hlídky, kteří tam zrovna měli službu. Představil ji jako dívku, která je pod přímou ochranou chrámu. Strážní vážně přikýkli. Ani jeden z nich si nechtěl něco začínat s Bílými vlky. Teď ji alespoň někteří ze strážných poznají, kdyby potřebovala pomoc. Pokud budou zrovna ve službě, bude moci bez potíží vycházet z paláce a zase se do něj vracet. Do chrámu to nebylo daleko a domnívala se, že když ji Gruber poznal tak snadno, ostatní ji poznají také. Vždy se bude moci spolehnout, že najde bezpečný doprovod zpátky do paláce.

O dva dny později opustila Lenya Grafův palác a vydala se na jih směrem k Velkému parku. Bez potíží našla vchod, kterým do něj vešla minule. Byla zhruba stejná denní doba a park byl znovu plný lidí. Kamenité stezky byly uhlazené mírným deštěm, a když ji dav zatlačil na mechem porostlou terasu, byl její temný, nasáklý povrch pod nohama téměř mazlavý. Pozorně sledovala lidi, kteří se chaoticky pohybovali kolem, ale všichni si hleděli svého a nikdo si jí nevšímal. Tentokrát si dávala pozor na různé pobudy, a jednou dokonce přešla z jedné cestičky na druhou, aby se vyhla skupince opilých mladíků, kteří nenechali na pokoji nic, co nosilo sukně.

Po druhém nebo třetím pokusu konečně objevila úzké schodiště, kde přede dvěma dny seděla s Arkadym. Našla je vlastně pouhou náhodou. Posadila se tři nebo čtyři schody pod vrcholem, aby na ni nebylo vidět. Asi po půl hodině začala uvažovat, jestli to vůbec jsou správné schody. Náhle prudce vzhlédla, aniž vlastně věděla proč. Kromě hluku, který vycházel z davu, neslyšela nic nového, ale když se zadívala pozorněji, spatřila hlavu s rovnými černými vlasy a postavila se, aby Arkadyho pozdravila.

Přišel až skoro k ní, stále přikrčený, aby ho nebylo vidět na druhé straně zdi, a pak na ni kývl, aby ho následovala. Jak šli dolů po schodech prudce zahýbajících doleva a doprava, Lenya si uvědomila, proč cestou nenarazili na nikoho jiného. Schody byly čím dál příkřejší a užší, stěny kolem nich vyšší a postupně se spojily v nízkou klenbu, ze které místy kapala hustá, černá tekutina z hnijící vegetace. Šero houstlo a nohy jí začaly klouzat na starém, kluzkém mechu. Lem Lenyinych šatů ztěžkl, jak do sebe nasákl poloslanou vodu, a do bot jí začínalo téct.

Zastavila se. „Kam jdeme?“ zeptala se, poprvé se začala bát. Byla tu s naprostým cizincem. Vydala se mu na milost v cizím městě a teď to vypadalo, že ji vede do podzemí, do ticha a temnoty.

Podtón v jejím hlase mu neunikl. „Věř mi,“ řekl a zasmál se. „Na mou čest, je to v pořádku. Podívej, tyhle staré schody už nikdo nepoužívá, ale jsou bezpečné a dovedou nás tam, kam chceme.“

Pátřavě se na něho v šeru podívala. „Už brzy,“ řekl. „Slibuju.“

Během několika minut schody náhle skončily a Lenya následovala Arkadyho přes malý uzavřený dvorek, krytý dotýkajícími se střechami okolních domů. Odtud ji vedl do temného pokoje, o kterém si myslela, že to musí být soukromý byt, ale ve skutečnosti to byl jeden z mnoha pijáckých brlohů, tak hojně rozesetých v bočních uličkách jihovýchodní části Middenheimu.

„Tak!“ prohlásil Arkady. „Co ti všech bohů provedeme s těmi strašnými hadry?“

Lenya se podívala na své šaty. Nikdy se jí nelíbily a už pochopila, že v téhle části města v nich chodit nemůže. K tomu, aby na to přišla, jí postačoval pouhý instinkt.

„Můžeš mi sehnat nějaké kalhoty a nůž?“ zeptala se Arkadyho a začala si vyhrnovat rukávy šatů. Zmateně se na ni podíval, pak jí podal krátký nůž, který měl v zadní kapse. Předtím si ho nevšimla.

„S kalhotami se vrátím za chvíli,“ řekl a otočil se, aby vyšel ven cestou, kterou přišli.

Lenya si vzala nůž a uřízla si rukávy šatů, takže odhalila obyčejné rukávy košile, kterou měla vespod. Pak si zkrátila sukni asi o čtyři palce; její lem byl nasáklý zkaženou vodou a nepříjemně páchl. Jak házela látku společně se svou spodničkou do ohně, dostala další nápad. Vzala ohořelé poleno, několikrát jím otočila, až vzplálo a začal se z něj přes sypat popel. Ten rozmělnila zprohýbanou lopatou z ohniště a vetřela si jej do rukou. Potom si rozmazala saze po korzetu šatů a po přední části sukni. Když se Arkady vrátil, byla na dobré cestě vypadat jako nefalšovaná obyčejná žena. Podal jí krátké kalhoty.

Lenya se otočila a rozřízla si sukni od spodního okraje až po pás. Potom o několik palců zkrátila kalhoty a oblékla si je. Otočila se k Arkadymu, ruce rozprážené v dramatickém gestu, a čekala na jeho schválení. Mladík se usmál a zajel jí rukou do vlasů; nemilosrdně jí je rozčuchal, až se podobaly vrabčímu hnízdu a neuspořádaně jí spadaly na oči a krk. Odstoupil a znovu se hlučně zasmál.

„Skoro dokonalé,“ prohlásil. „Ty tvoje ruce holky od krav jsou nedostižné, ale řekl bych, že mám něco, co tomu nasadí korunu.“ Arkady znovu zmizel, aby se za chvíli vrátil s krátkou, špinavou koženou kazajkou. Patřila klukovi, který umýval nádoby, a Arkady ji štípl z věšáku hned za dveřmi. Podržel ji Lenye a ta do ní vklouzla. Padla jí docela dobře a skutečně završila její přeměnu. Nyní se Lenya mohla nepozorovaně procházet temnějšími uličkami města, jako kdokoliv nebo nikdo. Byla připravená setkat se s pobudou, na jehož přátelství byl Arkady tak pyšný.

Kruza se hrbil nad korbelem světlého piva v jediném výčepu špinavého podniku, který se naprosto nepříhodně nazýval hostincem. S pivem byl odjakživa dobrý kamarád, ale po téhle slabé, odporné brečce se mu zvedal žaludek. Hlasitě si řihl, právě když Arkady spolu s Lenyou vešli do dveří pro personál za konstrukcí z prken a sudů, která sloužila jako bar. Arkady se zasmál svým typickým smíchem a Kruza vzhledl, aniž by přitom pohnul svěřenými rameny.

Když spatřil malou, pohlednou dívku v šatech se švy praskajícími na několika slibných místech, rychle se narovnal. Mimovolně si upravil přední část kabátce a usmál se.

„Myslel jsem, že přivedeš nějakou neotesanou vesnickou nánu!“ zamumlal k Arkadymu. „Tahle osůbka nevypadá, že by měla patřit někam ke kravám.“

„Počkej, až otevře pus,“ ušklíbl se Arkady. Lenya zaskřípala zuby a nakopla ho do holeně. „Myslím, že vás raději nechám samotné,“ řekl, mrkl na děvče a zmizel ve dveřích za sebou.

Lenya se posadila vedle Kruzy a pátrala v jeho zelených očích po něčem, co by vysvětlovalo, co ji k němu tak přitahuje. Měl v očích něco, co ji trochu zneklidňovalo, ale pak se znovu usmál a ona se okamžitě uvolnila.

„Arkady mi říkal, že někoho hledáš,“ začal Kruza.

„Svého bratra Stefana. Je o dva roky starší než já. O trochu vyšší. Má světlé vlasy. Oči má stejné jako já. Před rokem odjel z Linze do Middenheimu. Arkady říkal, že bude nejspíš pracovat jako poskok některého... jak je to nazýval? Králové podsvětí?“

„Spíš už bude po smrti,“ zabručel Kruza s očima upřenými dolů na odporné pivo, kterého se už nikdy nemínil napít.

„A jestli ne, v Middenheimu musí být tisíce mužů, kteří odpovídají jeho popisu.“

„Ale je tady jenom jeden Stefan!“ prohlásila Lenya. „Jestli pomůžeš, najdu si ty vaše krále podsvětí sama.“

Kruza se znovu zadíval na dívku. Arkady mu vyprávěl, jak ho na tržišti dostala, ale nevypadala zdaleka tak tvrdě, jak mluvila. A docela určitě neměla peníze, aby mu za jeho služby zaplatila. Povzdechl si.

„Tak dobře,“ řekl, „pomůžu ti. Ale za králi podsvětí nepůjdem. To poslední, o co byste stála, je zaplést se s chlapem, jako je Bleyden. Začneme u kněze.“

Lenya chtěla protestovat. Jak by jí mohl pomoci nějaký kněz? Ale Kruza už ji vzal za ruku, a než se stačila zorientovat, vyšli ven z hostince a vyrazili po úzké, šeré a špinavé ulici. Tohle byl pravděpodobně Altquartier, nejdrsnější, nejchudší a nejzločinnější část města. Lenya jej viděla pouze z dálky, z balkonu paláce. Úzké, krivolaké uličky byly plné chvátajících špinavých lidí. Ženy ječely na bosé uličníky a vyhazovaly odpadky bez rozmyslu na ulici. Nebylo tu skoro žádné světlo: obloha tady byla jen série úzkých šedých pruhů, většinou zastíněných nízkými střechami polozbořených budov. Olýsalí psi vrčeli a štěkali a s kňučením se plížili pryč, když je nakopl lhostejný muž, který seděl na úzkých schodech. Nebyl tu žádný řád, jen ohavné pachy, špatné osvětlení a příliš mnoho hluku. Lenya se držela co nejbližší u Kruzy a oba splývali s otrhanými lidmi z chudinské čtvrti.

Lenya brzy zjistila, že není schopná najít cestu zpátky. Její smysl pro orientaci tady naprosto selhával. Byla to ta nejstrmější část Middenheimu, plná zákrutů a odboček, a ještě více svahů a schodů. Často se zdálo, že ulice končí hned před ní a v poslední chvíli začínaly nabírat zcela nový, předtím netušený směr. Připadala si, jako by byla někde v bludišti, z kterého nevede žádná úniková cesta, ale zároveň věděla, že palác leží jen několik minut chůze odsud.

Takto spěchali úzkými uličkami staré čtvrti, až začal Kruza zpomalovat. Pak se zastavil, opřel se o zeď a přiložil si prst ke rtům, naznačuje Lenye, aby následovala jeho příkladu, ačkoli cítila, že tím na sebe jen upozorní. Boční uličky a průchody v této části Middenheimu byly skoro úplně vylištěné. Po několika dalších vteřinách se Lenya začala nudit a být neklidná, když tu si uvědomila, že se něco děje, a začala naslouchat hlasům, které byly slyšet na druhé straně zdi.

„Hansi, můj ubohý Hansi!“ bědovala žena, zjevně prožívající hluboký žal. Ozval se tichý hlas, téměř nezřetelný a nějaké funění. Potom: „Nedotýkejte se ho!“ Bědování se změnilo v ječení.

Klidný tichý hlas něco odpověděl, jako by chtěl zoufalou ženu přemluvit, ale ať Lenya napínala uši sebevíc, neslyšela slova, ale jen monotónní melodii hlasu.

Kruza se otočil a usmál se na Lenyu. „To je náš člověk,“ řekl spokojeně a Lenya se začala zvedat od vlhké, mechem porostlé zdi. Kruza se však nehýbal, takže se znovu netrpělivě opřela. Pozorovala svého průvodce, jestli jí něco

naznačí. Dnes už podruhé vkládala svůj život do rukou naprostého cizince.

Rozhlédla se kolem sebe, ale v uličce nebylo ani živáčka.

Fascinovaně pozorovala, jak si krysa razí cestu odpornou hromadou odpadků. Úlovek byl v těchto částech města hubený. Lidé rozbíjeli kosti, aby z nich vybrali morek, a pak je drtili k zahuštění polévky. Ovoce tady jedli celé — pecku, jádra, slupky a všechno ostatní — totéž dělali se zeleninou. A když v této čtvrti měli maso, zužitkovali lidé celé zvíře: krev na jelita, chrupavky a šlachy žvýkali, až byly tak měkké, že se daly spolknout. Jediný odpad, který jste tu našli, byl lidský odpad. Lidé zde vypadali jako hadrové loutky, často jim chyběly vlasy a zuby. Vychrtlá krysa bez srsti, která měla jenom polovinu zubů, jí je silně připomínala. Lenya cítila něco mezi dojetím a hrůzou. Uvědomila si, jak hluboko obyvatelé Altquartieru klesli. Krysám se dařilo všude — ale tady dokonce i ony bojovaly o přežití.

Když hlasy na druhé straně zdi utichly a lidé se znovu začali trousit uličkou, Kruza se konečně pohnul. Po dvou krocích se otočil, aby se podíval na Lenyu. Chvilí ji pozoroval, jak sleduje krysu. Pak ji vzal za zápěstí a odvedl ji na malý dvorek za zdí. Dva muži oblečení do prostých dlouhých plátěných kápí odváželi ruční vozík se špatně připevněnými koly ze dvorku. Třetím muž tam ještě chvíli stál, jako by o něčem přemýšlel, a pak se vydal za nimi. Jak objížděli roh, náklad na vozíku se převálil a zpod staré plachty, která ho přikrývala, vyklouzla lidská ruka. Lenya zatahala Kruzu za rukáv.

„Na tom vozíku je mrtvola!“ vyjekla překvapením a hrůzou.

„Musíme počkat, až ho odvezou,“ vysvětloval Kruza. „Pak si budeme moci promluvit s knězem. Má tady práci a trocha úcty k mrtvým nikdy neškodí.“ Lenya se chtěla zeptat ještě na další věci. Nechápal, co se to tady děje, a vůbec se jí to nelíbilo.

Kruza s Lenou šli za vozíkem ještě dvě nebo tři další ulice. Pak se vozík se svým příšerným nákladem od muže, kterého Lenya považovala za třetího člena skupiny, oddělil. Dívce se ulevilo, když viděla, že jim vozík mizí z dohledu a Kruza doběhl muže, který dál pokračoval sám, aby si s ním promluvil.

Muž se otočil a ve tváři měl vlídný, téměř prázdňový výraz. Lenya nevěděla, co očekávala, ale nyní viděla, že to rozhodně není postarší, navený gentleman.

„Na slovíčko, pane, když dovolíte?“ začal Kruza. „Moje spoléčnice pátrá ve městě po příbuzném. . . Doufali jsme, že byste nám mohl pomoci, ale. . .“

„Doufám, že budu moci,“ odpověděl muž klidným hlasem, „Pojďte, posadíme se a promluvíme si. Pokud je zpráva špatná, neměla by být sdělována na ulici.“

Oba vykročili za mužem a Lenya zdržela Kruzu o několik kroků pozadu.

„Kdo to je?“ zasyčela. „O jakých špatných zprávách to mluvil?“

„Morrův kněz,“ odpověděl Kruza. „Stará se o mrtvé v Middenheimu a někdy odkrývá jejich tajemství.“

„A co když Stefan ještě žije?“ zašeptala Lenya vystrašeně.

„Jestli Stefan ještě žije, Morrův kněz ho nebude znát.“ S tím Kruza zrychlil, aby dohnal kněze, jenž mezitím vstoupil do hospody několik ulic severně od dvorku, kde muž, který se jmenoval Hans, zemřel.

Kruza nestihl svůj odpolední žejdlík piva a rád dopřál sobě i svým spoléčníkům nápoj lepší kvality, než na jaký narazil během dne.

„A jak se tvůj bratr jmenuje?“ zeptal se kněz, když se Kruza vracel od baru.

„Stefan Dunst. Odešel z vesnice více než před rokem. Od té doby jsem o něm neslyšela,“ odpověděla Lenya.

„Nenarazil jsem na nikoho, kdo by se tak jmenoval,“ odpověděl kněz. „Zkus mi ho popsat.“

„Na muže byl poměrně malý,“ začala Lenya a hlas se jí trochu chvěl. Odkašlala si. „Malý a štíhlý, ale měl sílu. Plet' a vlasy měl velice světlé, oči měl velké a světle šedé, jako moje.“

„A snad ještě pořád má,“ řekl kněz. „Nikdy jsem se nezabýval jedinou duší, která by odpovídala tomuto popisu a jejíž jméno bych neznal.“

Lenya si oddychla. „Jste si jistý?“ zeptala se.

„Docela jistý,“ odpověděl kněz, který už vstával, pak odešel aniž by řekl jediné další slovo. Jeho sklenice piva zůstala na stole nedotčená.

„Tak to bychom měli!“ prohlásil Kruza a s mlasknutím vyprázdnil svou sklenici piva. Ale Lenya neměla v úmyslu nechat se takto odbýt.

„Ne tak docela,“ řekla. „Je naživu. Teď už ho musíme jenom najít. A myslím, že víte, co to znamená.“

Kruza věděl naprosto přesně, co to znamená, a vůbec se mu to nezamlouvalo. Byl jako ostatní malí zlodějčci a podvodníci ve městě — možná trochu úspěšnější než druzí, ale příliš se od nich nelišil. Pracoval pro někoho. Dostával sice méně příkazů než všichni ti příživníci nižší sorty, kterými se město jen hemžilo, nebyl pouhý poslíček jako velká část ostatních. A přinejmenším měl alespoň nějaký respekt — koneckoců, vždyť se mu dařilo. Ale podstatné bylo, že Kruza měl svého šéfa. Jinak by nemohl mít svůj rajon.

A jeho rajon nebyl zrovna bezpečný pro dívku, jako byla Lenya.

„Dnes už víc udělat nemůžeme,“ řekl Kruza s pohledem upřeným na Lenyu. „Brzy se zešeří a ty by ses měla vrátit zpátky do paláce.“

„Ale vy jste říkal, že mi pomůžete!“ bránila se Lenya.

„Mohu ti pomoci zase někdy jindy,“ namítl Kruza ve snaze dívku odbýt.

„Ne!“ odmítla Lenya naléhavým hlasem. „Dnes! Kromě toho,“ změnila taktiku, „nemůžu se vrátit do paláce, dokud si nenajdu něco lepšího na sebe. Nemyslíte si, že jsem přišla do Altquartieru takhle oblečená, že ne?“

Uvědomila si, že se opět ocitla v patové situaci. Když posledně riskovala výlet do města, skoro si znemožnila návrat do paláce, a teď ji tam vzhledem k jejímu zevnějšku strážé nevpustí určitě. Nebo přinejmenším bude chtít někdo vědět, proč vypadá tak strašně. Co se jí stalo? Kladli by jí otázky, na které nebyla připravená odpovídat. To, že si zničila šaty,

vypadalo ještě před chvílí jako dobrý nápad, jediná rozumná věc, kterou mohla udělat. Nyní se děsila pomyšlení, že se bude muset vrátit do paláce v takových hadrech.

„Jsem dokonale oblečená pro pouliční život ve městě, obzvláště po setmění,“ řekla. „Kdy se mi naskytne lepší příležitost, abych našla svého bratra?“

Kruza se chtěl zasmát, částečně proto, že měla pravdu, ale spíš proto, že jak tam stála rozkročená s rukama v bok, vypadala jako kříženec obyčejné děvky a pouliční rváčky. Její tón byl rozkazovací a přitom nevrlý jako hlas nespokojené novomanželky. Podtrženo a sečteno, Lenya byla příliš přesvědčivá, než aby ji dokázal odmítnout. Kruza se rozhodl, že se o ni jednoduše bude muset postarat.

„Dobrá,“ řekl, „zkusíme to. Nic ti neslibuji, ale znám jednu dobrou švadlenu, která ti obstará nové oblečení, než tahle noc skončí. A až je budeš mít, vrátíš se do paláce.“

Lenya se zašklebila. „Dobře!“ řekla. „Jdeme na to.“

„Ještě ne,“ řekl Kruza, uchopil ji za ruku a jemně ji posadil zpět na židli. „Nejdříve se musíme najíst a je tu pár věcí, které bys měla vědět o lidech, se kterými se dnes večer setkáme.“ Kruza mávl na ženu, která seděla na stoličce vedle sudu a kouřila hliněnou dýmku s dlouhou troubelí. Lenya si připadala, jako by si ji nevšimli, ale nevadilo jí to. Z ničeho nic si uvědomila, že má vlastně hlad.

Mrzutá žena, dýmku stále v ústech, jim přinesla jídlo: kus tučného masa bez masa a zavařené zelí. Zatímco jedli, Kruza jí vyprávěl o králich podsvětí a především o svém šéfovi, ačkoli zatím ještě neřekl jeho jméno.

„Králové podsvětí, to je velice výstižné jméno. Jsou to panovníci podsvětí, absolutní vládci ulic. Někteří z nich jsou ti nejnížší z nízkých: pleticháři, paraziti, půjčkoví žraloci. Vedou všechen organizovaný zločin ve městě a skoro všichni kapsáři, švindlíři a menší zlodějíci jsou pánům podsvětí do jisté míry podřízeni. Hrstka takových vládců doopravdy ovládá Middenheim. Graf si myslí, že město řídí on, a myslí si to i cechy. Ale ti, kteří řídí skutečné město, muži, kteří mají pod kontrolou ulice, kteří řídí prostituci, obchod s drogami, kteří financují herny, těch je velice málo. Schovávají se za svoje gorily a pěšáky a používají ťulpasy a lidi, prchající pryč z města jako návnadu. Nikdy je nikdo nedopadne a každý, kdo pro ně pracuje, ať zastává sebedůležitější pozici, je nahraditelný. Chápeš?“

Kruza se podíval na Lenyu, všiml si jejího výrazu. Má strach, pomyslel si... To je dobře!

V pološeru, které uvítalo Lenyu a Kruzu, když vyšli z hostince Altquartier nevypadal nijak děsivě. Slabé žlutošedé světlo nebylo schopno zachytit ty nejhroživější detaily pouličního života a malé koksové koše stojící na nespočetných rozích překrývaly zápach, který se nashromáždil během vlhkého a teplého dne. Úzké uličky byly stále plné lidí, ale v šeru vypadali méně uspěchaně. Nebo si Lenya prostě začínala pomalu zvykat na prostředí kolem sebe.

Beze spěchu prošli několika ulicemi a bočními uličkami, zahrnuli tady a pak zase tam. Pak se Kruza zastavil a podíval se na ni.

„Víš, v které části města nyní jsi?“ zeptal se Lenyi.

„Ne,“ odpověděla. „Tohle místo je ještě horší bludiště než palác.“

To je dobře, pomyslel si znovu Kruza. Nechtěl, aby sem sama trefila v případě, že by nebyla spokojená s úsilím, které vynakládá k nalezení jejího bratra.

Už byla skoro tma, když Kruza a Lenya dorazili do West Wegu. Davy lidí se tady slévaly a Lenya mohla slyšet bubnování a hlučné tóny píšťaly. Když zabočili za roh, kde se davy začínaly tlačit, uslyšeli smích a veselý jásot. Lenya zhlédla a zůstala udiveně stát s ústy dokořán.

Budova před ní čněla jako nízký kamenný buben svíraný okolními naklánějícími se domy. Její spodní část přetékala do ulice, jako by se snažila uniknout tlaku svých společníků. Velké koksové koše, které stály před budovou, vrhaly dlouhé, třepotající se stíny a vysoké, jasné plameny, šlehající po stranách budovy, vytvářely dojem, jako by budova pulzovala. Mezi výkřiky vycházejícími z davu slyšela Lenya ještě další zvuky, jako by někdo dráždil a mučil zvířata v klecích. Slabý řev potlačované zuřivosti a strachu doléhal až k jejím uším.

Kruza chtěl pokračovat v chůzi a táhl Lenyu pryč, zatímco přicházeli stále další lidé a tlačili na ně zezadu.

„Co je to za místo?“ zeptala se, musela křičet hodně nahlas, aby ji vůbec bylo slyšet.

„Tohle je Krmící jáma,“ řekl Kruza tónem, z kterého bylo slyšet pohrdání nebo snad rezignaci.

„Proč jsme tady?“ zeptala se Lenya.

„Chtěla ses dostat k jednomu z králů middenheimského podsvětí. Muž, který vede tohle a jiná podobná místa, ví o zločineckých aktivitách v Middenheimu víc než kdokoliv jiný, koho znám nebo o kom jsem kdy slyšel. Měl by; je to největší, nejúspěšnější, možná bych měl říct nejnížší z králů podsvětí.“

Tón, kterým to Kruza řekl, vyvolal v Lenye obavy. Byla si tak jistá, že se s tím člověkem chce setkat, byla si tak jistá, že jí pomůže najít Stefana. Ale Kruza se ho očividně bál. Zdálo se, že by byl raději kdekoli jinde než tady.

„Ve dne jsem tě sem vzít nemohl,“ řekl Kruza opatrně. „Když je tady jen šéf a jeho nohsledi, je to tady příliš nebezpečné. V davu a zmatku jsme více v bezpečí. Kdyby se něco stalo, cokoliv, okamžitě se zamíchěj mezi lidi, počkej do konce představení a odejdi s nimi. A až budeš odcházet, najdi si někoho, u koho budeš v bezpečí. Třeba někoho z městské hlídky, když to jinak nepůjde.“

„Jestli musíme jít dovnitř, proč nejdeme s ostatními?“ zeptala se Lenya.

„Vede tam ještě jiná cesta. Tady tomu šéfuje Bleyden, vyznám se tu.“

„Bleyden?“ zeptala se Lenya. „Odkud ho znáte?“

„Pracuji pro něj,“ odpověděl Kruza, v jeho hlase bylo slyšet něco jako zahanbení.

„Bohové nás opatrujte, Kruzo, vy byste přece nepracoval pro takového člověka? Mluvil jste, jako byste jím pohrdal.“

„Všichni, kdo pro něj pracují, jím pohrdají. Všichni, kdo mu dluží peníze, jím pohrdají. Má velké bohatství a moc a žádné přátele.“

Lenya uviděla uzoučkou uličku mezi Krmící jámou a sousedním domem, uzavřenou vysokou železnou branou. Kruza

se rozhlédl kolem sebe, pak otevřel bránu jen na několik palců, proklouzl dovnitř a Lenyu vtáhl za sebou. Div že na prvním schodě, který ve tmě nebyl vidět, nezakopla. Aby neupadla, zachytila se brány za sebou a ta se s kovovým zaduněním zabouchla. Kruza se prudce otočil, jeho zelené oči po ní v šeru zlostně šlehly, ale nezdálo se, že by někdo něco slyšel.

„Tak pojď!“ zasyčel.

O dvě noci dříve, v den, kdy si s Lenyou vyšel do Middenheimu, vrátil se Drakken do ložnice kasáren velice pozdě. Morgenstern se smál, že chlapec má vážnou schůzku se svou pohlednou venkovskou přítelkyní. „Už ztratil svoje panictví na bojišti. Možná je dnes ten den, kdy ho ztratí i v posteli!“ chechtal se starý Vlk, hlas ztěžklý pitím.

„Nebo u zdi palácového nádvoří,“ přidal se k němu Anspach a všichni se znovu rozesmáli.

Gruber seděl zamyšleně na svém lůžku. Věděl, že Lenya dávno v bezpečí zámku, a uvažoval, kde je potom mladý Drakken, když mladík vrazil do ložnice celý vzrušený a podrážděný.

Drakken odhodil vlčí kůži a součásti svého brnění, posadil na postel a hlava mu klesla do dlaní. Gruber nenápadně mávl na ostatní, aby si hleděli svého a nechali Drakkena na pokoji, a pak zamířil k němu.

Když se Gruber posadil vedle Drakkena, podsaditý mladý muž spustil ruce do klína a vzhledl. „Ztratil jsem ji,“ zašeptal. „Ztratil jsem Lenyu ve městě. Já — nemohl jsem ji najít. U Ulrikových zubů, Grubere, co si sama v noci ve městě počne?“

„Uklidni se, hochu,“ usmál se Gruber konejšivě. „Potkal jsem ji před několika hodinami před chrámem živou a zdravou. Doprovodil jsem ji do paláce. Touhle dobou už pravděpodobně dávno spí.“

Po jeden příšerný okamžik si Gruber myslel, že ho Drakken snad obejmě, tolik se tomu ubohému chlapci ulevilo. Ale Drakken se jen postavil a pak se zase hned posadil, v obličeji neklamně známky zlosti a zklamání.

Do rána se z toho však Drakken vyspal a jediné, co ho teď zajímalo, bylo ujistit se, že je Lenya doopravdy v bezpečí. Už se téměř rozhodl, že se za ní vydá, ale pak si představil, jak mu říká, že se vůbec nic nestalo, a plísni ho, že jí chce poručníkovat. Takže svou milou nakonec ani nenavštívil.

Místo toho ji sledoval. Celý den strávil tím, že sledoval každý její pohyb. K jeho úlevě vůbec nevyšla paláce. Možná ji první zkušenost s Middenheimem vyděsila a rozhodla se, že palác je daleko bezpečnější místo. Drakken o tom však pochyboval.

Druhý den odpoledne spatřil Lenyu, jak proklouzla ven do města. Sledoval ji, jak obchází zeď Garten Ringu a vchází do Velkého parku. Držel se zpátky, zatímco si ona razila cestu davem. Viděl, jak se vytratila dolů na schody, kde měla smlouvenou druhou schůzku Arkadym.

Drakkena udivilo, že schodech ví — a dělal si starosti, co na nich asi hledá. Nevěděl, že si pouze sedla a čeká. Rychle spěchal ven z Velkého parku. Bude sebou muset hodit, aby se dostal ke spodní části schodů a dohnal Lenyu. Schody vedly přímo do Altquartieru a okolní cesta, kterou zvolil on, byla daleko zdlouhavější. O necelých deset minut později se zadýchaný Drakken krčil ve stínu malého dvorku u paty schodiště z Velkého parku. Byl si skoro jistý, že Lenyu propásl, ale nenapadlo ho nic lepšího, než počkat.

O půl hodiny později se Drakken právě pokoušel vymyslet nový plán, když uslyšel na schodech kroky a rychle se ponořil do stínu. Pohled na Lenyu s Arkadym, jak přecházejí dvorek před ním, v něm vyvolal bodnutí žárlivosti. Co dělá jeho dívka s tím kapsářem?

Drakken byl i u Lenyina setkání s Morrovým knězem. Když kněz zanechal Lenyu a jiného kapsáře v hostinci, promluvil si s ním sám. Vůbec nechápal, co se tady děje. Hned dva cizí chlapi, Morrův kněz, a navíc Lenya provedla něco strašného se svými šaty. To, co Morrův kněz templáři řekl, také nedávalo žádný smysl. Lenya se o nějakém bratrovi nikdy nezmiňovala.

Nyní tu Drakken stál před Krmicí jámou ve West Wegu a přemýšlel, proč by někdo bral Lenyu do takového místa, když tu zaslechl zařinčení boční brány. Uviděl, jak Lenya a ten neznámý muž sestupují jen několik stop od něj po schodech do útrob Jámy. Drakkenovou hlavou se honily příšerné představy. Okamžitě mu bylo jasné, že musí Lenyu zachránit. Jenom nevěděl před čím.

„Tudy nemůžete!“ ozval se neurvalý hlas ze šera a hluku, když Lenya a Kruza překročili práh pod schody. „Zavřeno!“

Lenye se ten hlas, vycházející zjevně z úst plných jídla, nelíbil. Nelíbil se jí zápach vystrašených zvířat a adrenalinem prosyceného potu, který naplňoval vzduch.

„Klede?“ zvolal Kruza, když ze tmy vyšel trpaslík. Lenya někoho takového ještě neviděla. Byl stejně široký jako vysoký a mohutné, pevné svaly mu vystupovaly všude na těle i krátkém krku. Od pasu nahoru byl nahý a neměl žádné vlasy. Jeho krátká, pevná ruka něco svírala, něco, co svými řídkými a křivými zuby trhal na kousky.

„Kruzo!“ vykřikl trpaslík Kled. „Máme zavřeno! Dnes není tvůj den.“ Pak se ten podsaditý mužik, který v Lenyinych očích vypadal jako krutá parodie Drakenna, podíval za Kruzu a široce se zašklebil, až odhalil obsah svých úst.

„Rekrutuješ, Kruzo? Zaučuješ ji, co?“ Nestydatě se zašklebil a začal Lenyu obcházet v těsném kruhu, zanechávaje za sebou v čerstvě uhrabaných pilinách na podlaze šouravou stopu.

„Ne!“ Toto jediné slovo, které Kruza pronesl, znělo jako výhrůžka. Kled se zasmál, zvrátil hlavu dozadu a znovu si pořádně ukousl.

„Chci informaci,“ pokračoval Kruza. „Informaci o jednom mladíkovi z venkova.“

„Nejspíš už je po smrti,“ řekl Kled.

Lenya už měla toho skrčka plné zuby. Ten jí strach nenažene! Přinejmenším o tom sama sebe přesvědčovala. Postavila se před Kruzu.

„Morrův kněz říkal něco jiného,“ prohlásila, a když si uvědomila, jak ji přeskakuje hlas, polkla, aby si uvolnila stažené

hrdlo. „Pust' mě k Bleydenovi. Potřebuji s ním mluvit.“

„Pustit tě k Bleydenovi?“ zopakoval trpaslík. Jeho obličej byl tak blízko jejího, že měla chuť couvnout. „Nemluv nahlas o mém pánovi, ty couro, nebo toho budeš litovat.“

„Musím najít Stefana Dunsta,“ naléhala Lenya, které se pomalu začala ztrácet půda pod nohama. „Tvůj pán by mohl vědět, kde je.“

„Ale cena, kterou bude požadovat, by mohla být příliš vysoká,“ odpověděl Kled a v jeho hlase zazněla výhrůžka.

Kruza stál zděšeně za Lenyou. Slíbil si, že na ni dá pozor, ale ona mu v tom vůbec nepomáhala.

„Klede,“ začal, „nevidím důvod, proč bychom měli rušit pana Bleydena. Možná bys mohl zjistit, zda pro něj Stefan Dunst někdy pracoval.“

„Zbytečně,“ odpověděl Kled. Nějaké zvíře za ním zalomcovalo mřížemi své klece, hystericky zařvalo a pak se ozvalo zadunění, jak se něco těžkého vrhlo proti železným prutům. Kled se otočil, popadl klacek a šel zvíře uklidnit.

Lenya vytušila svou příležitost. Popadla Kruzu za ruku a rozběhla se k nízkým dveřím v protější zdi. Viděla světlo pronikající pod nimi a napadlo ji, že by se tudy mohla dostat ke králi podsvětí, kterému říkali Bleyden.

Drakken zaujal příhodnou pozici na vrcholu úzkého schodiště a napjatě poslouchal. Musel se natočit šikmo, v místě, které bylo užší než jeho ramena, se necítil nijak pohodlně. Zato ale slyšel každé slovo Kledova uvítání. Čekal; doufal, že tím celé dobrodružství skončí. Ale když uslyšel řev zvířete, snažícího se dostat z klece, napadlo Bílého vlka, že Lenye hrozí bezprostřední nebezpečí, a rozběhl se dolů po schodech co nejrychleji a zároveň tak tiše, jak jen to dokázal.

Lenya zalomcovala klikou, ale dveře se neotevřely. Kruza, který stál za ní a začínal se potit, ji odstrčil stranou. Viděl, že teď už nemůže couvnout. Uchopil kliku dveří a zatáhl. Pak, zoufalý a na pokraji paniky, do nich zatlačil ramenem; opřel se o ně celou svou vahou.

Dveře se rozlétly a Kruza těžce vpadl dovnitř, Lenyu strhl s sebou. Dvojici uvítal zvuk stovek vzrušených, rozčilených hlasů. Všechny rázem utichly, když se ozvalo jediné, nespokojené tlesknutí. Lenya se zvedla ze země a začala si oprašovat piliny ze sukně. Kruza, který stále ještě klečel na zemi na kolenou a podpíral se rukama, zvedl hlavu a rozhlédl se jako větřící pes. Nato, co uviděl, připravený nebyl.

Kled zabašil klackem na klec vystrašeného zvířete a otočil se, aby se konečně zbavil Kruzy a té jeho drzé coury. Ale byli pryč a dveře do Jámy byly otevřené. Kled je rychle přirazil, aby zvířata neutekla do podzemní místnosti.

Něco se stalo. Obecenstvo nahoře ztichlo a pak někdo začal tleskat v pomalém, zvláštním rytmu. Něco takového trpaslík za celé roky, které strávil v Krmicí jámě, ještě nikdy neslyšel. Odhodil klacek, strhl z věšáku svůj kabátec a spěšně si ho navlékal, zatímco uháněl nahoru po točícím se schodišti, které vedlo do hlediště pro cvičitele.

Drakken stál pod schody a díval se do sklepa pod sebou. Nic neviděl, ale slyšel, jak někdo tluče do klece a tiché mručení obecenstva. Pak tleskání. A potom bouřlivý jásot.

Kruza klečel v pilinách a díval se na vyceněné zuby psa s tělem jako sud, hranatou hlavou a mrňavými planoucími očky. Bulteriérovi stékaly z lesklých tesáků sliny a z rány, kterou měl na boku, cedil nažloutlý hnis. Než se vyděšený Kruza stačil jedinkrát nadechnout, byl už na nohou a přiskočil psa. Užaslé publikum začalo bouřlivě jásat.

Zatímco Kruza přeskakoval psa, Lenya se poprvé rozhlédla po svém okolí. Uprostřed přeplněné arény, hned za Kruzou, stála tlustá tyč. K ní bylo řetězem připoutáno za obojek se špičatými ostny obrovské špinavě hnědé zvíře. Mocné tlapy, kterými dusalo v pilinách na podlaze, mělo spoutané k sobě, takže jimi mohlo hýbat jen omezeně.

Kolem řvoucího medvěda pobíhalo několik bulteriérů a doráželi na něho, jejich šílené oči dychtily po boji. Lenya se otočila, aby utekla. Ale dveře, kterými se dostali dovnitř, už byly zavřené.

Kled se zastavil na kraji pódia pro cvičitele, strčil si dva prsty do ústa a hvízdal vysokým tónem, který prořal řev arény a přiměl bulteriéry na okamžik otočit hlavy. Ale jen na okamžik.

Kled stroze pokynul čtyřem svalnatým hrdlořezům, kteří se po jeho hvízdnutí zvedli ze svých míst uprostřed šilícího davu a začali se prodírat dolů úzkými řadami hlediště. Šlapali přitom na opěrky sedadel a bez námahy postupovali davem. Na sobě měli kožená brnění a helmice s rohy a brzy se dostali až k okraji vysoké zdi klesající do arény.

„Dostaňte je odtamtud!“ ječel na ně Kled. „Odvedte je pryč!“

Arénu zaplavil chaos. Dav šlel vzrušením. Kledovi muži se vrhli dovnitř.

Jeden z nich dopadl přímo před Lenyu a pokusil se ji zvednout. Nečekal, že by ta drobná dívka mohla být tak rychlá. Shýbla se a proklouzla mu mezi nohama. Když se otočil, aby zjistil, kam zmizela, ucítil ostrou bolest v lýtku. Pes, kterému Kruza ještě před okamžikem hleděl do očí, si vybral rváčovu nohu jako náhradní oběd.

Ostatní hrdlořezové se rychle vyzbrojili kopími, která byla opřená o stěnu kolem arény, a začali psy bodat. Museli ovládnout situaci a dostat vetřelce pryč z arény dříve, než se celé představení změní ve frašku. Kled je shora sledoval pohledem plným úzkosti.

Kruza dopadl jen několik stop od medvěda. Skrčil se na bobek a natáhl ruku, aby zuřící zvíře uklidnil. Bylo šílené vztekem, kolem tlamy mělo pěnu, škubalo řetězem a marně se po měsících týrání snažilo dostat ke svým trýznitelům. Psi vrčeli a obíhali ho v kruzích. V tu chvíli se ke Kruzovi dostal jeden z hrdlořezů; kopím odháněl psy. Byl to obrovský muž s tmavým tetováním, pokrývajícím všechny části jeho těla, jež nebyly zakryté lesklým černým brněním z kůže. Jeho vroubovaná železná přilba s rohy a ploché čelo byly docela impozantní, ale masivní, hranatá brada a široká rudá ústa s odporným zaječím pyskem skutečně budily strach.

Kruza se s pohledem stále upřeným vzhůru sehnul, pak se prudce předklonil a popadl gladiátora za obě silná lýtka. Muž v černé kůži sebou praštil o zem, až se zvedl oblak pilin. Kruza se na něho posadil, popadl rukou rohy jeho helmy a energicky jimi začal kroutit, čímž muže zároveň škrtil jeho vlastním podbradníkem.

Z davu se ozval hlasitý smích. Napínavé zápasy byly jedna věc, ale tahle tragikomická bitva byla něco docela jiného. Dnes si za svoje peníze diváci určitě přijdou na své.

Kled si zničeně ukryl hlavu v dlaních. Situace se vyvíjela od špatné k ještě horší. Vůbec nepochyboval, že zítra bude bez práce. Když uslyšel, jak diváci na svých místech vstávají, dupou, jásají a tleskají rukama nad hlavou, vzhlédl. Pak se podíval do arény.

Ve vchodu do arény, přede dveřmi pro účinkující stála postava. Kled se podíval ještě jednou. Obrovský maskovaný muž zaplňoval svým tělem celý vchod. Byl do půl těla nahý a svaly se mu leskly potem. V jedné ruce měl obrovskou palici s dlouhou rukojetí a těžkou železnou hlavou. V druhé ruce držel hrubý dřevěný klacek zakončený několika solidními železnými hřebíky. Nebyly to zbraně, ale nářadí, Kledovo nářadí, které si ten impozantní gladiátor vypůjčil ze sklepa. Zdálo se, že tam ten muž stojí věky, dost dlouho nato, aby si ho Kled a veškeré obecnstvo stačili prohlédnout. Byl spíš menší postavy, ale co mu scházelo na výšce, určitě dohnal svou šířkou. Kolem zápěstí a trupu měl pevně stažené kožené pásky. Na obličeji měl hrubou masku, vlastně pytlík s dírami vyříznutými pro oči.

V příštím okamžiku muž uchopil topor palice níž a zvedl ji nad hlavu. Uviděl něco, co všem ostatním uniklo. Všichni sledovali jeho — ale on sledoval medvěda.

Hluk způsobený davem a množstvím lidí v aréně, na které nebyl zvyklý, vyprovokovaly medvěda k zoufalé akci. Celou svou váhou se vrhl proti kůlu, ke kterému byl připoutaný, odrazil se od něj a dopadl na všechny čtyři. Horní část sloupku se nárazem rozštípla a řetěz se uvolnil. Nyní byl medvěd volný.

Psi kolem byli příliš pomalí, aby stačili zareagovat. Prvního zabil okamžitě, rozsápal ho zuby a drápy. Druhému rozpáral ve vzduchu břicho, pak mu přerazil páteř a nechal ho vyjícího svíjet se na zemi. Zbylí psi se rozprchli, vyděšení změnou situace. Medvěd byl rozběsněný k nepřčetnosti. Z mordy mu stříkala krev psa, kterého zabil. Obrátil a hledal další oběť. Dav vyl nadšením.

Maskovaný gladiátor se pevně rozkročil, sevřel topor palice a prudce ji roztočil. Pak ji pustil. Palice vyletěla vysoko do vzduchu, dvakrát se setrvačností otočila, a se zapraščením přistála na medvědově lebce. Ten pouze zasténal a svalil se na zem, přičemž pod sebou pohřbil dva klučící bulteriéry.

Dav znovu zajásal a Kruza odskočil od těla napůl udušeného protivníka, ve střehu před další konfrontací, která by se eventuálně naskytla.

Lenya se ohlédla po gladiátorovi, když tu ji někdo popadl zezadu. Otočila se: byl to hrdlořez s pokousanou nohou. Krvácel, ale stále byl dost silný a stál vzpřímeně. Lenya se začala vzpouzet a kopat a obecnstvo propuklo v smích.

Jejich posměch zakončily výkřiky uznání, když gladiátor obouruč přetáhl obrněného hrdlořeza klackem přes záda, takže ten dívku okamžitě pustil a odvrátil stranou. Vzápětí se však otočil a vytáhl z opasku dlouhou dýku. Zaútočil a pokusil se vrazit čepel maskovanému gladiátorovi do prsou. Gladiátor odpověděl druhým úderem kyje, po němž zůstal hrdlořez ležet obličejem dolů na zemi, jeho krev a obsah střev se smíchaly s pilinami v hustou, zasychající hmotu.

Kled nemohl uvěřit svým očím. Kapsář Kruza a tajemný bojovník vyřídili dva z jeho nejlepších mužů. Nemluvě o medvědovi, jeho spolehlivém spojenci, který v aréně vystupoval už více než dva roky, a kterého nebude snadné nahradit. Kled slyšel, jak obecnstvo skanduje: Maskovaný muž! Maskovaný muž! Usmál se. Možná to přece jen nebude takové fiasko. Možná by se tomuto maskovanému muži hodila práce.

Gladiátor popadl Lenyu a dav reagoval bouřlivými ovacemi. Dívka se ohlédla po Kruzovi, od kterého se ji snažil odtáhnout, a začala protestovat, kopat kolem sebe a ječet.

„Kruzo!“ křičela.

„Tohle není vhodné místo pro vás, paní!“ řekl gladiátor.

Dívka tloukla maskovaného muže do prsou a zasypávala ho nadávkami. „Ty parchante! Okamžitě mě pusť! Musím pomoci Kruzovi!“

K jejímu překvapení ji pustil.

Psi, kteří ještě v aréně zbyli, přestali být útoční, když zjistili, že medvěd je mrtvý a je tudíž čekají hody. Poslední dva hrdlořezové, kteří se je pokoušeli udržet svými dlouhými kopími pod kontrolou, se teď zaměřili na Kruzu. Obecnstvo se zatajeným dechem pozorovalo, jak v kůži oděné stroje na zabíjení obklíčily kapsáře, kopí výhrůžně pozvednutá.

Někdo z obecnstva vykřikl: „Zabít!“ Ostatní hlasy se začaly pomalu připojovat, až se celým hledištěm nesl zvuk stovek nohou dupajících do taktu skandování: „Zabít!“ „Zabít!“ „Zabít!“ „Zabít!“

Kruza přešlapoval v pilinách, které pokrývaly podlahu arény, a připravoval se na útok. První muž se mu pokusil podrazit kopím nohy, ale Kruza nadskočil právě včas, aby se tomu vyhnul. Konec druhého kopí mířil výš, do úrovně jeho ramen, takže jakmile Kruza dopadl na podlahu, musel se hned přikřčit, aby kopí prosvířelo těsně nad jeho hlavou. Kopí vyrážela rychle a náhle, ale Kruza byl mrštný. Obecnstvo skoro ani nedutalo a pozorovalo podivný tanec těch tří mužů.

Lenya se vrhla na záda nejbližšího hrdlořeza, stejně jako se beze strachu pouštěla do svých bratrů, když se doma škádli. Musela vyskočit, aby se rukama dostala na ramena a vytáhla se nahoru, neboť muž útočící na Kruzu byl o dvě hlavy vyšší než ona. Prostrčila mu ruku pod krkem a loket mu zaklesla pod hrdlo. Potom obě ruce spojila a celou svou vahou táhla dolů a dozadu. Nohy jí visely ve vzduchu, ale cítila, že muž povoluje. Rychle pokrčila nohu v koleni a vrazila mu ho vši silou do kříže, kopala ho znovu a znovu, dokud se nesvalil na zem a nezačal kašlat a dávit se, zatímco mu nepřestávala tisknout hrdlo.

Maskovaný gladiátor obešel rvačku, jedním okem přitom stále sleduje krmící se psy, a zvedl svou palici ze země. Zamířil ke zbývajícím hrdlořezovi. Zaútočil právě v okamžiku, kdy proti němu v kůži oděný bojovník zespod vyrazil kopím. Oba minuli, ale maskovaný muž ani nezakolísal a jeho palice opsala další ladný oblouk. Tentokrát zasáhla. Rohatá helma odletěla hrdlořezovi z hlavy a dopadla až do publika, kde se jí okamžitě zmocnily ruce lačné suvenýru. Dlouho předtím, než někdo ukořistil helmici, ležel její majitel na zemi, nohy zkřivené setrvačností úderu v podivném úhlu, hlavu zbrocenou krví.

Kled stál omráčeně na místě a v duchu počítal ztráty. Dva užiteční ozbrojení bojovníci, přinejmenším pár psů (zbytek bude po těchto hodech nejméně dva týdny k ničemu) a jeho oblíbený medvěd. A zisk? Pokud by se mu ho podařilo získat pro arénu, splatil by maskovaný muž všechny ztráty.

Hrdlořezové, které Kruza s Lenyou zneškodnili, se pomalu začali zvedat na nohy, ale ani jeden z nich nevypadal, že by chtěl pokračovat v boji. Dav ječel s takovou silou, že by to vzkřísilo i mrtvého.

Maskovaný gladiátor se otočil k Lenye a Kruzovi. „Musíme pryč. Hned,“ řval, jak se pokoušel překřičet hluk.

„Dveře jsou zamčené —“ začala Lenya.

Gladiátor pozvedl palici. „Nezůstanou.“

Kled uháněl po točících se schodech zpátky dolů do sklepa v zoufalé snaze dosáhnout svůj nový objev, než se mu vytratí do temné noci. V uších mu ještě dozníval bouřlivý potlesk, který zanedlouho vystřídaly výkřiky „Pokračovat!“ a „Maskovaný muž! Maskovaný muž!“

Cestou ze sklepa si gladiátor, který měl na hlavě stále ještě masku vyrobenou z pytloviny, přehodil přes rameno ranec a vedl otřesenou dvojici pryč od jejich neočekávaného dobrodružství. Lenya si všimla, že ranec byl uvázaný z nějaké kůže nebo kožešiny.

Podivná trojice spěchala z prázdného sousedství Krmicí jámy sérií křivolakých ulic a uliček pryč. Zastavili se až na malém náměstíčku mezi zadními trakty vysokých budov. Bylo tam tak málo místa, že se tam všichni tři sotva vešli, ale nebyla tam žádná okna, takže je nemohl nikdo vidět.

Maskovaný muž poklekl u svého koženého rance a začal jej rozvazovat. Pak si strhl kápi a předvedl vlasy přilepené k čelu lesklému potem.

„Kriegu!“ vyrazila ze sebe sípavě Lenya. „Kriegu... Ale jak...? Co...?“ Byla tak překvapená, že ani nemohla popadnout dech, prsty se jí začaly třást. Bylo jí, jako by měla každou chvíli zvracet.

„Ty ho znáš?“ zeptal se Kruza. Pak si kapsář všiml, co vlastně napůl oblečený muž hledal v ranci. Napadlo ho, že by měl vzít nohy na ramena, ale v jeho očích si přečetl, že bude moudřejší se o to ani nepokoušet.

Jakmile se opět oblékl do své kožešiny a zbroje, zavedl Bílý vlk Lenyu a Kruzu do blízkého hostince. Kruza nevěděl, co říct, proto raději zašel k baru a nechal všem třem natočit po korbenu dobrého piva. Vůbec se mu nechtělo zaplést se s někým tak významným, to rozhodně ne. Ale nelíbilo se mu ani, že by měl opustit Lenyu potom všem, co spolu prožili.

„Mohl jsem ti tvého bratra pomoci hledat,“ říkal Drakken přísným hlasem. „Proč jsi mi nevěřila? Div že jsem nezhanobil svůj chrám, když jsem pro tebe šel do Díry! Kdyby mě někdo poznal...“

„Omlouvám se,“ řekla. Proč se mu vlastně nesvěřila. Bylo to jen proto, že mu už i tak tolik dlužila? Nechtěla o tom přemýšlet.

„Teď už ho nikdo nenajde!“ zamumlala dutým hlasem. „Po všem, co se stalo...“

Lenyu ještě nikdy nezaplavila taková beznaděj. Všechno vynaložené úsilí bylo marné, všechny stopy byly ztraceny, všechna ta rizika nic nepřinesla. Bojovala proti tomu tak statečně, jak jen mohla, ale nakonec ji velikost Middenheimu připravila o všechnu vůli a sílu.

„Ach, Stefane!“ zasténala. „Proč jen jsi musel odejít na takové místo! Ty můj ubohý, statečný Dýchavče, chtěl jsi tady najít štěstí!“ Rukama si zakryla obličej a po tvářích jí začaly stékat slzy.

„Co jsi to říkala?“ zeptal se Kruza ostře. „Říkala jsi, že se jmenoval Stefan.“

„Ano,“ popotáhla. „Ale když jsme ještě byli děti, měl přezdívkou Dýchavec...“

„Dýchavec...“ zopakoval Kruza, kterého nebylo přes Lenyino vzlykání skoro slyšet. „Ulriku, zatrat' mě!“ prohlásil. Vyskočil a jeho židle s rachotem dopadla na zem.

„Dýchavec byl tvůj bratr?“

MITTERHERBST

Vlčí kletba

Noc byla stará a teplá. Měsíce s citronovými okraji pokročilého léta chmurně visely na obloze, která byla jemně zbarvená do fialova. Múry narážely do svítících oken a špinavých luceren. Na cestičkách a ambitech v šeru velkého Ulrikova chrámu vládlo hřejivé ticho. Bylo už po půlnoci, ale vedro, které bylo přes den, polevovalo jen pomalu. Masivní kameny chrámové budovy, které byly ve dne chladnější než ulice, nyní vyzařovaly teplo, jež přes den načerpaly ze svých zdí a sloupů.

Aric, ochránce zástavy Bílé rot, přešel stinné atrium velké svatyně, které bylo osvětlené dvěma sty dýmajících svíček. Na širokém mladém čele mu vyrážely kapičky potu. Řádová pravidla mu prikazovala nosit šedo zlatý krunýř a bílou vlčí kůži templářské uniformy, ale nesmírně si přál to všechno ze sebe strhnout.

Byl na stráži. Měl poslední hlídku před úsvitem, střežil Ulrikův chrám do rozbřesku a zvonění na ranní pobožnost. Toužil po čerstvém chladném vzduchu a mlze, která, jak doufal, padne před úsvitem jako předzvěst, že je jejich služba u konce.

U klenutých dveří postranní kaple, která byla zasvěcena padlým synům Ar-Ulrika, uviděl Aric Löwenhertze. Vysoký Vlk si opřel válečné kladivo o pilíř a teď tam postával a díval se na město z lomeného gotického okna. Když slyšel Arika přicházet, bleskově se otočil a sáhl po kladivu.

„Pohov, bratře,“ řekl Aric a usmál se.

„Ariku...“ zamumlal Löwenhertz, zatímco pokládal kladivo.

„Jak to šlo v noci?“

„Je dusno. Cítíš ten vzduch?“

Stáli tam spolu na úzkém parapetu pod klenbou a nasávali vzduch do plic. Byl sladký, bylo vněm cítit vůni dřeva a pach zahnívající kanalizace.

„Hmm, to je Middenheim,“ zamumlal Aric.

„Middenheim uprostřed léta,“ doplnil Löwenhertz. „Čert vem jeho skalnaté srdce.“

Kdesi dole pod nimi v Altmarktu zuřivě zvonily zvonce a v dáli byla vidět oranžová záře. Další požár v ulicích vyschlých na troud. Jen tento týden jich bylo více než tucet. A pod městem ohně zapálené letními blesky za noci pravidelně ukusovaly kusy lesa. Studně pomalu vysychaly, ve vzduchu se vznášel zápach latrín, v ulicích zuřily rvačky, nemoci byly čím dál častější a obchod s hřebíčkovým olejem čile kvetl. Obecně vzato, bylo horké, prašné léto, pro Middenheim výjimečná doba.

„Letos je nejteplejší léto za posledních osmdesát let,“ poznamenal Löwenhertz, který se v těchto věcech vyznal.

„Nejteplejší, jaké jsem kdy zažil,“ odpověděl Aric. Chvilí významně mlčel.

„Cože?“ zeptal se Löwenhertz a rozhlížel se kolem sebe.

Aric pokrčil rameny. „Já... Nic.“

„Copak?“

„Napůl jsem čekal, že mi řekneš proč. S tvými vědomostmi a zkušenostmi. Zkrátka jsem myslel, že mi řekneš, že tak dusné léto, jako je letos, je jistě znamením nějakého blížícího se neštěstí.“

Löwenhertz se zatvářil trochu rozzlobeně, jako by měl pocit, že se mu vysmívá.

„Omlouvám se,“ řekl Aric. „Měl bych dokončit obchůzku.“

Když se otočil k odchodu, Löwenhertz na něj zavolal. „Bratře Ariku?“

„Löwenhertzi?“

„Víš, máš pravdu. Léto, jako je tohle... nemám to ze žádných učených knih, znamení nebo nějakých předpovědí. Ale takové horko leze člověku na mozek. Peče ho, mačká ho. Než přijde podzim, nastanou problémy.“

Aric rozvážně přikývl a odešel. Měl Löwenhertze rád, ale neexistovalo snad nic, na čem by ten chlap nenašel špatnou stránku.

„Tak si to sundej!“ odsekl Morgenstern. Parná noc mu nijak nepřidala na náladě a jeho obrovitá postava zapáchala potem. Sundal si už vlčí kůži i brnění a teď seděl jen v nátělníku u křtitelnice v hlavní kapli, obličej a krk měl přitisknutý k chladivému kameni vodou naplněné nádrže. Nad ním se do šera tyčila tichá a ohromná Ulrikova socha.

A pravděpodobně se taky potí, pomyslel si Morgenstern.

„Je to proti předpisům!“ namítl Drakken, nejmladší Vlk a nejnovější člen rotty. Měl dnes se slavným veteránem Morgensternem službu.

„Ulrikovy předpisy!“ odplivl si Morgenstern a nenápadně se přitom obrovské soše uctivě poklonil. „Kdyby ti bylo takové horko jako mně, shodil bys brnění a vypotil bys to. Ve jménu Ulrika, jsi přece dost horkokrevný na to, aby sis začal s tou ohnivou děvečkou od markraběte! Upečeš se zaživa!“

Drakken unaveně zavrtěl hlavou a jakoby horku navzdory si přitáhl vlčí kožešinu ještě těsněji k tělu.

Malý, nevrlý, tvrdohlavý, pomyslel si Morgenstern. Není pochyb, že náš mladý Drakken zdědil po svých předcích trpasličí krev. Jeho parchantí předkové nejspíš vytesali ze skály i tohle město.

Vstal, věděl, že se mu Drakken úmyslně vyhýbá pohledem. Morgenstern sáhl do křtitelnice.

„Co to děláš?“ zasyčel Drakken.

Starý veterán vytáhl ze svícené vody zavřenou láhev světlého piva. „Dal jsem ji tam vychladit,“ vysvětlil. Otevřel láhev a nalil si studenou tekutinu do hrdla. Skoro slyšel, jak se Drakken dusí slinami a závistí.

Drakken se otočil a přistoupil k obrovi. „Pro Ulrika, dej mi taky trochu napít!“

„Trochu čeho?“

Aric sešel dolů střední řadou velké síně a tisíce plamenů svíček se zamihotalo pod náhlým závanem větru způsobeným jeho vlnícím se pláštěm.

Drakken ztuhl. Ozvalo se žblunknutí, jak láhev zmizela z Morgensternových tlustých prstů na dno křtitelnice.

„Morgensterne?“

Mohutný Vlk se pomalu otočil, nabral si svícenou vodu do dlaní, pozvedl je a nechal si ji stékat v stříbrné roztančené kaskádě na obličej.

„Svícená voda, bratře Ariku,“ řekl a vytřásl si vodu z mokřých vlasů jako pes. Pak si všiml, jak Aric zírá na jeho tělo bez brnění. „V tak pozdních hodinách služby si rád dopřeji Ulrikova mokrého požehnání, abych se ve službě udržel svěží.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Morgenstern klidně a znovu si postříkal obličej a trup. „Překvapuje mě, že tak oddaný

služebník Vlka, jako jsi ty, ten rituál nezná. Proč bych si jinak sundával brnění? Smývám ze sebe své hříchy, vidíš? Před samotným Ulrikem. Ano, smývám je. Očist'uje to. Velice to očist'uje.“

„Ano, očist'uje se,“ přisvědčil Drakken.

Morgenstern věděl, že mladý templář má co dělat, aby nevybuchl smíchy. Popadl Drakkena za krk a ponořil jeho obličej do vody křtitelnice.

„Vidíš? Mladý Drakken souhlasí! I on prahne po očistění! Mám ti také posloužit tímto nočním křtem?“

Aric zavrtěl hlavou. „Odpust', že jsem tě vyrušil při vykonávání obřadu, bratře Morgensterne. Neměl jsem ponětí, že jsi tak... oddaný.“

„Jsem bratr Vlků, Ariku. Zraňuje mě, že mne podezíráš z liknavosti v takových věcech. At' je to pro tebe lekce.

Představuješ si nás veterány jako cynickou bandu, která se ze všeho nejvíc zajímá o víno, zpěv a ženské.“

Morgenstern stále držel hlavu zápasícího Drakkena pod vodou. „Taková, jako já, se za tebe stydí, mladý Vlku! Mám skoro chuť jít hned teď ven a zmrskat svá záda vrbovými pruty ve jménu Ulrika! Kdy naposledy jsi to udělal ty?“

„Zapomněl jsem. Ještě jednou mi odpust',“ řekl Aric a otočil, aby pokračoval v obchůzce. „S úctou se skláním před tvou oddaností.“

„Už o tom nemluv.“

„Možná bys měl Drakkena pustit, než se utopí,“ dodal ještě Aric na odchodu a zašklebil se.

„Cože? Aha, jistě...“

„Ty parchante! Skoro jsi mě utopil!“ řval Drakken, když vytáhl hlavu z vody. Nebo by to spíše býval řekl, kdyby se zrovna nepokoušel vykašlat plíce. Ještě dobré dvě minuty po tom, co Aric odešel, ležel na dlaždicích u křtitelnice, lapal po dechu a dusil se.

Morgenstern ho škádlivě šťouchal špičkou boty do žeber. „Vidíš, do jakých problémů jsi mě skoro přivedl, synku?“ ptal se. Pak ponořil ruku do křtitelnice a vytáhl odtamtud druhou vychlazenou láhev.

Můra opakovaně narážela do lampy. Anspach měl chuť ji rozmáčknout, ale bylo skoro jisté, že válečné kladivo není nejlepší plácačka na mouchy. Zrovna uvažoval, jaká by asi byla pravděpodobnost, že se mu ji kladivem podaří zasáhnout na první pokus, když se objevil Aric.

„Jaká je noc, bratře Anspachu?“

„Horká a všivá, bratře Ariku.“

Stáli spolu u schodiště, pod klenutým stropem u vchodu do plukovní kaple s trofejami. Na stěně za mřížovými dveřmi byly basreliéfy a fresky zachycující Wulkana drtícího Blitzbeila, vzpomínka na Fauschlagskou skálu a několik dalších výjevů z dlouhé minulosti Middenheimu.

„Co hlídka?“ zeptal se očividně znužený Anspach.

„Nic zajímavého. Löwenhertz hlídá Kapli padlých. Drakken a Morgenstern šaškují v hlavním sále. Kasper a Einholt podřímují ve zbrojnici. Gruber se důstojně prochází vysokou věží. Klidná noc.“

Anspach přikývl a vytáhl láhev, kterou měl ukrytou pod kožešinou. „Dáš si něco na zchlazení?“ navrhl.

Aric chvíli váhal a pak láhev přijal. „Chutná to dobře,“ řekl pochvalně.

Podal láhev zpět Anspachovi a otočil se. Nohou zavadil o něco, co leželo na dlaždicích a nyní to odlétlo stranou. Aric to našel a zvedl.

Visací zámek.

„Jak dlouho to tady leželo?“

Anspach pokrčil rameny a přistoupil blíž. „Nemám ponětí...“

Oba se naráz otočili čelem ke sloupům a kapli s trofejami. Těžké železné dveře byly pootevřené.

„To ne! Ulric mě zatrat'!“ zvolal Anspach a rychle se vrhl dopředu. Aric ho těsně následoval. Rozrazili pootevřené dveře dokořán a vtrhli dovnitř. Aric zvedl lampu; mury do ní narážely a vířily kolem něj.

Podstavec v rohu svatyně pod velkou vlčí kůží byl prázdný. Vlčí čelisti, stříbrem vykládaná památka vyrobená v dávných dobách z tesáků velkého lesního vlka, jejich největší poklad, byly pryč.

Aric a Anspach s hrůzou couvli.

„Jsem v průšvih,“ vydechl Anspach.

„Ty že jsi v průšvih? Anspachu, my všichni jsme v průšvih.“

Ranní pobožnost. Vyšlo slunce, horké, žhnoucí, zpražující. V obytném zadním traktu, v rozpálených zdech chrámu, naslouchal Ganz pozorně Ar-Ulrikovi, veleknězi. Jen občas zamumlal něco jako: „Ano, veleknězi,“ nebo „ne, veleknězi,“ nebo „samozřejmě, veleknězi.“

„Ulrikovy zuby,“ říkal velekněz, jeho dech ještě zahříval už tak horký vzduch. „Ze všech našich relikvií ta nejceněnější!“

„Ano, veleknězi,“ odpověděl Ganz pokorně.

„Musíme ji získat zpět.“

„Samozřejmě, veleknězi.“

Mouchy a brouci naráželi do okenních mříží.

„Kdybychom připustili, že jsme ztratili tuto relikvii, celý Middenheim by propadl malomyslnosti. Lidé z města by se na nás sesypali, zavládlo by zoufalství. Nepřízeň osudu. Všechno nejhorší.“

„Ano, veleknězi.“

„Mohu ti poskytnout nanejvýš dva dny.“

„Pane?“

„Dva dny na to, abys nalezl a získal zpět naši relikvii, než to budu nucen veřejně oznámit a přivodit nám tak hanbu a utrpení — zvláště Bílé rotě, která v době krádeže hlídkovala.“

„Chápu, veleknězi.“

„Máš dva dny, Ganz. Nezklam Chrám.“

Nezklame. Ne. Ne.

Jenomže vůbec nevěděl, kde by měl začít. Když se schliple vracel z velekněžských komnat přes chrámové zahrady, kde se ještě po záhonech válely slabé zbytky mlhy, proklínal se Ganz znovu a znovu. Neměl na vybranou. Musel... musel... musel si je všechny zavázat důvěrou...

Dokonce i Morgensterna — a Anspacha.

„Takže, pane,“ začal Anspach a tvářil se přitom přiměřeně vážně. „Myslím, že naše nejlepší šance—“

„Ticho!“ vyštěkl Ganz. V místnosti okamžitě zavládlo ticho, které o pouhý okamžik později přerušilo prásknutí dveří, když Ganz opět odešel. Zbylí členové Bílé rotě se podívali jeden na druhého. Aric si povzdychl. Dorff si začal pohvizdovat, nervózně a nemelodicky. Morgenstern pomalu a trochu pozdě sundal nohy ze stolu. Gruber se mlčky schovával vzadu. Ostatní rozpačitě přešlapovali.

„Jen jsem řekl —“ začal Anspach.

„Sklapni,“ zamumlal Aric. „Zahanbili jsme ho. Zahanbili jsme náš řád. Náš chrám, město.“

„Je to opravdu tak zlé?“ zeptal se Drakken tiše a ihned si přál, aby raději mlčel.

„Ulrikovy zuby vyřízl z tlamy Velkého bílého vlka z Holzbecku sám Artur, bůh mu žehnej. Je to největší svátost ze všech svátostí. A my jsme připustili, aby nám ji ukradli v době naší hlídky.“ Löwenhertz během hovoru přešel doprostřed pokoje. Jeho slova zněla tiše a pomalu jako vyzvánění pohřebního zvonu Morrova chrámu. „Slovo ‚zahanbit‘ to jen stěží vystihuje.“

Anspach vstal. „Vím, co si teď všichni myslíte. Myslíte si, že to byla moje chyba. Já jsem měl hlídat relikviář. Já jsem ten, kdo zklamal.“

„Byl jsem tam s tebou, když jsme našli ten uražený zámek—“ začal Aric.

Anspach ho přerušil. „Ale to už určitě bylo po všem. Je to moje vina, Arik. Všichni si myslíte, že jsem byl buď opilý, nebo tupý, nebo že jsem dobře nehlídal...“

„A je to pravda?“ ozval se ze zadu Gruberův hlas, ostrý jako čepel dýky.

Anspach zavrtěl hlavou. „Není, Grubere, ale to mi nejspíš nikdo neuvěří. Pravda je, že jsem byl přesvědčený, že vykonávám všechny své povinnosti, jak náleží.“

„Já jsem byl opilý,“ prohlásil náhle Morgenstern. Všichni se na něho podívali. „Nebo alespoň přopilý,“ upřesnil. „Drakken také nemohl vykonávat své strážní povinnosti, jak by měl — kvůli mně. Je to také moje vina...“

„Já jsem měl poslední hlídku. Za Ganze. Byla to moje zodpovědnost,“ řekl Aric tiše. „Viděl jsem, jak Morgenstern šaškuje. Viděl jsem, že Anspach hlídá u brány. Viděl jsem, jak Einholt a Kaspen dřímají v sále se zbraněmi.“

Einholt a Kaspen sklopili zrak.

„Viděl jsem vás všechny. Jak zanedbáváte nebo plníte své povinnosti, to i to. Byla to klidná noc a všechno šlo jako po másle. Měl jsem vás všechny vzbudovat, naplnit vás Ulrikovým duchem, abyste hlídali pořádně. Ale neudělal jsem to. Vina padá na mne.“

„No,“ řekl Gruber, který pomalu vyšel na světlo a přitom si zapaloval dýmku křesadlem, „možná má Aric pravdu. Možná že je to opravdu jeho chyba—“

„Já jsem byl opilý!“ vykřikl Morgenstern.

„A já spal!“ dodal Einholt.

„Nedával jsem pozor!“ přiznal se Löwenhertz.

„Nebděl jsem,“ prohlásil Anspach.

„Dost! Dost!“ zvolal Gruber a zvedl ruku. „Můžeme za to všichni... Nebo nikdo? O tom to přece je, nebo ne? Rota zklamala jako celek, ne jako jednotlivci. Zamyslete se nad tím. Viděl jsem Morgensterna opilého namol a přitom mu neuniklo, jak se k němu plíží goblin. Anspach možná jednou prosází i svůj život, ale pořád má ten nejcitlivější nos v celé rotě. Obyčejný zloděj by mu jen tak neuklouzl. Löwenhertz, nejbělejší z nás, by nikdy nepřehlédl, že se děje něco nekalého. Einholt — taky ne, dokonce ani když spal. Stejně tak Kaspen. Drakken, s jeho bystrými očima a smyslem pro povinnost... Cožpak to nechápete?“

„A co jako?“ zeptal se Aric.

„Magie, Arik. To magie ukradla Vlíčí čelisti! Ať už jsme selhali jakkoliv, jen magie se sem mohla vetřít a okrást nás o náš poklad. I kdybychom byli všichni střizliví, pozorní a ve střehu... stejně by se to stalo! Jděte a přiveďte Ganze. Máme před sebou práci.“

Byl to zvláštní pocit... svým způsobem nepatřičný, pohybovat se ulicemi Middenheimu bez povědomé tíhy brnění a vlčí kůže. Aric se poškrábal na vnitřní straně úzkého límce světlé plátěné kápě, kterou na sobě neměl od doby, kdy ho přijali jako novice do rotě.

Ale bylo to tak, jak Morgenstern a Anspach řekli. Přes jejich mnohé chyby, v takových věcech se vyznali. Pokud měli kvůli Vlíčím čelistem prohledat v Middenheimu každou hospodu, vyzpovídat každého šermíře, obrátit každý kámen a nakouknout pod něj, nemohli to dělat jako templáři řádu Bílého vlka.

Proto tady teď stáli v dopoledním slunci, vydrhnutí, oholení a vyčerpaní po probdělé noci, na sobě špatně padnoucí haleny, pláště a hábity, které většinou měsíce a roky hnily v bednách a truhlách ve sklepeních kapituly. Morgenstern musel poslat Drakenna, aby mu nafasoval nové šaty. Od chvíle, kdy naposledy oblékl civilní oděv, přibral hezkých pár

liber a ještě víc palců. Na hlavu si nasadil klobouk se širokým okrajem, o kterém byl přesvědčen, že mu dodává odvážný a záhadný vzhled. Ve skutečnosti v něm vypadal jako povadlá muchomůrka, ale Aric to nekomentoval.

Všichni vypadali divně, jako by to ani nebyli oni. Gruber na sobě měl docela honosný, i když trochu vybledlý šat doplněný halenou tak deset nebo dvacet let z módy, Schell přišel v překvapivě luxusní sametové pláštěnce, která voněla naftalínem, Löwenhertz byl oblečený do hrubých kalhot a kožené haleny jako nějaký lesník. Dokonce i ti, kteří vypadali poměrně normálně, byli nějak nesví. Aric je nebyl zvyklý vidat takto oblečené.

Až na Anspacha v jeho na míru ušitým kabátci, naleštěných botách a úhledně vyžehleném plášti. Ačkoli všichni trávili hodiny mimo službu v městských hampejzech a hostincích, jenom Anspach se cítil pohodlně bez brnění a uniformy roty. Zatímco Morgenstern mohl až do úsvitu popíjet v plné zbroji válečníka, v hernách, arénách a salonech, které vyhledával Anspach, se vyžadoval onačejší oděv.

Sešli se na ulici a vzájemně si připadali jako cizinci; několik minut na sebe ani nepromluvili. Vzduch byl ještě čistý a chladný, obloha porcelánově modrá a slunce je hrálo do zad.

Nakonec se k nim připojil Ganz, v seržovém kabátci a vlněném plášti s kapucí skoro k nepoznání. Nic neříkal, jelikož nebylo potřeba slov, alespoň ne mnoha. Gruber, Anspach a Morgenstern Ganze přesvědčili o tom, co je teď třeba udělat, a už dříve si rozdělili úkoly. Když teď Ganz přišel, jen kývnutím pozdravil ostatní a pak se společnost rozdělila do menších skupinek, které se vydaly každá jiným směrem do čtvrtí starého města.

„Nech mě mluvit,“ řekl Anspach Ganzovi a Arikovi, když dorazili k jižnímu vchodu do Krmicí jámy ve West Wegu. V noci, v dobách, kdy ještě chodíval kolem, připadal Arikovi kamenný buben divadla se všemi těmi hořícími koksovými koši, ječením píšťal, bubnováním, bezuzdným veselím a křikem jako vchod do pekla. Řev lidí a zvířat.

Za dne, v nemilosrdné záři letního slunce, to byla ubohá, rozpadající se budova: omšelá, oprýskaná a poskvrněná nejrůznějšími druhy špíny. Potrhané plakáty se třepetaly ve větru na travertinových zdech spolu s výtvarnými projevy ne zcela střizlivých a ne zcela gramotných občanů. Zčernalé koksové koše byly vyhaslé a studené. Dva muži zametali prostor vstupní brány, hrnuli před sebou všechno možné smetí do příkopu kanalizace. Další pumpoval vodu z pouličního kohoutku do kbelíků, které stály v řadě vedle sebe. Všichni vypadali nevrle a ospale.

„Bylo by lepší, kdybychom se sem vrátili až v noci,“ zasyčel Anspach, „až bude otevřeno. Bude tady víc živo, takže nebudeme tak—“

„Na to není čas,“ odpověděl Ganz. „Takže jestli opravdu tolik chceš mluvit, vyber si k tomu někoho jiného než mne!“

Vstoupili dovnitř, prošli takřka mrazivým stínem brány do kruhového kotle obehnaného vysokou zdí, kde řady dřevěných ochozů čnely nad hlubokou kamennou studní, na jejímž dně byl špinavý písek a několik pevně zapuštěných dřevěných sloupků s poutacími řetězy. Mřížové dveře ve stěnách jámy vedly do špinavé podzemní krypty. Dole v prohlubni sypal další muž písek na tmavé hnědé skvrny. Vzduch byl prosycený pronikavě páchnoucí směsicí potu a prachu.

„Máme zavřeno,“ oznámil bezvýrazný hlas po jejich levé straně. Trojice se otočila. Statný trpaslík, svlečený do půli těla a vybavený pozoruhodnou muskulaturou, vstal ze stoličky, kde předtím žvýkal chléb s klobásou.

„Kde je Bleyden?“ zeptal se Anspach.

„Máme zavřeno,“ zopakoval trpaslík. Ukousl si obrovský kus klobásy a začal ho žvýkat, upřeně na ně hledě.

„Klede,“ řekl Anspach, a naklonil hlavu na stranu. „Klede, vždyť víš, kdo jsem.“

„Nevím nic.“

„Víš, že máte zavřeno,“ opravil ho Anspach.

Trpaslík se zamračil. Strčil si klobásu do úst, aby si znovu ukousl, pak i chléb, pak znovu klobásu, nemohl se rozhodnout. Po celou dobu nespustil z Anspacha oči.

„Co ode mě chcete?“ zeptal se a hned dodal: „Máme zavřeno,“ pro případ, že by to někomu uniklo. Jasně jim dával najevo, že už tím, že se zajímá, co chtějí, jim prokazuje obrovskou milost.

„Vždyť víš, že jsem měl v poslední době trochu... smůlu. Bleyden byl natolik laskavý, že mi prodloužil lhůtu, ale trval na tom, abych část dluhu splatil co nejdříve. Takže — jsem tady!“ řekl Anspach vesele.

Trpaslík Kled se na chvíli zamyslel, jeho tváře a rty se nechutně vydouvaly, jak jazykem lovil zbytky masa z dásní. Potom pokynul ohlodaným koncem klobásy.

Anspach kývl na Ganze a Arika, aby ho rychle následovali. Ganz se mračil, obličej zachmuřený jako Mondstille.

„Doufám, že oba máte peníze,“ řekl Anspach tlumeným hlasem.

„Jestli je to nějaký trik, abych za tebe zatáhl dluhy z hazardu—“ začal Ganz a zlověstně odsekával slova.

Procházeli řadou páchnoucích, těsných dřevěných místností pod sedadly. Podél stěn stály krabice se starým harampádím, řady prázdných lahví, vědra, tu a tam rezavějící sekáček. Trpaslík těžce kráčel před nimi, bez problémů procházel nízkými průchody, kde se všichni templáři museli shýbat.

„Tohle místo patří Bleydenovi, stejně jako čtyři podobná,“ řekl Anspach. „Provozuje všechny holky v Altmarktu a má spoustu dalších... obchodních aktivit. Ví toho hodně o osudu, řekněme ‚privlastněného‘ zboží. Ale nebude s námi mluvit, pokud k tomu nebude mít dobrý důvod. A můj dluh, který teď činí celých devadesát korun, je velice dobrý důvod.“

„Devadesát?“ vyštěkl Ganz, ale vzhledem k tomu, že se právě shýbal pod dalším nízkým trámem, znělo to spíš jako zapištění.

„Můj drahý Anspachu,“ ozval se tichý hlas ze šera před nimi. „Jaké vítané překvapení.“

„Podívejte se tam,“ zašeptal Morgenstern pod svou absurdní pokrývkou hlavy. „Ach, ach, ach! Ne tak nápadně, chlapče!“

Drakken změnil směr svého pohledu, takže to vypadalo, jako že se dívá na něco, co leželo u Einholtových nohou. „Vidíte je? Tam u fontány, jak předstírají, že nás nesledují?“ pokračoval Morgenstern a zamyšleně se díval na druhou stranu.

„Ne—“ začal Drakken.

„Já je vidím,“ řekl Einholt. Jagbald Einholt toho ve společnosti mnoho nenamluvil. Byl vysoký, mohutný a měl pleš, střapatý vous a dlouhou jizvu vedoucí přes oko, tvář a hrdlo. Byl na jedno oko slepý, proto bývalo obvykle těžké určit, kterým směrem se dívá. Se zkušeností, kterou se vyrovnal Morgensternovi, si teď prohlížel muže u vodotrysku, zatímco předstíral, že ho zajímá korouhvička na Hokynáři.

„Pořádní ranaři. Čtyři. Sledují nás od Rozpustilé dámy.“ Morgenstern se protáhl, jako by ho na světě nic netrápilo.

Drakken si klekl, aby si připnul řemínek na botě, a získal tím dobrý výhled zpoza úkrytu Morgensternovy rozložené pláštěnky.

„Příliš jsme se vyptávali,“ řekl šeptem Morgensternovi, když se narovnával. „Už jsme byli v pěti hostincích a v každém z nich jsi výčepního zahrnul neurčitými otázkami na něco, co se ztratilo.“

„Někdo se o nás zajímá, o tom není pochyb,“ uvažoval Einholt nahlas.

„Nechme je, ať udělají první tah,“ řekl Morgenstern a vyrazil na další cestu. „Teď to zkusíme u Loudavého osla. Už je po poledni. Můžeme si tam taky dát pivo.“

„Tohle není záminka pro vymetání putyk,“ odsekl Drakken.

Morgenstern se na něj dotčeně podíval. „Chlapče, já to беру až příliš vážně. Copak bych jinak dokázal obejít před polednem pět hospod a nedat si v žádné ani jezdlík?“

Zamířili na západ po kočičích hlavách Scrivenerova průchodu, kličkovali mezi nákladními vozíky, které proudily od trhu. Sto yardů za nimi se čtyři muži odlepili od fontány a následovali je.

Cechovní dům lékárníků na Ostwaldském kopci měl nezdravou žlutou barvu. Byla to úctyhodná, stará, rozpadající se polohrázděná budova, která se prohýbala, jako by v jejích trámech a kamenech koloval jed. Gruber a Löwenhertz vešli nestřeženým vchodem do jejího zatuchlého nitra a rozhlédli se po výkladech četných dílniček a apatyk.

„Ty to tady znáš?“ zeptal se Gruber a ohrnul nos. Vzduch byl suchý a vznášel se v něm pronikavý chemický pach.

„Občas sem zajdu,“ řekl Löwenhertz, jako by byly tyto návštěvy pro vojáka stejnou samozřejmostí jako návštěvy u platněře. Gruberova jeho odpověď pobavila, na jeho starém, vráscitěm obličejí se objevil mírný úsměv. Vysoký a svým temným způsobem pohledný Löwenhertz byl záhadou už od chvíle, kdy na jaře přišel do Bílé roty. Chvilí jim trvalo, než mu začali důvěřovat i přes jeho úžasný intelekt a zvláštní, široké znalosti. Ale od té doby už prokázal svou loajalitu i své schopnosti v boji. Nyní přijímali jeho zvláštní způsoby vzdělance napůl pobaveně a nikdo už nepochyboval, že je pro rotu přínosem. Byl to zkrátka muž s vědomostmi, které mu dovozovaly orientovat se v tisíci oborech, a zároveň dokázal bojovat jako smečka vlků, když na to přišlo.

„Počkej tady chvíli,“ řekl Löwenhertz a sám zamířil do temného nitra cechovní síně pod špinavou a znepokojivě ožehlou cechovní zástavou. Gruber si rozhrnul plášť, zkontroloval si dýku upasu a opřel se o stěnu. Myslel na ostatní, kteří nyní ve dvojicích a ve trojicích prohledávají město. Aric spolu s jejich velitelem Ganzem se vydali po Anspachově svétáckém vzoru na obchůzku po hernách a sázkářích. Schell, Kaspén a Schiffer vyrazili na tržiště, Bruckner a Dorff vyzvídali mezi svými kamarády ochmelky v městské hlídce. Morgenstern, Drakken a Einholt obcházeli hostince. Nevěděl, co ho znepokojovalo víc — že by mohl Anspach svým povýšeným postojem vyprovokovat potíže s kriminálními živly, že Bruckner nebo Dorff prozradí svým starým přátelům příliš, že Schell a jeho skupina padnou do spárů kupecké gildy nebo to, že se Morgenstern pohybuje po hostincích. Ano, to bylo ono. Morgenstern obcházel hostince. Gruber si povzdechl. Vyslal k Ulrikovi krátkou modlitbu, aby v sobě starý zkušený Einholt a mladý vážný Drakken našli dostatek síly ke zkrocení Morgensternovy žízni.

Pokud šlo o ně, na Gruberu vyšlo jít s Löwenhertzem, který měl jejich dvoučlennou skupinku vést. Löwenhertz nadhodil, že Vlčí čelisti někdo mohl ukrást k mystickým účelům a že ve zdejších alchymistických dílnách by mohli objevit nějakou stopu. Koneckonců, byl to Gruber, kdo prohlásil, že by v krádeži mohla hrát svou roli magie.

Gruber byl nervózní. Věda nepatřila k jeho silným stránkám a mezi muži, kteří trávili celé dny mícháním dryáků, lektvarů a elixírů, se necítil zrovna nejlépe. Od toho byl už jen krůček k černé magii.

Löwenhertz se znovu objevil pod zástavou cechu a kývl na Gruberu. Gruber vykročil k němu.

„Ibn Al-Azír nás přijme.“

„Kdo?“

Löwenhertz se na něj zamračil. „Hlavní alchymista. Známe se s ním už léta. Pochází z cizích zemí, daleko odtud, ale jeho práce je proslulá. Chovej se k němu pokorně.“

„Dobrá,“ řekl Gruber, „ale možná mě to zabije.“ S cizinci se Gruber obvykle příliš nezdržoval; měli divně zbarvenou kůži, páchli a jejich způsoby byly přinejmenším bláznivé.

„Sundej si boty,“ dodal Löwenhertz a zadržel ho na prahu úzkých dveří.

„Cože?“

„Je to znamení úcty. Udělej to.“ Gruber si všiml, že Löwenhertz je teď bosý. Potichu zaklel a dvojnásobným trhnutím se zbavil svých jezdeckých bot z kozinky.

Úzké dveře vedly k ještě užšímu schodišti, které se vinulo vzhůru do temných zákoutí cechovního domu. Nahoře prošli sehnutě klenutou chodbou s příčnými podpěrnými trámy do dlouhé, vysoké místnosti v podkroví. Vzduch tady byl jakoby prosycen zlatem. Sluneční paprsky pronikaly husté jako med šikmými okny z hlazeného skla dolů, kde je zachycovaly a pohlcovaly mnohavrstvé závěsy z hedvábí a síťoviny. Na podlaze ležel koberec s komplikovaným vzorem, nádherně tkaný a dokonale vybarvený. Složitě kroucené lampy a zlatým filigránem zdobené kadidelnice

vydávaly omamnou vůni a přisvětlovaly pokoj přeplněný knihami a svitky, truhlami, policemi, mapami a umělými kostrami — ptáků, zvířat a tvorů podobných člověku. Pod různě tvarovanými skleněnými nádobami, ve kterých syčely tekutiny nejrůznějších barev a z nichž unikaly husté výpary, hořely namodralé plameny. Bylo slyšet zvonění. Ve vzduchu visela bohatá, nasládlá vůně. Gruber se pokusil nadechnout, ale vzduch byl příliš těžký. Ta vůně na okamžik otupila jeho smysly, vůně a kadidlo.

Na okrouhlém stolku vykládaném slonovinou ležela loutka, vyjevený muž v klaunských pantalonech a s rolničkami na čepici. Ležela tam pohozená s volnými provázky, takže připomínala jednu z mrtvol, jakých Gruber viděl tolik na bojišti. Takto vypadáme všichni, když se naše provázky uvolní, pomyslel si. Loutka se na něj výsměšně šklebila porcelánovým obličejem. Gruber odvrátil zrak. V duchu se nevesele zasmál. Šedesátiletý veterán a bojí se loutky, která je sotva stopu vysoká!

V šeru se zhmotnila postava, rozhrnula síťovinu a vykročila k nim, aby je uvítala. Byl to drobný muž v modrých šatech ke krku, s vyšíváním límcem a manžetami. Obličej měl voskovitý a nažloutlý, v jeho hluboko zapadlých očích se zračilo stáří. Stáří, nebo snad...

„Můj starý příteli Lví srdce!“ zvolal. Jeho hlas měl melodický, cizí přízvuk.

Löwenhertz se uklonil: „Mistře Al-Azíre! Jak se vede vašim hvězdám?“

Stařec sepal ruce. Vynořily se z jeho manžet jako zapuštěné ostří nějakého mechanického stroje, tmavé a s dlouhými nehty. Gruber ještě nikdy neviděl tolik prstenů: spirál, pečeti, oček a kroužků.

„Moje hvězdy mě vedou a já je následuji. Nyní je můj domov klidný a nebesa se na mne usmívají.“

„To rád slyším,“ odpověděl Löwenhertz. Letmo pohlédl na Grubera.

„Ehm... já také, pane!“

„Tvůj přítel?“ zeptal se Al-Azír a jeho bílé zuby se zaleskly. Pak sklonil hlavu a napřáhl ke Gruberovi ruku.

Pohybuje se jako loutka, pomyslel si Gruber, jako nějaká zatracená loutka na provázcích; všechna jeho elegancie a pohyby jsou vedeny zkušnou rukou loutkaře.

„To je můj vynikající spolubojovník, Gruber,“ řekl Löwenhertz. „Důvěru, kterou věnujete mně, můžete dát i jemu. Jsme Vlčí bratři.“

Al-Azír přikývl. „Něco na osvěžení?“ zeptal se.

Ne, nebyla to otázka, pomyslel si Gruber. Považuje to za svou povinnost. Al-Azír zasyčel mezi zuby a zpoza síťoviny se vynořil mohutný chlap: lysý, s impozantními svaly a až na bederní roušku nahý. Jeho oči byly temné a nepřístupné a nesl zdobený tác, na kterém stály tři malinké stříbrné šálky, stříbrem vykládaná konvice a miska s hrubými hnědými krystaly, ze které trčely kleštičky na cukr.

Obrovský sluha položil tác na taburet a odešel; loutku odnesl s sebou. Al-Azír je pozval, aby usedli na podušky a saténové polštáře kolem taburetu. S okázalou péčí nalil z konvice do tří šálků hustou černou kouřící tekutinu a každý jeho pohyb byl přítom pomalý a elegantní.

Gruber sledoval Löwenhertze, aby se zařídil podle něho. Löwenhertz zvedl šálek, který stál nejbliž k němu — vypadal v jeho ruce jako stříbrný náprstek — kleštěmi do něj vhodil několik krystalů. Pak jimi zamíchal vazkou tekutinu. Než upil, něco zamumlal a kývl hlavou.

Löwenhertz nezemřel ve smrtelných křečích a s pěnou kolem úst, což Gruber přijal jako dobré znamení. Napodobil celý postup, zvedl šálek a kleštěmi v něm zamíchal krystaly. Potom zašeptal: „Ulric mě ochraňuj“ a kývl hlavou. V žádném případě však neměl v úmyslu se napít.

Náhle si uvědomil, jak na něj Löwenhertz zamračeně hledí.

Gruber usrl, olízl si rty a usmál se. Přinutit se doušek spolknout pro něho byla ta nejtěžší bitva v jeho životě. Chutnalo to jako tér, uzený tér, uzený, uvařený tér. S hořkou příchutí plesniviny a sirupovitou pachutí rozkladu.

„Velice dobré,“ zamumlal nakonec, když už si byl jistý, že může otevřít ústa bez rizika vyzvrácení posledního jídla.

„Něco vás trápí,“ řekl Al-Azír.

„Ne, je to docela dobré, opravdu —“ začal Gruber, ale rychle zmlkl.

„Něco se ztratilo,“ pokračoval Al-Azír, melodicky a jemně. „Něco cenného. Je to tak? Velmi cenného.“

„Vy to víte, mistře?“

„Hvězdy mi to řekly, Lví srdce. Ve vládnoucím domě Xerxese panuje bolest, Tiamut a Darios, Ránovi synové, proti sobě tasili zahnuté čepele. Ech! Vidím to napsáno ve vodě.“

„Vaše vědomosti mě naplňují úžasem jako vždy, mistře. Nebesa se rozvinou a vy v nich čtete znamení. Povězte mi, co víte.“

„Nevím nic a vím vše,“ odpověděl Al-Azír a se skloněnou hlavou pomalu upíjel.

Tak zůstaň u toho druhého, zaklel v duchu Gruber. O hvězdách jsi toho už našel dost!

„Co se ztratilo, Lví srdce?“ zeptal se Al-Azír laskavě.

Löwenhertz se už chystal odpovědět, když mu Gruber skočil do řeči.

„Proč prostě —“ Pak si všiml Löwenhertzova zlostného pohledu a v omluvném gestu pozvedl ruku.

„Odpusťte mi mou neomalenost, mistře Al-Azíre,“ zkusil to Gruber jinak, „ale jedná se o citlivou věc. Ocenili bychom, kdybyste nám řekl, co víte, než se vám plně svěříme.“

Podíval se na Löwenhertze, který souhlasně se stisknutými rty přikývl.

„Za takovou pomoc,“ pokračoval Gruber, „vás můj pán Ulric jistě zahrne svou vděčností. Jsem si jist, že jeho světlo plane někde na té vaší obloze.“

„Jsem o tom přesvědčen,“ odpověděl Al-Azír a odhalil v úsměvu řadu slonovinově bílých zubů. „Někde.“

„Můj přítel to myslí upřímně, mistře Al-Azíre,“ řekl Löwenhertz. „Můžete nám říct, co víte?“

Al-Azír odložil svůj šálek na stoleček a založil si ruce tak, že každá z nich zmizela v protějším rukávu. Oči upíral na

spletitý vzorek na horní desce stolu. „Čelisti vlka, tak praví hvězdy.“

Gruber cítil, jak se mu svírají vnitřnosti. Nahnul se dopředu, aby zachytil každé tiché slovo, které mistr vysloví.

„Vlčí čelisti, velice cenné čelisti, slavné. Mají obrovskou cenu a někdo je vzal.“

„Kdo? Proč to udělal?“ naléhal Löwenhertz.

„Temnota, Lví srdce. Nečistá temná moc. Už nikdy je nedostanete zpět. Běda! Zkáza se řítí na toto skalní město! Bolest! Mor! Běda! Vidím utrpení, pláč a nářek!“

„Nemůžeme je získat zpět?“ Löwenhertzův hlas zněl najednou velice tiše. „Proč je nemůžeme dostat zpět, mistře? Co je to za temnotu, o které mluvíte?“

„Noc. Ale ne noc s hvězdami, ze kterých můžete číst a učit se z nich. Je to noc bez hvězd. Až Vlčí čelisti ukousnou živoucí srdce skalního města Middenheimu. Běda!“

Gruber vzhlédl. Löwenhertz se podíval směrem k východu, jako by už slyšel dost.

„Co můžeme udělat?“ zeptal se Gruber přímo.

„To je vše,“ prohlásil Löwenhertz. „Mistr Al-Azír řekl všechno, co měl. Už musíme jít!“

„Já nikam nejdu!“ odsekl Gruber a pokoušel se setřást Löwenhertzovu paži. „Mistře Al-Azíre, pokud toho víte tolik, musíte toho vědět ještě víc! Prosím vás, řekněte nám to! Co můžeme udělat?“

„To by stačilo, Grubere!“

„Ne! Posad se, Löwenhertzi! Okamžitě!“

Al-Azír udělal rukama jemné, konejšivé gesto a Löwenhertz se zase posadil. „Je to, jak říkám. Nemůžete je získat zpět. Už je nikdy nezískáte zpět.“

Gruber se naklonil přes stůl a podíval se Al-Azírovi do obličeje. „Omlouvám se, pane. Jsem Bílý vlk z Ulrikovy milované Bílé roty. Poznám, kdy je bitva ztracená a kdy je vyhraná, ale stejně se nemíním vzdát. Vlčí čelisti mohou být nadobro pryč a už je možná nikdy nezískáme zpět, ale já budu bojovat dál... budu bojovat dál, slyšíte? Vlk bojuje, dokud nezemře, bez ohledu na to, že je bitva prohraná! Tak mi alespoň řekněte toto: Kdo je ten nepřítel, se kterým prohrávám? Jaké jsou jeho barvy?“

Obrovitý sluha se vynořil ze síťoviny a postavil se vedle svého mistra. V ruce držel tasený meč, široký, zahnutý a skoro tak dlouhý, jak byl Gruber vysoký.

Gruber necouvl. Rukou sevřel jílec vlastního meče u pasu a nos strčil starému alchymistovi skoro až do obličeje.

„Řekněte mi to! Možná mi to podle vás nijak nepomůže, ale stejně mi to řekněte!“

Al-Azír poslal mávnutím ruky sluhu s mečem pryč. „Vlku Grubere, je mi vás líto. Ale obdivuji vaši odvahu. Hmm. I tak však ztratíte, co pro vás má velkou cenu. Hledejte černé dveře. Hledejte sever sedmi zvonů. Pátrejte po ztraceném kouři.“

Gruber se posadil zpět na polštář. Byl ohromený. „Máme hledat —“

„Slyšel jsi,“ řekl Löwenhertz, už ve dveřích.

Gruber pohlédl do tváře Al-Azíra a ten mu jeho pohled poprvé opětoval. Užasl nad čistotou a hloubkou jeho hnědých očí, které na něho hleděly zpod našloutlé kapuce.

Bez přemýšlení zvedl svůj šálek a vyprázdnil ho. Pak napřáhl ruku a stiskl tu Al-Azírovi, která už byla připravená. „Pokud jste mi pomohl, patří vám můj dík,“ řekl.

Al-Azír se usmál. Byl to opravdový úsměv. „Nemůžete je porazit, Grubere. Ale odvedte dobrou práci, i když prohrajete. Hmm. Bylo zajímavé si s vámi promluvit.“

Když si venku na dvorku Gruber obouval boty, usmíval se. Löwenhertz zavrčel: „Co si myslíš, že jsi tam dělal? Existují určité způsoby, zvyky, protokoly!“

„Ale, nech toho. Líbil jsem se mu... Lví srdce.“

„Už jsem si myslel, že na něho zaútočíš.“

„Také jsem to udělal,“ opáčil Gruber vesele a zamířil k brance. „A víš ty co? Myslím, že jsem se mu líbil víc než ty. Tak dlouho se kolem něj motáš s tím svým ano, mistře, ne, mistře a pak přijdu já, ignorantský Vlk a on mi hned řekne co a jak.“

„Možná... ale co z toho máme?“

„Vedení, Löwenhertzi — nebo jsi snad neposlouchal? Dostali jsme se do vedení.“

„Ale vždyť říkal, že stejně prohrajeme —“

„Koho to zajímá? Tak už pojď!“

Bleyden byl malý drobný muž, jen o trochu větší než trpaslík Kled, ale velice hubený. Na sobě měl čistý hedvábný kabátec a zvláštní rukavice z černé kůže. Trůnil v čalouněném křesle, které bylo postavené na několika krabicích, aby mu dodávalo velitelskou výšku. Arika napadlo, že tím jen zdůrazňuje svou drobounkou postavu. Neubránil se úsměvu, když si všiml, že Bleydenův pracovní stůl je podobně podložený krabicemi, aby na něj z křesla dosáhl.

Malý muž vzal váček mincí, které mu Ganz podával. Arikovi neunikl Ganzův ztuhlý pohled, když předával měšec. Za tohle Anspacha nejspíš zabije, pomyslel si.

Bleyden rozvázal tkanici měšce a nakoukl do něj nedočkavě jako dítě, které dostane pytlík sladkostí.

Jeho drobná tvář se radostí rozsvítila. Musí mu být tak osmdesát, soudě podle jeho řídkých, šedivých vlasů a bledé kůže, pomyslel si Aric, a není o nic větší než pacholek ze stáji Vlčích kasáren. A ten že je králem podsvětí, ovládajícím zločinecké spolky ve východní části města?

Bleyden začal odpočítávat mince z měšce na desku svého stolu. Jeho mrštné prsty v rukavicích rovnaly mince do úhledných hromádek po deseti. Ty pak ještě rovnal do řady, každá řada byla puntičkářsky srovnaná, aby žádná mince nepřesahovala. Trvalo to celé tři minuty, tři tiché minuty. Jediné zvuky v místnosti vydával Kled, který si krátil čas

vyřezáváním značek do starých dveří velkým, rezavým nožem a přitom pořád ještě žvýkal zbytky klobásy.

„Čtyřicet sedm korun,“ zazářil Bleyden, zvedl zrak od úhledných kupek a podal složený měšec zpátky Ganzovi. Velitel ho vzal bez jediného slova.

„Platba v hotovosti za můj dluh. Doufám, že je to uspokojivé,“ řekl Anspach.

„Je to docela uspokojivé,“ odpověděl mňavý muž. Vytáhl knihu v červených deskách z police pod stolem, opatrně ji otevřel a rozvážně do ní udělal brkem inkoustovou značku. Vzhlédl. „Jsem ohromen bratrskou věrností templářů,“ řekl pomalým hlasem. „Jsou dokonce ochotni splatit dluh svého kolegy.“

„My Vlci držíme spolu,“ odpověděl Ganz trochu ironicky. Nebo možná dojatě.

Držíme spolu, pomyslel si Aric, a společně se budeme dnes večer ve stájích dívat, jak Ganz mlátí Anspacha. Aric měl co dělat, aby se na jeho obličej neobjevil úsměv. Tiše se kousal do rtů.

„Potřebujete ještě něco?“ zeptal se Bleyden. „Mám hodně práce. A máme dnes zavřeno, jak vám už Kled určitě řekl.“

„Potřebujeme informaci,“ odpověděl Ganz. Slovo zaznělo pevně a tvrdě jako úlomek Fauschlagské skály. „Anspach mi říkal, že toho hodně víte. Že hodně víte o oběhu... zboží ve městě.“

Bleyden se podíval na Anspacha a pozvedl obočí. „To že řekl? Překvapuješ mě, Anspachu. Víš, jak to dopadá s jazyky, které nedokážou vydržet za zuby.“

„Vypadněte,“ zavrčel za nimi Kled zlověstně.

Bleyden se zachechtal. „Jaké je tvé jméno, Anspachův příteli?“

„Ganz.“

„Velitel Bílé roty osobně! Nu, jsem poctěn.“ Bleyden se znovu zachechtal. „Neměl jsem tušení, že jsem ve společnosti tak významného muže. Velitel Ganz... nuže, hmm, hmm. V mém domě poprvé. Proč jste přišel?“

„Na rozdíl od Anspacha nemám mimo službu potřebu riskovat nebo koukat se na mrtvé. V mé práci není o podobná vzrušení nouze.“

„A skutečnost, že tu teď přede mnou stojíte živý, znamená, že smrt, o které mluvíte, rozdáváte vy. Ale, ale, veliteli Ganzí. Z toho, co jsem v posledních letech slyšel, se tohle nejvíc podobá výhrůžce.“

„Pak byste měl víc vycházet ven,“ opáčil Ganz.

Velký Ulriku, ten na něho ale tlačil! pomyslel si Aric. Z ničeho nic začal uvažovat, kde je trpaslík se svým rezavým nožem. Stál pořád za nimi. Má riskovat a položit ruku na jílec dýky, nebo by to byla jen záminka, na kterou Kled čeká? Aric polkl. Opatrně veliteli, přál si v duchu.

Bleyden se stále usmíval. „Informace mají svou cenu, veliteli Ganzí. Jediné, co jste zatím udělal, bylo, že jste zmenšil Anspachův dluh. Zatím nevidím nejmenší důvod, abych vám tu informaci poskytl jen tak.“

„Jaký důvod byste chtěl?“ zeptal se Ganz.

„Kdybyste srovnal Anspachův dluh úplně, mohl bych to znovu zvážít. Samozřejmě včetně úroku.“

„Ale já už jsem vám dal všechny svoje —“

Bleyden našpulil své rty a zavrčel hlavou. „Peníze jsou peníze. Pokud je nemáte, existují i jiné způsoby, jak zaplatit. Možná laskavost? Velice bych si cenil vědomí, že se v případě potřeby můžeme kdykoliv obrátit na velitele templářské roty. Posílilo by to naši vzájemnou důvěru.“

Aric viděl, jak Ganz ztuhl. Anspach vypadal ustaraně. Aby si jejich velitel ušpinil ruce nějakým čestným slibem lotrovi jako je Bleyden, to bylo to poslední, co by si přál. Tohle nevypadalo dobře.

Ale byla tu ještě čest chrámu, čest templářů řádu Bílého vlka jako takových. Aric si najednou uvědomil, že Ganz je připraven v případě nevyhnutelnosti nabídku přijmout a tím se zkompromitovat, zavázat se na svou čest těmto ničemům.

Ganz se už chystal promluvit, když se Aric protlačil dopředu a hodil na stůl svůj vlastní měšec. Bleyden se na něj podíval, jako by to byl ptačí trus.

„Mé vlastní peníze. Padesát osm korun. Přepočítejte si to. Spolu s penězi mého velitele to vyrovná Anspachův dluh... i s úroky.“

Bleyden zamyšleně mlaskl.

„Jak jsem už říkal, bratrská věrnost templářů na mě udělala skutečný dojem. Ptejte se.“

Anspach si odkašlal. „Dostalo se dnes ráno něco... něco výjimečně cenného na černý trh? Něco, co by mohlo vynést neskutečnou sumu peněz?“

Bleyden si poklepal konečky rukavic na zuby. „Vy Vlci jste snad něco ztratili?“

„Odpovězte!“ vyštěkl Ganz.

„Ne. Nic. Na mou čest, ať si to ceníte jakkoli vysoko.“

Dlouhou dobu vládlo ticho. Všechno jejich úsilí nadarmo! Aric měl chuť tohle usmívající se dítě — starce praštit. Určitě věděl, jak zákazníka natáhnout, aby s něj vyrazil něco navíc.

„Pusťte mě odsud!“ zahřímál Ganz a otočil se k odchodu. Kled ustoupil s výmluvným gestem ‚až po vás‘, na jaké by mohl být pyšný kterýkoli komorník z Grafova paláce.

„Neodcházejte vztekly, veliteli Garizi,“ řekl náhle Bleyden. „Jsem tvrdý a zálučný obchodník, ale jsem obchodník. V mechanismech obchodu se vyznám a vím, kdy by měl mít zákazník dojem, že za svoje peníze dostal odpovídající protihodnotu. Poslouchejte mě...“

Ganz se otočil.

„Nevím, co jste vy Vlci ztratili a nezajímá mě to. Pokud se to dostane do mých rukou, dostanu to za nejlepší cenu a vy budete mít předkupní právo. Jediné, co vám teď mohu nabídnout, je toto... nejste jediní.“

„Jak to myslíte?“

„Minulou noc bylo mnoho šlechticů ve městě připraveno o své cennosti. Nejste dnes první, kdo sem přišel a kladl mi

podobné otázky. A troufám si tvrdit, že ani ne poslední. Všichni ví o Bleydenově zručnosti v odstraňování cenností. A taky vím, co se povídá na ulicích.“

„Ano?“ zeptal se Anspach.

„Jestli vám to pomůže, nevyhodili jste peníze nadarmo. Minulou noc ukradli kupeckému cechu porovnávací zlaté váhy, symbol jejich obchodu, které měli v cechovním domě. Tutéž noc se ztratilo něco značné symbolické hodnoty z kapituly Panterích rytířů. Také se ztratil slavnostní přísedný pohár Městské milice. A někdo vzal posvátný alembik ze zamčené skřínky v kněžišti cechovního domu alchymistů. Minulou noc byl také ukraden ze Shallyina chrámu Bezúhonný závoj. Už jste si udělali obraz o situaci? Jste za svoje peníze spokojeni? To je vše, o čem jsem se dozvěděl, ale můžete se vsadit, že úplný výčet by byl mnohem delší. Minulou noc někdo postupně vykradl všechny velké instituce tohoto města a sebral jejich nejposvátnější symboly.“

Ganz dlouze vydechl. Bylo to ještě horší, než se zprvu obával.

„Nevím, co se to v Middenheimu děje,“ dodal Bleyden. „Tohle není práce zločinců. Tohle je spiknutí.“

Ganz dal pokyn ostatním, aby ho následovali. Ve dveřích se zastavil a otočil se. „Patří vám můj dík, Bleydene. Ať si ho ceníte jakkoli vysoko.“

„Nesmírně, veliteli Ganzí. A chci vás požádat o laskavost.“

Ganz se zarazil. „O jakou?“

„Až zjistíte, co se to tu děje, řekněte to mně. Upřímně řečeno, je to všechno velice znepokojivé.“

Vyšli z Líného osla zadními dveřmi a zastavili se na ulici ve stínu, zatímco si Morgenstern ulevoval u protější zdi.

„Říkal jsi jedno pivo,“ neodpustil si poznámku Drakken.

„Buď rád, že se nám ho podařilo odtáhnout po třetím,“ řekl Einholt unaveně.

„Tak přece něco!“ volal vítězně Morgenstern, zatímco si zapínal poklopec a rovnal šaty. „Říkal jsem vám, že se ve městě nestane nic, aby o tom prvně nevěděl hostinský!“

Drakken se zamračil a rychle se podíval na Einholta. Byl snad v jiném hostinci nebo naslouchal jinému rozhovoru?

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Einholt.

„Copak jsi neviděl, jak to tam bylo ponuré a nudné? Copak jste si vážně nevšimli, co tam chybí?“

„Nejsem takový odborník na middenheimská pohostinská zařízení jako ty,“ odpověděl Einholt trpce.

„Vyjdi z toho, že jsme si ničeho nevšimli, a prozrad' nám to, než tady umřeme stářím,“ dodal Drakken.

„Pohár veselí! Pohár veselí! Vždyť to bilo do očí!“

Oba se zatvářili nechápavě.

Morgenstern začal trpělivě vysvětlovat, jako by hovořil k malým dětem. „Pohár veselí je takový maskot Cechu hostinských. Každý rok o něj mezi sebou soutěží a vítězný podnik jej pyšně vystaví nad bar jako označení nejlepšího hostince ve městě. Líný osel jej vyhrál o posledním Mitterfruhlu a byl tam snad někde? Aha! Pod tím hadrem, který byl přehozený přes výklenek nad barem? To si nemyslí! Taky se ztratil!“

„Takže pokud to dobře chápu,“ řekl Einholt. „Ty tvříš, že ztráta Vlčích čelistí nějak souvisí s krádeží jakéhosi otlučeného kalichu, který má zvláštní význam pro hostinské?“

„Všichni máme nějaký svůj poklad,“ opáčil Morgenstern. Pravděpodobně se chystal to nějak rozvést, ale už se k tomu nedostal.

Byli to ti čtyři muži od fontány. Blížili se k nim ulicí, dva z každého konce, v obličejích ponurý výraz.

„Je čas na trochu zábavy,“ poznamenal Morgenstern. A zaútočil.

S energií rozzuřeného býka vyrazil proti dvojici přicházející ze západního konce, jedním mrštil do kaluže koňské moče a druhého přirazil ke zdi. Zbylí dva se vzápětí vrhli na Drakkena a Einholta.

Drakken se sehnul, rameno vrazil svému protivníkovi pod žebra a pak si ho přehodil přes hlavu, využívaje k tomu sílu jeho vlastního útoku. Einholt popadl svého protivníka, sevřel ho a oba se začali válet mezi odpadky a prázdnými lahvemi.

Morgenstern stále tloukl hlavou své oběti o plesnivou stěnu uličky. Vypadalo to, jako by se pokoušel najít mezeru mezi cihlami, do které by se vešla. Jeho druhý protivník už byl zase na nohou a v ruce se mu zableskla ocel.

Drakken varovně vykřikl. Hbitě uhnul před dalším útokem muže, který před chvílí letěl vzduchem, vyhnul se dvěma, třem, čtyřem úderům, než se mu podařilo zasadit jedinou odvetnou ránu, po níž jeho protivník zůstal ležet na dlažbě s přeraženou sanicí. Einholt se vymanil ze sevření svého soka, poté co ho kolenem pořádně uhodil do slabin a pak ho přirazil otevřenou dlaní k zemi, a zvedl se. Vzápětí mu muž kopancem podrazil nohy a Einholt se svalil do špíny. Znovu se začali rvát.

Drakken se rozběhl k Morgensternovi a jeho svíjející se oběti a vrhl se na muže s nožem. Chytil ho za zápěstí, loktem druhé ruky mu nasadil páku a mrštil jím o zeď. Ruka s nožem narazila do kamene, pak ještě jednou a nůž konečně vypadl ze zkrvavených prstů.

O kus dál Einholt konečně zneškodnil svého soupeře a nechal ho ležet v bezvědomí v příkopu.

Drakken zuřivě bojoval s posledním útočníkem, rukama mu tiskl hrdlo. Náhle se vedle nich objevil Morgenstern, v ruce nůž, který sebral ze země a nyní ho držel za čepel.

„Drakkene! Chlapče! Vidiš ten jílec? Tihle muži jsou Panteři rytíři. Asi bychom si s nimi měli raději popovídat, co myslíš?“

Horký a otupující večer se rozprostřel nad městem a nevlídné paprsky soumraku zaplnily okenní výklenky a loubí templářských kasáren. V dlouhé a parné jídelně chrámu osvětlené po obvodu mihotavým světlem svíček seděla Bílá rota v nezvykle rozmanitém oděvu a čtyři další muži — poněkud pochroumaná individua, se kterými se střetla

Morgensternova skupina. Ganz se sklonil k obličejům jejich vůdce, který si složeným kouskem látky utíral zkrvavený ret.

„Až budete připraveni, Pantere von Volku.“

„Jsem připraven, Vuku Ganz.“ Muž k němu vzhledl. Když si podobně zachmuřené pohledy vyměňovali naposledy, seděli na koňských hřebetech u bran Linze. To bylo na jaře.

Von Volk si znovu sáhl na svůj nateklý ret a šlehl zlobným pohledem přes stůl po Morgensternovi, který mu odpovídal širokým úsměvem. „Včera večer, právě když zvon svolával k večerní pobožnosti, byla plukovní svatyně Panterů rytířů v paláci vykradena.“

„Co se ztratilo?“ zeptal se Ganz.

„Záleží na tom? Vyšli jsme do ulic, abychom získali zpět, co jsme ztratili, a narazili jsme na skupinu darebáků, kteří se hodně vyptávali a sháněli informace. Vypadalo to... vypadalo to, jako by věděli něco o předmětu, který postrádáme, takže jsme je sledovali a zajistili.“

„Jo takhle to tedy bylo! Zajistili jste nás!“ zachechtal se Morgenstern. „A já hlupák jsem si myslel, že jsme vám zvalchovali hřebety!“

Dva Panteré vyskočili se zaťatými pěstmi a oči jim planuly vztekem, ale Ganz zařval, aby se všichni okamžitě uklidnili. Ještě minutu zíral do tváře von Volka a pak klesl na lavici vedle něho, jejich oči na sebe stále upřeně hleděly. „Pantere, my jsme byli také okradeni. A jak jsme vypátrali, stejně tak všechny velké instituce ve městě.“

Zdalo se, že von Volka Ganzova upřímnost zaskočila. Odvrátil se a přemýšlel. „Že by spiknutí?“ zamumlal.

„Spiknutí, ve kterém jsme o jeden krok napřed,“ opáčil Gruber a vystoupil dopředu.

Ganz a von Volk se na něho podívali.

„No, není to zase tak velký krok,“ byl nucen připustit pod přísnými pohledy obou velitelů Gruber. „Ale vedeme...“

Když zvon oznámil začátek večerní bohoslužby a na Middenheim se snesl soumrak jako damašková divadelní opona, znovu se rozdělili. Vci a Panteré vytvořili několik pátracích skupin, aby znovu důkladně prohledali město. Von Volk poslal do královských kasáren pro dalších deset Panterů, a když přišli, oblečení do civilních šatů, byli přiděleni k jednotlivým pátracím skupinám.

Aric byl ve třetí skupině s Löwenhertzem, Gruberem, Emholtem, von Volkem osobně a dvěma arogantními, málomluvnými Panterými, kterým jejich velitel říkal Machen a Hadrick. Kráčeli ulicemi osvětlenými pohupujícími se lampami. Večer byl stejně dusný jako ráno. Všichni teď byli zabalení do širokých plášťů, pod kterými skrývali zbraně a součásti brnění.

Gruber se zastavil a zadíval se na nevlídnou oblohu s lehkým oparem načervenalého světla vycházejícího z oblaků. „Noc bez hvězd...“ řekl tiše.

„Ale hvězdy tam jsou!“ odsekl Löwenhertz. „Je ještě brzy a mlžný opar soumraku spolu s kouřem zakrývají oblohu. Dnes bude jasná noc. Žádná noc bez hvězd nebude.“

„Možná,“ odpověděl Gruber nepřesvědčivě.

Byli na Koželuzském kopci a mířili vzhůru po strmé dlažbě na samý hřeben města. Z obou stran slyšeli, jak se hostince otřásají smíchem, hudbou a nevázanou zábavou.

Odbila osmá. Městské zvony se ozývaly nepravděpodobně a nikdy najednou. Aric jim naslouchal. Zvony, pomyslel si. Přesně jak o nich Gruber mluvil v těch tajemných nářezkách. První zvonění, jemné a lahodné, dole v Altmarktu. Pak druhé, jednotvárné vyzvánění z náměstí u Chrámu. Třetí, trojitě vyzvánění z Ostmarku, které se ztrácelo v dálce a větru. Pak čtvrté, slabší zaklínání z malého kostelíku v Sudgartenu.

Chvilí bylo ticho, pak se ozvalo páté, šesté a sedmé, které se vzájemně prolínaly a překrývaly. Poslední zvonění se neslo od kolejních kaplí z vyšších svahů Palastu.

Pak nastala dlouhá pauza a po ní štihlá kloboučnická věž odbila osmou hodinu. Zvonění se ozývalo několik set yardů severně od nich.

„Zdá se to jen mně...?“ řekl Aric. Podíval se na Grubera a Löwenhertze, kteří tam stáli jako ochromení hlasem zvonů a místem, ze kterého se ozývaly.

Gruber si pohladil svou úzkou bradu a zadíval se na Löwenhertze.

„Nu, Lví srdce?“

„To je jenom... shoda náhod. Jaké máme vyhlídky? Co se má stát na místě, kde uslyšíme sedm vyzvánění z jihu a pak jedno ze severu. Al-Azír přece nemohl—“

Gruber se otočil, aby stál k Löwenhertzovi čelem. Jeho obličej byl bezvýrazný, ale Aric slyšel v jeho hlase skutečný vztek. Panteré rytíři a Einholt rozpačitě přihlíželi.

„Mateš mě, Löwenhertzi,“ zasyčel Gruber. „Pravděpodobně víš o záhadném a pro nás těžko srozumitelném světě daleko víc než kdokoli z nás ostatních, dal sis tolik práce, abys získal radu od toho podivínského cizince, naléháš na nás, abychom hledali tajemství samé podstaty zemské materie... a tohle popíráš? Proč? Vem mě Ulric, v porovnání s tebou jsem jen starý, slepý pohan, ale dokonce i já si dokážu představit, že by nám ten tvůj Al-Azír — pokud je tak zkušený a znalý, jak tvrdíš — mohl dát takové znamení, určené právě pro nás!“

Löwenhertz si povzdychl. „Máš pravdu, starouši. Opravdu nerozumíš, jakými cestami se ubírá duše tak delikátní, jako je ta Al-Azírova. U Ulrika! Já to ani nepředstírám! V jeho slovech byl hlubší význam! Jeho intelekt a chápání věcí jsou vytříbenější, než si dokážeme představit, natož pochopit! On—“

„—by nám dal klíč, kterému bychom rozuměli, pouze pokud bychom byli dostatečně bystří?“ skočil mu do řeči Aric. „Jak bys naprostému laikovi ve vedení boje koňmo vysvětlil komplexní taktiku útoku kavalérie? Jednoduše? Slovy, kterým by porozuměl každý prostáček? Podle mě ano!“

„Aric má pravdu,“ zabručel Einholt. „Vážím si tě jako bratra v boji, Löwenhertzi, a vážím si tvých znalostí, ale myslím,

že přemýšlíš moc složitě.“

Gruber se usmál. „Dobře jsi to řekl, Jagblade, starý kamaráde. Löwenhertzi, víš, že se tvůj exotický přítel pokoušel pomoci mně, ne tobě. Byl jsem to já, kdo se tam ptal — hloupý voják, ne učený muž, jako jsi ty. Cožpak by neformuloval svou myšlenku tak, abych ji porozuměl? A pochybuješ snad o jeho moci, když dopředu věděl, že se jednou ocitneme — tedy že já se ocitnu — na místě, kde jeho slova pochopím?“

Löwenhertz stál jako němý stín v nadcházejícím večeru.

„Na severu sedm zvonů, říkal,“ pokračoval Gruber. „Stane se nám něco, když to vyzkoušíme? Stane se nám něco, když na chvíli uvěříme, že měl vidění, které se nás týkalo? Cožpak jsi mě k němu právě kvůli tomu nedotáhl? A nedonutil jsi mě, abych si při tom zul ty zatracené boty a vypil tu páchnoucí břečku?“

Löwenhertz si povzdychl a přikývl. Otočil se a zamířil do kopce směrem na sever, k úzké špičce Kloboučnické věže.

Než prohlédli všechny ulice a boční uličky kolem Kloboučnického cechu, uběhla skoro hodina. Když hodiny odbily znovu, nad Fauschlagem se rozprostřela tma. Oblaka, do kterých zapadlo slunce, se už rozptýlila. Temná nebeská bář měla nachově rudou barvu a nebyly na ní žádné hvězdy.

Von Volk náhle zatahal Arika za rukáv a ukázal nahoru. „Podívejte se, Vku, ztracený kouř. Nebylo to v té vaší zatracené hádance?“

Aric přikývl. Podíval se směrem, kterým velitel Panterů ukazoval. Noční obloha byla zahalená do kouře z domácích komínů a hostinců kolem nich. Kouř nebyl téměř vidět, ale vytvářel malé jamky a šmouhy na chladném pevném závoji tmy.

„Odkud to vychází?“ zeptal se von Volk.

Aric se rozhlédl a zjistil, že Panter má pravdu. Zdálo se, že jeden sloup mlžného oparu nemá žádný zdroj, žádný zřetelný komín či větrací šachtu, která by jej vypouštěla. Jednoduše si tam stoupal, strašidelně pomalu, z volného prostoru mezi hustými šikmými střechemi.

„U samotného Ar-Ulrika!“ řekl Aric. Divoce se otočil a pohlédl na von Volk.

„Ztracený kouř?“ zeptal se Panter a ušklíbl se.

Aric zavolal na ostatní, a když se k nim připojili, společně sestoupili dolů uličkou Na klouzačce ke skupince starobylých domů, ze kterých kouř stoupal.

„Bohové!“ odplivl si Einholt. „Odkud to vychází?“

„Odnikud...“ zamumlal Machan výhrůžně a sevřel pod pláštěm jílec meče.

Gruber je zvednutím ruky zastavil. Byli před temnou uličkou, která je nutila sehnout se, protože se domy k sobě tak nakláněly, že vytvářely jakýsi tunel z uvolněných, špinavých cihel. Ulička byla plná smetí, bahna a tekly jí pramínky vody. Krysy se jim s pištěním míhaly kolem nohou. Einholt, Hadrick a von Volk naplnili příruční lampy olejem z láhve a zapálili je od tenké svíce. Pak opět vyrazili, keramické misky lamp zvednuté nad skloněnými hlavami.

O patnáct yardů dál, hlouběji v temné uličce, než se kdy kdo kromě zlodějů a krys dostal, to uviděli.

„Zatrat' mě Ulric!“ zaklel Gruber téměř neslyšně. Dveře. Byly nižší než dospělý muž, vypadaly spíše jako padací dvířka vestavěná do cihlové stěny v uličce mezi domy. Byly ze solidního dřeva. Někdo je natřel smůlou načerno.

„Hleďte černé dveře,“ zamumlal Gruber.

„Ztrácející se kouř, sedmero zvonů ze severu...“ dodal Aric.

„V noci bez hvězd,“ dokončil Löwenhertz.

Löwenhertz vytáhl válečné kladivo, které ukrýval pod pláštěm, a vyrazil dveře z pantů.

Zaplavila je temnota.

Úzké schodiště uvnitř se stáčelo dolů pod úroveň ulice. Museli se sehnout a přikrčit, ale i tak naráželi hlavami a lokty do stěn kolem sebe.

„Že by to byla práce trpaslíků?“ nadhodil Aric.

„Je to staré jako Fauschlag sám,“ pochmurně přisvědčil Einholt. V tom málu, co kolem sebe viděli ve světle míhotajících se plamenů lamp, rozpoznali schody vytesané do skály, které se mírně točily doprava. Stěny byly vyztužené travertinovými cihlami až k základům budovy klesajícím dolů pod ulici, dál už byl jen hladký a opracovaný kámen. Dostali se nejméně třicet stop pod povrch. Von Volk, který svítil na cestu, se dotkl skalní stěny a špičky prstů mu zčernaly lepkavou hmotou.

„Natřené smůlou, jako ty dveře. Jako lodní kýl.“

„Je to ještě čerstvé,“ dodal Löwenhertz tiše, když se také dotkl zdi. „Je to tady dobře udržované.“

„Ale proč ta smůla?“ zeptal se Machan. „Možná to má zabránit vlhkosti pronikat do chodby.“

„Nebo to má zabránit něčemu uniknout ven,“ opáčil Löwenhertz.

Schody skončily a skupinka se ocitla v podzemní chodbě, která byla sotva dost vysoká, aby se v ní mohli postavit. Zároveň byla tak úzká, že se v ní mohli pohybovat jen v řadě za sebou.

„Kudy dál?“ zeptal se Hadrick.

„Na sever,“ odpověděl Gruber se strašidelnou jistotou.

Vydali se na sever. Po sto yardech narazili na další schodiště, které vedlo dolů, a pustili se po něm. Vzduch začal zapáchat vlhkým dávnověkem, potom skály, která je nyní obklopovala a na níž byl Middenheim postaven.

Von Volkova lampa zaprskala a zhasla, Einholt ji doplnil olejem ze své láhve. Jakmile lampu zapálili, Einholt odhodil prázdnou láhev. „Takže tolik pokud jde o světlo,“ oznámil.

„Já ještě trochu oleje mám,“ řekl Aric. „Ale možná ho ani nebudeme potřebovat,“ dodal a protáhl se mezi von Volkem a térem natřenou skalní stěnou. Pak pokračoval dál dopředu, jeho kroky byly na hladkém, chladném a vlhkém kameni téměř neslyšitelné. „Podívejte se. Zdá se mi to?“

Nezdálo. Bylo to světlo. Chladné, třepotavé světlo vpředu dole. Ostatní se vydali za Arikem a zhasli lampy, aby ušetřili olej.

Po dalších sto yardech a dalším strmém schodišti vešli do široké skalní chodby připomínající důlní štolu. Na drátu podél stěn byly rozvěšeny řady malých stříbrných lampiček, všude kam až dohlédli. Hrubá skalnatá stěna se třpytila zrníčky, od kterých se odráželo světlo. Připadali si, jako by se procházeli mezi hvězdami.

„Pecičky skla... krystaly...“ mumlal Gruber a hladil prsty hrubou skalnatou stěnu.

„Nebo drahé kameny,“ dodal von Volk a pozorněji si prohlížel pecičky. „Tohle musí být pozůstatky starého trpasličího dolu, nebo jsem Bretonec! Dolu vyhloubeného dávno před tím, než bylo postaveno město.“

„Obávám se, že máš pravdu,“ odpověděl Löwenhertz. „Je to starý, opuštěný důl.“

„Opuštěný není, Lví srdce,“ řekl tiše Gruber. „Kdo by zapálil ty lampy?“

Aric i Einholt se zastavili, aby pozorně prozkoumali stříbrné lampičky. Byly to ozdobné železné cetky s pevnými skleněnými cylindry. Jejich knoty hořely intenzivním bílým světlem a sály palivo z nádržek pod nimi.

„Nejsou na olej,“ poznamenal Einholt.

„Máš pravdu. Nikdy jsem nic podobného neviděl!“ zamumlal ohromený Aric. Löwenhertz se postavil vedle něho, aby se podíval. Poplašeně nasál vzduch.

„Alchymie!“ řekl a otočil se k ostatním. „Ty lampičky jsou naplněné alchymistickou směsí, je to slučovací reakce... bohové! Největším umělcům, Al-Azíra nevyjímaje, by výroba jedné takové lampičky trvala nejméně měsíc!“

„A tady jich jsou stovky... rozvěšené všude tak daleko, kam jen dohlédneme.“ Gruber úžasem skoro šeptal.

Procházeli dál osvětleným tunelem, nyní už po dvou vedle sebe, a rozhlíželi se kolem; Gruber a von Volk v čele, Hadrick a Einholt za nimi, pak Aric a Machen. Celou skupinu uzavíral Löwenhertz. Nyní už měli všichni připravené zbraně: Vlci válečná kladiva, Panterí meče. Hadrick s sebou nesl také kuši, kterou natáhl a zavěsil si ji na koženém řemenu na rameno.

Ocitli se na křižovatce, jejich chodbu přetínala jiná. Ta, kterou celou dobu šli, byla osvětlená, druhá temná. Vůbec neváhali, kterou cestou pokračovat. Přes zatuchlý chlad, který v tunelu panoval, Aric cítil, jak se mu na čele perli kapičky potu. Od chvíle, kdy sestoupili sem dolů, ztratil jakýkoliv pojem o čase.

Chodba se rozšiřovala a ústila do dlouhé nízké jeskyně, která byla také osvětlená alchymistickými lampami. Zdálo se, že její stěny jsou z čistého křemene zářícího ve světle lamp jako led. Zamířili k ní po hrbolaté zemi.

„Být tebou, dával bych si pozor,“ ozval se náhle hlas vycházející odnikud.

Panterí a Vlci znehybněli a pak se začali zmateně rozhlížet kolem sebe.

Z postranní sluje, kterou přehlédli, vyšly tři osoby. Vlci i Panterí si rychle připravili zbraně. „Kdo jste!“ zavolal von Volk.

Tři osoby vystoupily do světla lamp: vysoký muž v dlouhém zeleném plášti, doprovázený dvěma tileánskými žoldnéři v drátěných košilích a kožených kamaších, v rukou tasené meče, tváře bez výrazu a temné za mřížkami příleb. Muž měl protáhlý, hladce oholený obličej. Mrazivý úsměv vyryl do jeho bledé, hladké pleti vrásky. Oči měl propadlé a zastíněné tmavou kůží.

„Jsem mistr Shorack. Můj plný titul je delší a daleko složitější na zapamatování, takže se raději spokojte s tímto. Tihle dva jsou Guldo a Lorcha. Žádné delší nebo složitější zapamatovatelné tituly nemají. Zato jsou to zkušení a výkonní zabijáci. Takže se teď představte vy.“

Von Volk a Gruber se už chystali vrhnout vpřed, ale Löwenhertz je oba zadržel, protáhl se mezi nimi a stanul tváří v tvář muži v zeleném plášti. Hroty obou dlouhých a lesklých tileánských mečů okamžitě zamířily na jeho hrdlo.

„Těší mě, že vás poznávám, mistře Shoracku,“ řekl Löwenhertz klidně, jako by na něho žádné meče nemířily.

„Jsi to ty, Vtku Löwenhertzi?“ zeptal se muž v zeleném plášti a vyšel na světlo. Na jeho pokyn oba Tileánci okamžitě schovali své zbraně a ustoupili. Muž vykročil kupředu. „Ale, ale, Löwenhertzi. Kdopak je to tu s tebou?“

„Smíšená smečka Vlků a Panterů, mistře. Pokud se nepletu, pátráme po tomtěž, co vy.“

„Opravdu? Udělali jste na mě dojem. Ve městě všichni bezhlavě pobíhají sem a tam, aby našli své ztracené poklady, a vy... Vlci a Panterí... jste se dostali stejně daleko jako já.“

„Kdo to, u Ulrika, je?“ vyštěkl Gruber netrpělivě.

„Mistr Shorack, mistr mág Shorack, z Konkláve mágů,“ odpověděl Aric, který stál vzadu. Nikdy se s tím mužem nesešel, ale poznal ho podle jména.

„Osobně,“ usmál se Shorack. „Povězte mi, templáři... co vás sem zavedlo?“

„Tušení,“ řekl Aric.

„Odhodlání...“ dodal von Volk.

„Löwenhertz,“ řekl Gruber a vystoupil dopředu. „Nebo spíše já. Podle mlhavých stop, které nám poskytl další z vašich, Ibn Al-Azír.“

Shorack se hlasitě zasmál. „Ten šarlatán? Můj drahý pane, je to alchymista, který žvaní o čtyřech elementech, pouhé dítě v říši tvoření! Já jsem mág, pane. Mistr svého umění! To se nedá srovnat!“

„Mně se starý Al-Azír čistě náhodou líbil,“ odušil Gruber a teprve pak si uvědomil, že své myšlenky vyslovil nahlas. Na okamžik se zarazil a pak s pohledem upřeným do Shorackových temných očí pokračoval: „Což se mi moc často nestává. Obyčejně se s takovými lidmi nestýkám. Podle mě jsou muži, kteří odvážně krácejí ve světle dobra, a stvůry, které se pohybují ve tmě a zahrávají si s magií. To se nedá... srovnat.“

Shorack si odkašlal a upřeně se na Grubera zadíval. „Bylo to snad míněno jako výhrůžka, starý válečníku? Nebo snad urážka?“

„Jen konstatování faktu.“

„Předpokládám, že jsme tady za stejným účelem,“ vmísil se do hovoru klidně Aric, který stál za Gruberem. „Takže

bychom možná mohli přeskočit všechny urážky a rovnou začít spolupracovat.“

„Pokud ovšem tady mistr Shorack nestojí na straně nepráva, které jsme přišli napravit,“ podotkl von Volk chladně.

Gruber souhlasně zabručel. Jako první usoudil, že za krádežemi je nějaká magie, a prozatím neměl proč svůj názor změnit. A teď, když se jim připlétl do cesty skutečný mág, to by se na to podíval, aby...

„Pane! Kdybych byl váš nepřítel, už byste dávno nebyl naživu a nemohli byste tu teď planě tlachat!“ Ve světle se zaleskly Shorackovy zuby. „Vskutku, cožpak jsem vás prve nevaroval?“

„Nevaroval?“ zopakoval zmateně Löwenhertz, který se při této konverzaci očividně necítil ve své kůži.

„Považujte to za gesto dobré vůle. Chodba, do které jste se chystali vstoupit, je totiž chráněná.“

Vlci a Panteri se otočili, aby se podívali na hrubě tesaný tunel se stěnami třípyticími se křemenem.

„Na lehkovážné nebo nepřipravené tu číhá magie. Ochranná magie. Nic složitějšího, hluboko pod mou úroveň, ale s vámi si to určitě poradilo, kdybyste šli dál.“

„A co by nám udělalo?“ zeptal se von Volk mága.

Shorack se usmál. „Už jste byl někdy opilý, vojáku?“

Von Volk pokrčil rameny. „Příležitostně. O svátcích. Co to s tím má co společného?“

Shorack se jemně zasmál. „Představte si, jak vám je, když jste opilý — když vypijete korbél piva.“

Otočil se a odkráčel dolů po nerovné podlaze, přitom široce rozpřáhl ruce a zamumlal vysokým hlasem několik slov, které Arikovi zněly, jako by někdo škrábal nehty po skle. Ten zvuk způsobil, že mimovolně zatajil dech. Pak ucítil zápach, vzdálený zápach hniloby, jako by někde blízko praskla kanalizační roura.

„Už je to bezpečné,“ prohlásil Shorack a otočil se. „Ochranné kouzlo bylo odstraněno. Můžeme všichni bezpečně pokračovat dál.“

„Smekám před vaší prací, mistře Shoracku,“ řekl Gruber s přehnanou pokorou. „Něco zažvatláte, upšouknete si a prohlásíte, že nás vaše neviditelná kouzla právě zachránila před magickou pastí, kterou nemůžeme vidět.“

Shorack přistoupil ke Gruberovi, až si stáli tváří v tvář. Mág se opět usmíval. „Vaše pohrdání mě těší. Je to tak osvěžující, když si vás někdo neváží. Jak se jmenujete?“

„Gruber, Vlk.“

Shorack se nahnul dopředu, až se nosem skoro dotýkal starého Vlka. Jeho úsměv zmizela vystřídal jej výraz chladný, tvrdý a výhrůžný jako tasená dýka. Gruber ani nemrkl. „Bud' rád, Vtku Grubere, že jsi ji neviděl. Bud' rád, že pro tebe svět magie zůstává neviditelný, jinak by sis vlastněma rukama vyškrábal oči a zemřel ječící hrůzou.“

„Nezapomenu se o vás zmínit Ulrikovi při svých modlitbách,“ odpověděl Gruber lhostejně.

„Dost!“ vyštěkl Aric, který už začal ztrácet trpělivost. „Pokud máme dál pokračovat společně, začněme! Co kdybyste nám pověděl, kvůli čemu tady vlastně jste, mistře Shoracku?“

„Vždyť už to víte,“ odpověděl Shorack a obrátil se zdvořile k Arikovi.

„Víme, že Konkláve mágů muselo ztratit něco velice cenného — jako my. Nějaký velice cenný poklad. Co?“

„To nesmí být vysloveno. Kouzlo. Nevyčíslitelné ceny. Kdybych vám popsal, co to přesně bylo a k čemu sloužilo, zbláznili byste se.“

Všichni se otočili, když uslyšeli Einholdův tlumený smích. „Neviditelné tento, nevyslovitelné tentononc! Gruber má pravdu — není to zvláštní, že na všechno máme jen jeho tvrzení, že tak šetří naše drahocenné uši před pravdou? Měl byste se dát k divadlu, mistře Shoracku! Jste dobrý melodramatik!“

Shorack se na něho zadíval. Aric viděl, jak mágův obličej zastřel zvláštní mrak. Vypadalo to jako poznání... a lítost.

„Einholte,“ řekl nakonec Shorack tiše.

„Vy mě znáte, pane?“ zeptal se Einholt.

„Vaše jméno se mi jen tak vybavilo. Neviditelný svět, kterému ses vysmíval, mi ho řekl. Einholt. Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům“

„Vyhýbat se — cože?“

Shorack odvrátil zrak, jako by mu pohled na Einholta nebyl příjemný. Ne, pomyslel si Aric, nejde o to, že mu není příjemný. Nemůže ho snést. Jako by ho pohled na Einholta... děsil.

„Budeme pokračovat, Vlci a Panteri?“ zeptal se mág vesele. Na Arikův vkus až příliš vesele. Pak vyrazil v čele skupiny třípyticí se chodbou, jeho strážci mu byli v patách.

„Co tím myslíte?“ zasyčel Einholt na Löwenhertze. „O čem to mluvil?“

Löwenhertz pokrčil rameny. „Nevím, bratře Vtku. Ale vím jedno: udělej, co ti radí. Vyhýbej se stínům.“

O několik schodů dál, v zadní části chodby, vedlo dolů další lampami osvětlené schodiště. Pokud to Gruber dokázal odhadnout, sestoupili o dalších sto stop níže. Třikrát je Shorack přiměl zastavit, aby provedl další pantomimu a chránil je tak před neviditelnými pastmi.

Gruber se přistihl při úvahách, že už té komedie bylo dost. Ale nemohl popřít, že mu z těch mrazivých nesmyslů, které Shorack mumlá, běhá po zádech mráz. Všiml si, že Aric vše pozoruje s opatrným zájmem. Také si všiml zachmuřeného výrazu v Einholdově obličejí.

Gruber rychle seběhl ze schodů, až se ocitl vedle Shoracka. „Jste muž zasvěcený do tajných znalostí, mistře Shoracku. Nějaké vysvětlení pro to, co se tady stalo? K čemu ty krádeže? Proč se každé velké instituci ve městě ztratilo něco důležitého?“

„Víte, jak se dá člověk očarovat, Grubere? Milostným kouzlem, kouzlem štěstí, kletbou?“ opáčil Shorack.

„Ne. Jak víte, jsem voják.“

„Každé kouzlo, od těch nejjednodušších až po nejobtížnější, vyžaduje signifikátor. Předmět patřící osobě, na které má být kouzlo vykonáno. Na nápoj lásky potřebujete pramen vlasů, pro štěstí nějaké mince z kapsy dotyčného nebo jeho

oblíbený prsten, pro kletbu... hmm, neúčinnější je kapka krve. Signifikátor se stává základem každého kouzla, srdcem rituálu.“

Schody se stočily doleva a začaly znovu prudce klesat dolů. Vzduch byl stále chladnější a vlhčí a nesl se jím kouř. „Teď si zkuste představit, že byste chtěl uvrhnout kouzlo na něco daleko většího, než je člověk — třeba na město. Pramen vlasů by nestačil. K tomu byste potřebovali trochu jiný signifikátor.“ Shorack pohlédl na Grubera, pozvedl jedno obočí, aby zjistil, jestli Vlk chápe.

„A ty věci, které se ztratily, to mají být ty signifikátory?“

„Přesně tak. Samozřejmě, že to nemohu vědět jistě. Možná jsme na stopě nějakému šílenému sběrateli trofejí. Ale silně o tom pochybuji. Domnívám se, že se někdo chystá uvrhnout kletbu na celý Middenheim.“

Gruber se zhluboka nadechl. Po pravdě řečeno, něco takového už ho napadlo, ještě než si promluvil s tímhle mágem. Na bojišti své kariéry už viděl, jak nesvatí nepřátelé uchovávají věci ukořistěné svým soupeřům pro jejich mystickou sílu. Udělali by cokoli, aby se zmocnili standart, zbraní, skalpů a lebek. Gruber už nic neřikal a vedl svou skupinu dolů po schodech.

Po nich nakonec došli do obrovské síně, kterou Aric později označil za sklep. Sín byla vydlážděná fialovými dlaždicemi a byla skoro stejně velká jako cvičiště v kasárnách Ulrikova chrámu, ale byla rozdělena do několika částí řadami sloupů, které se tyčily ke klenutému stropu. Aric si představoval, že toto místo kdysi bývalo velkou spižárnou, skladištěm vína, zásobárnou přečpanou láhvemi trpasličího pití vyrovnanými na policích, zavařenou zeleninou, sýry zabalenými do mušelínu, nakládaným ovocem a uzeným nebo prosoleným masem. Teď tu nebylo nic, stěny a sloupky měly v paprscích světla načernalou barvu. Silnější světlo vyzařovalo z druhé strany síně, ze zdroje asi dvě stě stop vzdáleného a ukrytého za sloupky. Byl slyšet tichý, skřípavý zvuk, jako by se kameny kolem nich pomalu, zhluboka nadechovaly. Ve vzduchu se vznášel zápach zkaženého mléka.

Pak se ozval další zvuk: monotónní odříkávání. Mumlání kněžských hlasů, jež v dálce něco deklamovaly. Zvuk vycházel od vzdálené záře a doprovázelo ho rytmické dunění bubnu. Skupina se tiše rozdělila, jednotliví rytíři se poschovávali za sloupky. Gruber zabočil vlevo spolu s Einholtem, Machanem a von Volkem. Aric odešel vpravo doprovázen Hadrickem, jedním Tileáncem a Guldem. Löwenhertz se Shorackem a druhým žoldákem postupovali středem. Přebíhali od jednoho sloupu k druhému, z jednoho stínu do druhého, zbraně připravené k útoku, stále blíž k záři.

Löwenhertz se skryl za sloupem. Ten zvuk — ne odříkávání, ale to dunivé oddychování — ho naplňovalo strachem. Shorack se objevil vedle něj a hedvábným kapesníkem si osušoval koutky rtů. Na kapesníku se objevila krev.

„Co se děje, mistře Shoracku?“ zašeptal Löwenhertz.

„Nic, můj starý příteli,“ odpověděl mág a rozkašlal se. Löwenhertz v jeho dechu ucítil kovový zápach krve. „To nic není. V ovzduší jsou tady volní duchové — mrtvá, zlovlná stvoření. Jejich zápach mi propaluje hrdlo.“

Aric opatrně vyhlédl ze svého úkrytu do míst, odkud vycházelo světlo. Uviděl oheň planoucí v kamenné nádrži prastaré solné lázně. Plameny se mlsně olizovaly, svíjely se nad hromadou do běla rozžhavených vonných polen a uvolňovaly kyselý zápach. Kouř stoupal vzhůru, jako by ho někdo vytahoval, a unikal komínem ve stropě sklepení. Alespoň už víme, odkud pochází ztracený kouř, pomyslel si Aric.

Kolem ohně stály kamenné bloky jako podkovářské kovadliny nebo stoličky. Byly kolem centrální výhně rozmístěny zvláštním, na první pohled nahodilým způsobem. Na každém bloku stála nějaká trofej nevyčísitelné hodnoty: třpytivý kalich, křišťálová láhev, složená průsvitná látka, zlatý pohár, náramek s pantefím drápem zdobený korálky a perlami, starostenský odznak, žezlo, stříbrné hodiny, dýka, malý hedvábný váček... ostatní předměty nepoznával. Jeden, ten poslední, však poznal velice dobře: Vlčí čelisti, rozevřené a třpytící se ve světlu ohně.

Aric také viděl dvacet zahalených osob klečících mezi kamennými bloky čelem k ohni. Od nich se ozývalo to modlení. Jedna z nich udeřila na velký buben.

Ve středu všeho dění stála zády k ohni a tedy čelem k ostatním vyznavačům hubená postava. Byla zavinutá do pruhů tmavé látky a zdálo se, že sebou trhaně cuká a pohybuje se prkenně v rytmu bubnování jako nějaká loutka. Aric nerozeznával podrobnosti, ale věděl, že je to ta nejodpornější věc, jakou kdy viděl. Přál si, aby byl někde úplně jinde; boj se smečkou bestií v Drakwaldu byl v porovnání s touto hrůzou odpočinkem.

Löwenhertz by skrčený za sloupem hned vedle Shoracka. Všiml si, že se jeho soused potí a je celý bledý.

„Shoracku?“ zašeptal znepokojeně.

Shorack se na okamžik přitiskl zády ke sloupu a pokusil se zklidnit svůj dech. Obličej měl bílý a zpocený. „Tohle je... zlé, Löwenhertzi,“ řekl tiše. „Koruna hvězd! Celý život jsem strávil měřením sil s neviditelným světem a bohové vědí, že občas se zapletu i s jeho temnějšími stránkami. Jejich vábení je tak silné. Ale magie tohoto... tohoto rituálu je tak temná, tak zhoubná... něco takového jsem ještě nikdy neviděl ani nepocítil. Löwenhertzi, nikdy jsem si ani nepomyslel, že taková hrůza může existovat! Toto místo je teď místem smrti!“

Löwenhertz se podíval na mága stojícího v slabém světle. Jeho arogance a rozhodnost byla nyní ta tam, všechna jeho teatrální sebejistota se vytratila. Löwenhertz věděl, že Shorack je na městského mága velice mocný, v Middenheimu jeden z největších. Jeho síla stačila, aby je dovedla až sem. Ale teď byl obyčejný člověk, vyděšený člověk. Löwenhertz pocítil hlubokou lítost. A nezměrný strach za ně za všechny. Když se bál i sám velký Shorack...

Gruber si lehl na břicho a pozoroval ze svého stanoviště příšernou scénu. Viděl všechny ztracené poklady a vůbec nepochyboval, že byly používány tak, jak Shorack říkal — jako signifikátory při nějakém velkém kouzlu. Ne, pomyslel si, kletba je pro to daleko příhodnější označení. Trásl se po celém těle. Ten zvuk, připomínající dýchání, jako by stěny kolem nich sténaly. Ten buben, ty modlitby. Ale nejhorší ze všeho byl obrys cukající se loutky u ohně. Gruber si v duchu přál, aby byl Ulric milosrdnější a ušetřil jeho zrak takovýchto výjevů.

Von Volk se přikrčil vedle něho. Strach proměnil jeho oči ve dvě černé, bezedné propasti. „Co budeme dělat, Vtku?“

zašeptal.

„Máme snad na výběr, Pantere?“ opáčil Gruber. „V tomto místě se rodí obrovská, dusivá Temnota, chystající se zaplavit město, které chráníme svými životy. Musíme udělat, pro co jsme byli vycvičeni, a modlit se, aby to stačilo.“

Von Volk přikývl. Zhluboka se nadechl, připravil si meč a pak se zadíval přes sklepení na Arikovu skupinu na protějším konci. Zachytil Hadrickův pohled a předvedl pěstí krátký, sekavý pohyb. Hadrick pozvedl kuši.

Buben rytmicky duněl. Monotónní odříkávání pokračovalo. Kameny kolem lapaly po vzduchu. Oheň praskal. Ve vzduchu se vznášel pach smrti a hniloby. Loutka sebou škubala.

Hadrick vystřelil.

Střela z kuše zasáhla cukající se loutku do hrudi a mrštila jí pozpátku do ohně. Vykřikla — strašlivým, nelidským hlasem — a snažila si z hrudi vyrvat šipku, zmítajíc se v plamenech olizujících její špinavé čáry.

Muži v kápích zmlkli, vyskočili a otočili se. V témže okamžiku se na ně Vlci, Panteri a Shorackovi žoldnéři vrhli.

Aric běžel k ohni a přitom roztácel kladivo. Na uvažování nebyl čas. Lorcha se hnál za ním a jeho dlouhý meč svištěl vzduchem.

Loutkovitá postava, která teď plála jako pochodně, stále ječela a pokoušela se vyhrabat z ohně.

Zahalení muži odhodili černé sametové pláště. Pod nimi měli kroužkové košile, široké meče a válečné sekery. Jejich ječící obličejové brnění byly pokryty krví a zlověstnými znaky.

Arikovo svištěcí kladivo udeřilo do tváře prvního nepřítele, který se mu dostal do cesty. Utrhlo mu spodní čelist a odhodilo ji odporně růžovou a lesklou jako nějakou kometu s krvavým závojem a bělí obnažené kosti. Na Arika ihned zaútočil jiný muž v kápi. Aric vykryl jeho úder toporem kladiva. Kopnutím srazil útočníka na zem a pak mu kladivem rozdrtil hlavu o fialové dlaždice.

Gruber vpadl do vřavy, zlomil jednomu muži kladivem vaz, zatímco jiný na něho zaútočil zezadu. Naštěstí Einholt, který byl nablízku, rozštípl útočníkovi úderem ze strany hrudní koš. Von Volk zlomil svůj meč hned při prvním střetu se soupeřovou čepelí, načež zuřivě probodl útočnickovo tělo tím, co mu zbylo, a vyrvál umírajícímu muži jeho sekeru. Vzápětí ji hluboko zařal do lebky dalšího nepřítele.

Löwenhertz rozdrtil svému protivníkovi nízkým úderem nohy a pak mu rozdrtil obličej.

Machanova čepel tiše svištěla vzduchem. Z ran, které zasadila, tryskala krev. Pak se ale Machan dostal mezi dva protivníky a byl jejich břitvy doslova přeřat v půli. S posledním výkřikem dopadl na podlahu ve dvou zkrvavených kusech.

Hadrick měl mezitím dost času, aby znovu nabil kuši a provrtal šipkou čelo jednoho z Machanových vrahů. V příštím okamžiku ho nepřátelské kopí přibilo ke sloupu. Guldo usekl útočníkovi hlavu a vytáhl kopí, Hadrick se však bezvládně sesul na zem; byl mrtvý.

Aric se skoro dostal k templářské relikvii, když byl zraněn do ramene a klesl na jedno koleno. Gruber a Löwenhertz byli obklíčeni zuřícími nepřáteli ze všech stran. Guldovi utřálo ostří sekery horní část hlavy a statečný rytíř se skácel mrtvý k zemi. Von Volk opsal sekrou oblouk končící mezi nohama jednoho z nepřátel a rozřal ho až ke konečníku. Jeho sekera však zůstala zaklíněná a marně se ji pokoušel z mrtvol vytrhnout.

Shorack pozvedl ruce a sotva postřehnutelným, leč mocným gestem změnil jednoho z mužů v mastné, dýmající zbytky. Vzduch zhoustl zápachem pálicího se kovu a masa. Mág se otřásl a o krok ustoupil, jako by chtěl upevnit svůj postoj. Pak se otočil a zneškodnil muže, který se blížil ke Gruberovi pouze tím, že ve vzduchu sevřel ruku. Löwenhertzovi přes zuřivou vřavu neuniklo, že je to zase ten starý Shorack, sebejistý, schopný a ledově klidný.

Aric se znovu vyhrabal na nohy a prudkou ranou rozdrtil jednomu z nepřátel bok a žebra. Jak se otáčel, uviděl to. Hořící, kvilející loutkovitá postava se znovu zvedla, zčernalá, doutnající a pokrytá dehtem.

Podívalo se to na něho ožehlnými škvírami očí. Pak to spočinulo pohledem na Shorackovi. Ústy plnými obrovských puchýřů a praskající kůže to řeklo: „Zemři.“ Ten hlas zněl jako hlas mrtvol.

Shorack zaječel, jako by se jeho vnitřnosti začaly vařit. Gruber se ho pokusil zachytit, ale Shorack byl vymrštěn do vzduchu něčím, co nikdo z nich neviděl, ale co všichni cítili. Chladnou silou vzduchu, vírem mrazivého větru. Einholt odhodil sekuru a natáhl se, aby zachytil Shorackův visící plášť. S hrůzou si uvědomil, že byl právě svědkem projevu Shorackova neviditelného světa.

Mág vyletěl vzhůru mimo jeho dosah, zmítal se a vzpouzel krutému sevření neviditelných sil. Jeho zelený plášť, jeho šaty a jedna bota se rozletěly rozervané do všech stran. Na těle se mu objevily krvavé rány a šrámy. Skoro nahý, potřísněný vlastní krví a polomrtvý narazil do klenutého stropu. Kosti zapraskaly. Skoro to vypadalo, jako by se zřítíl vzhůru a narazil na strop jako do podlahy. Strašlivá, neviditelná síla ho tam tiskla, s roztaženými končetinami, zády proti kameni. Jeho krev se rozlévala po stropě, místo aby stékala dolů na podlahu.

Jeho znetvořený obličej, který teď vypadal jako krvavá maska, zíral na Grubera a Einholta, jež na něho zděšeně hleděli z podlahy. To bylo také všechno, co mohli uprostřed zuřící bitvy dělat. Na Shorackově příšerné, neodvratné smrti bylo něco fascinujícího.

Shorack se podíval dolů do vyděšeného Gruberova obličej. Těsně před tím, než mu oči vylezly z důlků a udeřil lebkou o strop, něco řekl. S obrovským úsilím vyslovil osm slov; byl to poslední čin jeho života, poslední nesmírné vzepětí síly.

„Zlomte. To. Kouzlo. Bez. Těch. Signifikantů. To. Nemůže.“

Osm slov. Deváté, možná desáté by doplnilo celou větu, ale Gruber to i tak pochopil.

Neviditelná síla rozstříkla Shorackovu mrtvolu po celém stropě ve sprše krve a masa. Na okamžik kusy těla pokryly strop a potom se začaly snášet dolů mezi ně. Zanechávaly za sebou štiplavou mlhu krvavé páry, která se vznášela ve vzduchu.

Gruber, pokrytý Shorackovou krví, zvedl kladivo. Rozmáchl se obloukem kolem sebe, oběma rukama sevřel kožené

poutko toporu a zaklonil se, aby vyrovnal energii vloženou do úderu. Než dokončil celý kruh, dvě lebky se rozlétly jako hliněné hrnce.

A pak stál sám mezi kamennými bloky s drahocennými symboly rozmístěnými kolem ohniště. Věděl, že se teď pohybuje v oblasti působení mocné černé magie, v něčem neviditelném, co obemykalo všechny signifikanty. Do kůže ho jemně bodala statická elektřina, vlasy na hlavě se mu zježily a příšerný zápach ho připravoval o dech. Byl to nasládlý pach rozkladu připomínající týden starou mrtvolu. Magie, teď už to věděl a nikdy to nezapomene. Černá magie. Smrtelná magie.

Vzpomněl si na Ganze, na nebezpečnou cestu z Linze a jak se mu podařilo zahnat přízraky tím, že zničil jejich vzácný amulet. Věděl, že musí udělat totéž... znovu... hned... tady. Aby zlomil kouzlo, musí zničit signifikanty. A zároveň pochopil, co měl Al-Azír skutečně na mysli.

Nemůžete je už nikdy dostat zpět. Ztratili jste je navždy. Vlk Grubere, je mi vás líto. Ale obdivuji vaši odvahu. Hmm! I tak však ztratíte, co pro vás má velkou cenu.

Neměl na výběr. Gruber si byl jist, že to všechno bylo předurčeno ve složitém a neměnném pohybu hvězd. Měl čas pouze na jedinou ránu a věděl, jako Vlk z Ulrikova chrámu, kam tato rána dopadne.

Vlčí čelisti, tak svaté, tak vzácné, vyřezané samotným Arturem, se třpytily na kamenném bloku před ním.

Pozvedl kladivo.

Něco se mu zařizlo do zad a jeho tělem projela ostrá bolest. Gruber vykřikl. Drápy mu po hřbetě sjely až k pasu, rozervaly mu plášť, kroužkovou košili i halenu a zařizly se mu hluboko do masa. Klesl na kolena. Zčernalá loutka se vztyčila za ním. Její zahnuté, kostnaté prsty zakřivené jako háky byly rudé krví. Zacukala sebou, v očích bez života se jí zablesklo a jediným bočním úderem srazila Grubera na podlahu. Tam, kde ho zasáhla, vytryskla krev. Do konce života už bude jeho levé ucho jen beztvářým cárem masa, jako květina bez okvětních lístků.

Gruber zalpal po dechu a pohlédl na stvůru, která se skláněla nad ním. Její dlouhé, hranaté údy sebou křečovitě škubaly, jako by to byla špatně vyřezaná loutka. Ne, pomyslel si Gruber. Bolest mu vyčistila hlavu. Spíše vypadá jako něco nehotového. Jako napodobenina člověka, kostra, která si pamatuje, jak se má pohybovat, ale nemá svaly, šlachy ani praxi aby se jí to dařilo. Ve světle ohně to vypadalo přesně tak; obrovská lidská kostra, oděná do cáru mrtvé kůže a zbytků spálených obvazů, pokoušející se opět chovat jako člověk. Opět se pokoušející být člověkem.

Už jen oči jí zůstaly neporušené: korálově růžové ohýnky vzteku. Pohlédly dolů na něj. Obnažené zuby stvůry černé od sazí zaklapaly a přitom odtrhávaly suché, strupovité kusy masa z odumřelých úst.

„Zemři,“ řeklo to.

„Zemři si sám!“ zavrčel Einholt, který přiskočil z boku a přesně mířenou ranou kladiva vymrštil stvůru do výšky. Loutka proletěla vzduchem a dopadla do tmy za ohněm.

Einholt krátce pohlédl na Grubera, ale nezaváhal ani na okamžik. Zdálo se, že starý Vlk měl dostatek vtipu, aby dospěl ke stejnému závěru jako Gruber. Mocně se rozmáchl a jeho kladivo vylétlo vysoko nad kamenný blok. Všem, kdo ho sledovali, v tu chvíli připomínal velkého boha, který stvořil Fauschlag. Pak se pod jeho kladivem Vlčí čelisti, památný předmět řádu Bílého vlka, rozlétly na milion nepatrných úlomků.

A pak... nic.

Neozval se žádný ohlušující výbuch, žádné zablesknutí, vůbec žádný zvuk, nic. Ve sklepení se jen ochladilo. Stěny přestaly dýchat. Zápach magie se vytratil a statický náboj ve vzduchu se vytratil. Oheň uhasl.

Temnota. Chlad. Vlhko. Zápach krve a smrti.

Zaškrtala křesadla a ve tmě se objevila mihotavá světélka. Někdo zapálil lampu. Lorcha ji vzal, obešel kruh kamenných bloků, vzal malý sametový váček a strčil si ho pod vestu.

„Je to vyřízeno,“ řekl hlasem s tileánským přízvukem ostatním, kteří stáli kolem něj v temnotě. „Informuji o tom Konkláve.“

V příštím okamžiku zmizel i s lampou.

Aric zapálil svíčku, kterou vyndal z vaku, a pozvedl nepatrné nažloutlé světélko nad sebe. Löwenhertz udělal totéž a zapálil poslední olejovou lampu, kterou měli. Slabé světlo ozářilo krví zmáčenou místnost. Rychle vzali několik kusů dřeva z hranice za ohništěm a vyrobili pochodně. Einholt pomohl Gruberovi vstát.

„Ulric tě miluje, bratře Einholte,“ řekl Gruber a objal ho.

„Snad mi Ulric také odpustí,“ odpověděl Einholt.

Ve světle pochodní shromáždili všechny trofeje do pytle; Aric slavnostně podal náramek s Panteřím drápem von Volkovi.

Velitel Panterů ho převzal a kývnutím Arikovi poděkoval. „Ulric vás opatruj za to, co jste tu dnes udělali. O vaší oběti se dozví všichni členové mého řádu.“

„Možná naše řády už nebudou takoví rivalové,“ poznamenal Gruber, jak se belhal kolem. „I krev Panterů byla prolita, abychom tohoto dosáhli.“

Tiše si s von Volkem stiskli ruku.

„Máme vše,“ řekl Einholt. Nesl spolu s Arikem pytel těch nejcennějších věcí z města. „Myslím, že je nejvyšší čas, abychom odešli. Světlo nám dlouho nevydrží a v Middenheimu jsou občané, kterým se uleví, až svůj majetek dostanou zpět.“

Löwenhertz se rýsoval za nimi se zvednutou pochodní. Jeho obličej byl v pološeru bledý a odhodlaný. „Nezbyla po ní ani stopa. Po té stvůře, kterou Einholt srazil. Buď je zničená, nebo—“

„Unikla,“ dopověděl Gruber.

Zpověď

Vzduch nad Middenheimem byl chladný a klidný. Dole ve městě se vítr proháněl každou postranní uličkou a průchodem, skučel ve škvírách mezi kameny a olizoval mokré dlažební kostky. Nastal podzim.

Pouliční koksové koše byly teď vyšší, jejich plameny olizovaly kamenné stěny a pokrývaly je sazemi; hořely až do svítání. Soumrak nyní přicházel velice brzy a pro mnohé se tak změnil jejich pracovní den. Obyvatelé pracovali méně hodin a připravovali se na drsnou zimu, která zanedlouho nastane. Mnozí z nich zemřou mrazem a na nesčetné zimní choroby, které postihují toto velké město každý rok.

Ale pro některé podzim znamenal pouze to, že začínali a končili svůj pracovní den za tmy. Jedním z nich byl i Kruza. Práce mu šla od ruky a už si vyhlédl svou poslední dnešní oběť. Poslední kupci opouštěli ve skupinkách s pochodněmi město, mezi nimi i zavalitý muž středního věku s brunátnými, odulými tvářemi a nosem jako okurka. Jeho kapsy se zdály být plné a těžké, a zpod dlouhého, vyšívaného kabátce, který se nedal přes masivní pahorek jeho břicha dopnout, mu vyčnívaly tkanice a přezka váčku. Kruza ho uviděl, jak vychází z jednoho z lepších hostinců na okraji Freiburgu, a sledoval ho až do severní části altquartierských brlohů.

Kruza snadno dostihl a předešl zvolenou oběť, která se kolébavou chůzí a drobnými kroky jen pomalu pohybovala po nerovném dláždění. Na chvíli se zastavil, pak se vydal zpátky cestou, kterou před chvílí přišel. Přitom se prosmýkl těsně kolem kupce a prozkoumal umístění jeho měšce pod pláštěm. Kupec mu nevěnoval žádnou pozornost.

Kruza zaměřil cíl a už se chystal ho obrát, když tu spatřil něco před sebou. Otočil se od své oběti právě včas, aby zahlédl, jak se okraj dlouhého šedého pláště ztrácí ve dveřích hospody na druhé straně úzké uličky.

Kruza se zarazil, pak popošel o několik váhavých kroků. Když se ohlédl po své oběti, muž se již ztrácel dole v jedné z prudce se svažujících postranních uliček. Kruza se znovu pustil za kupcem, snažil se soustředit na práci, připomínaje si normu, kterou ještě musí splnit.

Nedokázal se ale zbavit pocitu, že ho někdo zezadu sleduje.

Rychle se otočil a tentokrát to byla dvojice zahalených postav, kdo se jen tak tak skryl před jeho pohledem — takže tam byli dva.

Kruza okamžitě zapomněl na svou kořist a sám se ponořil do stínu. Chladné dlaně držel přitisklé k sobě před obličejem, jako by se modlil — snad k Ranaldovi, šejdiřskému bohu zlodějů. Ne, k jakémukoli bohu, který by mu naslouchal. Jeho ruce byly náhle vlhké potem. Cítil, jak mu na čele vyrážejí krůpěje a stékají v rýze dlouhé jizvy, která se mu táhla dolů po straně obličeje. Kapička potu mu skanula po tváři. Chvilí zůstala viset ze spodní čelisti a pak se spojila s další kapkou potu. Obě dvě mu odpadly od brady jako jedna velká kapka.

Připravoval se na tento okamžik celé měsíce, znovu a znovu si v duchu opakoval, co bude dělat, ale nyní, když se to konečně stalo, nebyl připravený. Nikdy nemohl být připravený na návrat šedých mužů s lesklými amulety ve tvaru hada požírajícího vlastní ocas. Dostali Dýchavce a nyní si přišli pro něho.

Kruza se postavil doprostřed úzké uličky a rozhlédl se kolem sebe, ne aby našel nějaké místo, kam by se ukryl, nebo někoho, kdo by mu pomohl, ale aby se důkladně zorientoval. Měl zlé tušení, že v jejich příchodu byla nějaká vyšší spravedlnost. Už si vzali Dýchavce a ten byl nevinný. Jeho duše nebyla pošpiněná jako Kruzova. Samozřejmě, že si přijdou i pro něho, stokrát dychtivěji.

Byla jen jediná možnost, jak se s tím vypořádat. Už jednou utekl a doplatil na to Dýchavec. Tentokrát zůstane a bude bojovat. A pokud zemře, chlapcova smrt už alespoň nebude tížit jeho svědomí. Kruza pevně stál na dlažebních kostkách s rukou na jílcí svého krátkého meče, hrud' vypjatou. Výrazil ze sebe výkřik — výzvu, výčitku nebo varování. Ti, kteří jej uslyší, nebudou vědět, co znamená, jen že se mají raději držet zpátky. Kruza uslyšel bouchání dveří a zvuky spěšného zavírání okenic. Pak ticho.

Výkřik uslyšely i dvě zahalené postavy, které se skrývaly v boční uličce.

„Odvážný chlapec, ten tvůj kapsář,“ řeka vyšší, hubenější postava tichým, cynickým hlasem. „Chce na nás zaútočit!“

Druhá, menší a podsaditější, se zlehka otočila na podpatku a zmizela v opuštěné uličce, svého společníka vtáhla za sebou. Zůstali stát asi třicet kroků od kapsáře, jehož výkřik se stále ještě odrazil ozvěnou od okolních budov a ztrácel se v bludišti altquartierských uliček a průchodů.

Vyšší šedá postava si sáhla rukou pod plášť a sevřela zbraň. Její podsaditější společník pozvedl ruce ke kapuci, která mu zakrývala obličej, a nadechl se ke křiku.

Kruza však překonal třicet stop, které ho dělily od šedých mužů, než měl kdokoli z nich šanci se ozvat. Meč držel oběma rukama napřeny před sebou. Měl v úmyslu tvrdě udeřit a pak bojovat až do konce, i kdyby to pro něj mělo znamenat smrt. Jeho krví odlité oči otevřené dokořán mu bíle zářily kolem silně rozšířených panenek. Skrze jeho sevřené zuby si našel cestu další výkřik.

Pak se setkal s nepřítelem.

Do Kruzova meče udeřilo těžké bojové kladivo a málem mu ho vyrazilo z rukou; jen stěží v nich udržel brnění zbraň.

Znovu se napřáhl v širokém oblouku k ráně a znovu jeho čepel narazila na topor kladiva s takovou silou, až se vzduchem rozléty třísky a úlomky oceli.

Kruzův další úder mířil nízko, ale nebyl dostatečně silný. Vyšší šedé postavě jen natrhl plášť.

Postava odskočila a přitom trhla hlavou, až se jí svezla kapuce. Kruza uviděl brunátný obličej a temné oči, které se na něho upíraly. Po papírové kůži a bledé vyhublosti těch druhých šedých mužů tu nebylo ani stopy. Tento muž byl z masa a kostí — a odhodlaný bojovat až do konce.

Kladivo znovu udeřilo; tentokrát zaútočil menší šedý muž. Kruza ránu bleskurychle vykryl a odpověděl výpadem. Menší muž uhnul. I jemu spadla kapuce a plášť se mu napůl svezl z ramen. Kruza uviděl kožesinu, kterou měl muž omotanou kolem těla.

Podobnou už jednou viděl. Jeho paměť usilovně pracovala, zatímco znovu zaútočil mečem na hrud' muže s kožešinou. Když se do ní jeho meč hluboko zařízl a úplně přitom minul jejího majitele, Kruza si vzpomněl. Viděl ho před mnoha týdny v Krmici jámě! Tenkrát měl brnění zabalené do ranečku z kožešiny, přesně takové, jako byla tato. Maskovaný gladiátor!

Kruza zmateně pohlédl do Drakkenova obličeje. Bílý vlk. Lenyin Bílý vlk! Patřil k šedým mužům?

Kruzovo chřipí se chvělo, jak zhluboka nasával vzduch, aby ovládl svůj panický strach. Sliny mu zaplavily ústa, zuby měl sevřené a bojoval naprosto bez hlesu. Dvě kladiva svištěla vzduchem kolem něho, poháněná mocnou silou templářů řádu Bílého vlka. Nebo to spíš byla síla šedých mužů? To nevěděl.

Při dalším úderu prosvístěl jeho meč prázdným vzduchem. Kruza se hbitě otočil a znovu zaútočil — tentokrát se jeho meč zabodl do masa. Než se ale stačil zaradovat, ležel na zemi, zlomený v pase a napůl ochromený tvrdým úderem do prsou.

Proč... proč ještě nebyl mrtvý? Proč ho ta rána nezabila? Proč mu dovolili žít, když už byl připraven zemřít?

Kruza ležící na zemi tiše zasténal.

Anspach si přitiskl pěst na povrchovou ránu na rameni, zatímco Drakken poklekl k ležícímu Kruzovi a váhavě natáhl ruku, aby otřeseného zloděje zvedl.

Anspach se dobře bavil. Drakken mu vyprávěl o kapsáři, kterého potřebuje najít — vypadalo to na nějaký osobní spor, o kterém se mu nechtělo mluvit. Mladému templáři se podařilo přesvědčit Anspacha, aby mu v pátrání pomohl. Pro muže Anspachových znalostí městského podsvětí to byla hračka a malá potyčka v poklidných ulicích Altquartieru byla jen drobným zpestřením. Něco pro zahřátí v tuto chladnou podzimní noc. Drakken se mu nezmínil, že mladý kapsář má tak bojovného ducha a umí zacházet s mečem. Ale nikomu se nic nestalo — lehké zranění na rameni, které se brzy zahojí, a potupa pro Drakkena, který si nechal rozříznout svou vlčí kožešinu na dva kusy, z nichž ani jeden nebyl dost velký k zakrytí Vlkova statného těla.

Vysvětlil to Ganzovi, pomyslel si Anspach. Při pohledu na rozedraného Vlka podávajícího ruku mladému pouličnímu rváči se musel pousmát. Cítil se skoro nostalgicky.

Na severním konci Middenheimu kráčel urostlý, světlovlasý templář řádu Bílého vlka širokou ulicí jižně od paláce. Vedle něj cupitala drobná žena, její nohy se jen kmitaly, jak skoro běžela, aby s ním udržela krok.

„Ale proč Krieg poslal vás? A kam mě to vedete?“ Lenya lapala po dechu a snažila se držet si sukni a plášť z dosahu jemného povlaku, který se začínal lesknout na rovných dlažebních kamenech.

Bruckner se náhle zastavil. Lenya ho setrvačností předběhla, pak se zastavila, předklonila se a chytla se za bok.

„Píchá mě v boku. Nemohli bychom jít trochu pomaleji?“ zeptala se.

„Trochu možná,“ přisvědčil Bruckner, aniž by se na ni podíval. „Drakken mě požádal, abych vás doprovodil v zájmu vašeho bezpečí. Sám vám řekne, o čem s vámi chce mluvit.“ Ani teď se nepodíval na svou společnici. Pravděpodobně proto, že by se musel hodně sehnout, aby jí mohl pohlédnout do obličeje — nebo jednoduše proto, že měl napilno a chtěl mít z krku službu, kterou musel prokázat kolegovi, ačkoli na ní sám neměl žádný zájem.

Bruckner znovu vyrazil na jih. Po několika delších krocích se ovládl a zpomalil natolik, aby mu Lenya stačila. Když ovšem každý druhý krok popoběhla.

Drakken a Anspach Kruzu napůl odvedli a napůl odnesli do boční uličky, kde se mohli dát do pořádku stranou od lidí, kteří zaslechli hluk rvačky a nyní vylézali ven, aby se podívali, co se stalo.

Kapsář se posadil, zády se opřel o zeď porostlou mechem. Zakašlal a odplivl si na tmavou dlažbu mezi pokrčenými koleny. Anspachovi, který se opíral o protější zeď, teď připadal mnohem poddajnější. Bylo tam dost místa tak akorát pro ně dva. Drakken stál stranou a čekal, až se kapsář trochu sebere, aby mohli pokračovat ve své záležitosti. Čekal, že se Kruza rychle sesype, že je zbabělec jako většina pouliční spodiny. Teď se trochu závistivě obdivoval odvaze, kterou Kruza předvedl, a zlobil se, že ho tak podcenil.

Kruza se krátce podíval na Anspacha a jedním mrknutím oka si vryl do paměti všechno, co bylo důležité: lehké zranění, které utržil, polohu jeho bojového kladiva, jeho elegantní, uvolněný postoj. Kruza měl oči zloděje a dokázal jich dobře využít. Neunikla mu žádná maličkost. Zlomil se v dalším hlasitém, křečovitém záchvatu kašle. Přitom sklonil hlavu a jeho ruka náhle bleskově vystřelila kupředu, loktem stále opřená o kolena.

Drakken vůbec nevěděl, co se stalo. Najednou byl Kruza na nohou a tiskl mu špičku krátké dýky na krk, zatímco Anspach křičel a klopýtal pozpátku — kapsáři se podařilo zaskočit ho na okamžik nepřipraveného. Ale jen na malý okamžik.

Anspach opsal kladivem nízký oblouk zasáhl Kruzu do holeně. Kapsář těžce dopadl zadkem na zem a nůž, který během svého dramatického záchvatu kašle vytáhl Anspachovi z boty, mu vypadl z ruky. Konečně uznal, že je poražen, a zvedl ruce.

„Je po všem. Udělejte se mnou, co chcete. Nebo mě zabijte,“ řekl. Anspach se znovu usmál. Nakonec se to vyvinulo v celkem zábavný večer. Ten mladý kapsář mu ukradl nůž, aniž by to ucítil! Ulriku, ten mladík byl dobrý!

Sehnul se a podal Kruzovi ruku. Kapsář měl na chvíli dojem, že se templář usmívá, když mu pomáhal na nohy. Jejich pohledy se však střetly pouze na krátký okamžik. Drakken se vecpal k nim, aby opět dostal situaci pod kontrolu.

„Chovej se slušně! Chci, aby sis s někým promluvil,“ řekl Drakken. „Pojď za mnou. Anspachu, kryj nám záda.“

Lenya a Bruckner pokračovali na jih a už pomaleji, ale až se dívka snažila sebevíc, stále se jí nedařilo s templářem zapříst rozhovor.

„Musíte mi přece alespoň říct, kam jdeme,“ naléhala.

„Uvidíte,“ byla jeho jediná odpověď.

„Jak je to ještě daleko?“ zkusila to znovu.

„Moc daleko ne,“ opáčil úsečně.

Pokračovali další ulicí podél severní zdi Velkého parku, pak znovu na jih. Muž mlčel a Lenyu nenapadaly žádné další otázky. Dívala se na dlažební kameny pod svýma nohama, zprvu rovné, velké a hladké, pak, v chudších čtvrtích, rozlámané, popraskané a různých velikostí. Zde byly kameny menší a byly uspořádány do spirál a mozaik naprosto nepodobných pravidelnému cihlovému dláždění na severu. Takže... alespoň věděla, že mají namířeno do Altquartieru.

Kruza šel za Drakkenem a přitom naslouchal uvolněné, lehké chůzi muže za sebou, kterému ten druhý říkal Anspach. Nemuseli chodit nijak daleko. Vyrazili nejprve na sever a pak se stočili téměř prázdnými uličkami na západ, až nakonec zastavili před dvojími dveřmi „koňské ubytovny“.

Podkoním tu obchody příliš nekvetly. Jeho stáje byly plné pouze, když město přetévalo bohatými návštěvníky. Někdy se mu podařilo trochu se přizivit na přebýtcích od váženějších provozovatelů této živnosti ze severu. Ale většinu jeho klientely tvořili jen nepříliš bohatí kupci, kteří za soumraku opouštěli město a vraceli se na svá venkovská sídla, a potřebovali si jen někde ustájit koně po dobu svého obchodování. Pro podkoního a jeho syny to nebyl zase tak špatný život ani špatné živobytí. Stáje bývaly přes noc vždy prázdné, takže slámu museli pokaždé měnit jen s příchodem nového měsíce, a koně, kteří byli z venkovských stájí zvyklí krmit se za úsvitu a za soumraku, nevyžadovali přes den mnoho krmiva.

Drakken rozrazil jedny dveře, široké tak akorát pro tři muže. Dvorek osvětlovala jediná pochodeň vetknutá do rezavého kruhu na zdi. Odtud byl přístup k několika úzkým stáním se stájovými polovičními dveřmi. Páchlo to tady oschlou slámou a letitým hnojem.

Kruza se ještě nikdy nedostal blízko ke koni. V Altquartieru jich bylo málo a těm, které potkal v jiných částech města, se zdaleka vyhýbal. Ale bylo tu ticho, nebylo slyšet žádné frkání či dupot a kapsář si trochu oddychl, když zjistil, že jsou všechna stání prázdná.

Jeho úleva však měla dlouhého trvání. Jakmile byli pryč z ulice, Drakken ho přitiskl zády na hrubé bednění u stájí. S tváří mírně nachýlenou zíral na Kruzu, jejich nosy se téměř dotýkaly.

Drakken se zlověstně mračil a Kruza byl rázem znovu ve střehu. Tělo jeho protivníka mu připadalo jako složené z pevných lan a kusů tvrdé skály, jako protizávaží výtahů, které se používaly k tahání těžkých břemen na Fauschlag. Hrud' měl tak pevnou a tvrdou, že Kruza nechápal, jak vůbec může dýchat. A když se teď na něho tiskl, uvažoval, jak dlouho ještě dokáže dýchat on. Koutkem oka se podíval na Anspacha, který hlídal u pootevřených černých vrat. Žádný spojenec. Kruza věděl, že Vlci budou držet při sobě.

„Ona už brzy přijde,“ řekl Drakken.

Ona? pomyslel si Kruza a pak se mu rozsvítilo. Lenya! Budu se muset Lenye zpovídat z Dýchavcovy smrti. Proto mě sem přivedli. A pak mě tenhle Drakken zabije!

„Po bitce v Krmici jámě jsi utekl. Myslím, že ti to těžko můžu zazlívát. Asi jsem tě vyděsil, když jsem tě nazval zlodějem, lhářem a vrahem. Možná že to opravdu jsi. A pokud ano, Lenya si zaslouží slyšet to od tebe. Mně by neuvěřila.“

Lenya potřebuje vědět, co se stalo jejímu bratrovi. Usilovně po něm pátrala. Nemluví o ničem jiném než o něm a o slepých uličkách, do kterých se při pátrání dostala. Povídala, že jste se spolu znali. Jestli opravdu víš, co se s jejím bratrem stalo, musíš jí to říct a nenechat ji honit se za přízraky. A jestli jsi zabil, budeš se zodpovídat městské hlídce,“ zakončil Drakken svůj proslov ponuře.

Co jí mám říct? pomyslel si Kruza. Okamžik, kdy jí mohl říct vše, byl už pryč. Pominul při poslední schůzce, v tu noc, kdy je v Krmici jámě zachránil tenhle Vlk. Když ke své hrůze zjistil, že její bratr je právě ten chlapec, na kterého se tak usilovně pokoušel zapomenout. Nic z toho jí říct nemůžu. Nechápu to. Všechny ty měsíce, kdy jsem se snažil na to nemyslet!

Ale když se podíval na dva templáře, kteří ho hlídali, věděl, něco Lenye bude muset říct. Náhle mu připadlo, že by raději zaplatil životem při pouliční bitce, než aby Lenye vyprávěl svůj příběh.

Na další uvažování už neměl čas. Lenya pozpátku vstupovala úzkými dveřmi na dvorek stájí. Mluvila s někým, kdo musel být na druhé straně.

„Proč jste mě přivedl sem? To nemůže být správné místo!“ vykřikla, pak se otočila a spatřila je. Její oči se upřely na Kruzu, který jen mlčky svěřil hlavu. Pak se rozběhla k Drakkenovi. Položila mu ruce na jeho širokou hrud' a on vzal její lokty jemně do svých rukou.

„Lenyo,“ řekl. „Nechal jsem tě sem přivést, aby sis promluvila s tímhle kapsářem. Zeptej se ho, na co chceš. Odpoví ti.“ Poslední větu řekl s očima upřenými na Kruzu. Bylo to varování.

Lenya se otočila, stále v Drakkenově náručí.

„Ty jsi znal Stefana?“

„Ne... znal jsem Dýchavce...“ Kruza si uvědomil, že přesně opakuje stejná slova jako tu noc po bitvě v Krmici jámě.

„Nech nás, Kriegu,“ pokynula svému templářskému milenci, oči stále upřené do Kruzova obličeje.

„Ta kravařka má ale moc,“ poznamenal Anspach k Drakkeovi, když stáli i s Brucknerem na ulici před stáji. Drakken se na něho podíval.

„Moc nad Vlkem i kapsářem,“ pokračoval pobaveně Anspach. Drakken se zadíval do země, po krku, obličeji a čele se mu začal rozlévat ruměnc studu a vzteku. Vystřídal ho zmařený pohled, který zbrázdil jeho rudé čelo a zanechával za

sebou nafialovělé a bílé čáry.

„Znával jsem Dýchavce,“ opakoval Kruza. „Znal jsem ho jen pod tímto jménem. Tvrdil, že žádné jméno nemá. Prý je nemanželský syn šlechtice a ženy, která při porodu zemřela. Nemohl jsem vědět, že to je váš bratr.“

Oslovovala sem ho ‚bratře‘, ale nikdy jsem si ani nebyla jistá, jestli je doopravdy můj bratr. Nikdo ho doopravdy neznal, pomyslela si Lenya. Většinou jsme si ho sotva všimli. Ale nahlas neřekla nic. Kruza se rozpovídal a ona si myslela, že kdyby ho přerušila, zarazil by se. Chtěla znát pravdu, ať byla sebehrůznější.

„Nepodobal se ti.“

Nepodobal se nikomu, pomyslela si.

„Říkala jsi, že je čestný, vzpomínáš?“ zeptal se Kruza, ale a odpověď nečekal. „Měla jsi pravdu, skutečně byl svým způsobem čestný. Načapal jsem ho, jak okrádá starého kapsáře, mého učitele. Ale kradl jenom to, co nikomu nepatřilo nebo co bylo nadbytečné. Byl jsem první člověk, který ho tady ve městě navštívil. Jeho první přítel v Middenheimu. Tedy doufám, že jsme byli přátelé.“

Pokud jsi byl jeho přítel, byl jsi také jediný přítel, kterého kdy měl, pomyslela si Lenya a tyto vzpomínky jí působily bolest. Lidé k němu bývali krutí, pokud ho vůbec postřehli. Většinou se zdálo, že ho vůbec nevidí.

„Nikdy jsem nepoznal někoho, kdo by dokázal krást jako on. Tiše, aniž by ho někdo viděl. Já... využíval jsem ho.“ Svěsil hlavu. „Nejsem na to nijak pyšný, ale alespoň jsem ho nenaverboval a nenechal jsem Bleydena, aby se ho zmocnil a zneužil ho ještě hůř. Byli jsme přece přátelé.“

Vypadalo to, jako by se hoře zpovídal sám sobě.

Nemohl jsi Dýchavce využívat. Měl svou vlastní svobodu, své vlastní způsoby, pomyslela si Lenya, ale nic neřekla. Věděla, že Kruza mluví pravdu.

Zavládlo rozpačité ticho a Lenya si uvědomila, že pořád stojí uprostřed dvorku před stáji. Nad nimi byla hvězdná obloha, která začínala dostávat nachovou barvu a ochladilo se.

Šedé a černé mraky, které měly stejnou barvu jako Fauschlagská skála, pluly po obloze a přitom zakrývaly oba měsíce. Lenya ucítila zamrazení. Kruza stál před ní jako socha, stejně jako když poprvé vstoupila na dvorek. Lenya k němu natáhla ruku, ale odstrčil ji, než se vůbec stačila dotknout jeho rukávu. „Ne! Až uslyšíte, co se vám chystám říct, nebudete mě mít ráda. Využíval jsem ho... kradl, aby mi pomohl splnit normu. Provokoval jsem ho. Byla to hra,“ řekl, aniž by se na Lenyu podíval.

Jen si s ním nezkoušej hrát na schovávanou, pomyslela si Lenya.

„On pro mě kradl a já jsem naslouchal jeho povídkám. Měl ten nejpodivnější pokoj, plný nádherných věcí. Popíjeli jsme spolu a já jsem usínal na jeho pohovce, jedním uchem jsem poslouchal jeho příběhy. Uvědomoval jsem si, že ho využívám, že využívám jeho zlodějských dovedností, ale ublížit jsem mu nechtěl. Rád si takto hrával a často mi vyprávěl, jak byl vychováván čarodějnicemi. Takové a podobné nesmysly. Nikdo jiný ho neviděl, víte to?“

Matčin malý nalezenec, pomyslela si, teď už se nikdy nedozvím, proč mu tak říkala a proč jsme se všichni smáli, můj otec, moji bratři, dokonce i má matka se smutkem v očích. Možná k nám vůbec nepatřil. Možná nikdy nepatřil k nikomu.

„Myslím, že zemřel, Lenyo. Je mi to líto. Myslím, že je mrtvý.“ Kruza si to myslel již dlouho, ale ještě nikdy to neřekl nahlas.

Mrtvý! Ještě než jsem ho stačila najít, nebo mu alespoň porozumět. Proč musel zemřít? Zasténání, které se zrodilo v jejím srdci, se nikdy nedostalo k jejím rtům. Obestřela ji lehká slabost.

„Byl neviditelný, nemělo se mu nic stát... ale už nevyšel. Prostě už odtamtud nevyšel.“ Kruzův hlas byl tichý a jeho samého překvapovalo, jak klidně zněl. Věděl, co jí teď musí říct. „Myslel jsem, že to byl nějaký trik nebo štěstí, že ho nikdy nikdo neviděl. Ale nebylo to tak. Narazil na pašerácké spiknutí, velké spiknutí.“ Kruza se odmlčel, poprvé se podíval na Lenyu. Byla bledá a třásla se.

Lenye byla zima a bála se. Zmateně se otočila, hledala místo, kam by mohla jít, místo, kde by se cítila bezpečně a kde by ji bylo alespoň trochu teplo. Kolem nich byly jen prázdné stáje, ale určitě by ji trochu zahřály. Otočila se zády ke Kruzovi a vykročila směrem k vrátkům nejbližšího boxu. Položila ruku na starou černou závoru. Byla dobře promazaná a snadno jí pohnula. Znovu se otočila k Kruzovi. Uvědomil si, že na něho čeká, a šel za ní. Otočila čelem k temné stáji, která zapáchala skoro stejně jako staré stáje v Linzi. Připomnělo jí to koně, o něž se občas starala, a krávy, které tam často chodila dojit. Kruza zůstal stát a trochu se opíral o vrata. Byl unavený a zarmoucený. Ačkoli přežil rvačku s Vlky, cítil, že to nejhorší teprve přijde.

„Byli tam pašeráci. Dýchavec na to přišel. Sledoval mrtvoly, pak mi o tom řekl,“ začal znovu, jakmile se Lenya usadila na kupce starého sena.

Nikdo nikdy Dýchavce neviděl. Občas se vytrácel na celé dny. „Šel ven se svými!“ říkávala matka. Nemyslím, že si dělala legraci. Nikdy jsme nevěděli, kde je nebo co dělá, ale vždycky jsem ho ráda viděla vracet se z lesů. Milovala jsem ho a milovala jsem jeho příběhy. Lenya se nadechla, když si znovu uvědomila, že je Štefan mrtvý; vzpomínky na něj jí neustále vířily hlavou.

Kruza pokračoval dál, jen občas se na okamžik zarazil. „Jenomže to nebyly jenom mrtvoly. A ti šedí muži nepatřili k Morrovu chrámu. Byli to pašeráci, kteří do města vozili různé věci. Vlastně ani nevím, proč ti to říkám. Dýchavec je pryč.“

Části své mysli se Lenya chtěla zeptat na pašeráky, kdo to byl a kam je Dýchavec pronásledoval. Ale věděla, že pokud se zeptá, Kruza už s ní možná nebude chtít mluvit vůbec. Ucítila chlad, který v tomto teple a dusném vzduchu starých stájí neočekávala.

Kruza nakreslil botou několik malých kruhů do senného prachu na podlaze.

„Dýchavec mě vzal do toho pašeráckého sídla s sebou. Nejdříve jsem tam vůbec nechtěl jít,“ řekl Kruza a podíval se

na Lenyu takovým způsobem, jako by chtěl předejít otázce, která ho děsila: Kde Dýchavec zemřel?

Seděla klidně a Kruza dál kreslil špičkou boty malé kroužky. Měl skloněnou hlavu, takže ho sotva slyšela. „Dýchavec byl vzrušený. Říkal, že tam bylo tolik věcí... „Je to tam připravené pro nás,“ říkal. Zdálo se to být... zdálo se, že to bude jednoduchá záležitost.“ Jeho hlas ještě více zeslábl.

Lenya se rukama opřela o kolena, posunula se blíž k němu, chtěla slyšet vše, cokoli, na co si ještě vzpomene. Kruza se od ní nešťastně odtáhl, jako by nechtěl, aby mu byla nablízku.

„Byli tam pašeráci, byly jich tam tucty. Uviděli nás. Snažil jsem se—“ odmlčel se a bezděčně si rukou přejel po úzké jizvě na boku obličeje, kterou mu skoro zakrývaly vlasy. Lenya si jí nikdy předtím nevšimla.

Tu jizvu má od toho, jak se snažil zachránit Dýchavce. Byl to jeho přítel, pomyslela si. Proč o tom pochybuje?

„Dostal jsem se ven a čekal jsem. Čekal jsem na něho v jeho pokoji. Nevím, jak dlouho. Čekal jsem tak dlouho, až se na schodech utvořil čerstvý prach, ale on už se nevrátil.“

Kruza se na okamžik zarazil, pak se z ničeho nic obrátil a vyšel ze stáje. Přešel ke dveřím vedoucím na ulici, které byly otevřené jen na malou škvíru. O chvíli později se otevřely dokořán a Drakken se vynořil ze stínu.

„Tak co?“ zeptal se.

Lenya, která se objevila za Kruzou, se už chystala odpovědět, když si všimla, že Drakken mluví ke kapsáři. Kruza se tvářil, jako by právě spatřil zjevení. Ve tváři měl stejný výraz, jako když před měsíci Lenya poprvé vyslovila Dýchavcovo jméno.

„Je to v pořádku,“ odpověděla Lenya za Kruzou. Uchopila mladíka za ruku. „Děkuji,“ řekla, protože nevěděla, co by mohla říct jiného. Tento muž se pokoušel zachránit Dýchavcovi život. Zůstala mu jizva. Nic víc vědět nepotřebovala. Už pro Dýchavce truchlila příliš dlouho.

„Teď si se mnou dělejte, co chcete,“ řekl Kruza, když se Drakken postavil před něho. „Zemřu v míru, pokud musím zemřít.“

„Ne!“ vykřikla Lenya rozhodně. „Nech ho jít, Drakkene. Nikomu neublížil. Byl to Dýchavcův přítel a neublížil mu.“

Lenya dovolila Drakkenovi, aby ji sevřel v náručí.

„A děkuji ti, Kriegu,“ řekla. „Teď mohu nechat Stefana odpočívat.“

* * *

Rozdělili se. Kruza odtamtud spěchal, jak nejrychleji uměl, a snažil se zmizet v temných uličkách. Zdálo se, že dal Lenyinu duši klid. Snad...

Rád by věděl, zda má klid Dýchavec. Rád by věděl, jestli bude někdy on sám mít klid.

Řekl jí ten příběh. Pověděl jí, co se s Dýchavcem stalo. Jistě, něco vynechal, něco, co se on sám pokouší už dlouho vymazat ze své mysli. Ve městě existovaly věci, o nichž se nemluvalo, na které jste se snažili co nejrychleji zapomenout. Jako ti muži v šedých pláštích a jejich odporné sídlo.

Lenya toho věděla dost. Nyní může truchlit a klidně spát. Pokud jde o něho, on na to zapomene. Zapomene na všechno. Zajde do Utopené krysy a všechno to spláchne pivem. Lenyu, Dýchavce, toho ztraceného Vlka... i ty šedé muže.

Osamělý Vlk

Mág na něj hleděl, upřeně, nasupeně, jako by ho odhadoval.

„Einholte,“ řekl nakonec Shorack tiše.

„Vy mě znáte, pane?“ zeptal se Einholt.

„Vaše jméno se mi jen tak vybavilo. Neviditelný svět, kterému ses vysmíval, mi ho řekl. Einholt. Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům.“

Einholt se ve tmě posadil na svém lůžku. Měl sucho v ústech a byl celý zpocený. Měl jiný sen. Poprvé za dvacet zim měl jiný sen, starý se rozpustil a nahradil ho jiný.

Možná by měl být rád, ale nebyl.

V dormitáři vládlo ticho, místnost osvětloval jen svit hvězd před svítáním pronikající střešními okny. Jeho bratři z Bílé rotý chrápali a kašlali pod zmačkanými přikrývkami na řadě postelí umístěných kolem bílých stěn.

Až na košili, která mu sahala po kolena, na sobě Einholt neměl nic. Seskočil z postele a dotkl se bosými chodidly studené, kamenné podlahy. Chráptivě odříkal tichou ranní modlitbu k Ulrikovi, pak se zhluboka nadechl. Kolem ramen si obtočil vlčí kůži a poslepu se vydal přes ložnici, v hlavě stále tu nejasnou noční vizi.

Potíchu za sebou zavřel těžké dveře dormitáře a vykročil na dvůr kláštera. Zastíněné svíce osvětlovaly slabými plamínky malý čtverec postavený na podstavcích hned vedle vstupu do společných ložnic Vlčí rotý. Obloha byla ještě temná, vzduch byl chladný a šedý blížícím se svítáním. Ranní pobožnosti ještě nezačaly, pomyslel si Einholt. Hned vedle podstavce se svíci, u vchodu do dormitáře Vlčí rotý, stál džbán s vodou a cínový šálek. Einholt se dlouze napil ledové tekutiny, ale i tak měl pořád v ústech sucho.

„Vaše jméno se mi jen tak vybavilo. Neviditelný svět, kterému ses vysmíval, mi ho řekl. Einholt. Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům.“

Snažil se zbavit té myšlenky, ale držela se tam jako kamínek na podkově válečného oře. Teatrální žvásty, říkal si. Vlastně mu to řekl rovnou, do obličeje. Ten nadutý mág to na něj jen hrál, zahrnoval je dramatickými gesty, která nic neznamenala. Prostě se ho pokoušel vyděsit.

Ale znal jeho jméno. A na tom, jak zemřel rozdrčený o zčernalý strop sklepení, nebylo vůbec nic teatrálního.

Einholt prošel ubytovacím křídlem chrámu kolem chladných síní a učeбен s podlahami pokrytými hrubými rohožemi.

Vyhýbejte se stínům.

Potichu si pořád dokola odříkával ochrannou modlitbu, kterou se všichni naučili nazpaměť, když vstupovali do řádu. Plameny vyhasínajících pochodní v kruzích na stěnách se třepaly. Mrtvý kouř se vznášel v chladném vzduchu. Daleko, velice daleko začínali první kohouti kokrhát. Zahřmělo. Vzdálený podzemní hrom, jak se chladná obloha mrazivě třela sama o sebe.

Einholt se pokoušel rozpomenout na svůj sen. Ne na sen, který se mu zdál této zlé noci, ne na mága Shoracka a jeho varování. Pokoušel se rozpomenout na svůj původní sen. Ten, který se mu zdál dvacet zim. V jizvě mu zaškubalo. Bylo to směšné, ten sen s ním byl tak dlouho, pronásledoval jej tolik let a teď si nemohl vzpomenout ani na malý zlomek. Ten nový sen ho úplně vytěsnil.

„Vaše jméno se mi jen tak vybavilo. Neviditelný svět, kterému ses vysmíval, mi ho řekl.“

Vstoupil do chrámu klenutým vestibulem západního vchodu. Ulrikovi templáři, kteří tady drželi stráž, si zahřívají ruce nad pánvemi s uhlím umístěnými na mosazných trojnožkách. Fulgar a Voorms z Šedé roty.

„Vstal jsi nějak brzy, Einholte z Bílých,“ řekl ten druhý s úsměvem, když se k nim přibližoval.

„A oblékl ses poněkud neformálně,“ ušklíbl se Fulgar.

„Ulric mě volá, bratři,“ řekl prostě Einholt. „Omlouvají byste své zpoždění tím, že jste se museli převléknout?“

„Ulric tě ochraňuje,“ pronesli uctivě, téměř jednohlasně a nechali ho projít.

Chrám se před ním otevřel. Ulrikův mohutný stín v klenbě se rýsoval nad ním.

Einholt poklekl před oltář, nesčetné plamínky svíček se třepaly kolem něj. Po dlouhém rozjímání konečně narazil na svůj starý sen, jako když chytl za rukáv známého, který zrovna prochází kolem po rušné ulici.

Hagen, je to už dvacet zim. Jak na to mohl jenom zapomenout? Červená, Zlatá a Bílá rota pohromadě v čele s velkým Jürgenem, který jim velel v poli. Houfy těch zelených sviní dole v údolí na břehu potoka, řvoucí a povykující. Byly jich více než čtyři stovky, divoci, podsadití, mávali oštěpy a sekerami v zimním poledni.

„Jdeme si pro slávu,“ prohlásil von Glick se smíchem, ke kterému se všichni přidali. Von Glick. Tehdy byl mladší; pevný a svalnatý v nejlepších letech, vlasy měl světlé a rozčuchané.

Také Gruber, neochvějný mohutný dub celé roty, vždy po Jürgenově pravici. Morgenstern, tehdy ještě elegant, vtípalek rot, vykřikoval posměšky na zelené bestie pod strání. Bylo to předtím, než ho pití otupilo a oslabilo jeho svaly, ještě než se k nim připojil Anspach a převzal od Morgensterna úlohu baviče rot — než se z něho stal pouhý rotní opilec.

Byl tam samozřejmě také mladý červenovlasý Kaspen; byla to jeho první bitva. Reicherova také, bůh mu žehnej. A dlouho oplakávání Vigor, Lutz a ten chlapec Drago, který byl ještě jako mladé štěně přidělen osobně Einholtovi k výcviku. Nedávno byl hrdinně pokřtěn první bitvou a už dychtil po další. Vigor pak žil ještě tři roky a Lutz se ve službě Ulrikovi dožil ještě deseti. Drago se však neměl dožít už ani dalšího rozbřesku.

Jürgen se vztyčil v sedle a rozhlédl se po nepříteli. S vážnou tváří rozdělenou černou páskou přes jedno oko se otočil k templářům. Řekl jim, že bitva začala.

Tak to nebylo, pomyslel si Einholt. Sny tohle dělávají, pohrávají si se skutečnostmi. Jürgen přišel o oko u Holtzdu, o několik let později. Ale toto byl ten veliký Jürgen, jak si ho pamatoval, jak se mu nejlépe vryl do paměti. A Reicher. Nepadl snad na Klostinu, mnoho let před bitvou u Hagenu?

Dvacet dlouhých zim se mu ve snech stále dokola vracely události toho dne. Není divu, že podrobnosti, které si pamatoval, se od původní verze trochu změnily. Nebyla to snad hrozná noc, tehdy před mnoha lety, kdy se mu hned po bitvě zdálo, že on, jen on sám seděl na svahu a čelil hordě zelených sviní, úplně sám?

Einholt si vkleče před oltářem povzddechl. Předklonil se, takže teď spočíval nejen na kolenou, ale i na natažených rukou, a vzpomínky, pravé i ty falešné, mu vířily hlavou jako plameny. Tak jako po celých dlouhých dvacet let. Až do dnešní noci.

Vojsko útočilo dolů svahem. To byla pravda. Jürgenovy burácivé rozkazy, výkřiky templářů, dunění kopyt.

Ranní blesk zahřměl nad chrámem, to už nebyl sen. Kopyta, pomyslel si.

Cítil zápach rozmačkané břčky z podupané trávy, zápach slin, pot mužů kolem sebe, který byl cítit adrenalinem. Ujížděl, kopyta jeho koně duněla, když se řítíl po svahu z Hagenu dolů, kůň a Vlk splynuli v jedno stvoření.

S nepřitelem se střetli u potoka a vrhli se na něj bez ohledu na jeho početní převahu. Ten den našla většina nepřátel smrt spíše pod kopyty koní než pod údery kladiv.

Jeho oř rozrazil vodu v divoké přšce a přitom rozdrtil dvě pištící svině pod svými kopyty. Kaspen byl hned vedle něho, radoval se z bitvy, zapomněl na svůj mladický strach. Kolikrát Einholt od té doby viděl tuhle proměnu? Aric při své první bitvě... Drakken u Linze... Div, který stál za to spatřit. Div ve jménu Chrámu. Vlčí mláďata vhozená do ohně, ze kterého vycházejí nepopálená a plná radosti. Jako Drago.

Byl také někdy tak mladý? Byl také někdy takto pokřtěn bitvou? Určitě ano, ale bylo to už tak dávno.

Nyní bojovali pro Ulrikovu větší slávu v korytě potoka, voda stříkala do výšky, padala všude kolem nich a promáčela je až na kost. Byli zmáčení i krví. Smrtící kladiva se zařezávala do vody a drtila rozšklebené zubaté rypáky. Polámané, zhmožděné mršiny plavaly ve vodě kolem jejich koní. Na vzdálenějším konci Vlcí pronásledovali prchající nepřátele, pobízeli své oře směrem k rákosí. Tlusté stonky praskaly a bičovaly je z obou stran. Zezadu se ozýval křik. Topůrko kladiva mu klouzalo v ruce.

Mladý Drago se prohnal kolem a zaječel: „Za mnou, Einholte!“ Drago zabočil doleva do houštiny vrb. Byl plný Vlčího ducha, příliš sebejistý.

Tamtudy ne. Tamtudy ne. Rozjel se za Dragem, sehnul se pod šlehajícími listy přesahujících stromů. Tamtudy ne. Zahni doprava, ne, doleva! U Ulrika, kde je Drago?

Pokaždé. Každou noc. To zuřivé úsilí změnit skutečnost. Tamtudy ne. Ne tam, co stojí ta vrba. Tentokrát ne... Drago

najednou začal křičet. Křik zdušený krví. Příliš pozdě! Pokaždé příliš pozdě! Drago, dole v rákosí, jeho mrtvý kůň leží nedaleko na zádech, kopyta zkroucená ke sklánějícím se větvím nad ním. Krvavý opar z jeho rozpáraného břicha se vznáší ve vzduchu. Svině se začínají shlukovat kolem Draga, bijí do něho znovu a znovu a—

Einholt je divoce proklínal. Vrhel se na ně a bil kolem sebe svým kladivem. Kostí praskaly a stvůry vřeštěly. Zelená kůže se zmáčela krví, která tryskala z roztržitých lebek. Drago! Drago!

Sesedl z koně, rozběhl se k němu bez ohledu na nebezpečí.

Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům.

Drago! Tamhle je! Schoulený v rákosí jako ptáče ve svém hnízdě. Ať je naživu, prosím, Ulriku, ať ještě žije! Prodíral se rákosím k Dragovi, dopadaly na něj stíny vrb.

Vyhýbejte se stínům.

Drago...

Byl mrtvý. Neodvolatelně mrtvý. Polámaný. Roztrhaný. Zmasakrovaný. Rozštípnuté kladivo stále svíral ve zkrvavených prstech.

Vstal, otočil se, začal běsnit.

Jste statečný muž.

Jedna zelená stvůra byla hned za ním. Páchnoucí dech.

Zuřivé frkání. Zápach zvířecího potu. Sekyra s pazourkovou čepelí už se snáší dolů.

Ted', ted' je ten okamžik. Okamžik, kdy se pokaždé probouzí s vyschlými ústy a celý propocený. Každou noc už celých dvacet zim.

Úder.

Einholt si znovu dřepel před oltářem a uvědomil si, že hlasitě vykřikl. Zakryl si obličej rukou, bezděčné gesto, třesoucími se prsty přešel po celé délce zející jizvy. Od obočí, kolem oka dolů po tváři po linii čelisti. Einholt zavřel své zdravé oko a nechal temnotu pohltnout okolní svět.

„Ulriku, ochraňuj mě...“ pronesl tiše. Slza bolesti mu začala stékat ze zdravého oka. Jeho slepé oko neplakalo už dvacet let.

„Vždy tu je a ochraňuje tě, bratře. Ulric nezapomíná na své vyvolené.“

Einholt se prudce otočil, aby se podíval, kdo to na něj promluvil. Ve světle svíček spatřil zahaleného chrámového kněze, jak stojí za ním. Nemohl vidět mužův obličej pod kápí, ale kněz sálal dobrosrdečností a klidem.

„Otče,“ vydechl Einholt a pokusil se soustředit své rozptýlené myšlenky. „Omlouvám se... to ten sen, špatný sen...“

„Spíš noční můra, řekl bych.“ Kněz přistoupil blíž, natáhl vyhublé, bledé paže, aby ho utišil. Zdálo se, že kulhá nebo vrávorá. Je starý, pomyslel si Einholt. Jeden z vetších, staříčkových mistrů chrámu. Měl by to považovat za poctu.

„Ten sen mě trápí už... už hodně dlouho. Nyní mi však dělá starosti, že se změnil na jiný.“ Einholt hluboce vydechl, aby očistil svou mysl. To, co právě řekl, mu připadalo velice hloupé.

Kněz poklekl vedle něj, takže nyní byli oba tváří k vysokému oltáři. Jeho pohyby byly pomalé a roztřesené, jako by se jeho staré, revmatické kosti měly rozpadnout, kdyby se pohnul trochu rychleji. Zahalený kněz udělal Ulrikův znak a zamumlal krátkou modlitbu. Pak, aniž se podíval na templáře vedle sebe, znovu promluvil.

„Cesty chrámového rytíře nejsou nikdy poklidné. Jste plození a vychovávání, abyste se účastnili těch nejkrvavějších válek. Už jsem viděl dost templářů přicházejících na toto místo, abych věděl, že každý z nich má nějakou starost. Násilí narušuje duši, dokonce i svaté násilí ve jménu našeho milovaného boha. Nespočetl bych, kolik nocí jsem naslouchal steskům a obavám Vlků, kteří přicházejí k hlavnímu oltáři pro útěchu.“

„Nikdy jsem se nevyhýbal boji, otče. Vím, co to obnáší. Už jsem jich zažil mnoho.“

„Nepochybuji o tvé odvaze. Ale zároveň rozumím tvé bolesti.“ Kněz mírně změnil svou pozici, jako by chtěl svému křehkému, starému tělu dopřát trochu pohodlí.

„Tvůj dvacet let starý sen. Děsí tě?“

Einholt se nuceně zasmál. „Přijel jsem příliš pozdě, abych zachránil život svého dobrého přítele, život svého žáka. A zaplatil jsem za to. Nosím své jizvy, otče.“

„To nosíš.“ Zdálo se, že se na něj kněz ani nepodíval, ale Einholt nemohl vidět, jak se jeho hlava hýbe pod kápí.

„Ten sen tě tíží už mnoho let. Chápu. Ale Ulric nám nevypaluje takovéto věci do snů bez účelu.“

„Vím, otče.“ Einholt si rukou otřel lysou, potem zmáčenou lebku. „Ta vzpomínka koncentruje mé myšlenky, připomíná mi povinnosti a závazky, které máme k Velkému vlkovi. Nikdy předtím jsem si nestěžoval. Žil jsem s tím a to žilo se mnou. Je to odznak cti, který nosím, když spím.“

Kněz chvíli mlčel. „Ale dnes v noci, poprvé za tolik let, tě to přivedlo sem a způsobilo, že jsi vykřikl.“

„Ne,“ řekl Einholt stroze a otočil se, aby se podíval na zahalenou postavu vedle sebe. „Přišel jsem, protože ten sen zmizel. Dnes se mi poprvé nezdál.“

„A co se ti zdálo?“

„Jiný sen. První nový sen, který jsem od bitvy u Hagenu měl.“

„A byl tak hrozný?“

„Nebylo to nic důležitého. Jen vzpomínka.“

„Na něco, co se odehrálo v poslední době?“

„Byl jsem mezi bratry, kteří před pouhými několika dny zničili kletbu pod městem. Zničil jsem Vlčí čelisti, abych zlomil kouzlo.“

Kněz se pokusil vstát, ale zavravoral. Einholt natáhl svou svalnatou ruku, aby ho podepřel, a ucítil pod starcovou kutnou hubené a kostnaté ruce. Pomohl knězi vstát. Starý kněz kývl, aby mu poděkoval, jeho kápě se sotva pohnula, a šouravým krokem klečícího Vlka obešel.

„Einholte,“ řekl pak.

„Vy mě znáte, pane?“ zeptal se Einholt překvapeně. Zmocnil se ho silný pocit déjà vu. Jako by se pod tou kápí skrýval Shorack a znovu opakoval ten zvláštní akt vyslovení jeho jména z křemenné chodby pod Fauschlagem.

„Sám Ar-Ulric požehnal tvému činu,“ odpověděl kněz. „Velitelé Panterích rytířů posílají dopisy plné chvály. Všechny instituce ve městě vzdávají po tom, co se jim vrátily jejich trofeje, čest tvému jménu. Samozřejmě, že tě znám.“

„Odpustí mi Ulric můj zločin?“

„K žádnému zločinu nedošlo.“

„Zničil jsem čelisti holtzbeckského vlka. Naši nejposvátnější relikvii. Rozbil jsem ji na kusy svým kladivem, kladivem požehnaným chrámem.“

„A možná jsi zachránil Middenheim. Jsi statečný muž.“

Drž se dál odstínů.

„Já—“ Einholt začal vstávat.

„Ulric ti odpustí tisíckrát. Věděl jsi, kdy dát přednost udatnosti před vlastnictvím. Kdy dát přednost městu před chrámem. Za tvou oběť tě Ulric miluje. Nemáš čeho litovat.“

„Ale ten sen—“

„Tvé smysly se neustále zabývají tím činem. Je to pochopitelné. Cítíš se vinen jednoduše proto, že jsi byl součástí takového závažného podniku. Ale tvá duše je čistá. Můžeš klidně spát, Einholte. Vzpomínka se ztratí. Sny vyblednou a zmizí.“

Einholt se postavil, otočil se čelem k vyhublé postavě zahalené v hábitu. „To... to není sen, který se mi zdá, otče. Vím, že zničení relikvie byla dobrá věc. Kdybych to neudělal já, udělal by to Gruber, Aric nebo Löwenhertz. Všichni jsme věděli, že to musíme udělat. Nelituji svého činu. Kdyby se události opakovaly, udělal bych to znovu.“

„To rád slyším.“

„Otče... zdá se mi o mágovi. Bojoval tam s námi. Zemřel. Neviditelný svět, ve kterém sídlí Ulric, pro mě cizí svět... ho roztrhal a rozdrtil. Magie, otče. O těchto věcech nevím vůbec nic.“

„Pokračuj.“

„Ještě před bojem na mě promluvil. Nikoho z ostatních neznal, ale znal mě. Řekl...“

„Einholte.“

„Vy mě znáte, pane?“ zeptal se Einholt.

„Vaše jméno se mi jen tak vybavilo. Neviditelný svět, kterému ses vysmíval, mi ho řekl. Einholt. Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům.“

Einholt si uvědomil, že se zarazil.

„Co řekl dál?“ pobídl ho stařec.

„Řekl, že neviditelný svět mě zná. Že mu pověděl mé jméno. Varoval mě... abych se držel dál od stínů.“

„Všichni mágové jsou blázni,“ odpověděl kněz a potácivě se otočil. „Celý život, a věř mi, že to je dlouhý život, jsem nevěřil jedinému jejich slovu. Pokusil se tě vyděsit. To mágové dělávají. Je to část jejich umění, být teatrální a děsit poctivé lidi.“

Přesně jak jsem se domníval, pomyslel si Einholt a oddechl si.

„Einholte... bratře... všude kolem nás jsou stíny,“ řekl starý kněz a třesoucí se slabou rukou ukazoval na četné podlouhlé stíny, které vrhaly oltář, svíce, lomená okna v nastávajícím rozbřesku a socha samotného Ulrika.

„Nemůžeš se vyhýbat stínům. Nepokoušej se o to. Middenheim jich je plný. Nevšímej si toho mágova bláznivého žvanění. Dokážeš to, že ano? Jsi statečný muž.“

„To jsem. Děkuji, otče. S vděkem přijímám vaše rady.“

Venku se rozezněly zvony ranních modliteb. Za nimi se ozval hřmot... kopyt. Ne, ujišťoval se Einholt. To je ranní hromobití. Časná zimní bouře prohánějící se po okraji Drakwaldu. To je ono.

Otočil se zpět, aby znovu promluvil s chrámovým otcem, ale starý kněz už byl pryč.

Byl v chrámových lázních už téměř hodinu, když ho tam našel Kaspen.

„Einholte?“ Kaspenovo zavolání přerušilo parné ticho. Než přišel do lázní, rozléhalo se tam jen šplouchání a zvuky z vedlejší místnosti, kde chrámoví služebníci pumpovali čerstvou vodu do ohřívacích nádob.

Einholt se posadil v jedné z velkých kamenných kádí, utřel si vodu ze své kozí bradky a podíval se přes místnost na rusovlasého Vlčího bratra.

„Kasi?“

Kaspen byl oblečený do chrámové pracovní košile, krátkých kalhot a bot. Hustou hřivu rudých vlasů měl vzadu sepnutou koženou sponkou.

„Tvá postel byla prázdná, když jsme ráno vstali a když ses k nám nepřipojil ani u jídla, poslal mě Ganz, abych tě našel. Vlcí z Šedé rotý říkali, že tě za svítání viděli v chrámu.“

„Jsem v pořádku,“ řekl Einholt a zároveň tak odpověděl na přítelovu nevyslovenou otázku, ale cítil se hloupě. Konečky prstů měl sevrklé jako sušené ovoce. Voda v kamenné nádrži kolem něj byla vlažná. U Ulrika, člověku přece netrvá hodinu, aby ze sebe smyl noční pot!

Ale některé věci se smývaly obtížněji.

Einholt vylezl z vody a Kaspen mu hodil ručník a jeho košili. Einholt stál, voda z něj kapala na dlaždice vedle kádě, zatímco se ručníkem utíral do sucha a sdíral si odumřelou kůži.

„Takže... jsi v pořádku.“ Kaspen se otočil a vzal si pár ovesných koláčů a trochu řádkého medu z nízkého stolku u dveří. Einholt znal ten tón. On a Kaspen byli opravdoví přátelé od doby, kdy mladší muž vstoupil do rotý. Je to už... už

dvacet let. Einholt tehdy býval na vrcholu svých sil, bylo mu pětadvacet a mladý Kaspen byl mezi šťenaty, která mu byla přidělena k výcviku. Mladík s rusými vlasy, pořád ještě nemotorný, samá ruka, samá noha, se přidal k ostatním šťenatům, kterým už velel.

Drago.

Einholt si oblékl košili a ručník si přehodil kolem krku. „Na co myslíš, Kasi?“

„Na co myslíš ty? Zdál se ti zase ten sen?“

Einholt zamrkal. Kaspen byl jediným příslušníkem rot, kterému se svěřil se svou noční můrou.

„Ano. Vlastně ne.“

„Hádanky? Jaké?“

„Spal jsem špatně. Nemůžu si vzpomenout proč.“

Kaspen se na něj vážně podíval, jako by čekal, že ještě něco dodá. Když Einholt nic neřekl, pokrčil rameny. „Jsi alespoň dost odpočatý na trénink?“ zeptal se.

Doba mezi třetí a šestou hodinou byla každý týden vyhrazena výcviku se zbraněmi, který byl povinný pro každého templáře bez ohledu na jeho hodnotu či zkušenosti. Na tréninkovém dvorku už byli Gruber, Drakken a Löwenhertz spolu s Vlky z Červené rot v plné práci. Ostatní členové Bílé rot se střídali na stráž v Chrámu.

Einholt a Kaspen v plné zbroji sešli dolů po schodech na dvůr, kožešiny měli pro trénink odhrnuté z ramene ruky, ve které nesli kladivo. Ráno bylo vlhké a chladné, ačkoli se bouře už přehnala. Podzimní světlo bylo ostré a šikmé a vrhalo dlouhé stíny stříšek podél východní strany dvorku. Gruber spolu s ostatními muži z Bílé rot trénoval ve stínu, třbil si techniku na dřevěných cvičných sloupcích s dvakrát těžšími zbraněmi, aby rozvinul svou sílu. Muži z Červené rot zápasili na slaměné rohoži nebo vrhali kouli.

Einholt se k nim netoužil připojit. Zastavil se uprostřed dvorku v jasném světle. Dál od stínů.

„Nechme Ulrika, ať nás vede, Kasi,“ řekl Einholt, jak čas od času na dvorku říkával.

Kaspen neodpověděl. Věděl, co tím má na mysli, pamatoval si to ještě ze dne, kdy ho Jagbald Einholt, jeho přítel a také bývalý učitel, poprvé vyvedl na výcvikový dvůr. Zastavil se vedle něj, podíval se stejným směrem do ranního slunce a opatrně se postavil tak, aby byl od svého kolegy vzdálen na délku dvou kladiv plus paží.

Mrčky začali. Dokonale sešraní, dokonale přizpůsobení, pozvedli svá kladiva a roztočili je. Kolem nalevo, zpátky doprava, vysoko doleva, nízko doprava, drželi je oběma rukama a doladovávali úchop podle toho, jak se měnila odstředivá síla těžkých hlavice.

Pak začali kroužení náhle zastavovat, vždy v horní úvrti; aby mohli využít energii hlavice kladiv k úderu stranou.

Znovu dokola, na druhou stranu, kladiva svištěla vzduchem. Nyní rychleji, přehmátnout do jednoručního úchopu za poutko toporu, nahoru doprava, v osmičkách, přehodit si ruce. Dolů doleva, přehodit si ruce zpět. Přímo doleva a dokola, nohy se mírně otáčejí, zatímco oba prohánějí svá kladiva vzduchem a až na paže stojí nehybně.

Stále rychleji, jako nějaký vražedný, tichý tanec, jehož rytmus udávaly svištěcí zbraně a jaký spolu mohou provozovat jen dva mistři válečníci, kteří společně cvičí už mnoho let.

Nyní zvětšili rychlost a sílu, kterou do kroužení vkládali, a váhou kladiv se začali pohybovat i oni sami. široké kruhy, které opisovaly hlavice kladiv držných jejich pravicemi, způsobovaly, že oba začali rytmicky poskakovat, aby jim zbraně nevyklouzly z rukou. Jeden byl zrcadlovým obrazem druhého, střídali se v pravidelném reverzním rytmu.

Pak znovu úchop oběma rukama, tentokrát s pravou rukou ve spodní části toporu a levou u hlavice, točili před sebou kladiva jako holení a procvičovali si krytí. Při každé změně směru zasupěli a dupli nohou o zem. Krytí zprava, topor vztyčený. Krytí zepředu, topůrko šikmo. Krytí zleva, topor vztyčený. A znovu. Znovu a rychleji. Znovu, znovu a ještě jednou.

Ve stínu kus od nich Bruckner přerušil trénink a kývl na ostatní, aby se šli podívat. Všichni se zastavili, dokonce i Vci z Červené rot. Přestože i ten nejčerstvější Vlk byl v boji s válečným kladivem odborník, jen málo templářů z kterékoliv rot by dokázalo předvést tak dokonale sladěné cvičení jako Einholt s Kaspenem. Byla to radost, sledovat ty dva v akci.

„Ulriku!“ zamumlal Drakken s úžasem. Už mnohokrát viděl oba Vlky cvičit, ale ještě nikdy takovýmto způsobem. Nikdy s takovým dokonalým půvabem, nikdy s takovou rychlostí.

Gruber se zamračil, ačkoli tohle už viděl. Snaží se vybičovat. Jako by ze sebe chtěli něco setrást. Přinejmenším jeden z nich.

„Dívej se pozorně a uč se,“ řekl Drakkenovi, kterého nemusel nikdo pobízet. „Vím, že jsi s kladivem dost obratný, ale vždycky se najde něco, co se můžeš přiučit. Vidíš, jak si prohazují ruce? Skoro vůbec je netisknou. Nechávací kladiva dělat svou práci a využívat energii rotace, aby je dostali, kam potřebují.“

„Jako koně,“ ozval se Löwenhertz vedle něj. Vystoupení na něho očividně udělalo dojem. „Nenutíš ho, jen usměrňuješ jeho sílu a váhu.“

„Dobře řečeno, Lví srdce,“ přisvědčil Gruber, který věděl, že toho nebylo mnoho, co by se mohl zachmuřený Vlk s kladivem ještě naučit. „V obratném zacházení s válečným kladivem je daleko více dovednosti než v umění deseti šermířských mistrů se všemi jejich fíntami, mrštným zápěstím a podobnými parádkami.“

Drakken se usmál. Pak se jeho úsměv rozplynul. „Co to dělají?“ zeptal se nervózně. „Přibližují se k sobě!“

„Kriegu, hochu,“ ušklíbl se Bruckner, „tenhle kousek se ti bude líbit...“

Einholt a Kaspen se teď přiblížili na dosah svých kladiv, hlavy zvednuté, jejich zbraně a paže vířily tak rychle, že je skoro nebylo vidět. Postup jejich cvičení označovaly svištělé zvuky zbraní mihajících se vzduchem. Každý boční úder těsně mýjel úder druhého, takže Einholt a Kaspen vypadali jako dvojice hurikánem hnaných mlýnů proti sobě, lopatky prvního se hbitě prosmýkávaly mezi lopatkami druhého.

Muži z Červené rotý pochvalně mručeli. Nyní přijde výměna, pomyslel si Gruber.

Einholt náhle přerušil rytmus, sehnul se a rozmáchl se kladivem proti Kaspenovým nohám, zatímco ryšavec vyskočil do vzduchu a zaútočil zbraní tam, kde měl jeho soupeř ještě před okamžikem hlavu. Aniž by zpomalili, celé to zopakovali v opačném sledu — Einholt vyskočil a Kaspen se přikrčil. Ani jeden z nich neskrblil silou. Kdyby někdo z nich klopýtl nebo kdyby zasáhl svého soupeře, úder byl veden s takovou silou, že by byl smrtelný. Pak zrcadlově zaútočili jeden na druhého, každý z nich ucukl na jednu stranu, aby se vyhnul zbraní svého kolegy, Kaspen nalevo, Einholt napravo, pak se vyměnili a zopakovali to.

„To je šilenství!“ zalapal Drakken po dechu.

„Chtěl by sis to vyzkoušet?“ dobíral si Bruckner mladého podsaditého Vlka.

Drakken neodpověděl. Byl fascinovaný tančícími válečníky a jejich vířícími smrtícími zbraněmi. Chtělo se mu okamžitě běžet a vyprávět Lenye o neuvěřitelném představení, kterého byl svědkem, ačkoli vůbec nevěděl, jak by jí to popsal nebo jak by ji přiměl, aby mu uvěřila.

Doleva. Doprava. Dolů. Nahoru.

Vuufff! Vuufff! Vuufff!

Drakken se podíval na Grubera, jako by se chystal tleskat.

Doleva. Doprava. Dolů. Nahoru.

Vuufff! Vuufff! Vuufff!

Bojovníci točící kladivy se navzájem obcházeli, kroužili kolem sebe a přitom se blížili k divákům.

Doprava. Doleva. Dolů. Nahoru.

Vuufff! Vuufff! Vuufff!

Jejich postupující těla se začínala pohybovat na hranici stínu, který vrhala jedna ze střech. Löwenhertz najednou uchopil Gruberovu ruku. „Něco se—“

Dolů. Doleva. Doprava. Doprava—

Svištění kladiva se ve vzduchu srazila. Zaprašnění bylo slyšet po celém dvorku. Einholt a Kaspen byli nárazem odhozeni od sebe, topor Einholtova kladiva se rozletěl na třísky.

Tichem se ozvaly kletby a nadávky, jak se Vlci z Bílé rotý rozběhli ke svým kamarádům ležícím na zemi, muži z Červené rotý je následovali.

Einholt už seděl na zemi a třel si pravé předloktí. Pravou ruku měl pohmožděnou a začínala mu natékat. Kaspen ležel bez hnutí na zádech, levý spánek měl roztržený a krev mu z něj vytékala dolů na dlaždice.

„Kasi! Kaspeno! Aáághh!“ Einholt se pokusil postavit, ale bolest vystřelující z jeho pochroumané paže ho srazila zpátky k zemi.

„Je v pořádku! Nic mu není!“ vyštěkl Löwenhertz, který už se skláněl nad Kaspenem a tiskl mu cíp jeho vlčí kůže na zranění na hlavě, aby zastavil krvácení. Kaspen se pohnul a zasténal.

„Je to jen škrábnutí“, prohlásil Löwenhertz. Konejšivě se na Einholta podíval, zatímco Bruckner a Gruber už pomáhali holohlavému Vlkovi na nohy.

Einholt si držel ruku a protáhl se kolem svých druhů, aby se dostal ke Kaspenovi. Jeho obličej byl temný jako Mondstille.

„Ulrik mě zatrat“, řekl tiše.

Kaspen se posadil, lítostivě se šklebil a opatrně si ohmatával ránu.

„Začínám být nepozorný, Jagu. Ubalil jsi mi ji pořádnou.“

„Odvedte Kaspena na ošetřovnu!“ vyštěkl Gruber. Zatímco muži z Červené rotý pomáhali Brucknerovi a Drakkenovi vynést krvácejícího Vlka ze dvorku, Gruber se rozhlédl kolem sebe. Einholt upřeně zíral na své zlomené kladivo a přitom si třel pohmožděnou ruku. Měl ji fialovou a nateklou.

„Ty také, Einholte!“ zavrčel Gruber.

„Je to jenom výron...“ zamumlal Einholt.

„Hned!“

Einholt se podíval na staršího Vlka. „Je to jen výron! Studený obklad s bylinným balzámem a bude to v pořádku!“

Gruber mimovolně ucouvl. Einholt, tichý, vždy vyrovnaný Einholt, by s ním ani s nikým jiným takhle nikdy nemluvil. Nikdy předtím.

„Bratře“, řekl, snažil se, aby jeho hlas zněl co nejklidněji. „Jsi statečný muž—“

„A budu se vyhýbat stínům!“ odsekl Einholt a odkráčel přes dvorek pryč.

Löwenhertz potichu vešel do plukovní kaple Vlků. Ucítil kadidlo, jehož silná vůně těžce visela v podzemním vzduchu. Einholt klečel před prázdným podstavcem, na kterém po dlouhá léta ležely Vlčí čelisti. Své poraněné předloktí, nyní již bez brnění, kožený rukáv vyhrnutý, měl přichycené k hrudi. Kůži na něm měl nateklou a černou.

„Einholte?“ vydechl.

„Vy mě znáte, pane?“

„Jako bratra, tedy doufám.“ Löwenhertz byl rád, když Einholt vzlhl a v očích už neměl vztek.

„Bylo to tím stínem, že ano?“

„Cože?“

„Stínem od střechy. Kvůli němu jsi na chvíli zaváhal a vyšel jsi z rytmu.“

„Možná.“

„Žádné možná. Viš, že jsem tam byl také. Slyšel jsem Shoracka, když ti to říkal.“

Einholt se postavil a otočil se obličejem k Löwenhertzovi. „A vzpomínám si na radu, kterou jsi mi dal. Udělej, co ti

radí. Vyhýbej se stínům.‘ Nebylo to tak, Lví Srdce?“

Löwenhertz odvrátil pohled. „Pamatuji se, co jsem řekl. Ulric mě spas, nevěděl jsem, co bych ti řekl jiného.“

„Nejsi jako všichni ostatní. Nejsi jako já. Bereš mágy a jim podobné příliš vážně.“

Löwenhertz pokrčil rameny. „Možná někdy. Vím, že často mohou mít pravdu, i když to tak třeba nevypadá. Ale mistr Shorack byl podle mých zkušeností vždycky především exhibicionista. Samý laciný trik. Neměl bys brát jeho slova tak vážně.“

Einholt si povzdychl. Odvrátil zrak od Löwenhertze. „Vím, co říkal. Vím, o čem se mi zdá.“

Löwenhertz chvíli mlčel. „Potřebuješ pomoc, bratře Vlků. Větší pomoc, než jakou ti mohu nabídnout já. Zůstaň zde. Najdu Ar-Ulrika. Uleví tvé mysli.“

Löwenhertz se otočil k odchodu.

„Kas je v pořádku, že?“ zeptal se Einholt tiše.

„Na dnešní lekci jen tak nezapomene, ale ano. Bude v pořádku.“

„Už je to dlouho, co jsem ho něco naučil,“ řekl Einholt nevrle a díval se zpět na velkou vlčí kůži visící na stěně.

„Dvacet zim...“ Zakašlal. „Nyní už jsem zklamal dva žáky.“

„Dva?“

„Drago. Ještě před tím, než ses k nám připojil.“

„Kaspen už není žák,“ řekl Löwenhertz. „Dnes věděl, co dělá. Nehody se při tréninku stávají. Jednou jsem si zlomil palec v...“

Einholt ho ale neslyšel.

Löwenhertz se zastavil ve dveřích kaple. „Bratře, víš, že nejsi sám.“

„Moje kladivo,“ řekl Einholt potichu. „Zlomil jsem ho. Zvláštní, pokoušel jsem se o to už od té doby, co jsem jím rozdrtil Vlčí čelisti. Nemyslel jsem si, že by se po tom dalo ještě k něčemu použít.“

„Zbrojíš ti požehná nově.“

„Ano... to by bylo dobré. To staré... už dosloužilo.“

„Zůstaň tady, Jagbalde, půjdu najít velekněze.“ Löwenhertz odešel a Einholt znovu klesl před velkou kožešinu. V prstech mu škubalo. Jeho jizva bolela. Mysl mu znovu a znovu zaplavovaly obrazy z Hagenského pole.

Zelené kůže, jejich špičky byly tak bílé a ostré... vrby... křičící Drago. Náraz. Stíny stromů.

Vyhýbejte se stínům.

„Stále jsi ještě nenašel klid, Vlků.“

Stařecký hlas zapraskal vzduchem za jeho zády.

Einholt vzhlédl. Byl to ten starý kněz v kápi, kterého potkal za úsvitu.

„Otče?“

Einholt se domníval, že Löwenhertz na starce narazil, když hledal Ar-Ulrika, a poslal ho, aby s ním poseděl. Vetchý muž mířil k němu, jedním kostnatým pařátem se přidržoval stěny kaple. Jeho pohublá postava vrhala ve světle svíček dlouhý, křehký stín.

„Einholte. Zlomil jsi kouzlo. Rozdrtil jsi Vlčí čelisti. Ulric z tebe má radost.“

Einholt se zarazil, pohlédl dolů na svá kolena. „Takže vy říkáte... ale něco ve vašem hlase mi říká, že... jako byste ji vy neměl, otče.“

„Tento svět člověka naučí něco obětovat. A aby tyto oběti byly opravdu účinné, musí být také dostatečně hodnotné. Věci, životy, lidé. Pro všechny je to stejné. Já věřím, že nejcennější ze všech Vlků v chrámu je nyní ten, který rozdrtil Ulrikovu relikvii a zahnal Temnotu. A to jsi ty, Einholte, nebo ne?“

Einholt s námahou vstal. Pulzující bolest v jeho pochroumaném předloktí byla strašlivá.

„Ano, jsem to já, otče. Co z toho? Chcete snad říct, že jsem se teď stal něčím víc, než jsem byl předtím? Že mi můj čin přisoudil nějaký zvláštní význam?“ Einholt se snažil, aby v jeho hlase nebyl slyšet strach, ale ve skutečnosti byl upřímně vydešený. Nic v této svatyni ho neuklidňovalo. Slova starého kněze ho znepokojovala způsobem, který nebyl ani schopen vysvětlit. „Mluvíte, jako bych nyní vládl nějakou zvláštní silou...“

„Dějiny našeho chrámu, naší říše — dokonce světa samotného — jsou plné mužů, kteří se díky svým skutkům stali něčím víc. Vítězové, zachránci, hrdinové. Jen málo lidí se vydává touto cestou. Stále méně jich je schopno vypořádat se s břemenem, které je s tím spojeno. Tvé skutky z tebe učinily hrdinu. Je to tvůj osud. Krev hrdinů je posvátnější než krev smrtelných mužů. Takoví muži v neviditelném světě zřetelně září.“

Einholt otevřel ústa, aby odpověděl, ale hlas mu přiskočil. Trásl se, a když nakonec promluvil, jeho hlas byl sotva zřetelný a rychlý. „Já — neviditelný svět? Vždyť jsem vám dnes ráno v chrámu vyprávěl, co mi řekl mág, jak mi oznámil že mě neviditelný svět také zná. Pověděl, že mu prozradil mé jméno. Říkal jste mi, abych na to zapomněl. Abych to pustil z hlavy, že je to nesmysl. A nyní... opakujete jeho slova.“

„Špatně jsi mě pochopil, templáři—“

„Nemyslím. O co jde, otče? Jakou to hrajete hru?“

„Uklidni se. Nehraju žádnou hru.“

„Ve jménu Ulrika, otče, co mi to povídáte?“

„Potřebuješ jen porozumět svému osudu. Víc než většina ostatních mužů. Pátřej a tvá duše nalezne klid.“

„Jak?“

Starý kněz se zarazil. „Ulric mě vždycky dokáže ohromit, bratře. Někomu dá otázku, zatímco druhému dá odpověď.“

„Co to znamená?“ vyštěkl Einholt, ještě hlasitěji a rozzlobeněji než předtím.

Stařec v kutně s kapucí konejšivě zvedl ruce. Jeho údy se chvěly a trásly, byly tak křehké. „Ulric ti dal tuto otázku. Odpověď dal někomu jinému.“

Einholdt uchopil kněze za přední část jeho kutny a držel ho tak pevně, až stařec pod kápí lapal po dechu. Jeho dech zapáchal starobou a hnísem. Einholdt se pokusil prohlédnout temnotu kápě, ale zdálo se, že světlo odmítá vstoupit dovnitř.

„Komu jinému?“

„To bolí, Vlčí bratře! Mé staré kosti!“

„Komu jinému!“

„Morgensternovi. Morgenstern to ví.“

Einholdt odstrčil starého kněze stranou a spěchal ven z kaple. Všichni, kdo byli v chrámu, byli zmatení, když viděli templáře, jak se vyhýbá každému kousku stínu a uhání za slunečními paprsky, které dovnitř pronikaly západními okny.

Na chrámových schodech se Einholdt skoro srazil s Arikem. „Morgenstern! Kde je?“

„Einholdt?“

„Morgenstern, Ariku! Kde je?“

„Nemá službu, starouši. Víš, co to znamená...“

Einholdt se otočil tak prudce, že mladého rytíře málem odhodil na podlahu, a uháněl pryč.

U Roztrženého závoje ani U Měďáku nebylo po Morgensternovi ani vidu, ani slechu. V Plující labuti ho naposledy viděli v úterý a měl tam dluh. Nevídný personál v Utopené kryse tvrdil, že se tam ukázal brzy, udělal pár piv a pak se zvedl s tím, že zajde do putyk dole v Altquartieru.

Do Altquartieru, když už se pomalu blížil čas večerních bohoslužeb a slunce se chýlilo k obzoru. Einholdt se rozběhl dolů křivolakými uličkami Middenheimu a po vinoucích se schodech porostlých lišejníkem, proplétal se mezi opozdilci směřujícími do svých domovů nebo do barů. Čím dál více bylo pro něho těžší vyhýbat se stínům. Vybíral si východní stranu uliček a zoufale se držel posledních paprsků slunečního světla, které ještě pronikaly přes střechy na druhé straně. Zcela se vyhnul třem ulicím, které už úplně pohltily stín. Ale běžel dál.

Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům.

Uřezaný měšec. Jeho vábívé lampy svítily. Ještě je čas; pozdní sluneční paprsky dosud omývaly okraje ulice. Držel se ve světle a myšlenky mu vířily v mozku, když vtrhl dovnitř barovými dveřmi tak prudce, že se na něj všichni překvapeně podívali.

„Morgenstern?“

„Byl tady, je to asi tak hodina, pak odešel do Nafoukané dámy,“ řekla dívka za barem, která dobře věděla, že si její zaměstnavatel nepřeje mít žádné oplétačky s Chrámem.

Einholdt už zase běžel, běžel jako osamělý vlk štvaný smečkou psů. Zapomněl na bolest ve své ruce nebo ji alespoň nevnímal. Využíval každého paprsku slunečního světla, které ještě na cestě zbývalo, a úzkostlivě se vyhýbal narůstajícím stínům mladého podzimního večera.

Někde v dáli zahřmělo. Znělo to jako dusot kopyt.

Vpadl do Nafoukané dámy, podniku ještě níž na svahu města, hlouběji v Altquartieru. Jak vrazil dovnitř, dveřmi srazil z lavice dva pijáky. Pomohl jim vstát a hodil jim několik mincí ze svého měšce. Když zjistili, s kým mají tu čest, oba pobudově se rychle uklidnili.

„Vlk Morgenstern. Je tady?“

Hlavní barmanka byla napudrovaná, vyžílá coura s několika černými zuby a špinavým balónovitým čepcem. Páchla týden starým potem, který nedokázala přerazit ani celá láhev parfému, i když ji k tomu účelu zjevně použila. Věnovala Einholdtovi lascivní úsměv a vystrčila na něj ňadra v hlubokém dekoltu.

„Ne, můj krásný Vlku, ale jsou tady daleko zajímavější věci— au!“

Odstrčil ji i s jejím poprsím stranou. „Kde je Morgenstern?“ zavrčel do obličeje výčepního a popadl překvapeného ranaře za límec jeho záplatované vesty. Jediným škubnutím odtrhl muže od země a vytáhl ho přes barový pult k sobě, rozhazuje přitom hliněné džbány a cínové poháry.

„Odešel! Není tu!“ koktal výčepní, zatímco se s hrůzou v očích snažil vyprostit ze sevření toho šílence. Ve výčepu se rozhostilo ticho. Rvačky tady byly na denním pořádku, ale templář řádu Bílého vlka v plné zbroji i s kožešinou, šilený vztekem — to byla děsivá novinka.

„Kam?“

„Do ně-nějakýho novýho podniku ve starý čtvrti! Votevřeli ho teprve před pár dny! Zaslech jsem, jak říká, že ho chce prubnout!“

„Jaký nový podnik?“

„Zapomněl jsem—“

„Vzpomeň si, sakra!“

„Vosud! Tak tomu říkají! Vosud! Dřív tam bejvalo něco jinýho! Teďka je to Vosud!“

Einholdt vyběhl z Nafoukané dámy a náhle se prudce zarazil. Držel výčepního poraněnou rukou, aniž by si to vůbec uvědomil. Nyní na něj dolehla bolest s dvojnásobnou silou. Měl by se uklidnit, měl by dát na Gruberovu radu, zdála se být docela rozumná. Na tohle šílenství bude dost času i zítra. Dost času — a bezpečí. Nyní už slunce zapadlo. Byl čas večerní pobožnosti.

Stíny byly všude. Dlouhé večerní stíny. Černé šmouhy soumraku. Temné skvrny noci. Denní světlo ustupovalo v matnou zář nad zamračenou, slepou linií střeš, dál než dokázal dosáhnout, i kdyby jeho ruka byla zdravá.

Einholdt se otočil, ztěžka oddechoval. Natáhl ruku, aby vzal jednu z lamp, které visely venku u Nafoukané dámy, pak ji prudce stáhl a zaklel. Odplivl si a natáhl se pro ni opatrněji znovu, tentokrát zdravou rukou, tu poraněnou si tiskl k tělu.

Sundal lampu z háku a držel ji nad sebou. Obklopovalo ho světlo. Vrhla pouze ten nejmenší stín na plochu pod svými nohama. Zvedl lampu vysoko nad sebe a spěchal dolů strmou altquartierskou uličkou, krev mu bušila ve spáncích, ruka ho bolela, jeho mysl se neklidně zmítala.

Za chvíli už toužil, aby si mohl přendat lucernu do druhé ruky, ale ta teď byla naprosto nepoužitelná. Pot ho svědila na tváři, jak se snažil lucernu ze všech sil udržet vysoko nad hlavou. Byla vyrobená z mosazi a olovnatého skla, těžká jako kladivo. Dvakrát ji musel položit na zem na dlažbu a schoulit se do světla, aby dopřál své ruce trochu odpočinku.

V mihotajícím se světle za dalším strmým rohem uviděl nově vymalovaný vývěsní štít: Osud. Další z páchnoucích putyk s jedinou místností, které rostly v nejponuřejších slumech Altquartieru jako houby po dešti a jejichž jména a majitelé měnili skoro každý druhý den. Osud. Nedokázal se ubránit, aby se té ironii nezasmál. Ano, našel svůj osud.

Einholt se protlačil lítacími dveřmi.

„Morgensterne! Templáři Morgensterne!“ vyštěkl a pozvedl lampu nad hlavu. V mihotavém šeru se od něho odtáhlo několik nejbližších zákazníků a uklidilo se do anonymního přišerí.

Prodíral se hlouběji zápachem a v šeru skoro zakopl o starou dřevěnou ceduli. Byl to vývěsní štít, který sundali, když tuhle hospodu převzal nový majitel.

Byl teď u baru, řady nalakovaných sudů s týkovým prknem položeným přes ně. Postavil na ně lampu a přitom rozbil nějakou misku.

„Je tady Morgenstern?“ štěkl zadýchaně do obličejů obsluhy.

„Není tu žádný Morgenstern, templáři ale jestli se jmenuješ Einholt, čeká tady na tebe tamten chlapík.“

S lampou jako svým osobním talismanem nad hlavou se Einholt rozhlédl po výčepu. Na konci baru uviděl —

Starého kněze. Jak se sem, ve jménu Ulrika, mohl ten chromý stařec dostat před ním? Jak jen mohl vědět, že sem má namířeno?

„Otče? Co to má znamenat, otče?“

„Konec všeho, Einholte.“

„Cože?“

„Dáte si něco k pití?“ zeptal se výčepní žoviálně a přitočil se blíž. Einholt ho hrubě odstrčil.

„Co tím myslíte, otče?“

Hlas starého kněze se ozýval z nitra jeho kutny, páchnoucí a vybledlé. „To ty jsi ten Vlk, který zničil kouzlo. Který zničil Vlčí čelisti. Zachránil město.“

„Ano, otče.“

„Dobře. Můžeš to být jedině ty. Ty ses nejvíce... provinil.“

„Cože?“

„Ty jsi můj nejuhlavnější nepřítel. V chrámu jsem se tě nemohl dotknout, ale teď jsem tě vylákal sem do stínů, kde jsi konečně zranitelný.“

Kostnatý kněz se pomalu otočil k Einholtovi. Kápě se mu přitom svezla dozadu. To, co se z ní vynořilo, Einholta vyděsilo. Byl templář řádu Bílého vlka a Ulrikův služebník, bojoval s bestii a jinými bytostmi Temnoty — ale přesto nikdy neviděl něco tak příšerného.

Einholt začal pozpátku ustupovat.

„Dívej se,“ řekl ten neživý tvor, který se převlékl za kněze. Svým pařátem ukázal na starou ceduli, přes kterou Einholt prve zakopl.

Teď uviděl, co na ní bylo napsáno.

Jste statečný muž. Vyhýbejte se stínům.

Einholt začal křičet, ale kostnaté stvoření v kutně se náhle začalo pohybovat strašlivou rychlostí. Všechno bylo jako rozmazané. Einholt věděl, co bude dál. Bylo to jako... okamžik. Jako konec jeho starého snu. Okamžik, který ho vždy probouzel s vyprahlými ústy a tělem zmáčeným potem. Noc co noc po celých dvacet let.

Náraz.

Einholt uviděl, jak se jeho vlastní krev rozstříkla do tmy, pak špinavou desku barového pultu před sebou. Venku uslyšel hrom, kopyta jezdců, kteří přijeli, aby ho odvezli do neviditelného světa, kde ztracené duše jako Drago a Shorack našly své bídné osudy.

Einholt, z něhož život unikl jako voda z pohozené láhve, přepadl přes starý vývěsní štít. Jeho krev, krev hrdiny, svatější než krev smrtelného muže, proudila přes vybledlý nápis, který říkal: „Vítejte do hostince ve stínech.“

Vyhýbejte se stínům.

Ta stvůra se tyčila nad ním a krev pomalu kanula z jejích starých, ostrých kostí a pařátů zčernalých sazemi. Postavy nejasně se rýsující vzadu, hosté stejně jako personál, se náraz skácely k zemi, jako loutky, kterým odstříhli provázky. Od chvíle, kdy zemřeli, uplynuly už hodiny.

Oči stvůry se rozzářily, jednou, dvakrát... korálově růžovou barvou.

MONDSTILLE

Ulrikova kladiva

Když se teď ohlédnu zpátky na tu divokou, krutou zimu, připadá mi, že zlo, které se na nás tehdy sneslo, se na to již dlouho, dlouho připravovalo. Snad to byl osud Middenheimu. Osud umí být tak krutý. Viděl jsem známky osudu na zubožených tělech nesčetných mužů a žen, jež se dostali do mé péče. Bodnutí v zuřivosti, nezamýšlená krutost, bití ze

žárlivosti. V Morrových službách jsem byl svědkem všelijakých krutostí osudu.

Stal jsem se také jeho obětí. Ještě když jsem býval kupcem, před tím, než jsem se převzal způsoby mrtvých. Smrt je krutá, ale život je krutější. Tvrdý, chladný, nemilosrdný, jako ponurý Mondstille ve svém nejhorším období.

Někteří proti tomu bojují. Ganz, ctihodný Ganz a jeho chabří templáři. Služebná Lenya. Pouliční zlodějíček Kruza. Morr na ně shlíží. Ulric také. Sigmar. Shallya. K čertu, kdokoli z nich. Kterýkoli z těchto slabých bohů tam vysoko v jejich neviditelném světě, jež tvrdí, že nás chrání a přitom nás pouze pozorují.

Pozorují nás. Pozorují, jak trpíme. Pozorují, v jakých podmínkách žijeme. Pozorují, jak umíráme. Jako dav v Medvědí Jámě na West Wegu, povzbuzují nás k naší trýznivé záhubě.

Už mám dost bohů a neviditelného světa. Už mám dost tohoto i jakýchkoli ostatních životů.

Jsem mužem smrti. Stojím na pokraji toho všeho a pozoruji to jako bůh. A démoni.

Víte, oni všichni jásají. Bohové stejně jako démoni. Všichni jásají.

—ze spisů Dietera Brossmana, Morrova kněze

Zima vyzbrojila město do války. Námraza, silná jako čepel dýky, pokryla každý povrch a krápníky ostré jako meče visely z každého okapu a markýzy. Sníh jako vlněný svetr pod brněním těsně ovíjel okolní střechy pod krunýřem ledu.

Chystala se válka. Daleko na západ, podél hranic, nedočkavě vyhlížela vznešená vojska Bretonnie jaro, aby mohla napadnout Říši. Nedávná smrt hraběnky Sophie z Altdorfu k tomu byla dokonalou záminkou. Ačkoli davy diplomatů stále proudily sem a tam, nikdo ve skutečnosti nepochyboval, že na jaře už budou oba národy ve válce. Prosakovaly také zprávy o smečkách bestii, které se shromažďují v zamrzlých lesích Drakwaldu ve velkém množství, zamořují vzduch svým pachem a drancují osady a vesnice. Za Mondstillu ještě nikdy nepovstaly. Vypadalo to, jako by je něco velkého, temného s nasládlým pachem zla vytahovalo z jejich lesních doupat.

Připravený na válku, třesoucí se a nervózní, choulil se Middenheim na vrcholu bolestivě chladné Fauschlagské skály a čekal na své utrpení.

Jenom velice málo lidí vědělo, že skutečná válka propukne uvnitř.

Schtutt, kapitán hlídky, si zahříval zkřehlé ruce nad slabým plamenem koksového koše na strážní věži Burgen Bahnu, když zaslechl vzdálený nárek ozývající se z mrazivého Osstorského okrsku. Bylo po půlnoci.

„U Sigmara! Ted' ne!“ zasyčel. Pfalz, Blegel a Fich, jeho společníci na pozdní hlídce, se na něho podívali nepřiliš nadšeně.

„Pflazi, pojď se mnou. Vy dva zůstanete tady,“ zavelel. Blegel a Fich si oddechli. Ano, jistěže se jim nechtělo jít ven.

Schtutt si navlékl palčáky, na holou hlavu si nasadil koženou kuklu, vzal si kopí a lampu. Napadlo ho, že by si mohl vzít pilbu, ale pomýšlení na dotek mrazivě studených chráničů na tváři bylo nesnesitelné. „Tak pojď už, Pfalzi! V čem se tom tam ještě hrabeš?“

Pfalz si navlékl rukavice a popadl kopí. „Už jdu, kapitáne.“

„Hned se vrátíme,“ řekl Schtutt Blegelovi a Fichovi.

Jako kdyby je to zajímalo.

Otevřel dveře. Prudký chlad Mondstillu na něj dopadl jako skleněná padací mříž. Zalapal po dechu. Slyšel, jak Pfalz vedle něho zasténal.

Noční vzduch byl průzračný a tvrdý jako křišťál. Schtutt za nimi zabouchl dveře a oba se vydali vstříc mrazivé temnotě. Kapitán se na okamžik zastavil a naslouchal v zoufalé naději, že ať se stalo cokoli, už je po tom, nebo že to byl pouhý výplod jeho představivosti. Nebo že to už zmrzlo na kost. Ale ozvalo se to znovu, nárek — strach.

„Pojďme! Koukneme se na to!“ řekl Schtutt svému druhovi a oba vyrazili po omrzlých dlažebních kamenech a křehké vrstvě ležícího sněhu, zanechávající za sebou jedinou řadu stop. Sledovali zvuky až k další křižovatce, kde ulice vedoucí vlevo prudce klesala po schodech dolů, po straně lemována zasněženými, převýšenými domy. Tam na chvíli chvějící se zvuky utichly.

„Nahoru?“ navrhl Pfalz a ukázal kopím doprava. Hřbetem rukavice si přitom utřel vlhký nos.

Schtutt zavrtěl hlavou. „Ne... tam dolů... dolů ke koleji.“

Spěchali dolů po schodech, nejrychleji jak mohli, ale zároveň opatrně kvůli námraze pod sněhem. Poslední věc, po níž Schtutt toužil, bylo udeřit se do hlavy nebo spadnout uprostřed noci na zadek na Ostewgských schodech.

V mezeře mezi strmými městskými domy po obou stranách ulice se před nimi začínala rýsovat vznešená, šedivá kopule Královské akademie hudby. Byla pokrytá ledem, na kterém se odráželo měsíční světlo, takže sama zářila jako malý půlměsíc. Výkřik se ozval ještě jednou z uličky nalevo od úpatí schodiště. Jehličky ledu visely z nízko klenuté brány úzkého průchodu.

„Ozývá se to z Vlčí jámy,“ prohlásil Schtutt. Trochu dál tímto směrem byla malá pouliční svatyně zasvěcená Ulrikovi. Ulička je přivedla na další rozcestí, kde se střetávalo pět uliček. V jejím středu stála svatyně Vlčí jáma, mísa z Černého kamene ve tvaru křtitelnice, s vytesanou vlčí hlavou na vyvýšeném podstavci uprostřed. Obchodníci a místní měšťané zde nechávali zapálené svíčky, mince nebo obětiny v podobě květín a bylin, když procházeli kolem.

Dnes, v nejchladnější noční hodině, tady někdo zanechal úplně jiný dar. Sníh kolem Vlčí jámy byl prosáknut krví temnou jako červené víno.

První mrtvý, muž ve středních letech oblečený v noční košili, byl zavěšen přes křtitelnici, takže jeho hlava, paže a ramena byly uvnitř mísy pod hladinou vody. Jestli se utopil před tím, než mu někdo zezadu rozpáral trup, nebylo jisté.

Další tělo, žena v roztrhaném brokátovém plášti, leželo u jeho nohou. Bylo zkroucené do pozice, kterou by nenapodobil ani hadí muž z kejklířské společnosti.

Třetí mrtvý, muž v černém dvouřadém kabátci a kupeckých nohavicích, ležel na zádech několik kroků Od Vlčí jámy. Neměl už žádný obličej, podle kterého by se dala určit jeho totožnost.

Sníh byl všemi směry potřísněn krví a krvavými stopami, jak se těžké nohy brodily sněhem a vířily jej. Schtutt a Pfalz mlčky stáli vedle sebe a zírali na tu příšernou scénu.

Kapitán se zachvěl, ale tu noc to poprvé nebylo zimou. Přinutil svou mysl soustředit se a své tělo k pohybu. Zatraceně, patřil k městské hlídce, měl před sebou práci!

„Vlevo! Vlevo!“ zasyčel na Pfalze, lehce mu pokynul lucernou a začal se plížit po pravé straně Vlčí jámy, kopí natažené před sebou a připravené v levici.

Stalo se to nedávno. Pára ještě stoupala z ran. Schtutt si všiml, že krev někdo... použil. Na míse křtitelnice a Ulrikově soše byly namalovány značky. Písmena. Slova. Jiné značky zdobily stěny obklopující malý dvorek.

Vražda. Znesvěcení. Schtutt těžce polkl. Přemýšlel, jestli by neměl poslat Pfalze zpátky na strážní věž, aby zburcoval ostatní. Mohli by pak prohledat okolí v dobře vyzbrojené skupině. Dobrý nápad, ale znamenalo by to, že tu zůstane sám, což se mu nelíbilo ani trochu.

Pfalz ukázal před sebe. Stopy krve vedly k jedné z přilehlých uliček. Vydali se po nich, boty křupaly na námraze. Další zasténání, skoro výkřik, tentokrát nad nimi.

„Bohové!“ zavřel Schtutt a klusem vyrazil ulicí, s Pfalzem v patách. Dveře domu po pravé straně, dobře umístěného, vznešeného měšťanského domu, byly vykopnuté a ležely v třískách. Stěny a nábytek pokrývaly další krvavá znamení. Uvnitř tančilo a skotačilo nespoutané a šířící se světlo ohně. Někdo ječel.

Vtrhli dovnitř. Ve vstupní hale vládl chaos. Další dvě mrtvoly, znetvořené k nepoznání, ležely ve zvětšující se kaluži třeshově rudé krve na podlaze u dveří. Lampa byla rozbitá a plameny olizovaly sloupy, podpěry schodiště a závěsy podél zdi. Vzduch byl plný štiplavého kouře, ohnivé plameny zářily a třepotaly se Schtuttovi před očima. Ani si neuvědomoval, jak příjemné to teplo je.

Na podlaze u dveří pod schodištěm se choulila žena v roztrhaných a zakrvácených šatech. Trásla se a nařkala a občas ze sebe vydala bolestivý výkřik plný děsu.

Schtutt se k ní rozběhl a sehnul se. Byla potlučená a na ruce měla řeznou ránu, ale žádné větší zranění nepozoroval. Když se k ní skláněl, překvapeně vzhledla a vyděšeně se od něho odtáhla.

„Klid! Jen klid! Už jste v bezpečí! Jsem kapitán městské hlídky. Kdo vám to udělal? Je ještě tady?“

Její bledý, potlučený a uplakaný obličej na něho hleděl téměř netečně. Rty se chvěly. „Ergin. Kde je Ergin?“ zeptala se náhle a celá se chvěla.

„Ergin?“

„M-můj manžel... kde je? Ergine? Ergine?“ Její hlas začínal stoupat až do hysterického křiku.

Schtutt se ji pokusil utiшит. To ječení mu ničilo nervy. Rozhlédl se kolem a uviděl, že Pfalz odložil kopí stranou a teď se pokouší kusem závěsu, který strhl z okna, udusit plameny.

Schtutt se na něho už chystal zavolat a říct mu, aby doběhl pro požární hlídku, když uviděl postavu na schodech, která se plížila k nim. Byl to muž, nebo to přinejmenším vypadalo jako muž zahalený temnotou, shrbený jako nějaká divoká šelma. Byly na něm jenom tři světlé věci, tři věci třpytící se ve světle plamenů. Jeho velké, upřené oči a ocelová sekýra, kterou svíral v ruce.

„Pfalzi!“ zařval Schtutt, když se muž vrhl ze schodů přímo na nočního hlídače ubíjejícího plameny. Žena, vyděšená spíš tónem Schtuttova výkřiku než tím, co viděla, zaječela ještě hlasitěji a hysteričtěji než před tím.

Pfalz vzhledl právě včas, aby stačil zvednout paži na obranu. Muž po něm skočil a oba se skáceli na podlahu. Jeden úder sekýry zbavil klejícího, zápasícího strážníka krunýře. Pfalz bojoval jako lev, aby ze sebe toho démona shodil, ale oba teď zápasili v tratolišti krve pocházející z mrtvol ležících na podlaze a nohy jim podkluzovaly v mohutných sprškách rudých kapek létajících vzduchem, takže se ani jeden z nich nemohl dostat do výhody.

Schtutt pomalu vyrazil k nim; i jeho boty klouzaly na krvi. Když se k nim dostal blíž, pochopil, proč je muž tak temný. Od hlavy k patě byl zmáčený krví. Krev promočila jeho šaty, slepila mu vlasy a zbarvila kůži. Ale nebyla to jeho krev, pomyslel si Schtutt.

Neodvažoval se zaútočit kopím, protože se bál, aby nezranil Pfalze. Místo toho praštil útočníka ratištěm do zad jako cepem. Dřevo se s křupnutím zlomilo a muž se se zvířecím zaječením stáhl a Pfalze pustil. Ale stále ještě svíral v ruce sekýru.

Pfalz si přitiskl ohořelý závěs k žebrům, aby zastavil krvácení, křečovitě si ho tam přidržoval a řval: „Zabte to! Pro Sigmara, kapitáne, zabte to!“

Schtuttovi v ruce zůstal dvě stopy dlouhý kus ratiště, na jehož konci byl stále ještě připevněný hrot. Stál tvář v tvář netvorovi, bojovně nahrbený. Ten nyní soustředil veškerou svou pozornost na něho.

„Odhoď to... polož tu sekýru na zem,“ přikázal mu Schtutt nacvičeným hlubokým hlasem, kterým ukončil už pěkných pár hospodských rvaček dřív, než se do sebe oba soupeři pořádně pustili. Slyšel, jak ho Pfalz v bolestech pobízí k činu, ale zároveň cítil, že se o to musí alespoň pokusit. Pěstní souboj s vraždícím maniakem bylo to poslední, co dnes v noci kdokoli z nich potřeboval.

„Polož to na zem. Hned.“

Pokud měl ten zkrvavený muž v úmyslu položit sekýru na zem, tak jediné skrz Schtuttovu hlavu. Vrhla se na něj s napřaženou sekýrou a zavyl způsobem, na jaký Schtutt do smrti nezapomene.

„Ty idiote,“ stačil ještě vyhrknout, než mu síla útoku stvůry vyrazila dech. Sekera dopadla na jeho spánek a prudkost nárazu mu otočila hlavu. Ve stejný okamžik zasáhl hrot Schtuttova kopí vrahovo tělo a projel skrz, spíše setrvačností útočícího netvora než Schtuttovým přičiněním.

Schtutt přistál na zádech a probodnutý zabiják se skácel na něho, přitom příšerně ječel, svíjel se a zmítal ve smrtelné

křeči.

Schtutt cítil, jak tělo konečně ochabuje. Krev z rány na hlavě mu stékala dolů do očí.

Dobrá noc na to, abys nechal přilbu ve strážní věži, pomyslel si a ztratil vědomí.

Kruza se chouil zabalený do sametového pláště v rohu Utopené krysy. Když se na jeho sklenici začala tvořit námraza, řekl si, že je čas jít domů. Hodil na stůl několik mincí a vykolébal se ven na mrazivě chladnou ulici.

Měsíce už vyšly, zimní měsíce, zahnuté jako drápy. Na této zimě však bylo něco, co ho mrazilo víc než studené počasí. Všude se mluvilo jen o špatných znameních, předzvěstech nastávající války a šířící se Temnoty. Stejně povídačky jako každý druhý den, každý rok, ale nyní nějak jiné. Už to nebyly jen věštecké řeči melancholických opilců v přeplněných barech, nervově labilních hazardérů v hráčských doupatech nebo mazaných jasnovidců, kteří si jimi vydělávali na živobytí. Bylo to... skutečné. Nastaly zlé časy a Kruzovi se to vůbec nelíbilo.

Od putyk v Altquartieru po luxusní podniky v Nordgartenu kolovaly městem příběhy. Strašidelné příběhy: příběhy o odporných vraždách, šílenství a podivných přízracích ve sněhu. Povídalo se, že předešlého dne zešlel vážený řezník v Altmarktu a řeznickým nožem zabil své dva zaměstnance a tři zákazníky, než se hlídce podařilo ho zneškodnit. Novicka ze Shallyina chrámu se oběsila na ručičkách vodních hodin v Sudgartenu a navždy tak zastavila jejich mechanismus na půlnoci. Ve stájích závodních koní v Neumarketu dostala zvířata noc před prvním sněhem záchvat zuřivosti, vzájemně si kopyty rozpárala břicha a pokousala se; dvě zemřela a čtyři další musela být utracena.

Kromě toho si přede dvěma dny při západu slunce půl hodiny pohrávaly kolem věži Myrmediina chrámu světélkující koule a oblouky zeleného ohně jako spoutané blesky. Lidé si povídali, že byly viděny stíny procházející se po Morrsparku. Příšerný mrtvolný hnilobný zápach se vevalil do kanceláří městských úředníků a vyhnal je bleďe a zelené ven. Lidé vidali pitvorné obličejy přitisknuté na okna nebo odrážející se v zrcadlech. V hostinci U Kapsáře se na omítce objevila vlhká skvrna připomínající úpící obličej, a ať ji drhli sebevíc, nepodařilo se jim ji odstranit. Tři muži, které Kruza znal osobně, spatřili své dlouho mrtvé příbuzné, jak stojí nad jejich lůžky a tiše sténají, než se zase rozplynuli. Někdo dokonce tvrdil, že v Altquartieru propukl mor.

Zimnice a chřipky byly teď přirozeně hojné. Koneckonců, byla přece zima. Ale mor? Ten se přece šíří v horkých měsících, ze zápachu a much. Zima vždycky byla jeho nepřítelem. A úmrtí? V Middenheimu nic neobvyklého. Nyní však bylo množství vražd a násilí vysoké i na velkorysé poměry města.

Byly to vskutku zlé časy. Kruza se zadíval do tmy na mihotavé, zlověstné hvězdy. Někdy si přál, aby dokázal číst pravdy, které jsou v nich údajně zapsány. Jenže i bez této dovednosti viděl v dalekých světlech jen hrozbu. Možná by si o tom měl promluvit s hvězdoporcem. Ale chtěl doopravdy vědět, k čemu se schyluje?

Vyrazil zamrzlou uličkou. Takřka okamžitě se ho zmocnil pocit, že přestože věděl jistě, že je tady sám, někdo za ním hlasitě oddechuje.

Rozhlédl se, ruku na jílci dýky.

Nikde nikdo. Jeho mysl ho ošálila. Slyšel příliš mnoho strašidelných historek, měl příliš bujnou představivost a vypil příliš mnoho vína.

Ale... stále to tam bylo. Neomylně. Dech. Něco neviditelného, ale ne zcela neslyšného bylo za ním.

Připomenulo mu to—

To přece byla hloupost. To jen, že o tom chlapci nedávno mluvil.

Ale—

Opět ten dech, těsně za ním. Prudce se otočil, náhle úplně střízlivý, dýku svíral v ruce.

Dýchavče?

„No tak, Kruzo! Je to tu jako přichystané pro nás!“

Kruza sebou trhl, ale nikdo tam nestál.

Jen zimní vítr svištěl loubím a dveřními výklenky kolem něho.

Pokrčil rameny a vydal se na cestu do postele.

Na Grafově paláci, vysoko na skále, se ztuhle třepetaly slavnostní prapory obtěžkané ledem. Obrovské, litinové koksové koše hořely u Velké brány a lemovaly celou délku příjezdové cesty. Dva jezdci na válečných ořích projeli kolem stráží, aniž by zpomalili, a dál uháněli po osvětlené cestě.

Uvnitř paláce klečela Lenya v průchodu u hlavní chodby a tajně si zahřívala ruce nad zadním průduchem hlavního kuchyňského kouřovodu. Nepozorovaně si tu ukradla chvilku k odpočinku. Hlavní sluha nutil své podřízené pracovat celý večer bez oddechu kvůli nějaké důležité, nejmenované události.

Lenya uslyšela zvuk kroků blížících se po kamenné dlažbě chodby a rychle se ukryla za brnění, které stálo poblíž. Vzápětí kolem ní prošel vrchní komoří Breugal, aniž si všiml obyčejné venkovské služby, která se vzdálila z místa, kde měla být.

Breugal vešel do širokého, chladného prostranství hlavního vchodu, jeho hůl se stříbrnou hlavicí klap-klap-klapala do rytmu jeho kroku. Zastavil se. Myslí si, že ho nikdo nevidí, usmála se Lenya ve své skrýši. Když si začal upravovat paruku s pentlemi ve vlasech a dýchat si do dlaní, aby vyzkoušel svůj dech, měla co dělat, aby nevypískla.

Jezdci dorazili na nádvoří. Jeden zůstal u koní, zatímco druhý vešel dovnitř a rozrazil bránu vedoucí do vstupní síně.

Ganz, velitel Bílé rot, se na okamžik zastavil na prahu a začal si oklepávat led z bot, ostruh a holení o dveřní zárubně.

Breugal to pozoroval s nevolí; díval se, jak kusy ledu odpadlé z templářova brnění kloužou po podlaze z leštěného mramoru.

„Někdo to bude muset uklidit,“ řekl Ganzovi sarkasticky, když vykročil k němu, důrazně ťukaje koncem hole.

„Jistě,“ souhlasil Ganz, aniž by skutečně poslouchal.

„Palác je poctěn návštěvou zástupce ctihodného chrámu, ale obávám se, že Graf už se odebral k nočnímu odpočinku. Zítřka brzy ráno očekává důležité hosty a potřebuje si odpočinout. Musíte přijít zítra... později.“ Breugal si zastrčil hůl do podpaždí, propletl si prsty obou rukou na prsou a vážně se ukláněl.

„Nejsem tady, abych navštívil Jeho Výsost. Poslali pro mě. Najděte mi von Volka.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Breugal se prkenně díval na čekajícího Ganzu.

„Najít... vám...“

Ganz přikročil ke komořimu. „Ano? Neřekl jsem to snad dost jasně? Najděte mi von Volka!“

Breugal před mohutným rytířem ucouvl. Tvářil se, jako by v sobě dusil něco nesnesitelně odporného.

„Můj drahý... pane. Nemůžete sem jen tak přijít uprostřed noci a dožadovat se na královském komořím takových věcí. Dokonce i když jste Ulrikův rytíř.“

Breugal se usmál nejuhlaženěji, jak jen uměl, způsobem, který dával najevo, že on je tady skutečným pánem Úsměvem, který překazil nejednu dvorskou lásku, zničil mnoho kariér a děsil tři generace domácího služebnictva.

Zdálo se, že Ganz na okamžik strnul. Odvrátil se. Pak se prudce otočil zpět a probodl komořího pohledem ostrým jako břitva.

„Povím vám, co můžu udělat. Jsem pověřen z moci samotného ctihodného Ar-Ulrika sloužit chrámu, Ulrikovi a Grafovi. Přijdu si sem, kdykoli se mi sakra bude chtít, a všichni královští komoři budou pobíhat sem a tam, dokud nedostanu, kvůli čemu jsem přijel!“

„Rozuměl jsi?“ dodal pro dobrou míru.

Zatímco Breugal poplašeně ustupoval, jeho užaslá ústa se neúspěšně pokusila zformulovat několik samohlásek.

Lenya se ze svého rohu vítězoslavně usklíbala. Vsadím se, že si Breugal bude muset jít vyždímat kalhoty, pomyslela si. Tohle stálo za všechny prachy!

„Rozuměl velice dobře, Vlků!“ zaduněl hlas ze vzdálenějšího konce síně. Von Volk, doprovázený po stranách dvěma dalšími Panteřimi rytíři, kráčel mramorovou chodbou pozdravit Ganzu. Von Volk s odhalenou hlavou držel svou zdobenou helmu s chocholem pod paží, ostatní dva měli plně uzavřené helmy přidávající jim na výšce dobrou stopu, ozdobené panteřimi symboly a zoubkovanými vějíři.

Ganz a von Volk se setkali uprostřed síně, jejich brnění zařinčela, když si vzájemně plácli rukavicemi. Jejich úsměvy byly upřímné.

„Von Volků! Rád vás opět vidím za lepších okolností! Gruber o vás pěl samou chválu.“

„Ganzi Bílý vlku! Já jsem zase pěl samou chválu na Grubera!“

Oba dva se otočili a podívali se přísným pohledem na čekajícího komořího.

„Chceš něco?“ zeptal se von Volk.

„N-ne, pane rytíři.“ zakoktal Breugal.

Von Volk se naklonil až těsně k němu a zaprskal mu do tváře jako velká kočka. „Tak vypadni!“

Breugal se vzdálil. Od klap-klap-klapal tak rychle, jak jen mohl.

„Omlouvám se za toho nadutého pitomce,“ řekl von Volk.

„To není potřeba. Znáám ten typ, není nijak výjimečný. Takže, proč jste si mě dal zavolat?“

Von Volk poslal své muže mávnutím ruky pryč. Beze slova o několik kroků odstoupili. Lenya natáhla krk, aby slyšela, co bude dál.

„Bretonští velvyslanci mají dorazit už za několik hodin. Jeho Výsost Graf si přeje zabezpečit jejich návštěvu, jak jen to bude možné.“

„Nikdo z nás nechce válku s Bretonnií,“ pronesl Ganz zachmuřeně.

„O to právě jde. V kasárnách propukla epidemie. Zimnice, zánětlivé horečky. Sedmnáct mých mužů je upoutáno na lůžka. Jak je na tom chrám?“

„Všichni zdraví jako rybky. A co bychom měli dělat?“

„Podpořit nás. Až přijedou velvyslanci, bezpečnost bude naší nejpřednější povinností. Nemám dost mužů. Doufal jsem, že nám Vlci z chrámu vypomohou.“

„Ar-Ulrik mi řekl, abych vám poskytl vše, co budete potřebovat, Pantere. Je to naše povinnost bojovníků.“

Lenya div že nevypadla ze svého úkrytu, jak se nahýbala, aby jí nic neuniklo. To je strašné, pomyslela si. To je opravdu strašné. Mor, choroby, cizí vojska...

„Svolám své muže,“ řekl Ganz von Volkovi a zasalutoval odcházejícím Panterům. Chvilí zůstal stát sám uprostřed síně, pak se podíval přímo k Lenyině skrýši.

„Vidím tě, děvečko. Neboj se, Drakken bude ve skupině, kterou vyšlu. Pokus se ho moc nerozptylovat.“

Ganz se otočil a vyšel hlavními dveřmi ke svému čekajícímu koni.

Lenya si povzddechla. Jak to sakra dělá?

Gruber se ve světle pochodně díval dolů na svatyni Vlčí jámy. Náhle poklekl, sklonil hlavu a odříkal krátkou modlitbu pozhánání.

„Nevěděl jsem, co mám dělat, pane,“ řekl kapitán hlídky s obvázanou hlavou, který stál za ním. „Nevěděl jsem, jestli to mám odklidit...“

Gruber se postavil a otočil se, jeho šedivé brnění se zlatými hranami se zablýsklo ve světle pochodně. „Vedl jste si dobře, kapitáne. A statečně.“

„Dělal jsem jen svou práci,“ zamumlal Schtutt.

„Příkladem způsobem,“ usmál se Gruber. Ale Schtutt si všiml, že ten úsměv byl prázdný.

„Schelle! Kaspene! Držte ten dav zpátky!“ zavolal Gruber rázně k Vlkům, kteří stáli na malém prostranství kolem Vlčí

jámy a čelili zvědavému davu, který se rychle rozrůstal. Gruber pak následoval holohlavého kapitána hlídky do měšťanského domu, kde došlo ke krveprolití.

„Tady jste to zabil?“ zeptal se klidně.

„Zlomeným kopím, pane!“ odpověděl Schtutt a pozvedl svou krví zborcenou zbraň.

„Velice hezké.“

„Víte, je tady ta záležitost—“

„Jaká záležitost?“ zeptal se Gruber.

„Kompetenci.“

„Ulrikova svatyně byla odporně znesvěcena. Jsou o tom snad nějaké pochybnosti?“

Schtutt se nad jeho slovy zamyslel, pak krátce zauvažoval o tom, jak velcí a obrnění Vlci jsou, a že on osobně má dnes v noci už boje plné zuby.

„Je to vaše,“ řekl šlachovitému veteránu Gruberovi, otočil se na patě a odešel.

Gruber vstoupil do domu. Letmo pohlédl na rozdrásaná těla ležící v kaluži krve. Oheň už byl uhašený a sousedé utěšovali plačící ženu. Vrah ležel uprostřed pokoje, rána, kterou mu Schtutt způsobil svou zbraní, příšerně zela.

„Ergin, můj Ergin...“ kvílela žena.

„Váš manžel?“ zeptal se Gruber a přistoupil k ní.

„A-ano...“

„Kde je?“ zeptal se Gruber.

Žena ukázala na vrahovu znetvořenou mrtvolu ležící uprostřed podlahy. „Tady.“

Její manžel... tohle udělal? Gruber byl ohromený a vyděšený. Nedávno se do chrámových ubikací donesly povídačky o šílenství v Middenheimu: zvěsti o zabíjení, nepřičetnosti a stínech. Gruber jim nevěřil... až doposud.

Do pokoje za ním vstoupila postava zahalená v plášti. Gruber se jí už chystal zeptat, co tu pohledává, když rozpoznal, o koho jde, a uklonil se.

„Gruber, Ulrikův služebník.“

„Dieter Brossmann, Morrův služebník. Právě jsem se chtěl zeptat na okolnosti Morrovy práce tady, Vlku, ale jsou patrné na první pohled.“

Gruber přistoupil k zahalenému knězi. „Otče, chci vědět vše o tomto činu, všechny detaily, které zjistíte, než pohřbíte pozůstatky.“

„Poskytnu vám je. Přijďte ke mně před nónou a já vám sdělím všechno, co do té doby zjistím.“

Gruber přikývl. „Ty značky, slova namalovaná tady a na míse Vlčí jámy. Mně nic neříkají, ale cítím z nich zlo.“

„Já také,“ řekl Morrův kněz. „Také nevím, co znamenají, ale slova napsaná čerstvou krví mohou jen stěží znamenat něco dobrého, že?“

Ještě před úsvitem začal znovu padat sníh a zahalil město dva nebo tři palce silnou pokrývkou. Nahoře na Palácové skále pracovalo všechno služebnictvo až do časných ranních hodin. Pece už byly roztopené a v nádržích se hřála voda. Podomci v růžových hedvábných livrejích se chopili lopat, prohazovali hlavní příjezdovou cestu a sypali ji kamennou solí. Franckl, který byl mezi nimi, se zastavil, aby si zanádal na vysoký naškrobený límec své nové livroje. Všichni markraběcí sloužící pomáhali při přípravách na příjezd bretonského velvyslance. Stejně jako královská garda, i mnoho palácových sluhů podlehl zákeřným nemocem.

Sluhové a služky v celém paláci pilně pracovali, vyměňovali ložní prádlo, leštili podlahy, cidili přístroje, rozdělovali ohně a seškrabávali jinovatku z vnitřní strany okenních tabulek ve všech pokojích.

Služebnictvo bylo zvědavé, co se chystá, už od chvíle, kdy jim Breugal z ničeho nic oznámil, že s prací, kterou běžně vykonávají ráno, budou tentokrát muset začít už pozdě večer. Očekávala se nějaká návštěva, to bylo jisté. Když Lenya vyslechla rozhovor Ganze a von Volka v hlavní síni, stala se jediným členem služebnictva postaveného níže než komoří, který znal podrobnosti. A neměla to komu říct. Dokonce ani teď, když pracovala jako součást domácího personálu, neměla žádné přátele.

Jak pospíchala západní chodbou se dvěma vědry teplé vody a novými kartáči pro služky, které umývaly hlavní schodiště, uviděla za oknem sníh snášející se ve světle koksových košů zvolna na cestu a napadlo ji, jak si asi v takové noci vede Kruza.

Těsně předtím, než odzvonili k vigiliím, přijel na Palácový kopec oddíl templářů řádu Bílého vlka. Projeli Velkou branou bičováním sněhovými vločkami, zvonění kopyt jejich koní tlumil nalepený sníh. Vedl je Aric, který v levé ruce svíral žerd' Ulrikovy zástavy. Za ním jeli v sevřeném tvaru Morgenstern, Drakken, Anspach, Bruckner a Dorff, pak tucet dalších templářů, po šesti z Červené a Šedé rot. Panteří rytíř ve strážním domku je přivítal a nasměroval je přes vnitřní nádvoří do královské strážnice.

Na kamenném nádvoří před strážnicí přitáhli ořům, kterým od nozder stoupala pára, uzdy. Koně opatrně našlapovali na nejisté sněhové pokrývky. Pážata, která samozřejmě nikdo o ničem neinformoval, spěchala k templářům, aby se chopila uzd jejich koní; tváře měla vzrušením stejně růžové, jako své hedvábné kabátce.

Aric hbitě sesedl a v doprovodu Brucknera, Olrika z Šedé roty a Bertolfa z Červené zamířil k bráně, kde na ně pod portikoulou už čekala skupinka Panteřích rytířů s pochodněmi. Aric zasalutoval veliteli Panterů.

„Aric z Bílé rot, vlajkonoš. Velký vlk tě ochraňuj, bratře. Ar-Ulrik, bůh žehnej jeho jménu, rozkázal, abychom se u vás hlásili jako posila.“

Velitel Panterů zvedl zdobené zlaté hledí své přilby. Tvářil se přísně a zachmuřeně, jeho obličej vypadal v kontrastu se zlatým a rudým chocholem na jeho přilbě ještě bledší a nezdravější.

„Jsem kapitán Vogel, Grafův zástupce. Sigmar vám žehnej, chrámoví rytíři. Kapitán von Volk mi řekl, abych vás

očekával.“

Aric cítil napětí. Tento muž vypadal nemocně a na rozdíl od von Volka v sobě ještě nepotlačil rivalitu, která byla mezi templáři a palácovou stráží tradicí. Možná že se ve von Volkových očích vztahy mezi Vlky a Pantery zlepšily, pomyslel si Aric, ale staré předsudky mají hluboké kořeny.

„Jsme vděční za pomoc chrámu v této choulostivé chvíli,“ pokračoval Vogel tónem, který vypovídal o všem možném, jen ne o vděčnosti. „Zvědové z pohraničí hlásí, že velvyslancova skupina je navzdory sněhu jen několik hodin cesty odtud. A bratrstvo Panterů je... početně nedostatečné. Mnoho našich mužů je s horečkou upoutáno na lůžku.“

„Budeme se modlit, aby se jim ulevilo. Jsou to silní, houževnatí muži. Prežijou to.“ Aric mluvil sebejistě, ale Vogel se netvářil příliš přesvědčeně, když je vedl dovnitř. Velitel Vlků si všiml temnějších pramínků potu, které stékaly po Panterově bledém obličejí. A ucítil ten zápach. Štiplavý zápach nezdravého potu, zápach nemoci, jen částečně překrytý voňavkou, kterou rytíři u dvora používali. Vogel nebyl jediný Panter, který byl nemocný.

Ulric nás ochraňuj, pomyslel si Aric. Je to tu cítit stejně jako když město zachvátí mor. A nehlásil snad Anspach nějaké řeči o moru, které kolují po putykách a slumech?

Panteři čestná stráž se seřadila za Arikem a Vogelem a Vlci je hromadně následovali. Prošli kolem mramorového sloupoví do vzdušných hlavních síní paláce, osvětlených svícemi a — takový přepych — olejovými lampami hořícími v držácích na stěnách. Aric měl pocit, jako by se táhly do dálky na všechny strany jako nějaké noční osvětlené promenády.

„Jen nám řekněte, jakou pro nás máte práci, a my se do ní pustíme,“ řekl Aric. „Jaké budou naše povinnosti?“

„Neočekávám, že se vyznáte v labyrintu zdejšího paláce. Cizince toto bludiště lehce zmate.“ Zdálo se, jako by si Vogel obzvlášť vychutnával slůvko ‚cizinci‘, kterým zdůrazňoval skutečnost, že jsou nyní na půdě Panterů. „Držte se nás, jinak se ztratíte. Potřebujeme hlídky, které by pročesávaly palác, a ty sestavíme z Panterů. Vy templáři byste nám prokázali velkou službu, kdybyste si vzali stráž u pokojů hostů.“

„Bude nám ctí,“ řekl Aric. „Ukažte nám pokoje a místa, která máme hlídat.“

Vogel přikývl. Mávl rukou na dva své rytíře. Měli spuštěná hledí a Arikovi připadali jako dva stroje. Nikdy předtím si neuvědomoval, jak moc si cení Vlího zvyku chodit do bitvy bez helmic, s vlajícími vlasy. Tváře a jejich výraz člověku hodně řeknou, hlavně ve válečné vřavě.

„Knassi! Guingole! Ukažte Vlkům rozmístění pokojů našich hostů.“

„Ano, pane!“ odpověděl Guingol. Nebo Krass. Kdo by je, ve jménu Ulrika, pod těmi jejich zlatými mřížemi rozpoznal? Vogel se obrátil k Arikovi. „Držte se, Vlci. Všichni. Heslo je ‚Severák‘.“

„Severák.“

„Řekněte je pouze svým mužům. Pokud je někdo, koho potkáte, nebude znát, zadržte ho. Nebo ho zabte. Bez výjimek.“

„Rozumím,“ řekl Aric.

Vogel asalutoval.

„Doufáme, že všechno proběhne v klidu,“ řekl. „Doufáme, že nebudeme muset zasahovat.“

„Moje slova,“ usmál se Aric zdvořile.

Vogel a jeho muži se otočili a s řinčením brnění odešli. Vogel se podíval na Guingola a Krasse. „Půjdeme?“ zeptal se.

Oba muži přikývlí a vyrazili kupředu. Vlci se pustili za nimi.

„Hrozně to tady smrdí,“ zašeptal Bertolf z Červené roty.

„Jako při nemoci,“ souhlasil Bruckner.

„Jako při moru,“ upřesnil Olric zachmuřeně.

Drakken, který kráčet za nimi, se znepokojeně podíval na Morgensterna.

„Šedý vlk má pravdu, že? Je to mor?“

Morgenstern se zachechtal hlubokým hlasem a spokojeně si pohladil břicho přes brnění. „Jsi moc velký pesimista, chlapče,“ prohlásil. „Mor? V zimě? Nikdy!“

„Možná zimnice,“ ozval se ponuře Dorff který šel za nimi. Projednou si nehvízdal.

„Hm, zimnice! Ano, zimnice! To je možné!“ zasmál se radostně Morgenstern. „Kdopak kdy zemřel na trochu kýchání?“

„Myslíš kromě těch tuctů lidí, co zemřeli minulý Jahrdrung?“ zeptal se Dorff.

„Sklapni a pískej si něco veselého!“ odsekl Morgenstern. Někdy bylo velice těžké udržet v mužstvu morálku.

„Vsaďte se, o co chcete,“ ozval se Anspach, který až do té chvíle mlčel, „vsadte se, o co chcete, že tohle je ta nejhorší kaše, do které jsme se kdy dostali!“

Vlíí templáři se náhle prudce zastavili; rytíři z Červené a Šedé rot narazili do zad Bílých vlků před sebou. Aric ušel se svým panterem doprovodem ještě několik dalších kroků, než se ohlédl a zjistil, že se všichni za ním zastavili a hádají se.

„Řekl jsem jen svůj názor!“ bránil se Anspach. „Tak si ho nechej pro sebe!“ vyštěkl jeden templář z Červené roty.

„Má pravdu!“ opáčil Šedý templář. „Na Fauschlag se snáší záhuba!“

Ostatní souhlasně zabručeli.

„Mor... tak je to pravda...“ zamumlal Drakken zamyšleně.

„Slyšel jsem o tom!“ řekl další Červený vlk. „V altquartierských slumech je ho plno!“

Další souhlasně zabručeli.

„Potácíme se na pokraji zkázy!“ prohlásil Olric a potřásl hlavou.

Bertolf právě začínal povídat něco o duších potulujících se v ulicích, když se mezi templáři protlačil Aric a vložil se do hovoru.

„Tak dost! To by stačilo! Po takových řečech se člověk cítí poražený ještě před bojem!“

Aric byl přesvědčen, že jeho hlas zní pevně a velitelsky. Dnes se poprvé ocitl ve funkci velitele a měl v úmyslu zhostit se jí s Ganzovou přísností a rázností. Ne, přímo s Jürgenovou. Měl v úmyslu dokázat, že umí velet mužům. Teď však zjistil, že ho hádající se Vlci úplně překřičeli; jednotlivé poznámky létaly vzduchem sem a tam rychleji, než je mohl spočítat. Na chodbě zavládl chaos a výměna názorů byla čím dál ohnivější. Aric očekával, že bude mít problémy s muži z jiných rot, které teď měl pod svým velením, ale doufal, že muži z Bílé roty budou za všech okolností stát za ním. Teď všechny bez rozdílu pohltil zmatek, vzrušená hádka a povykávání. Disciplína byla ta tam.

„Dost!“ zaburácel hluboký hlas vedle rozzuřeného nosiče zástavy. Rozhostilo se ticho těžké jako popravčí sekera.

Všechny oči se otočily k Morgensternovi. Ten řekl naprosto klidným hlasem: „Žádný mor tady není. Pár chlapů dostalo horečku, ale ta brzy přejde. A odkdy se my bojíme babských žvástů? Co? Toto velkolepé skalní město tady stojí už dva tisíce let! Copak si myslíte, že takové místo padne během jediné noci? Myslím, že ne! Bojíte se, že se na naše hlavy snese záhuba? Nikdy! Ne, dokud budeme mít brnění na svých zádech, zbraně ve svých rukou a Ulrikovu duši, která nás z toho vytáhne!“

Okamžik rozpačitého mlčení ukončily souhlasné výkřiky mužů všech rot.

„Udělejme, co je v našich silách, a postarejme se, aby zítřejší ráno bylo pro všechny dobré duše bezpečnější! A ráno po zítřku! Kvůli Grafovi, kvůli Ulrikovi, kvůli každému muži a ženě v našem milovaném městě!“

Morgensternův chraptivý hlas přehlušil mumlání ostatních. Zněl jako roh nějakého dávného hrdiny.

„Ulrikovi vlci! Ulrikova kladiva! Stojíme neohroženě jeden druhému po boku nebo jen marníme čas planým tlacháním? Tak co?“

Muži zajásali. Všichni začali jásat. Vem mě Ulric, pomyslel si Aric. Musím se toho ještě hodně naučit.

Guingol a Krass provedli Vlky křídlem určeným pro hosty. Aric pak přidělil každému ze sedmnácti templářů, kterým velel, jeho úkol. Až Morgensternovo nenápadné dloubnutí do žeber mu připomnělo, aby každému z nich řekl heslo.

Nakonec zůstal sám se starým vojákem u hlavního vchodu křídla pro hosty.

„Děkuji ti,“ zašeptal plně tři minuty po tom, co se ujistil, že jsou opravdu sami.

„Ariku, Ariku, nikdy mi neděkuj.“ Morgenstern se na něho podíval a v jeho velkém, zarostlém obličejí se objevila zvláštní něha. „Totéž jsem dělal i pro Jürgena, když ještě býval mladý.“

Aric na něho pohlédl.

„Když zavládne panika, velitele nikdo neposlouchá. Naslouchají těm, kteří mají stejnou hodnotu jako oni. Vědí, že se pravdu dozví jedine od obyčejného kmána. Je to trik. Jsem rád, že jsem mohl pomoci.“

„Budu si to pamatovat.“

„Dobrá. Pamatuji se, když to použil starý Vulse, to jsem byl ještě pouhé štěně. Kdo ví, možná že za pár let budeš také ostřílený veterán a uděláš totéž pro novou generaci vystrašených Vlačů.“

Oba se zasmáli. Morgenstern vytáhl láhev, kterou měl připnutou na boku pod kožešinou.

„Požehnáme dnešní noci?“ zeptal se.

Aric se na chvíli zarazil, potom přijal plný uzávěr, který mu Morgenstern nabízel. Společně se napili, Aric z uzávěru a Morgenstern z láhve, a předtím si přitukli.

„Ulrik tě miluje, Morgensterne,“ zašeptal Aric, zatímco si otíral ústa a vracel prázdný uzávěr statnému Vlkovi. „Teď půjdu na obchůzku, přesvědčím se, že jsou všichni muži na svých místech.“

Morgenstern přikývl. Aric tiše odkráčel chodbou.

Jakmile ochránce standarty zmizel, Morgenstern se skrčil za dveřní zárubeň a pořádně si přihnul z láhve.

Ruce se mu chvěly.

Mor. Ano, záhuba. Jistá smrt pro ně pro všechny. Na to, aby pronesl svou řeč, musel vynaložit veškerou sílu. Aby upevnil Arikovu velitelskou pozici.

Ale ve svém nitru věděl. Věděl to.

Toto byl konec všeho.

Kruza se probudil v posledních nočních hodinách. Jeho nízké, chudé podkroví bylo příšerně vymrzlé. Jizva na tváři ho nesnesitelně svědila.

Pokusil se rozpomenout se, co ho probudilo. Sen.

Dýchavec.

Něco Kruzovi říkal. Dýchavec stál hned vedle Grafa, ale Graf ho neviděl.

Něco o... hadovi, o té obludě, která sama sebe požírá. Pojídá svět.

Kruza se chvěl tak silně, že musel dolézt ke stolu po čtyřech, aby si mohl nalít pití, které tam večer postavil. Vzduch byl mrazivý, skoro ledový. Jen vysoký obsah alkoholu zabránil tekutině v láhvi zmrznout. Kruza se zhluboka napil a kořalka mu spálila hrdlo.

Dýchavče... co ses mi pokoušel říct? Co ses mi to pokoušel říct?

Nic. Ticho. A ještě něco.

Ten šperk? Co to bylo? Obřadní náhrdelník? Nebo něco jiného?

Kolem něho se vznášela mlha. Údy měl těžké a ztuhlé chladem. Znovu se napil. Zahřálo ho to jen od hrdla nahoru, všechno ostatní zůstalo ztuhlé a necitlivé.

Lenya. Nyní si vzpomínal. Lenya. Chceš, abych dal pozor na tvou sestru! Hrozí jí nebezpečí!

To nebyl problém. Ochránit Lenyu nepovažoval za obtížný úkol. Randal vem toho jejího Vlka... Lenya...

Pak si uvědomil — nebo si na to vzpomněl nebo si to jednoduše představoval — co se mu Dýchavec doopravdy snažil sdělit z tichého světa příznaků. Nešlo jen o Lenyu, ačkoli dívka byla důležitá.

Šlo o všechny. O celý Middenheim. O celé město.

Vstal, natáhl si kožené kalhoty a oblékl si kazajku. Pořád se tvářil ustaraně, ale už se netřásl.

Objevily se první paprsky světla, bledého a čistého, obloha byla průzračně modrá. Město i okolí pokrývala stopu tlustá sněhová příkrývka. Jen černý skalnatý sráz byl holý.

Průvod pozlacených kočárů s vystrojenými vozky přejel po jižním viaduktu, jehož opravy byly nedávno dokončeny, a ve vířícím oblaku sněhu projel bránou. Předvoj rytířů s vlajícími královskými korouhvemi Bretonnie se řítí prázdnými ulicemi a vedl kočáry k paláci.

U Velké brány se k průvodu vydala dvojice Panteřích rytířů. Když vozy s doprovodem dorazily na první nádvoří, vyběhla ven růžově oděná pážata s pochodněmi a rozestavila se do věžře. Sluhové rozvinuli ke schůdkům velvyslancova kočáru sametový koberec.

Už se schylovalo k nóně, když Gruber vedl Ganz krytým vchodem Morrova chrámu. Dívali se nahoru na ohořelé části stavby a stržené kusy střechy, které už řemeslníci začali opravovat. Mnohé byly před nepohodou provizorně zakryté dehtovým plátnem. Den byl jasný a velice chladný, každou chvíli mohl začít znovu padat sníh. Doprovod složený ze Schella, Schiffera, Kaspene a Löwenhertze se držel vzadu.

Bratr Olaf je vpustil do sklepních prostor faktoria. Kobka byla chladná a vlhká a silně zapáchala trpkou levandulovou vodou stejně jako přípravky používanými při balzamování. Pod klenutým stropem se pohupovaly stropní lampy. Otec Dieter vzhledl od mrtvol ležící na chladné kamenné desce, vyrušen cinkáním ostruh templářů na kamenné podlaze.

Gruber sešel po schodech dolů do temné kobky. Podstavce s mramorovými deskami a mrazivý vzduch znervózňovaly dokonce i jeho. A zahalené mrtvol, které na deskách ležely. S otcem Dieterem se už jednou setkal, na Osstorské ulici u Vlčí jámy. Nyní ho poprvé uviděl bez kápě. Byl to vysoký, zachmuřený muž s vyholenou tonzурou na temeni hlavy; z jeho jasných a chladných očí jako by čísel nějaký hluboký, starý žal.

Dieter si prohlédl přichozi. „Vlčí bratře Grubere.“

„Otče. Toto je Ganz, můj velitel.“

Ganz přistoupil k Morrovi knězi a krátce a uctivě se uklonil.

„Co jste vyčetl z té hrůzy, otče?“ zeptal se stroze.

Dieter je zavedl k desce uprostřed kobky, kde leželo svlečené tělo mrtvého muže. Jediné rozlišovací znamení, které Ganz viděl, byla rána táhnoucí se přes bílý hrudník.

„To je ten zabiják od Vlčí jámy,“ řekl kněz tiše a rukou ukázal na tělo. „Když ho sem přivezli, byl od hlavy až k patě pokrytý krví svých obětí. Umyl jsem ho.“

„Co jste zjistil?“ zeptal se Gruber.

„Podívejte se tady.“ Kněz pokynul Ganzí a Gruberovi, aby přistoupili blíž, a ukázal na propadlé rysy mrtvého muže.

„Když jsem z něho smyl všechnu krev, objevila se navzdory posmrtné ztuhlosti sinalost pokožky a příznaky bolesti v jeho rysech.“

„To znamená?“

„Tento muž byl nemocný. Velice nemocný. Pomatený.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“ zeptal se Ganz.

„Není to první případ, který jsem tady měl. Ani poslední. Byl nemocný, bratře Ganzí, smrtelně nemocný. Ovládlo ho šílenství.“

„To proto napadal a zabíjel lidi?“ zeptal se Gruber.

„S největší pravděpodobností.“

„A co ty znaky? Na Vlčí jámě a na tom domě?“ zeptal se Gruber.

Morrův kněz otevřel malý notýsek v odrané vazbě. „Stejně jako vy jsem jim nejdříve nerozuměl, ale pečlivě jsem si je poznamenal. Už se mi je podařilo porovnat se spisy v naší knihovně.“

„A?“

„Jsou to jména. Písmo je starodávné a pro nás tudíž nezvyklé, ale ta jména jsou... běžná. Jsou to jména lidí. Obyvatel. Bylo mezi nimi i jméno tady našeho vraha, Ergina. Dále jméno jeho bratra, jeho švagrové, souseda a dalších tří lidí žijících ve vedlejší domě.“

„Výčet mrtvých,“ vydechl Löwenhertz.

„Jistě,“ řekl kněz a ostře vzhledl, jako by ho Vlkův postřeh překvapil. „Nebo seznam těch, kteří mají zemřít, pokud budeme předpokládat, že je napsal vrah. Takže soupis, skoro oslava svaté vraždy.“

Ganz se zamračil. „Svaté? Co na tom masakru bylo svatého?“

Kněz se mírně pousmál, ačkoli to Ganzovi nějak připomnělo úsměv psa, který se chystá kousnout. „Z našeho pohledu nic, veliteli. Neměl jsem v úmyslu se rouhat. Ale copak nevidíte, že to byl obřad? Rituál vykonaný šílencem. Například místo. Je to víc než pouhá náhoda, že vraždami znesvětil svatyni boha ochránce tohoto města.“

„Už jste se s něčím podobným setkal?“ zeptal se Ganz.

„Ano, už dvakrát. Dvakrát za poslední dva dny. Řezník z Altmarktu začal běsnit, projevíly se u něho tytéž příznaky horečnatého šílenství. Jména svých pěti obětí a svoje vlastní vyřezal do masa, které měl vystavené před krámem. Stejně to bylo u písaře z Freiburgu, začátkem týdne, těsně před tím, než napadl sníh. Tři mrtví; probodl je perořízkem a pak vyskočil z okna. Stejně příznaky horečnatého šílenství. Jména... vraha a jeho tři obětí jsme našli vepsaná jeho lehkou ryteckou rukou do účetní knihy, na které zrovna pracoval.“

„Zase rituál,“ dodal Löwenhertz stísněně.

„Přesně tak. Ale případ od Vlčí jámy ze včerejší noci byl v jednom ohledu trochu odlišný. Na stěně bylo více jmen než obětí kolem.“

„Vy jste to ověřoval?“

„Trochu jsem... vyšetřoval.“

„Kněz s instinkty inkvizitora,“ zabručel Gruber a málem se zasmál.

„Nemohu samozřejmě vědět,“ pokračoval otec Dieter, který Gruberovu poznámku zjevně ignoroval, „jestli to bylo proto, že Erginovi v dalším vraždění zabránil odvážný zásah hlídky, takže už nedosáhl svého... plánu, nebo jestli jeho šílenství způsobilo, že připsal i jiná jména.“

„Jiná jména?“ zeptal se Löwenhertz.

„Nazval jste to výřezem mrtvých. Kdo může vědět, kdy se to zabíjení zastaví?“

Ganz začal přecházet kolem, prsty ruky si zamyšleně hladil obočí. „Zpomalte, otče. Dopřejte mi čas, abych si to nějak zkusil přebrat. Něco z toho, co jste právě řekl, mě naplňuje velkými obavami.“

„Copak vás něco z toho, co jsem říkal, obavami nenaplňuje?“ opáčil kněz klidně.

Ganz se k němu otočil čelem a napřáhl prst, jako by chtěl ukázat na jedinou konkrétní myšlenku. „Říkal jste, že je k jejich činům nutí šílenství. Nejsem žádný doktor ani felčar, ale i tak je mi jasné, že mor nebo zimnice člověka takovýmto způsobem neovládá! Že se může v Middenheimu vyskytnout tak silná mozková horečka, že dohání postižené k šílenství, to bych připustil — ale aby je přiměla k tak specifickému jednání? Aby jim napověděla, co mají udělat, jak mají vykonat ten rituál, jak to nazýváte? A ještě k tomu všem stejně, podle jediného scénáře? Tomu nevěřím! Žádná nemoc tohle nedokáže!“

„To je pravda, bratře Ganzí. Ale já jsem nikdy netvrdil, že je to obyčejná nemoc.“

V kobce na chvíli zavládlo mlčení, jaksi to přebírali. Kněz i Vlci byli stejně tiší a nehybní jako mrtvolky kolem nich. Nakonec Gruber přerušil ticho zaklením. „Ulric mě zatrat! Magie!“

Otec Dieter jen přikývl a přetáhl plachtu přes Erginovo tělo.

„Letos jsem si už svůj díl vyčerpál,“ dodal Gruber.

„Opravdu?“ zeptal se kněz s náhlým zájmem. „Tak to nejste sám. Do města pronikl temný proud té nejdopornější černé magie, naposledy o Jahrdrungu. Zažil jsem to na vlastní kůži. A to je moje další východisko. Jedno jméno napsané na stěnu blízko Ulrikovy svatyně bylo: Gilbertus. Počátkem tohoto roku, ještě před Mitterfruhlem, jsem... měl co do činění s mužem, který si tak říkal. Pokoušel se zneužít tento chrám, aby sloužil té nejtemnější magii.“

„Kde je teď?“ zeptal se Schell, aniž by to doopravdy chtěl vědět.

„Je mrtvý. Jeho jméno se na Erginově listině objevilo docela příhodně.“

„A ostatní jména?“ zeptal se Löwenhertz.

Kněz se znovu podíval do svého zápisníku. „Běžná jména, jak jsem už říkal: Beltzmann, Ruger, Aufgang, Farber — znám jednoho Farbera, ten je pořád ještě naživu, ale nemusí to být on — Vogel, Dunst, Gorhaff a ještě jedno, které je zvláštní tím, že tam bylo napsané dvakrát. To jméno je Einholt.“

Všichni Vlci ztuhlí. Ganz cítil, jak mu po obočí stéká ledová krupě potu. Löwenhertz bezděčně udělal ochranné znamení a odvrátil zrak.

„Říká vám to něco? Vidím, že ano.“

„Veliteli!“ vydechl Kaspen vzrušeně, obličej pod rudou hřívou bledý šokem. „My—“

Ganz ho kývnutím umlčel. „Co ještě?“ zeptal se, přistoupil blíž ke knězi a přitom se snažil dostat pod kontrolu své vlastní nervy. Chtěl si zachovat chladnou hlavu, než mu ten pochmurný pohřebník sdělí zbytek.

„Ještě dvě věci. Další jméno, které ale neznělo jako zdejší — Barakos. Říká vám to něco?“

Vlci zavrtěli hlavou.

„A pak symbol, nebo alespoň odkaz na něj. Slovo ‚Ouroboros‘ ve stejném starém jazyce.“

„Ouroboros?“ zeptal se Ganz.

Gruber se podíval na Löwenhertze, jako by tušil, že on to bude vědět.

„Had, který požívá sám sebe,“ řekl Löwenhertz temně. „Má vlastní ocas v tlamě, vesmír pohlcující vše co je a co bylo v minulosti.“

„Ale, ale,“ řekl otec Dieter. „Netušil jsem, že jsou templáři tak učení.“

„Jsme, jací jsme,“ opáčil Ganz chladně. „Je to to, co si myslíte, že by ten symbol mohl znamenat, otče?“

Morrův kněz pokrčil rameny, zavřel svůj zápisník založený černou stuhou. „Já nejsem odborník,“ odpověděl s falešnou skromností. „Ouroboros je starodávny znak. Znamená zkázu.“

„Ne, víc než jen to,“ řekl Löwenhertz a popošel dopředu. „Je to vzepření se smrti. Nesmrtelnost. Život po životě.“

„Ano, máte pravdu,“ řekl kněz smrti a jeho hlas zněl vážně. „Je to znak nekromancie a to byl také ten ohavný hřích, kterým se provinil Gilbertus. Domníval jsem se, že ta hrozba pominula, když se Gilbertus zřítíl z Útesu nářků. Mýlil jsem se. Gilbertus mohl být jen začátek.“

„Co uděláme?“ zeptal se Ganz.

„Uprchnout z města by mohlo být dobré řešení,“ navrhl kněz flegmaticky.

„A ti z nás, kteří nemohou? Ti, kteří jsou tady potřeba? Co budeme dělat my?“

„Bojovat,“ odpověděl Morrův kněz bez zaváhání.

Už bylo skoro poledne, ale ulice Altquartieru byly smutně prázdné a pokryté tlustou vrstvou sněhu. Další sníh už nepadal a vzduch byl křišťálově čistý, ale mrazivý chlad věznil lidi toužící se alespoň trochu zahřát u tepla jejich krbů.

Kruza, zabalený do svého pláště, kráčel dolů po Malé promenádě a přemýšlel, jestli jsou ulice tak prázdné kvůli tomu, co se povídá. Městem se šířily fámy o moru. Stále jim ještě nevěřil, ale v chladném, nehybném vzduchu byl skutečně cítit zápach nemoci. Rozkladu. A zkaženého mléka.

U té myšlenky se zarazil a vybavila se mu vzpomínka na zápach dole ve sklepení pod věžovým domem v

Nordgartenu. Místo, kde naposledy spatřil Dýchavce.

Od chvíle, kdy naposledy navštívil Dýchavcův opuštěný domov, uběhlo už několik měsíců. Nebo to bylo potom, pomyslel si Kruza, co jsem naposledy ucítil ten zápach zkaženého mléka?

Dorazil k temným schodům polorozpadlého domu, z váčku vytáhl svíčku a zapálil ji křesadlem — spíš kvůli teplu, které dopřávala jeho prstům, ale i kvůli světlu. Sníh dovnitř vanul prázdnými okenními rámy a proháněl se po schodech, jinovatka pokrývala stěny jako perleť.

Otevřel dveře. Musel do nich kopnout, aby uvolnil panty obalené ledem. Jakýmsi bolestivým zázrakem byl pokoj ve stejném stavu, jak ho viděl naposledy. Nikdo tady nebyl. Pod vrstvou námrazy pokrývající celý pokoj vypadala zrcadla ještě lesklejší a koberce a závěsy byly křehké a ztuhlé. Všechno zmrzlo v podobě, kterou si vybavoval ve svých vzpomínkách.

Kruza pomalu přešel po koberci položeném na skřípající podlaze a rozhlédl se. Svíčku postavil na nízký stůl, kde žár plamene brzy roztavil jinovatku na velké, chvějící se kapky. Kruza si uvědomil, že tasil meč. Přesně jako když sem poprvé, úplně poprvé vpadl. Jeho meč byl... tasaný. Kdy ho tasil? Jaký instinkt ho přiměl vytáhnout zbraň z pochvy?

Rozhlédl se kolem sebe. Tak kde by to mohlo být? Zavřel oči a pokoušel si vzpomenout. Vzpomínal na Dýchavce. Dýchavec se směje. Dýchavec bere pytlík s chlebem a sýrem z okna na římse, kde ho nechal, aby zůstal čerstvý. Dýchavec sedí u ohně a barvitě vypráví svůj vymyšlený životopis.

Kruza otevřel oči a znovu se rozhlédl. Vzpomněl si, jak na konci své první návštěvy vzal pozlacené zrcátko v rohu pokoje. Aby splnil svou normu pro Bleydena. Teď tam stála dřevěná krabice s přihrádkami, kde Dýchavec uchovával své bylinky. Kruza k ní přistoupil. Natáhl ruku, aby odklopil víko, a zarazil se.

Tady?

Za jeho zády se ozval zvuk. Kruza se prudce otočil, meč napřažený, jako liška zahnaná do kouta. Stál tam Dýchavec, kýval na něho a usmíval se. To je to místo, Kruzo, to je to místo.

Ale nebyl tam Dýchavec. Nebyl tam nikdo. Pahýl svíčky, který Kruza postavil na stůl, sklouzl pod vahou těžkých kapek jinovatky na podlahu.

Kruza rychle zadupal palčímky, které olizovaly koberec v místech, kde ležela svíčka.

„Tohle mi nedělej, Dýchav—“ řekl do prázdného pokoje. Jako by stále věřil, že je Dýchavec s ním.

Kruza se vrátil ke krabici s bylinkami a nadzvedl víko. Vůně, které zevnitř unikaly, byly v chladu slabé a téměř nepostřehnutelné. Šátral zkřehlými prsty uvnitř, až našel šperk a vytáhl ho.

Ploché kovové řetěz s hranatými články, ornament pojídače světa se slepýma, slonovinově bílýma očima. Bylo — čert aby to vzal! — bylo to teplé.

Kruza si šperk strčil do kapsy pláště a zamířil ke dveřím. Pod botami mu křupal led. Ještě jednou se rozhlédl po zmrzlém pokoji. Věděl stejně jistě, jako že měl Dýchavec nadání a že je teď mrtvý, že se sem už nevrátí. Nikdy.

Vyšel na ulici a spěchal nahoru do kopce, občas uklouzl na ledu, který zakrývala vrstva sněhu. Kolem nikdo nebyl, ale z nějakých důvodů se Kruza cítil více provinilý než kdykoli předtím. On, učitel tisíců zlodějů, z nichž nikdo necítil sebemenší výčitky svědomí, se stydí zato, že ukradl šperk mrtvého chlapce. Okrádat mrtvé, Kruzo!

Nejhorší na tom bylo, že si byl jistý, že by Dýchavec chtěl, aby si to vzal. Nebo jeho mysl svíral pocit viny právě proto, že si byl jist, že by byl Dýchavec raději, kdyby se Kruza toho zlověstného šperku nikdy nedotkl?

Než o tom mohl začít uvažovat, uslyšel vzlykání vycházející z postranní uličky vlevo. Byla to žena, hořce plakala. Bezděčně se vydal tím směrem do změní ruin dávno vyhořelé hospody. Sníh se lepil na zčernalé trámy a rampouchy z nich visely jako nástroje pekelné.

Na začouzené kamenné stěně poblíž bylo něco napsáno. Slova, která neuměl přečíst. Byla čerstvá, napsaná tmavou tekutinou. Tě? Co to je? A pak ho napadlo: Co tu vůbec pohledávám?

Uviděl ženu, vzlykající ušpiněnou matku, schoulenou mezi dvěma černými ohořelými trámy. Byla celá od krve. Kruza se zarazil. Spatřil dvě mužské nohy vyčnívající zpod hromady sněhu. Sníh kolem nohou byl zbarvený do ruda.

Dost. Do toho ti nic není. Je čas, abys šel, pomyslel si přesně v okamžiku, kdy se z trosek za ním vynořil muž s mečem v ruce. Křičel, z úst mu šla pěna a v jeho odporně zářících očích byla smrt.

V paláci zrovna probíhala polední slavnost. Když si zahraniční velvyslanci ráno odpočinuli a vykoukali se ve vodě teplejší, než si palác mohl v posledním týdnu dopřát, uvedl je Graf do hlavního sálu. Vzduch tam byl prosycený lahodnými vůněmi linoucínů se z kuchyně a z podnosů, se kterými defilovala pod přísným Breugalovým dohledem pážata. Ozývala se hudba zajišťovaná basou, lesním rohem, psaltérem, pozounem a bubnem v rukou Grafových dvorních hudebníků.

„Rychle! Tak rychle!“ syčel Breugal v chodbě ústící do hlavního sálu, kde popoháněl podnosy obtěžkaná pážata. Hůlkou klepal do rytiny, oči měl jasné a ledové. Na tuto příležitost si vzal svou nejlepší dvourohou paruku a pod plášť komořího si oblékl vyšivkami zdobený kabátec s prostříženými rukávy. Na obličej si nanasl zvlášť silnou vrstvu pudru, takže ho měl bílý jako sníh nebo jako mrtvola.

Pohlavkem popohnal kolemjdoucí páže, které se příliš loudalo, a pak znovu zatleskal rukama. Slyšel mnoho pověstí o bohatství bretonského dvora a nechtěl, aby jeho vlastní dům vypadal v očích návštěvníků nedokonale.

Breugal zastavil další páže a ochutnal kančí kýtu plněnou husími játry, aby se ujistil, zda kuchař odvádí svou práci dobře. Vynikající. Trochu přesolené, ale přesto vynikající. Jen ať ti nadutí Bretonci okusí pořádnou hostinu!

Lenya pracovala spolu s mnoha dalšími služkami v kuchyni, pomáhala kuchtíkům rozlévat medovinu a víno do džbánů a karaf. Obrovská kuchyně s nízkými klenutými stropy, s kouřícími hrnci, praskajícími ohni a křičícími muži ji omračovala. Naivně si myslela, že v takovém mrazivém počasí bude v teple příjemně, ale tady ho bylo příliš. Potila se,

třásla se, byla celá zrudlá, měla sucho v krku a chraptěla. Utřela si ruce do zástěry a pak uslyšela, jak někdo volá její jméno, a otočila se.

„Lenyo! Hej Lenyo!“

Ve stínu zadního vchodu do kuchyně uviděla Franckla. Kýval na ni, byl bledý a upocený, kazajku měl rozepnutou, takže byla vidět bílá zpocená náprsenka. Kabátec růžové hedvábné livreje měl v podpaží tmavý velkými skvrnami potu. Rozhlédla se kolem sebe, aby se ujistila, že se nikdo nedívá, a pak se rozběhla za ním.

„Franckle?“ Hierarchie v Grafově paláci je již dávno dostala do rovnocenného postavení.

Markraběcí starý podomek si utíral bledé čelo. Vypadal, jako by ho měla každou chvíli ranit mrtvice.

„Ten zatracený Breugal mě nechal od půlnoci odhazovat snůh,“ lapal Franckl po dechu.

„Nevypadáte příliš dobře, pane,“ připustila.

„Vše, o co vás žádám, je něco k pití. Něco studeného, ale pro zahřátí, jestli mi rozumíte.“

Lenya přikývla a odplížila se zpátky do kuchyně, cestou uskakovala pospíchajícím pážatům s plnými rukama mís a talířů. Z chladicího kbelíku u dveří do vinného sklepa vytáhla jednu čerstvou láhev piva a pospíchala s ní zpět.

„Tady. Neříkejte, že jsem vám ji donesla. Ať vás nikdo nevidí.“

Přikývl, byl příliš zaměstnaný odstraňováním zátky a polykáním studeného piva. Jeho obličej zrůžověl úlevou a potěšením. Oči mu začaly slzet.

„Co to má znamenat?“ ozval se hlas.

Oba současně se ohlédl. Franckl se rozkašlal a vyprskl poslední doušek piva. Za nimi stál Breugal, opíral se o svou hůl, hotové ztělesnění hrozby a opovržení, nehybný jako socha... až na potůček potu, který mu vytékal zpod paruky a vytvářel mu na čele škraloup pudru. Ani on nebyl odolný vůči strašlivému horku a zmatku v kuchyni.

Lenya ani Franckl nepromluvili ani se nepohnuli.

Breugal pozvedl svou hůl a stříbrnou špičkou ukázal na Franckla.

„Vy, vás za tohle nechám zbičovat. A vás...“ Pomalu holí otočil, až ukazovala na Lenyu. Breugal se náhle usmál, odpudivým, krysím úšklebkem, jak dostal nápad. „Vás nechám zbičovat také.“

„Nějaký problém?“ ozval se za jeho zády hlas.

Všichni se otočili. Ve dveřích stál templář řádu Bílého vlka, jeho obrněná silueta se temně rýsovala proti sněhu venku.

Breugal se zamračil. „Jen potíže s personálem, můj pane. Já si s tím poradím.“

Drakken vystoupil ze stínu dveří. „Když toho máte tolik na práci? Pane, vždyť vy jste mistr ceremoniář, opěrný bod, na kterém spočívá úspěch celé této hostiny. Nemáte čas na to, abyste trestal nedbalé.“

Breugal se zarazil. Zrovna mu byla složena poklona, to věděl. Ale nebylo to obyčejné lichocení, na jaké byl zvyklý.

„Kapitán von Volk Od Panterů nařídil mým templářům hlídat palác. Naši povinnosti je udržet kázeň a bezpečnost. Vaší je okouzlit bretonského velvyslance.“

„To je pravda, ale—“

„Žádné ale,“ přerušil ho Drakken ostře. Jeho velitelský zevnějšek Lenye připomněl zahaleného gladiátora dominujícího v Krmici jámě.

Drakken se předklonil a vzal oněmělému Francklovi láhev od piva z ruky. „Odvedu tohoto muže na nádvoří a rozbiju mu tu láhev o jeho zatracenou lebku. Tu dívku budu řezat tak dlouho, až pochopí, jak se má chovat. Bude vám to stačit?“

Breugal se nevesele usmál. „Ano, pane templáři, ale ujist'uji vás, že se mohu snadno vypořádat s tímto porušením—“

„Máte svou práci,“ řekl Drakken a vykročil směrem ke komořimu. Jeho ostruha zacinkala na kuchyňském schodu. „A já také. Trestání vetřelců a ulevváků spadá do kompetence stráží.“

„Ne, to vůbec není pravda!“ vyprskl náhle Breugal. „Držte hlídku, to je pravda, ale—“

„Kapitán von Volk se vyjádřil velice jasně. Všichni vetřelci spadají do pravomoci stráží. Heslo je Severák, jak jistě víte. My templáři jsme ve službě mnohem říznější než jakýkoli severák.“

Breugal věděl, že nemůže zvítězit. Ustoupil stranou. „Jsem vám k službám. Nechť vás Sigmar provází.“

Komorník odklapklapal z kuchyně, cestou pohlavkoval pážata a vykřikoval rozkazy na kuchtíky a sluhy, aby si vynahradil své zklamání.

„A tebe nechť Ulric kousne do toho tvého kostnatého zadku,“ zamumlal Drakken, když muž v paruce odešel.

Vystrčil Franckla a Lenyu ven na zasněžené nádvoří a zavřel dveře. Lenya mohla puknout smíchy, a dokonce i Franckl se vesele šklebil. Drakken podal láhev s pivem podomkovi, který nejprve polekaně ucukl v očekávání toho nejhoršího, ale pak ji přijal.

„Trochu mi tam nechte,“ usmál se Drakken, Franckl přikývl, popadl láhev a pospíchal se ukrýt do dřevníku.

Lenya radostně objala svého templáře bez ohledu na to, že ji tvrdý kyrys studil pod rukama.

„Ty jsi mě našel, Kriegu!“ zvolala radostně.

Usmál se a drsně ji políbil na ústa.

„Samozřejmě,“ řekl tiše, když se jejich rty rozdělily.

„Ganz říkal, že tu budeš.“

„Můj velitel má vždycky pravdu.“

Lenya se zamračila a odtáhla se od něj, ruce stále na jeho hrudi. „Ale jak jsi mě našel?“

„Odplížil jsem se.“

„Odkud?“

„Ze své hlídky. Nebudou mě postrádat.“

„Víš to určitě?“ zeptala se zvědavě. Měla špatný pocit, že kvůli ní Drakken příliš riskuje.

Znovu ji políbil. Ještě jednou. Věděl to určitě.

Přerušil je průvod már, který dorazil na krytou verandu Morrova chrámu z Wyndského okrsku. Otec Dieter vyšel ven, aby pomohl hlídačům a dalším Morrovým služebníkům, kteří už vykládali příšerný náklad.

Vlčí templáři vyšli za ním a teď společně čekali u přivázaných koní.

„Proč mu to neřekneš?“ zeptal se Kaspen.

„A co?“

„To o Einholtovi! Ulrikův dech! Řekl, že jeho jméno bylo napsáno krví!“

„Já jsem ho slyšel,“ připomněl mu Ganz tiše.

„V tomhle souhlasím s Kaspenem,“ ozval se Löwenhertz zamyšleně. Podíval se na Ganze. „Ten Morrův kněz je na naší straně, tím jsem si jist. Bože, on ví, o čem mluví! Pověz mu o Einholtovi. Dejme kousky dohromady... spojme naše kousky skládačky s těmi, které drží on!“

„Možná,“ řekl Ganz.

Gruber si vzal velitele stranou. „Löwenhertz má pravdu. Myslím, že bychom měli tomu muži důvěřovat.“

„Ty mu věříš, Wilhelme?“

Gruber odvrátil zrak, pak se podíval Ganzovi přímo do očí. „Ne. Ale poznám, kdy stojí za to riskovat. A vím, že je to teď. Nebyl jsi s námi v chodbách pod Fauschlagem. Neviděl jsi, co jsem viděl já, co viděli Aric a Löwenhertz. Neviděl jsi to, co spatřil Einholt.“

„Vyprávěl jsi mi o tom. To stačí.“

„Opravdu? Ganzí, tam dole bylo zlo, jaké jsem nikdy před tím necítil a doufám, že už nikdy neucítím. Bylo tam... něco. Uniklo to. Vem mě Ulric, jestli to nesouvisí s kletbou dopadající na celé tohle město. A podle toho, co ten kněz říká, o tom ví svoje!“

Ganz se mlčky otočil. Jeho myšlenky přerušil kněz, jenž se znovu vynořil z nitra chrámu. Kusem hadru si otíral zakrvácené ruce. Ganz přešel k němu. Stáli ve sněhu pod schodištěm tváří v tvář.

„Stalo se to znovu,“ řekl otec. „Tentokrát ve Freiburgu. Zamožný muž zmasakroval celou svou rodinu a služebnictvo a pak se oběsil. Dvanáct mrtvých. Dvě stě osmnáct jmen na stěně.“

„Cože?“

„Slyšel jste dobře,“ zabručel Dieter. Vytáhl svitek pergamentu, který měl zastrčený za opaskem, a rozvinul ho. „Mojí přátelé z hlídky mi ta jména opsali. Ještě jsem je nestačil prověřit. Ale vidíte, jakým směrem se to ubírá, že? S každou novou vraždou jmen na seznamu přibude. Kolik času ještě zbývá, než to zahrne každého člověka ve městě? Vás, mne, Grafa... Jeho hlas se vytratil.“

„Einholt byl všemi milovaný člen Bílé rot. Před třemi měsíci vykonal výjimečně hrdinský čin a... zachránil celé tohle město. Nelze to popsat jinak. Zachránil ho před Temnotou skrývajícím se v chodbách pod městem. Pak, o pouhý týden později, se po něm slehla zem. Od té doby jsme ho neviděli.“

„Je mrtvý.“

„To si také myslíme,“ přisvědčil Ganz — a pak si uvědomil, že to nebyla jen domněnka.

„Je to tak. Nebylo těžké prověřit městské záznamy a nalézt chybějícího Einholta.“

Ganz bleskl pohledem po knězi, který zvedl ruce v omluvném gestu.

„Odpusťte mi, že jsem to věděl. Nepochybuji, že Einholt byl nejstatečnější z vás. Mé... zdroje mě informovaly, co vykonal.“

„Co jste to vlastně za kněze?“

Morrův kněz se zachmuřeně podíval na Ganze. „Jeden z těch nejlepších: z těch, kteří se starají. A kteří vědí.“

„Co uděláme?“ zeptal se Ganz.

„Zamysleme se nad skutečnostmi. Město ohrožují temné síly nekromancie...“

„Souhlasím.“

„Viděli jsme, co dokážou. Podle mých odhadů to už tady musí být nejméně rok. Ta moc měla dost času zapustit kořeny. Myslet. Plánovat. Zaútočit.“

„Znovu souhlasím.“

Kněz se na okamžik odmlčel, jak dýchal, od úst mu stoupaly obláčky páry. Ganz si poprvé uvědomil, jak je kněz přes své sebejisté vystupování vyděšený.

„Viděli jsme také její symbol, hada polykajícího vlastní ocas. Postihla Middenheim nemocí, magickou horečkou ničící mysl a nutící lidi pomáhat jí s něčím, o čem zatím vůbec nic nevíme.“

„Myslíte?“

„Je to možné. Každopádně bylo město postiženo kletbou, nemyslíte? Ohrožuje nás ze všech stran.“

„Ano.“ Ganz se tvářil zachmuřeně. „Víte proč?“

Otec Dieter chvíli mlčel. Pohled upíral na své nohy zabořené napůl ve sněhu. „Poslední dějství? Vyrcholení? Pořizují jakýsi seznam mrtvých. Jestli se velice nemýlím, brzy bude obsahovat každíčkou duši v Middenheimu. Nekromancie je magie založená na mrtvých. Čím více mrtvol bude, tím budou kouzla mocnější. Funguje to tak, jak říkám — a věřte mi, templáři, nijak zvlášť jsem jejich metody nestudoval — obětmi. Smrt jednoho člověka vystačí tak na drobné kouzlo. Několikanásobná smrt vytvoří větší magickou moc. A krvavá oběť celého města...“

„Vem mě Ulric! Mohlo by to dojít až tak daleko?“ zalapal Ganz po dechu.

„Až tak daleko? To nic není! Deset tisíc duší obětovaných zde není nic ve srovnání se stovkami tisíc, které věnujeme Temnotě, když mezi Bretonnií a Říší vypukne válka. Nejde právě o tohle? Město je na pokraji válečného konfliktu. Jakou větší oběť je možné nabídnout temným cílům nekromanta než hromady mrtvých zabitých v rozpoutané válce?“

Ganz se odvrátil od kněze. Cítil, jak se mu zvedá žaludek, ale překonal to. Nesmí dát najevo slabost před svými muži, ani před cizími lidmi.

„Říkal jste, že bychom proti tomu měli bojovat?“ řekl tiše a otočil se zpátky ke knězi. „Kde bychom podle vás měli začít?“

„Kde leží Bretonnie? Které místo je nejzranitelnější? Kde se ta moc skrývá?“

„Na koně!“ zařval Ganz na své muže a rozběhl se sněhem kupředu. „Jedeme na Palácový kopec! Hned!“

„Jedu s vámi,“ prohlásil otec Brossmann. Ganz ho neposlouchal.

„Ganzi!“

Ganz objel na svém koni široký oblouk po zasněženém nádvoří, když si všiml, že Morrův kněz běží za ním.

Napřáhl ruku a šklubnutím vytáhl muže za sebe.

„Doufám, že už jste někdy na koni jel!“ zavrčel.

„V jiném životě ano,“ odpověděl kněz ponuře.

Cvalem vyjeli z nádvoří chrámu a zamířili zasněženými ulicemi k paláci.

Kruza se přikrčil a čepel meče prosvístěla nad ním. Ten muž byl šilený, to bylo jasně vidět v jeho očích. Kruzovi připomínaly intenzivní odhodlání pod kápí veřejného popraviště. Meč narazil do ohořelého trámu a zaťal se do něj. Kruza se pokusil útočníka zasáhnout svým krátkým mečem, ale minul.

Přitom si všiml, že je muž zasažený morem. Pokožku měl bledou, pokrytou studeným potem. Vyrval svou zbraň z trámu a znovu zaútočil. Jeho meč byl rezavý, s dlouhou širokou čepelí a daleko větším dosahem než Kruzův. Tentokrát jeho špička mířila na Kruzovo hrdlo. Kapsář se ráně vyhnul, a když špička meče prosvístěla kolem, bodl.

Čepel projela muži mezi žebry a dál do jeho vnitřností. Muž se skácel k zemi, křičel a svíjel se.

„Kruzo! Kruzo! Kruzo!“ zasténal ještě, než zemřel.

To už ale Kruza běžel k Palácovému kopci.

Sníh, který nejspíš celý den vězel nebesům v krku, začal s ubývajícím světlem hustě padat. Bylo sice teprve odpoledne, ale těžké sněhové mraky zastřely oblohu tak, že se zdálo, jako by se blížila noc. Začalo to velkými sněhovými vločkami, které vystřídal déšť se sněhem, a když navečer klesla teplota a sníh začal namrzat, ulice se brzy leskly jako sklo.

Lenya po setkání s Drakkenem z kuchyně utekla. Rty se jí stále ještě chvěly, když našla úkryt pod střechou dřevníku, kde už se před nepohodou schovávali Franckl a tucet dalších podomků, pážata děveček. Někdo rozdělal malý oheň a ukázalo se, že Francklova láhev nebyla jediná, která byla ten den ukradena. Lenya vklouzla do zatuchlého šera, našla si místočko vedle Franckla a přijala nabídnutý doušek z láhve. Déšť bubnoval na tašky na střeše jako střely z praku.

„Je to dobrý chlap, co sis ho našla,“ prohodil Franckl.

„To je.“ Lenya se v té tláčenici necítila dobře. Chtěla se vrátit zpátky dovnitř, ale byla si jistá, že by umrzla, než by stačila doběhnout přes nádvoří do kuchyně. Nad městskou skálou zaburácel zimní hrom jako kopyta nebeských oů.

Lenya vylezla na hromadu dřeva a škvírou mezi okenicemi vyhlédla k hlavní bráně, kterou přes krupobití rozeznávala jen mlhavě. V dálce viděla kouřící strážní ohně a Pantery, kteří schovávali koksové koše pod střechu a zavírali bránu. Ozdobné chochoły na jejich helmách byly zmoklé a schlíplé.

Něco udeřilo do střechy takovou silou, až nadskočila. Pak znovu a ještě jednou, jako obří pěst. Uviděla, jak venku dopadají do sněhu kroupy o velikosti dělových koulí, rozstřikují je do vzduchu a lámou svou vahou desky ledu. Vražedná bouře. Nejhorší, k jaké kdy v zimě v Říši došlo. Ve chvílce údery zesílily a zhoustly, až se slily v souvislé dunění. Znovu zaburácel hrom. Přes to dopuštění zahlédla, jak Panter u brány dostal přímý zásah kamenem a skácel se k zemi; jeho druhové se okamžitě rozběhli k němu. Další kámen ho vzápětí udeřil do helmy a roztříštil mu ji.

Lenya zalapala po dechu. Na farmě v Linzi už viděla zuřit mnoho bouří, ale ještě nikdy nic takového. Nikdy takové běsnění živlů.

Když začaly padat smrtící kroupy, schoval se Ganz se svými druhy pod přesahující střechu zájezdního hostince. Jet v tomhle dál by bylo šílenství. Kněz, který seděl v sedle za ním, zašeptal: „To je jen začátek...“

Ganz neodpověděl. Od bran paláce je dělily pouhé dvě ulice. V tomto útoku živlů to však byla vzdálenost prakticky nekonečná.

Kruza doběhl k hradbám paláce. Byl z toho ledového lijáku zmrzlý na kost, přinejmenším jedna kroupa ho zasáhla do ramene a udělala mu bolestivou modřinu. Další se roztříštila o kameny u jeho obličeje a oslepila ho ledovými úlomky.

Přikrčil se a vyčkával. Brány byly zavřené. Netušil, jak se dostane dovnitř.

Hosté v paláci se odebrali k odpočinku. Hostina sklídila veliký úspěch a velvyslanec z Bretonnie po ní požádal o malý oddech před noční slavností. Také Graf a ostatní šlechtici se rozešli do svých pokojů, aby si užili trochu klidu. Venku burácel hrom a kroupy bubnovaly do střechy.

Aric, který hlídal u pokojů pro hosty, pozoroval, jak Panterí rytíři a pážata s pochodněmi uvádějí hostující hodnostáře do jejich komnat. Už cítil vůně linoucí se z kuchyně, kde přiložili pod další chod hostiny. Spěte dobře, pomyslel si. Budete potřebovat všechnu svou sílu, až zazní zvon k večerní pobožnosti.

Přešel do chodby, kde měl hlídku držet Drakken. Stál u dveří komnat pro hosty, když se mladý, podsaditý rytíř objevil.

„Kde jsi byl?“ zeptal se.

„Musel jsem—“ začal Drakken.

Aric pátravě zabodl pohled do mladíkovy tváře. „Opravdu? Tady?“

„Na chvíli jsem si odskočil...“

„Jak dlouhá byla ta chvíle?“

Drakken se odmlčel. „Myslím... tak půl hodiny—“ začal.

„Ulric tě zatrat!“ křikl Aric a přiskočil ke dveřím. Venku zahřmělo, prudký závan větru se prohnal chodbou a zhasl všechny lampy. „Kolik příležitostí jim poskytla půlhodina času?“

„Komu?“

„Komukoli, kdo se potřeboval dostat dovnitř!“ zavrčel Aric, pozvedl své kladivo a kopl do dveří.

Drakken se rozběhl za Arikem sametem vytapetovaným předpokojem a dál do první komnaty. Na zemi ležela převržená lucerna a koberec byl v plamenech. Dva sluhové v bretonských livrejích leželi mrtví na podlaze. Na stěně byla jejich krví napsána slova — jména.

Z vedlejší komnaty se ozval výkřik.

Aric se tam okamžitě rozběhl. Na zemi dřepěla dívka v šatech služky, tiskla se ke stěně a ječela. Mohutná postava, tak černá, že na pozadí světla vrhaného krbem vypadala jako nějaký stín, držela za krk bretonského velvyslance a mávala jím ve vzduchu. Krev kapala na podlahu. Velvyslanec lapal z posledních sil po dechu.

Postava se otočila a podívala se na nenadálého veřelce. Pak pustila polomrtvého velvyslance na zdobený koberec. Její jediné zdravé oko zářilo korálově růžovou barvou.

Hlasem hlubokým jako samo podsvětí, tupým jako dusot podkov a hustým jako dehet, vyslovila dvě srozumitelná slova.

„Ahoj, Ariku.“

Kroupová kanonáda ještě zesílila. Váleční oři pod převisem střechy přešlapovali a trásli se.

„Nemůžeme čekat. Už ne,“ řekl kněz, stín za Ganzem.

„Ale—“

„Buď teď, nebo je všechno ztraceno.“

Ganz se rozhlédl po matně osvětlených obličejích svých mužů.

„Vpřed! Ve jménu Ulrika! Vpřed!“ zařval.

Vyrazili ze svého úkrytu, ledové úlomky se tříštily koním pod kopyty a nad hlavami jim burácel hrom.

Kruza stál napůl pohřben ve sněhové závěži a rukama se opíral ochladnou stěnu kamenných hradeb, když se nad ním zamihotalo světlo ohně.

Zamžoural a vzhlédl ke třem Panteřím rytířům stojící kolem něho.

„Tohle není zrovna počasí na lenošení tady,“ prohlásil jeden.

„Ne když je Graf nedočkavý, až konečně uslyší tvůj hlas,“ řekl další.

„C-cože?“ zeptal se Kruza otupělý snad všemi způsoby.

Mezi dvěma Pantery se protáhla Lenya.

„Řekla jsem jim, že se slavný minstrel opozdil a že Graf bude nesmírně nespokojený, když nedorazí, než slavnost začne,“ oznámila.

„Samozřejmě—“

„No tak pojd!“ vytáhla ho nahoru. „Zahlédla jsem tě u brány,“ zašeptala mu do ucha. „Co tady děláš?“

„Chráním tě,“ odpověděl tiše. Byl si skoro jistý, že má na spodní straně jazyka rampouchy.

„Tak to se ti daří!“ odsekla.

Panteři jí s ním pomohli dovnitř, zatímco všude kolem nich dopadaly kroupy.

Venku znovu zaburácel hrom a znělo to jako dunění koňských kopyt.

„Překazil mé plány, proto jsem si ho vybral. Oslabil mě jako nikdo, takže bylo správné vzít si jeho tělo.“

Postava s růžovým okem mluvila, ačkoli ji Aric ve skutečnosti neposlouchal.

„Tisíc let sám a pohřbený uvnitř Fauschlagu. Umíš si to představit, Ariku? Tisíc let. Ne, samozřejmě že neumíš, jsi polomrtvý strachem.“

Obrovitá postava obcházela ve světle svíci a ohně v krbu kolem templáře. „Stejně jsem už nějaké tělo potřeboval. Tohle je dobré, silné. Je v tom vyšší spravedlnost.“

„Co jsi zač?“ zeptal se Aric. „Vypadáš jako—“

„Einholt?“ zašklebila se na něj postava. „Že vypadám jako on? Půjčil jsem si jeho tělo. Bylo plné energie a síly.“

Einholt pohlédl na Ariku svým zářícím růžovým okem. Jeho druhé oko bylo slepé a mrtvé, proťaté jizvou, přesně tak, jak si ho Aric pamatoval. Einholt, bledý, oděný do brnění, mluvící, pohybující se, živý. Ale nebyl to Einholt. Ne, ten pohled. Ten pronikavý, palčivý pohled...

„Jsem Einholt. On je mnou. Je to ohromující, jak se jeho vzpomínky uchovaly v tomto mozku. Jako vyleptaný ornament na dobrém meči. Páni, ty jeho vzpomínky jsou jako perleť! Tak jasné! Tak tíživé! Proto tě znám, Ariku, Vlčí synu. Vím, co jsi udělal. Nebyl to sice tak velký zločin jako ten Einholtův, ale i tak.“

„Máš obličej mého přítele, ale vím, že jsi vtělené zlo,“ řekl Aric a váhavě pozvedl své kladivo.

„Tak do toho! Rozdrť to!“ zašklebil se Einholt a ukázal na svůj obličej. „Vyzývám tě! Zabij svého dlouho ztraceného druhá jednou provždy!“

Aric kladivo sklonil. Padl na kolena.

„Chtěl jsem znovu žít. Chtěl jsem tělo, objem, váhu. Ošidili jste mě o to, přesně jako mě ten kněz ošidil minulý

Jahrdrung. Ale teď jsem zpátky, znovuzrozený! Dychtivý! Prahnoucí po životě!“

Einholt se usmál na klečícího a plačícího Arika. V levé ruce svíral válečné kladivo, které teď pozvedl.

Drakkenovo letící kladivo ho odmrštilo přes celou délku pokoje.

Einholt, nebo spíše tělo, které kdysi bývalo Einholtovo, narazilo na boční stůl a svou vahou ho rozlomilo. Netvor ze sebe vydal zuřivé zavrčení, které se nijak nepodobalo lidskému, a vyskočil na nohy. Drakkenův strašlivý úder promáčkl horní část jeho krunýře a úplně mu roztrhl levý nárameník.

Jeho zdravé oko zapulzovalo jako růžový oheň a netvor zařval. V rukou stále svíral Einholtovo kladivo.

Drakken zvedl Arika na nohy. Jelikož to měl ke svému kladivu příliš daleko, vytrhl mladý Vlk z opasku dýku.

„Tak pojď!“ zaječel.

„To štěně má víc odvahy než ty, Ariku. Mladý Drakken nemá tolik zábran, aby napadl svého starého druha Einholta.“

Spíš mám výčitky svědomí pro zanedbání svých povinností a toužím to odčinit, pomyslel si Drakken. Nebýt mě, nebyli bychom tady... velvyslanec by nezvracel krev na podlahu...

Aric se postavil. Bylo to, jako by ho Drakkenův náhlý zákrok znovu oživil, dodal mu sebevědomí. Zatočil svým kladivem ve vzduchu, proti růžovookému netvoru.

„Jdi!“ řekl Drakkenovi.

„Ale—“

„Jdi!“ opakoval Aric, nespouštěje pohled ze svého nepřítele před sebou. „Odved' velvyslance do bezpečí. Vyhlaš poplach! Jdi! Jdi!“

Krytý Arikovou svištěcí zbraní, přehodil si Drakken zadýchaného, strachy polomrtvého bretonského hodnostáře přes rameno a klopýtal ke dveřím. Jakmile vyšel ven na chodbu, začal křičet, co mu plíce stačily. Služebná už vyběhla s ječením z komnaty. Křik a zmatek zaplnily chodby paláce.

Aric s netvorem kroužili kolem sebe.

„Zkusíme to, Ariku, synu Vlka?“ zeptal se bývalý Einholt a jeho kladivo pomalu vířilo vzduchem, jak jím líně kroužil v osmičkách.

„Zkusíme co?“ zeptal se Aric stroze. Držel své kladivo v defenzivnějším postoji.

„Muž proti muži, ty a já...“

„Ty nejsi žádný muž.“

Einholt se zachechtal. Na spodním okraji jeho smíchu zaznívalo nelidské dunění. Jako burácení hromu.

„Možná. Ale pořád jsem Einholt. Jeden z nejlepších bojovníků s kladivem v chrámu. Vzpomínáš si, co jsme spolu s Kaspenem předváděli? Copak to Jürgen říkával? ‚Umění boje s kladivem ve své nejčistší formě nezahyne, dokud bude žít Jagbald Einholt‘. A víš ty co, štěně Ariku — ty naškrobený, pedantický Ariku? — Jagbald Einholt žije a je nezměrně mocnější, než jste si kdy dokázali představit!“

„Ne!“

„Ale ano, chlapče!“ zasyčel netvor, jeho růžové oko znovu zapulzovalo a víření jeho kladiva začínalo nabírat na rychlosti. „Nikdy tě nenapadlo, jaké by to bylo, kdybys čelil jednomu ze svých kolegů? Cožpak jsi někdy jen tak pro pobavení nepřemýšlel, kdo by v Bílé rotě dokázal koho přemoci? Dokázal bys porazit Drakkena? Pravděpodobně ano, i když to štěně se umí pěkně rozčítit. Gruber? S tvou mladou silou, možná. Ganz? Toho ne. Löwenhertze? Toho také ne. A... Einholta?“

Zarazil se. Zamrkal svým mrtvým, mléčně bílým okem, pomalu a mrazivě.

„Nemáš šanci.“

Einholtovo kladivo náhle prudce vyrazilo, proniklo Arikovou obranou a vyrazilo mladému ochránci standarty zbraň z ruky. Aric vykřikl bolestí, jak mu topor soupeřova kladiva rozdrtil prsty, kterými se snažil úder odvrátit. V příštím okamžiku ho netvor s růžovými očima udeřil hlavou kladiva do prsou.

Aric pozpátku zavrával. Krunýř na prsou měl promáčklý a k tomu měl vyražený dech. Pokusil se zvednout kladivo, aby jím vykryl další ránu, ale to už se na něho šklebící se netvor, který kdysi býval Einholtem, vrhl a mocným úderem mu roztržil chránič levého předloktí a zlomil kost.

Před očima se mu bolestí roztancovaly hvězdičky jako sněhové vločky. Aric stále svíral kladivo druhou rukou, pozpátku ustupoval a narážel do nábytku.

„Ty nejsi Einholt!“ řval.

„Jsem!“

„Ne! Co jsi zač? Ta stvůra ze sklepení?“

Další úder zasáhl Arika do pravé kyčle a srazil ho na kolena ke krbu.

Aric se dusil. Zrak mu selhal, levá ruka mu bezvládně visela podél boku a při každém pohybu nesnesitelně bolela. S vypětím všech sil se snažil udržet při vědomí.

„Stvůra ze sklepení?“ opáčil Einholt, hlas zkreslený povědomým dunivým podtónem. „Já jsem všechno, čeho se toto město bojí, a ještě víc. Jsem moc, která vymaže Middenheim z mapy a uhasí všechny hvězdy. Jsem Barakos.“

„Těší mě!“ odsekl Aric a udeřil kladivem ve zdravé ruce vzhůru.

Rána odhodila netvora několik yardů přes pokoj, ze zlomené čelisti mu vystříkla krev. Při pádu rozdrtil lampu a psací stůl.

„Jagbald Einholt mě vycvičil dobře,“ vyrazil ze sebe ještě Aric a zhroutil se na koberec. Vědomí rychle opouštělo jeho bolestí svíranou mysl.

Na rohu chodby shodil Drakken velvyslance z ramene a uložil ho do zdobeného lehátka. Nemohl se vzpamatovat. Všude kolem něho se ozývaly výkřiky a zmatek. Přiložil ruce k ústům a zařval „Tady! Tady! Ke mně! Přiveďte

ranhojiče!“

Objevila se dvě pázata, podívala se na krví zmáčeného Bretonnce, který ležel v bezvědomí na lehátku, a s křikem zase utekla.

„Drakkene?“ Mladý templář se otočil. Stál tam Olric z Šedé rot, zpocený a pobledlý, jak mu běžel naproti.

„Co se to tu, ve jménu Ulrika, děje?“ zeptal se.

„Vražda! Zlo! Magie! Tady v paláci! Rychle, Vlčí bratře! Musíme ho dostat k ranhojiči!“

Olric se podíval na zhrouceného muže v přepychových šatech.

„Bohové! To je jeden z těch cizích šlechticů! Honem, popadni ho za nohy... Nebo ne, vezmi konec pohovky, ponese ho jako na nosítkách.“

Zvedli velvyslance i s pohovkou, každý za dvě ozdobné nohy. Olric, s kladivem zavěšeným na zádech, šel první, couval chodbou v mihotavém světle lamp.

„Panterí! Panterí!“ křičel. „Ukažte se! Ukažte nám, kudy se dostaneme na ošetřovnu!“

Drakken, který zápasil s druhým koncem pohovky, se pokoušel všechno vysvětlit, snažil se Olrikovi říct, co viděl v královských komnatách. Ale slova mu uvízla v krku. Jak jen má svému druhovi templáři říct, že Einholt, člen Bílé rot, je vrah?

Ještě zápasil se slovy, když se objevilo šest Panteřích rytířů, spěchajících chodbou směrem k nim. V jejich čele běžel Vogel se zvednutým hledím. Ostatní, ukrytí pod zlacenými přilbami, mohli, pokud se Drakkena týkalo, být všichni Krass s Guingolem, jeden jako druhý.

Olric se otočil, shrbený pod vahou pohovky. „Vogele! Výborně! Tady, člověče! Byla spáchána odporná vražda!“

Panterí se zastavili a Vogel sklopil své hledí. Pak vykročil kupředu a vrazil čepel svého meče Olrikovi do prsou. Olric vykřikl a skácel se k zemi, u úst se mu objevila krvavá pěna. Konec pohovky udeřil o mramorovou podlahu. Bretonský šlechtic se sesunul z provizorních nosítek a bezmocně se převálil na zem.

Vogel vytrhl meč z Ulrikova těla a přitom mu rozerval zadní část brnění. Mrtvý Vlk tvrdě dopadl obličejem do kaluže vlastní krve. Panterí, v čele s Vogelem, vykročili směrem k Drakkenovi.

Mladý Vlk znovu ucítil zápach nemoci, nyní však výraznější a intenzivnější. Zkažené mléko. Zápach šílenství a magie mrtvých.

Vogel se vrhl na Drakkena, ale ten byl ve střehu. Přikrčil se pod svištícím mečem a odrazil ránu úderem své obrněné levice. Současně tasil dýku a vrazil její čepel hluboko do Vogelova hrdla, skrze šilencovo brnění až k páteři. Zpod Panterovy lesklé helmice vystříkla krev. Vogel se svalil na zem s Drakkenovou dýkou v těle.

Drakken zůstal beze zbraně a pět mužů se k němu přibližovalo s meči připravenými k útoku.

Chodbou zaznělo dunění kovu o kámen, jak se Morgenstern a Anspach vyřítili zezadu na Pantery. Anspach srazil jednoho tváří k zemi; jeho kladivo prorazilo zadní část Panterova brnění. Morgenstern urazil dalšímu muži hlavu stejně snadno, jako srážel tuřiny z věder. Hlava s helmicí vylétla až ke stropu a pak se s rachotem odkutálela.

Tři zbývající Panterí se shlukli, aby čelili náporu.

Drakken uslyšel, jak Morgenstern a Anspach řvou válečný pokřik Bílé rot. „Ulrikova kladiva! Ulrikova kladiva!“ Popadl Vogelův meč, který zůstal ležet na zemi, roztočil tu pro něho nezvyklou zbraň jako kladivo. V příštím okamžiku stál před ním Panter a bleskurychle na něho zaútočil mečem.

Drakken odrazil úder stejně, jako by držel kladivo, a od obou čepelí odlétly jiskry. Pak popadl jílce obouruč, jako topor kladiva, a jediným máchnutím rozťal Pantera od ramene až dolů po břicho. Ostrý meč projel brněním jako horký nůž ledem.

Morgenstern přirazil dalšího Pantera proti zdi chodby a údery kladiva ho ubil k smrti. Anspach rozštípl chocholatou helmici posledního útočníka. Pak se zformovali do skupiny zády k sobě, aby mohli bránit ležícího velvyslance před tucty dalších Panteřích rytířů, kteří se k nim hrnuli z obou stran.

Krupobití ustalo. Skličující ticho zavládlo nad městem a nocí. Obloha byla zahalená závojem mrazivé, kouřem prosycené mlhy, který způsoboval, že hvězdy zářily růžově a krvavě. Hrom zaburácel do ticha jako kopyta vzdálené jízdy formující se k dalšímu útoku.

Brány paláce byly zamčené.

„Otevřete!“ zařval Ganz na vzpínajícím se koni. Kněz se přitiskl k válečníkovi v brnění, aby se udržel v sedle.

„Palác je zavřený!“ vykřikl Panterí rytíř stojící za portikoulou. „Byl vyhlášen poplach! Nikdo nesmí dovnitř!“

Když Ganz uklidnil svého koně, pohlédl do dále a uviděl záblesky lamp v oknech velkého paláce, uslyšel výkřiky, vyzvánění a jekot.

„Pusťte nás dovnitř!“ opakoval, jeho hlas zaburácel jako hrom.

„Odejděte!“ odpověděli hlídači u brány.

Gruber pobídl svého koně a projel kolem Ganzu a zdi až k bráně, kladivo roztočené v pravici. Se svou proslulou přesností urazil visací zámek ze závory na bráně. Pak jeho kůň trochu couvl a předními kopyty rozrazil bránu dokořán.

Šest Vlků vtrhlo bránou na hlavní nádvoří, zatímco Panterí vyběhli ze strážnice, aby se je pokusili zastavit divoký přívál rozzuřených mužů z Ulrikova chrámu v plné rychlosti. Co proti tomu mohli dělat? Bylo to, jako by se snažili zastavit bouři, severní vítr nebo hromobití. V několika okamžicích bylo po všem.

Ganzovi muži seskákali před vchodem do paláce ze svých ořů a nechali je volně odběhnout. S Gruberem a Morrovým knězem v čele vpadli do hlavní chodby a vzápětí byli nuceni uskakovat stranou, jak se proti nim vyřítil houf muzikantů a služebnictva prchající ven do noci. Kaspén chytil za krk loutnistu, který si tiskl svůj nástroj k břichu, aby ho ochránil.

„Vražda! Šílenství! Vražda!“ ječel muž a snažil se vysmeknout z Kaspénova sevření.

„Táhni!“ vyštěkl Kaspén a vyhodil muže ze dveří. Šest rytířů s knězem se znovu rozběhlo dlouhou chodbou.

Rozlehlou budovou zněl křik a jekot, spolu s nepřetržitým vyzváněním na poplach.

„Jdeme příliš pozdě,“ řekl Ganz.

„My nikdy nejdeme příliš pozdě,“ odsekl Morrův kněz. „Tudy.“

„Kam jdeme?“

„Do komnat pro hosty.“

„A jak víte, kde jsou?“ zeptal se ho Ganz.

„Podnikl jsem jistá šetření,“ usmál se Morrův kněz. Byl to ten nejmrazivější úsměv, jaký Ganz za celý svůj život viděl.

Tři rozložití templáři, Morgenstern, Anspach, Drakken, stáli bok po boku zády ke zdi a bili do všeho, co se přiblížilo na dosah. Dvě kladiva a jeden nezkušený meč proti dvaceti rozběsněným rytířům, kteří je zatlačili do kouta v zadní části chodby. Další čtyři mrtví nebo umírající leželi na podlaze. To bylo vše, co teď mohli tři Vlci dělat — držet si zbraně protivníků od těla.

Přes dorážející Pantery uviděl Drakken von Volka a tucet dalších jeho mužů, kteří k nim spěchali z druhé strany chodby. A je to, pomyslel si. Pouhá početní převaha—

Von Volk poslal jednoho z Panterů k zemi úderem svého meče. Pak dalšího. Společně se svými muži se zezadu pustil do šílených útočníků, kteří ohrožovali Vlky.

Ten první úder byl svým způsobem historický, bylo to něco nevidaného. Bylo to vůbec poprvé, kdy Panter zabil svého druha. Nezůstal však výjimečným na dlouho. Drakken věděl, že to, čeho je právě svědkem, je něco mimořádného. Panter proti Panterovi. Vzpomněl si na Einholta. Zabil už někdy nějaký Vlk jiného Vlka?

Vzpomněl si na Arika. Ta vzpomínka však byla příliš bolestivá, aby ji udržel.

Morgenstern zařval a pokynul Arispachovi a Drakkenovi, aby se pustili do šílených Panterů čelících teď i von Volkovi a jeho jednotkám.

Ve třech minutách leželo téměř pětadvacet udatných Panterů rytířů mrtvých nebo se zlamanými údy na podlaze chodby. Von Volk si strhl helmici a s výrazem zděšení v obličeji klesl na kolena. Helmice mu vypadla z ochablých rukou a odkutálela se po podlaze. Jeho ostatní věrní rytíři také padli k zemi nebo se alespoň odvrátili, zhrození tím, co právě spáchali. Co byli nuceni spáchat.

„Ve jménu Grafa...“ těžce oddychoval von Volk se slzami v očích. „Co jsme to tu dnes večer proboha museli udělat? Mí muži... mí...“

Morgenstern poklekl na podlahu před von Volka a uchopil rytířovy sevřené ruce mezi své mohutné tlapy. „Konali jste svou povinnost a za to vám Ulric — a Sigmar — poděkují. V middenheimském paláci dnes večer bují šílenství a vy jste udělali, co bylo třeba, a vypořádali jste se s ním. Truchlete pro tyto ubohé duše, ano. Budu pro ně truchlit s vámi. Ale už to nebyli oni, von Volku. Už to nebyli muži, které jste znal. Zmocnilo se jich zlo. Udělali jste správnou věc.“

Von Volk pohlédl do obličeje svalnatého Bílého vlka. „To říkáte vy. Nebyli to vaši vlastní muži.“

„Přesto jste udělali dobře. Jsme věrní svým druhům, ale když musíme čelit zlu, patří naše skutečná věrnost Koruně.“

Morgenstern vytáhl svou láhev a von Volk se z ní hltavě napil.

„To je jenom začátek hrůz, kterým možná budeme muset čelit,“ řekl Anspach, když pomáhal von Volkovi vstát.

Kapitán Panterů rytířů přikývl, utřel si ústa a znovu si přihnul ohnivé vody z láhve.

„Ať Sigmar opatruje všechny, kteří tohle spáchali. Protože já s nimi slitování mít nebudu.“

Arika našli ležet obličejem dolů u krbu v komnatě pro hosty, vlasy spleené krví a krev mu prosakovala také ze spojů brnění. Dorff a Kaspen ho zvedli, položili ho na postel a odepnuli mu brnění. Neměli žádného ranhojiče, kterého by zavolali, neboť ten z paláce právě ošetřoval bretonského velvyslance. Morrův kněz se protlačil dopředu.

„Obvykle pečuji o mrtvé, ale o ranhojičství taky něco vím.“ S pomocí Kaspena, jenž byl vycvičen jako rovnáč kostí a obvazovač Bílé rot, začal ošetřovat zranění, která mladý rytíř utrpěl.

„Mé muže postihlo šílenství,“ řekl von Volk.

„Šílenství postihuje celé toto město,“ odpověděl Löwenhertz. „Zjistili jsme, že do města pronikla nečistá nekromancie, která sleduje vlastní cíle. Ta nemoc je její součástí. Není to skutečný mor, nemoc vznikla působením magie, byla vyšlechtěna, aby nás nakazila nepřítelstím a vražednou zuřivostí. Není to tak, knězi?“

Otec Dieter vzhlédl od Arika, kterému právě dával zlomenou levou paži do dlahy.

„Přesně tak, Löwenhertzi. Nemoc sužující Middenheim je ve své podstatě magická. Šílenství. Viděl jste její příznaky, von Volku. Četl jste ta slova na stěnách.“

„Šílenství, které nutí postižené zabít znovu a znovu jen pro krveprolití samotné,“ dodal Ganz monotónním, odevzdaným hlasem. „Může postihnout kohokoli z nás. Šíří se jako mor.“

Drakken vykročil kupředu. „Viděl jsem to zlo,“ řekl.

„Cože?“

„Ten netvor, jak jsi říkal, že jsi s ním bojoval ve sklepě,“ řekl Drakken Gruberovi. „Ten netvor s růžovými očima. Byl tady. Neměl vlastní podobu, nebyl slabý, byl to...“

Nedokázal to jméno vyslovit.

„Co?“ zavrčel netrpělivě Löwenhertz.

Gruber ho držel dál od bledého mladého Vlka, který se nemohl přinutit promluvit.

Byl to však Morrův kněz, kdo tu větu dokončil: „Einholt.“

Všichni se podívali za sebe a pak zpátky na Drakkena.

„Je to tak?“ zeptal se Ganz.

Drakken přikývl. „Tvrdilo to, že je to on, ale nebyla to pravda. Půjčilo si to jeho tělo, jako by sis ty půjčil plášť.“

Usídlilo se to v jeho těle. Nebyl to Einholt, ale vypadalo to jako on.“

„A... bojovalo to jako on.“ Aric se nadzvedl na svém zdravém lokli a podíval se na ně. „Bylo to Einholtovo tělo, Einholtova krev, Einholtův um a jeho vzpomínky. Ale uvnitř byl falešný, zlý nepřítel. Povídalo to, že si to vzalo Einholtovo tělo, aby se to pomstilo zato, že to Einholt nějakým způsobem zastavil... v tom sklepení, myslím. Chtělo to tělo. Vybralo si Einholta.“

Otec Dieter skončil s obvazováním Arikových zranění. Vzal si Ganze stranou.

„Obávám se,“ řekl váhavě, „že tady nejde jen o nekromanta.“

Ganz na něj pohlédl a cítil, jak mu ledový pot stéká po zádech.

„Získalo to fyzickou podobu, jak říká jeden z tvých mužů... a to je něco víc.“

„Říkalo to, že se to jmenuje Barakos,“ řekl Aric, který se nahnul dopředu a poslouchal je z postele.

„Barakos?“ uvažoval Dieter s očima zvednutýma ke stropu. „Hmm, pak je to tedy pravda.“

Ganz popadl Morrova kněze za přední část jeho kutny a přirazil ho ke tvrdému ostění komnaty. Vlci i Panterí poplašeně vzhledli.

„Vy to víte? Vy jste to věděli?“

„Pusťte mě, Ganzí.“

„VY JSTE TO VĚDĚLI?“

„Pusťte mě!“

Ganz uvolnil své sevření a otec Dieter dopadl nohama na podlahu. Rukou si třel hrdlo.

„Barakos. To jméno se objevilo na zdech ve Vlčí jámě. Ptal jsem se vás všech, jestli vám něco neříká — neříkalo. Hodil jsem to za hlavu a doufal jsem, že to je jenom shoda náhod. Že je to jméno nějakého kupce arabského původu, který je teď ve městě a který se stane další obětí těch morových vražd.“

„A co to tedy ve skutečnosti je?“

„Nic i všechno,“ řekl kněz. „Ve starých knihách je to zmiňováno jako ‚Babrakkos‘, prastaré jméno z dob, kdy byl Middenheim založen. Temná síla, nesmrtelná, nekromantická. Bylo známé také jako Brabaka a objevovalo se i v dětských říkankách: Ba ba Baraku, neotálej, spěchej sem! Znáte to?“

„Znám to.“

„Všechna ta jména patří zlovolnému netvoru, který ohrožoval Middenheim v raných dnech jeho existence. Babrakkos. Teď možná Barakos. Myslím, že se to vrátilo. Myslím, že to znovu žije. Myslím, že to chce vyvraždit Middenheim a ze všech těch smrtí načerpat sílu pro svou černou magii, takže by se to stalo bohem. Nečistým bohem, nicméně bohem tak, jak si ho představujeme, Ganzí Bílý vlku.“

„Mrtvolný netvor...“ dokonce i Ganzův hlas byl bledý. „Jak to můžeme porazit?“

Otec Dieter pokrčil rameny. „Očividně se to už pustilo do práce. Dnes večer přišla jeho chvíle. Máme dost mužů, ale nemáme dost času. Kdybychom byli schopni najít toho nepřítele, mohli bychom se pokusit překazit jeho plány, ale—“

„Vím, kde ho hledat,“ řekl hlas ode dveří.

Vlci a Panterí se ohlédlí. Usmívala se na ně Lenya, kterou Drakken stydlivě vedl dovnitř.

„Vlastně, ani ne tak já. Tady můj přítel.“ Lenya před sebe pustila otrhaného kapsáře Kruza, který se za ní a Drakkenem schovával. Pak v ruce pozvedla šperk, hada požírajícího svůj ocas a celý svět. Světlo lamp se odráželo od jeho povrchu.

„Tohle je Kruza. Můj přítel. Přítel mého bratra. Ví, kde to zlo sídlí.“

Zledovatělé krystalky sněhu začaly znovu padat do mrazivě růžové noci. Bylo to, jako by ujížděli rovnou do pekla. Na temném panoramatu města byly vidět malé tečky tuctů ohňů, mnoho domů od Ostwaldu po Wynd bylo v plamenech. Křik, nářek a hluk se rozléhaly uličkami všude kolem nich, kde se lidé postižení šílenstvím rvali mezi sebou nebo bojovali ve smečkách jako divoké šelmy. Mrtvolky byly rozházené po zasněžených ulicích a na těch nejstarších už se vytvářela zledovatělá vrstva. Zdi a stěny domů pokrývala jména napsaná krví, voskem, inkoustem nebo ledem. Chladný vzduch zapáchal po zkaženém mléce.

Skupina projela vyvrácenou bránou paláce a zamířila dolů strmými gafsmundskými uličkami do Nordgartenu. Vedl je Ganz, po jeho boku ujížděl Gruber nesoucí standartu. Kruza spolu s knězem jeli za nimi na nepoddajných jízdních koních, které si vypůjčili ze stájí paláce. Kruza předtím nikdy na koni nesesedl. Na druhou stranu všechno, co se mu dnes večer přihodilo, pro něj bylo nové — a nic z toho nevídal.

Za čtyřmi čelními jezdci ujížděli Morgenstern, Kaspén, Anspach, Bruckner a Dorff pak Löwenhertz, Schell, Schiffer a Drakken. Po nich následovali v těsné formaci von Volk lačníci po pomstě a šest jeho nejlepších Panterů, jediných, kteří ještě nejevili žádné známky nemoci. Bertolf z Červené roty jel tryskem do chrámu, aby zburcoval ostatní roty. Aric byl pro vážnost svých zranění ponechán v paláci, kde se poručík Ulgrind, v něhož měl von Volk plnou důvěru, pokoušel znovu nastolit klid a pořádek.

Houfy běsnících obyvatel na ně po cestě pokřikovaly, někteří po nich házeli kameny, jiní dokonce vybíhali a pokoušeli se ve své nepřičetnosti templáře napadnout.

Na vrcholu jedné ze stoupajících obytných ulic je Ganz zastavil a ohlédl se k třesoucímu se kapsáři. Velitel roty se na chvíli zamyslel nad tím, že osud jich všech, osud celého města, je závislý na takovém pouličním ničemovi, kterého by si normálně ani nevšiml. Mladík nevypadal nijak valně — šaty měl roztrhané, byl pobledlý a vyhublý a výraz v jeho tváři jasně říkal, že by si přál být nyní kdekoli jinde. Kdekoli, jen ne tady. Ale přišel za nimi, tak to alespoň říkala Drakkenova přítelkyně. Přijít do paláce vzdor smrtící bouři, k tomu ho přinutila síla úkolu, který měl splnit, ačkoli nevěděl, co přesně jeho úkolem je. Ganz si pomyslel, že to všechno najednou začalo dávat smysl. Temnota ohrožovala všechny. Bylo správné, že se jí město postavilo jako celek, že jí čelili všichni od urozených, až po lůzu.

„Takže, Kruzo?“ zeptal se Ganz, dávaje si pozor, aby zlodějíčkově jméno vyslovil správně. Chtěl, aby mladík věděl, že je důležitou součástí celé akce.

Kruza se zamyslel a pak ukázal z kopce. „Dolů a pak druhou odbočkou doleva.“

„Jsi si jistý, Kruzo?“

„Naprosto jistý,“ odpověděl kapsář. Proč ten velký válečník pořád opakuje jeho jméno? Už tak byl dost vystrašený — noci, zlem i prostým faktem, že je mezi členy Vlčí roty. Ale slyšet svoje jméno z úst Ulrikova válečníka ho děsilo nejvíce. Neměl by tu být. Nebylo to správné.

„No tak, Kruzo, je to tu jako přichystané pro nás,“ zamumlal povzbudivě kněz vedle něj.

Kruza se prudce otočil. „Cože? Co jste to říkal?“

„Řekl jsem: „No tak. Ukažte nám to místo,““ odpověděl zamračený kněz. Všiml si strachu v Kruzových očích. „Co se stalo?“

„Jen duchové, otče, hlasy mrtvých — ale hádám, že o těch vy víte vše.“

„Příliš mnoho, chlapče, příliš mnoho.“

Ganz je vedl dál, nyní cvalem. Kruza měl potíže udržet se v sedle, ale ten mohutný, postarší Vlk — jmenoval se Morgenschell, nebo nějak podobně — popohнал svého koně ostruhami, dojel ho a uchopil otěže Kruzova koně.

„Drž se. Já tě povedu,“ řekl a jeho dunivý hlas zněl skoro konejšivě.

Mohutný Vlk na něj mrkl a Kruza se usmál. Obr v brnění teď vypadal skoro lidsky, jako někdo, s kým by si Kruza rád poseděl a popil v Utopené kryse. To mrknutí ho uklidnilo jako nic jiného. Nebýt toho, možná že by už dávno prchl a nechal je všechny cválat vstříc hrdinské záhubě. Jen to mrknutí ho přimělo zůstat s nimi. Kruza sevřel přední část sedla a pevně se držel, zatímco velký Vlk táhl jeho koně za sebou.

Jak ujížděli kolem, zasypávaly je skupinky postav kolem nadávkami a kameny. Mnohé domy byly vydrancované a v plamenech. V ušpiněném sněhu se válela mrtvá těla. Jedno bylo přibito hlavou dolů na zdi a pod ním byly rozestavěné misky, ve kterých se hromadila krev pro další nápisy.

„Tak,“ ozval se Anspach. „Jak odhadujete naše dnešní vyhlídky? Sázím měšec zlatáků, že toho netvora přemůžeme i přesto, že vypadá jako jeden z nás! Nabízím tři ku jedné! Takový kurz nedostanete ani u žádného krále podsvětí!“

„A kdo nás vyplatí, když prohraješ?“ zeptal se Bruckner nevrle.

„Má pravdu,“ vykřikl Kruza a otočil se na ostatní. „Sázíte ostošest, ale šance dáváte podobné jako Bleyden.“

Vlci kolem se hlasitě zasmáli. Ganz je uslyšel a potěšilo ho, že v mužstvu panuje taková nálada.

„Ty znáš Bleydena?“ zeptal se Anspach a s nepředstíraným zájmem popohнал koně, aby se dostal vedle něj.

„Copak ho nezná každý?“ zeptal se kněz úsečně.

„Tohle nebylo určeno pro vaše uši,“ opáčil Anspach. Podíval se na Kruzu. „Ty ho znáš?“

„Je jako můj vlastní otec,“ odpověděl Kruza a ani zvonění podkov nedokázalo zakrýt trpkou ironií v jeho hlase. Vlci se znovu zasmáli.

„Jde o jeden vroubek, který u něho mám,“ pokračoval Anspach, který si posměšků nevšímal. „Kdyby ses u něho za mě mohl přimluvit...“

„Máte na mysli, pokud přežijeme tuto noc?“ zeptal se Kruza klidně.

„Já už se postarám, abys ji přežil,“ odpověděl Anspach vážně.

„A máš to, chlapče!“ ozval se Morgenstern. „Anspach ti teď bude dělat andělíčka strážníčka! Už se nemusíš bát ničeho na světě!“

Další smích, další posměšky a pošklebky. Ganz je nechal vtipkovat. Chtěl, aby byli připravení, až přijde čas. Chtěl, aby byli plní odhodlání, sebevědomí, plní Ulrikovy síly.

Zabočili do další uličky. Nebylo v ní ani živáčka a padající sníh ulpával na každém vodorovném předmětu jako kožešina. Ganz nechal svého koně zpomalit do chůze a ostatní se za ním seřadili do dvojstupu.

„Kruzo?“

Kruza se rozhlédl, přestože dobře věděl, který dům to je. Vypadal pořád tak, jak si ho pamatoval. Hned tak mu z paměti nezmizí. Šíhlá nakloněná věž s úzkými okny a zvláště zaoblenou vížkou, která stoupala v lehkých vlnách až k malé kopuli na vrcholu. Řada střílnových okének pod patou věže. Druhá okrouhlá věž o širce dvou dospělých mužů připevněná ke straně hlavní budovy měla svou vlastní malou kopuli a ve zdi další úzká okna.

Místo, které se mu vrylo do paměti. Místo děsu, zlé magie a smrti.

Zvedl ruku. Ukázal na dům.

„Tam, Vtku,“ řekl.

Probudily ho vzdálené zvuky boje. Bolest znovu zaplavila jeho tělo jako příliv. Nyní však byla mírnější, jako by se v ní vznášel.

Aric zvedl hlavu z postele. Ve zlomené ruce ucítil pulzování. Jako pulzovalo to růžové oko.

V mihotavém světle ohně uviděl tu dívku, Lenyu, jak bere sklenici teplé nahnědlé tekutiny ze stříbrného tácu, který přinesl mrtvolně bledý stařec v brokátu s parukou na hlavě a napudrovaným obličejem.

„Bude třeba ještě něco? Ten rytíř vypadá pobledle.“

„To bude stačit, Breugale,“ řekla Lenya, komoří příkryvl a vyšel z pokoje.

„Nemáš ponětí, jaká je to psina!“ zasmála se. „Všechno služebnictvo v paláci, dokonce i ten nadutý páv Breugal, se může přerazit, aby mi pomohlo pečovat o nebohého statečného rytíře, který zachránil život velvyslanci!“

„T-takže je naživu?“

Lenya se polekala, divže neupustila sklenici na podlahu. „Vy jste vzhůru?“

Aric se namáhavě posadil na saténové polštáře. „Ano. S kým jste to mluvila?“

„Ehm. Sama se sebou.“

„Je naživu... ten Bretonec?“

„Ano... tady, napijte se.“ Zvedla sklenici a pomohla mu usrknout trochu tekutiny. Měla ostrou, kořeněnou chuť.

„Co je to?“

„Posilující lék. Podle receptu, který mě naučil můj bratr. Jeho Výsost komoří ho připravil vlastníma rukama, pokud vám to nevadí!“

Její humor byl tak nakažlivý, že se Aric usmál. Teplo vyzařující z tekutiny se mu rozlévalo v žilách. Už se cítil lépe.

„Váš bratr zná dobrý recept.“

„Znal,“ opravila ho.

„To on byl ten Dýchavec, ten chlapec, o kterém mluvil ten kapsář?“

„Jmenoval se Stefan. Ale máte pravdu, byl to Dýchavec.“

„Až ho uvidím, tak mu poděkuji.“

„Ale—“

„Já vím, já vím. Ten kapsář říkal, že je mrtvý. Ale za jeho odvalu ho Ulric jistě vzal do své síně. Až přijde můj čas, poděkuji mu tam.“

Chvíli se zamyslela nad jeho slovy a pak přikývla. Znovu se usmála.

Aric byl rád. Už věděl, proč ji Drakken miluje. Byla tak nabitá energií a temperamentem, že to občas zastínilo i její krásu. A byla velice krásná. Měla pronikavé, jiskrné oči a její vlasy byly tak tmavé.

„Zaslechl jsem zvuk boje,“ řekl.

„Panter Ulgrind likviduje poslední oběti šílenství. Už se to dostalo i mezi služebnictvo. Vrchní kuchař napadl několik pážat a starší dvorní dáma probodla sluhu jehlami na vyšívaní.“

„Je Graf v pořádku? A jeho rodina?“

„Lugrind je ukryl do východního křídla.“ Lenya se na něj podívala a podržela mu sklenici, aby se znovu napil.

„Povídá se, že celé město šílí. Divoké bestie, vraždění na ulicích. Nikdy se mi tady nelíbilo a teď si přeju, abych sem nikdy nepřišla.“

„Líbilo se vám v Linzi?“

„Schází mi otevřená krajina. Pastviny a lesy. Schází mi můj otec a moje matka. Když jsem sloužila u markraběte, navštěvovala jsem je na statku každý týden. Píšu jim každý měsíc a dopisy jim posílám dostavníkem do Linze.“

„Už vám váš otec odepsal?“

„Samozřejmě že ne. Neumí psát.“

Odmělčela se. „Ale poslal mi tohle.“ Ukázala mu laciný zašlý stříbrný medailon s pramínkem vlasů, stejně tmavých jako byly ty její.

„Patřilo to jeho matce. Ty vlasy jsou mojí maminky. Podařilo se mu přemluvit místního kněze, aby na obal napsal moje jméno. A já teď alespoň vím, že dostává moje dopisy.“

„Jste daleko od domova, Lenyo.“

„A co vy?“

„Můj domov je hned dole pod kopcem, Ulrikův chrám,“ odpověděl Aric tiše a usrkl trochu teplé tekutiny.

„Myslela jsem ještě předtím.“ Lenya se posadila do křesla s vysokým opěradlem hned vedle postele.

„Žádné předtím nebylo. Jsem nalezenec, zanechaný na schodech chrámu jen pár hodin po tom, co jsem se narodil.

Celý svůj život jsem prožil v chrámu.“

Chvíli přemýšlela o tom, co řekl. „Takhle se dostanou do chrámu všichni Vlci?“

Zasmál se a trochu se narovnal, pořád si však dával pozor na ruku v dlazi. „Ne, samozřejmě že ne. Někteří se k nám dostanou ještě jako děti, většinou z dobrých rodin nebo z vojska. Váš Drakken se k nám dal v osmnácti; předtím sloužil u městské hlídky. Stejně to bylo s Brucknerem, ačkoli si myslím, že ten k nám přišel trochu mladší. Löwenhertz je synem Pantera. Přišel do Bílé roty teprve nedávno. Nějakou dobu mu trvalo, než si zde našel své místo. Anspach býval kapsář, kluk z ulice, bez styků, když ho sám Jürgen získal pro Ulrika. Je to příběh, který nám Jürgen nikdy nevyprávěl a Anspach o tom odmítá mluvit. Dorff, Schell, Schiffer — ti všichni byli vojáci z říšské posádky, které nám poskytli jejich velitelé. Ostatní, jako Gruber a Ganz, jsou synové Vlků, kteří pokračují ve šlépějích svých otců.“

„Vy jste také syn Vlka?“

„Rád bych si myslel, že ano. Věřím, že proto mě nechali na schodech chrámu.“

Lenya chvíli mlčela. Pak řekla: „A co ten velký Vlk, Morgenstern?“

„Syn kupce, který ho k nám poslal, když zjistil, jakou sílu jeho syn má. Je s námi už od mládí.“

„Takže jste každý jiný? Z nejrůznějších míst?“

„Sjednoceni Ulrikem v jeho svatých službách.“

Odmělčela se. „A co Einholt?“

Chvíli neříkal nic, jako by zápasil s vlastními myšlenkami. „To byl syn Vlka. Sloužil v chrámu už od svého dětství. Starý pes... jako Jürgen. Získával nové, cvičil je; třeba i Kaspenu. Nebo mě, když přišel ten správný čas. Byli i jiní.“

„Jiní?“

„Padli, zahynuli v boji. Bratrství si vybírá svou cenu, Lenyo z Linze.“

Usmála se a položila mu prst na rty, aby ho umlčela. „Pst! Děláte, jako bych byla nějaká urozená dáma.“

„V Drakkenových očích jste. Mělo by vás to těšit.“

„Bojím se o něho,“ řekla z ničeho nic. „Když odjížděl, viděla jsem v jeho obličeji něco zvláštního. Jako kdyby udělal chybu a chtěl ji teď odčinit.“

„Krieg nemusí nic dokazovat.“

Vstala a odvrátila zrak od Arika do žáru ohně. „Bylo to kvůli tomu, že šel za mnou, že? Přišel za mnou, vlastně mě zachránil. Ale opustil svoje stanoviště, je to tak? Proto tu teď ležíte zraněný.“

Aric spustil nohy z postele a na okamžik se zarazil, jak bojoval s bolestí v paži. „Ne!“ odsekl. „Ne — byl věrný. Vždycky byl věrný naší skupině. Ať si myslí, že provedl cokoli, že se jakkoli provinil, není to pravda. Zachránil mi život.“

„Zachrání také město?“ zeptala se Lenya s pohledem upřeným do žhavých uhlíků v krbu.

„Věřím mu.“

Náhle se otočila a zděšeně se na něj podívala. „Co to proboha děláte? Lehněte si, Ariku! Vaše paže—“

„Bolí, ale je v dlaze. Najděte mé brnění.“

„Vaše brnění?“

Aric se na ni usmál a snažil se nedat najevo bolest, kterou cítil. „Nemohu přece dopustit, aby všechnu slávu sklidili oni, ne?“

„Tak půjdu s vámi!“

„Ne.“

„Ano!“

„Lenyo—“

Uchopila ho za ramena tak prudce, až sebou škubl bolestí, pak zase poodstoupila a řekla omluvně: „Musím být s Drakkenem. Musím ho najít. Takže pokud jdete vy — i když byste se svými zraněními neměl — pokud jdete vy, jdu s vámi!“

„Nemyslím si, že—“

„Chcete zpátky své brnění? Tak ujednáno!“

Aric se postavil, zavrával a našel ztracenou rovnováhu. „Ano, chci zpátky své brnění. Přineste mi ho a vyrazíme.“

Chvilí čekali na ulici před hlavním klenutým vchodem, jejich koně tvořili široký půlkruh. Stáli tam dostatečně dlouho, aby se jim na ramenou a na hlavách začal usazovat sníh. Doléhal k nim křik z města. Nad nimi burácel zimní hrom, jako když se dvě hory třou o sebe.

„Vzadu byly malé dveře, které vedly dovnitř,“ vysvětloval Kruza, který už nebyl skoro ani vidět. „Tudy jsme se tam já a Dýchavec dostali...“

„Už není čas na plížení, přátelé,“ řekl Ganz a rozhlédl se kolem. Pak vytáhl kladivo, které měl v závěsu u sedla, a jednou jím otočil, aby si uvolnil zápěstí.

„Ulrikova kladiva! Panteři rytíři! Jdete se mnou?“

Bouřlivě „Ano!“ se téměř ztratilo v dunění kopyt jeho koně. Ganz ho pobídl vpřed a rozrazil dveře jediným mohutným úderem kladiva. Ty se rozlétly v třískách. Chvilí mu trvalo, než zklidnil krok svého koně, pak se sehnul a projel pod klenutým portálem přímo do domu.

Ocitl se v dlážděné síni právě tak vysoké, aby se Ganz mohl znovu narovnat v sedle. Plameny lamp, které byly uchycené v držácích na stěnách, se v náhlém závanu větru zamihotaly. Vítr dovnitř vmetl náruče sněhu. Místnost se koupala v nažloutlém světle a pach zkaženého mléka byl nepřehlédnutelný. Ganz se rozhlédl kolem sebe a seskočil z koně.

„Kruzo!“ křikl.

Zloděj se objevil ve dveřích, pěší, krátký meč v ruce a třel si svůj bolestivý zadek.

Ganz ukázal kolem sebe. Klenba síně se otevírala k schodišti. V levé zdi byly hned vedle sebe dvojce dveře.

„Schody,“ ukázal Kruza špičkou meče. „Šli jsme dvě poschodí dolů.“

Gruber zkontroloval obojí dveře tím, že je vykopl. Za nimi byly jen prázdné pokoje, studené a temné, pokryté silnou vrstvou prachu.

Ganz zamířil ke schodišti. Ostatní Vlci a Panteři už sesedli z koní a dovnitř vešli pěšky.

„Žádný uvítací výbor?“ zeptal se von Volk ironicky, břit jeho meče se blýskal ve světle lampy.

„Nemyslím si, že nás čekali,“ řekl Morgenstern.

„Nemyslím si, že čekali vůbec někoho,“ opravil ho Löwenhertz.

„Tak jim pojďme říct, že jsme tady,“ navrhl Ganz, ale hlas Morrova kněze ho zastavil. Stál uprostřed síně, v obličejí pod kápí vážný výraz, ruku vztyčenou.

„Ještě okamžik, Ganzi z Bílé rot. Pokud mohu dnes večer něco udělat, nejmenší možnou věc, tak to, že požehnám mužům chystajícím se k boji.“

Všichni bojovníci se obrátili čelem k němu, oči však měli před jeho pohledem sklopené. Jednou rukou udělal ve vzduchu znamení. Druhou, kterou měl svěšenou podél boku, těsně svíral odznak svého boha.

„Vaši vlastní bohové vás budou ochraňovat stejně jako bohové města, za které jste se přišli bít. Ulric bude ve vašich srdcích, aby vám dodal odvahy a sílu. Sigmar bude planout ve vaší mysli správností tohoto činu.“ Na okamžik se odmlčel, pak udělal ve vzduchu další znamení.

„Můj pán je jen temným stínem vedle děsivých sil neviditelného světa. Netrestá ani neškodí, dokonce ani nesoudí. Jenom je. Nevyhnutelný fakt. Přicházíme, abychom našli slávu, ale každý z nás může stejně dobře nalézt smrt. Potom to bude Morr, kdo vás povolá. Takže vám žehnám především jeho jménem. Ulric ve vašem srdci, Sigmar ve vaší mysli — a Morr ve vaší duši. Bůh smrti je dnes večer s vámi, bude s vámi, až zničíte tu stvůru, která zneužívá smrt.“

„Za Ulrika! Za Sigmara! A za Morra!“ zahřímal Ganz a ostatní to nadšeně opakovali.

Anspach si všiml, jak Kruza stojí v pozadí, mlčí, oči temné strachem.

„A za Ranalda, Pána všech zlodějů!“ pronesl Vlk nahlas. „Sice nemá v Middenheimu žádný chrám ani velekněze, ale

existuje dost lidí, kteří ho uctívají a věří, že je nezklame. Kromě toho už dnes odvedl také kus práce.“

Kruza jen zamrkal, když jedenáct Ulrikových templářů, sedm Panterích rytířů a jeden Morrův kněz křičelo do zatuchlého vzduchu jméno boha všech šejdů a zlodějí.

Pak Ganz spolu s von Volkem vyrazili v čele celé skupiny dolů po schodech, odhodlaně, bez zaváhání.

„Ranald býval dlouhou dobu i mým pánem, bratře,“ sykl Anspach Kruzovi do ucha, když se prosmykl kolem a tlačil ho dolů po schodišti. „Vím, že umí ocenit každý náznak úcty, kterého se mu dostane.“

Schody se stáčely dolů. Celá skupinka po nich sestupovala se zbraněmi připravenými. Důmyslné lampičky na stěnách vyzářovaly bílé alchymistické světlo.

Gruber je ukázal Ganzovi. „Přesně jako ve sklepeních, kde jsme to naposledy přemohli.“

„Má pravdu,“ řekl von Volk. „Byly naprosto stejné.“

Snížený suterén, okrouhlý, klenutý a se silnou vrstvou prachu na podlaze, byl osvětlen stejným bílým světlem z tuctů dalších lampiček. Stěny byly holé. Kruza se zmateně rozhlédl kolem sebe.

„Takhle... takhle to tu předtím nevypadalo. Byly tu průchody, spousty průchodů a... teď to tu vypadá jinak. Jak se to jen mohlo změnit? Vždyť to bylo teprve před... třemi obdobími!“

Bojovníci se rozestoupili a Kruza pomalu přišel ke stěně. Jeho třesoucí se prsty přejele po hladkém kameni. „Byly tu dveře!“ zopakoval ještě jednou, jako by se sám na sebe zlobil. „Všude kolem! Nemohli je zazdít — zůstaly by po nich alespoň nějaké stopy!“

„Je to jednoduché a hladké,“ přisvědčil Drakken, který přejížděl rukou po vzdálenějším konci zdi. „Jsi si jistý, že je to stejný dům, zloději?“

Kruza se vztekle otočil, ale pevný topor Anspachova kladiva ho přesvědčil, aby nechal svůj krátký meč, kde byl.

„Kruza ví, o čem mluví,“ řekl Anspach klidně.

„Víme, že magie je všude kolem nás,“ ozval se otec Dieter za nimi. „I tohle je práce kouzel. Můžete to cítit. Páchne to jako zkažené mléko.“

Löwenhertz přikývl. Nebo jako pohřební byliny, cukroví, popel, prach z kostí a smrt, všechno zabalené dohromady. Stejně jako páchla síň markraběte v Linzi nebo pracovna jeho děda kdysi před mnoha lety. Měli snad i v tomhle prsty příznaky, se kterými bojovali na jaře v lesích nad Linzem? Kněz říkal, že to zlo je staré a velké a že tahle akce byla nějakou dobu připravována. A z toho, co viděl, také vyplývalo, že je silné a mocné. Prastarý amulet, který patřil staré kojné, ten, který pak Ganz zničil... Byl také součástí této záhady? Kořist, mocný talisman, který se jejich krutý nepřítel pokoušel získat zpět? Zkřížily se snad už jednou jejich cesty, aniž by o tom věděli?

Musel se nad celou tou ironií usmát. „Pokaždé jsme tě porazili, dokonce i tehdy, když jsme si to plně neuvědomovali,“ zamumlal. „Porazíme tě i nyní.“

„Co jsi to říkal?“ zeptal se Ganz.

„Jen přemýšlím nahlas, veliteli,“ odpověděl rychle Löwenhertz. Pohlédl na Morrova kněze. Otec se zmínil, že na začátku roku přemohl nějakého nekromanta, který si říkal Gilbertus — další část hádanky. Löwenhertz si byl jistý, že si o tom velice rád s knězem popovídá, až bude po všem, až složí všechny části skládačky do jednoho velkého celku, který bude dávat smysl.

Löwenhertz se přistihl, že o tom přemýšlí, jako by už bylo po všem a všichni byli naživu. To je dobré, řekl si.

Kruza horlivě přejížděl prsty po holých stěnách. Z vlasů mu kapal pot a tající sníh. Najde je, najde. Důvěřovali mu. Nemůže je teď zklamat.

A kupodivu, odpověď našel. Kousek přede dveřmi u schodů. Kruza nevěděl, kam se poděly všechny ostatní dveře, a věřil knězi, který mluvil o magii. Ale byly tam. Žádná magie.

„Ganzi!“ zavolal dychtivě, aniž by se zatěžoval respektem nebo hodnostmi. Velitel templářů přešel k němu, očividně se tím nezatežoval ani on.

Kruza ukázal na pevné kameny ve stěně, které vypadaly stejně jako všechny ostatní, a pak je odhrnul stranou.

Ganz sebou polekaně škubl.

Kus plátna podobný závěsu, který dokonale splýval s okolními kameny a zcela zakrýval průchod skrývající se za ním.

„Jdeme do boje, ale až dovednost kapsáře nám ukáže, kudy se do boje dostaneme,“ zachechtal se Morgenstern.

Pod pomalovaným plátnem začínala temná chodba, neosvětlená, dusná a páchnoucí, vedoucí do neznáma. Ganz prošel dovnitř stejně sebejistě, jako by procházel dveřmi do chrámu. Ostatní ho následovali.

Drakken celý průvod uzavíral. Když šel kolem Kruzy, který držel plátno, popadl ho Kruza za paži a pronikavě se mu zadíval do obličeje.

„Chtěl jsi, abych v očích tvých vznešených druhů vypadal jako hlupák?“ zasyčel.

Drakken jeho paži setřásl. „To by bylo zbytečné. Vedl sis v tom směru docela dobře sám.“

„Ona tě nemiluje, templáři,“ vyhrkl náhle Kruza.

Drakken se otočil. „A jak to víš?“

„Všiml jsem si, jak se na mě dívá.“

Drakken pokrčil rameny.

„A vím, že ty ji také nemiluješ,“ dodal Kruza, pokoušeje štěstí.

„Jsme tu, abychom zachránili město, a ty myslíš na ni?“

Kruza se ušklíbl, téměř vítězně. „Ty ne. Podle toho vím, že ji nemiluješ.“

„Na tohle bude čas později,“ odsekl Drakken nervózně a vešel do chodby.

Kruza nechal plátno za Drakkenem spadnout. Pak, nikým neviděn, přešel doprostřed místnosti a poklekl do prachu, prsty levé ruky zkoumal měkkou půdou. Tohle bylo to místo. Místo, kde naposledy viděl Dýchavce. Místo, kde Dýchavec—

No tak, Kruzo! Jo to tu jako přichystané pro nás!

Kruza sebou trhl. Nikdo tu nebyl. Samozřejmě že ne. Dýchavec nebyl vně něho, nikdy tam nebyl. Kruza věděl, že se jeho duch prohání tajnými prostory jeho nitra.

„Už jdu,“ řekl, zvedl svůj meč a protáhl se kolem závěsu.

* * *

Arikův kůň se na schodech do Ulrikova chrámu vzeplal ve vířícím sněhu a templář, který svou jednou zdravou rukou zápasil s otěžemi, ucítil, jak se dívka v sedle za ním pevně drží.

„Kam jedeme?“ křikla mu do ucha, když se kůň uklidnil. „Měli bychom jet do Nordgartenu, Kruza o něm mluvil! Je to v Nordgartenu! Jsi stejný jako Drakken, pořád byste mi chtěli ukazovat ten váš prokletý Vlíčí chrám!“

Aric sesedl z koně. „Tohle je důležité. Pojdte se mnou. Potřebuji, abyste mi pomohla.“

Vešli na hlavní nádvoří. V chrámu panoval čilý ruch. Bertolf vyhlásil poplach a členové všech rot — Červené, Šedé, Zlaté i Stříbrné — se začali šikovat, aby vyrazili na pomoc svým bratrům z Bílé rot.

Aric, podpíraný Lenyou, kulhal hlavní chodbou k velké Ulrikově soše. Chladný vzduch byl prosycen vůní kadidla. Vlíčí sbor zpíval do tmy noci hymnus vysvobození. Tisíce plamenů svíček se chvěly, když procházeli kolem.

Lenya se mlčky rozhlížela kolem sebe. Ještě nikdy nebyla na tomto velkém, svatém místě, a nyní pochopila, proč ji ho chtěl Drakken tolik ukázat. Nedokázala to vyjádřit slovy, ale najednou rozuměla smyslu chrámu, smyslu života templářů. Úplně ji to vyrazilo dech, když se přistihla, že cítí upřímnou pokoru.

Přistoupili k velké svatyni Věčného ohně. Aric sundal svou vlčí kožešinu a začal ji omotávat kolem hlavy kladiva. S jednou zdravou rukou se mu to příliš nedařilo. Rozhlédl se kolem sebe. „Dejte mi proužky látky z vaší sukně.“

„Cože?“

„Utrhněte je! Hned!“

Lenya se posadila na studenou podlahu a začala odtrhávat pruhy tkaniny z lemu své sukně.

Aric našel vak s pozůstatky a vylekal Lenyu, když vysypal jeho zaprášený obsah na podlahu, aby z něj mohl vytáhnout kožený řemen. Tím a pruhy látky, které mu Lenya dala, omotal Vlk kožešinu pevně kolem hlavy válečného kladiva a utáhl ji zuby. Lenya k němu přistoupila, aby mu se zavazováním pomohla.

„Co to děláme, Ariku?“ zeptala se.

Aric ponořil kožešinu omotané kladivo do Věčného ohně. Bledé plameny ohně ho začaly olizovat a po chvíli je Aric pozvedl jako hořící pochodeň.

„Ted? Ted? Pojdeme a najdeme ostatní,“ řekl.

Kruza se přidal ke Ganzovi a von Volkovi, kteří šli v čele skupiny postupující temnou chodbou kupředu. Před nimi se objevilo slabé světlo jako příslib svítání.

„Takhle to tu předtím nevypadalo,“ řekl Ganzovi. „Je to tu úplně jiné. Nejspíš je to přece jen práce magie.“

„Vypadá to tak,“ přikývl Ganz.

Dorazili ke světlu a chodba se otevřela.

Síň, do které nyní nahlíželi, byla obrovská. Neskutečná. Nezměrná. Nad nimi se tyčila chladná, strmá, černá skála Fauschlagu, osvětlená tisíci otevřenými ohni.

„Ulriku! Je to větší než stadion!“ zalapal Anspach po dechu.

„Jak jen mohlo být tady dole něco takového a my jsme o tom vůbec nevěděli?“ vydechl Bruckner.

„Magie,“ řekl Morrův kněz. Zdálo se, že je to jeho odpověď na každou otázku.

Ganz se rozhlédl po obrovské temné prostora, kde se ve stovkách koksových košů třepetaly plameny ohňů a jejich světlo se mísilo s bílým žářem tisíců alchymistických lamp připevněných podél hrubě přitesaných stěn. Pod nimi klečely stovky postav v kutnách a monotónně odříkávaly svou modlitbu, jejíž slova se mu zabodávala do duše. Vzduch byl prosycen zápachem hniloby a smrti.

Na druhém konci síně se tyčil vyvýšený stupínek, oltář.

Na něm stál kamenný trůn vytesaný ze samotného Fauschlagu.

V něm seděla zahalená postava, která nasávala sílu pramenící z modliteb.

Sopečné bahno bublalo a převalovalo se v jámě za stupínkem, sirné páry se hromadily pod stropem jeskyně. Vlevo stála klec nebo bedna, velká jako celý nordgartenský dům, zahalená do plachty pokryté dehtem. Kolébala se a chvěla.

„Co... co uděláme?“ zakoktal Kruza, i když už předem věděl, že se mu odpověď nebude zamlouvat.

„Zabijeme jich tolik, kolik dokážeme,“ zabručel von Volk.

Ganz ho zarazil. „Dobrý plán, ale raději bychom si měli upřesnit detaily.“ Svým válečným kladivem ukázal na postavu sedící na trůně.

„To je náš nepřítel. Zabijte jich tolik, kolik bude potřeba, abyste se dostali až k němu. Pak zabijte jeho.“

Von Volk mlčky přikývl.

Kruza zavrtěl hlavou. „Váš plán nezní o nic lépe než plán Pantera! Myslel jsem si, že vy válečníci jste trochu chytřejší! Taktičtější!“

„Tohle je válka,“ odsekl vztekle von Volk. „Jestli na to nemáš žaludek, tak odejdi! Svou práci jsi odvedl!“

„Ano,“ ušklíbl se Drakken za ním. „Dáme ti vědět, až to tady skončíme.“

„Vem vás všechny Ulric!“ odsekl Kruza. „Dokončím, co jsem začal!“

„Pak je všechno jasné,“ řekl Ganz. „Ta postava na trůnu je náš cíl. Prosekejte si k ní cestu, ať to stojí, co to stojí. Zabijte ji. Všechno ostatní je vedlejší.“

Ganz zvedl své kladivo.

„Ted!“ zařval.

Ale Kruza už dávno vyrazil s mečem napřaženým a z plných plic řval válečný pokřik. Vlci a Panterí se hnali hned za ním, mávali zbraněmi a řvali také.

Morrův kněz chytil Löwenhertze za paži.

„Otče?“

„Mohl bych vás požádat o zbraň?“

Löwenhertz zamrkal, vytáhl z opasku dýku a podal ji knězi jílcem napřed. „Nemyslel jsem si, že vy—“

„Ani já ne,“ povzdechl si Dieter Brossmann.

Vpadli vyznavačům znovuzrození do zad a mnoho jich zabili, než měli příležitost zvednout se od své modlitby. Krev ztropila prašnou zem skalní síně.

Útok byl veden na třech frontách: Ganz s Drakkenem, Gruberem, Löwenhertzem, Dorffem a Kaspenem tvořili první, von Volk spolu s Panterími rytíři, Schellem a Schifferem druhou, Kruza s Anspachem, knězem, Morgensternem a Brucknerem třetí. Vpadli do nesvatého shromáždění, sekali kolem sebe meči a bili kladivy. Pak je dav pohltit. Muži, ženy a jiné, zvířecí stvůry, odhazovali pláště a kápě a s chraptivým křikem vytahovali zbraně. Kruza si všiml, že všichni mají na krku talisman pojídače světa, úplně stejný, jaký vzal Dýchavec a který měl nyní Kruza ve vaku u pasu.

Von Volkův útok byl odražen, když se kolem něho nepřátelé sevřeli, těsně a zuřivě. Jeden Panter dopadl na podlahu bez hlavy. Jiný se zlomil v pase s rozpáraným břichem. Von Volk utřil ránu do levé paže a dále divoce sekal kolem sebe ve snaze vymanit se ze sevření těl, která na něho dorážela.

Bytost na trůnu vstala. S tichým zájmem sledovala masakr pod sebou.

Pak zaklonila hlavu a hlasitě se rozesmála. Její smích zaburácel síní.

Smrt! Další mrtví! Nepočítaně mrtvých!

Kruzova skupina uvízla v prudkém boji na pravé straně jeskyně. Kultisté byli všude kolem nich. Kruza probodl jednoho z útočníků, vyrval meč a otočil se. Něco takového ještě nezažil. Ta vřava, to horko, ten krvavý opar ve vzduchu, ten hluk. Tohle bylo válčení, něco, o čem si ani ve svých nejdivočejších představách nemyslel, že jednou prožije na vlastní kůži. Kapsál jako on... se bije ve válce! Po boku měl Anspacha, Brucknera a Morgensterna probíjející se svými kladivy běsnícím davem.

Přímo před ním se vztyčila bestie s popelavou kůží, skelnými očima a kozím čenichem. Kruza, jehož čepel ještě vězela v těle posledního nepřítele, rychle ucouvl. Pak hrdlem bestie projela čepel dýky.

Morrův kněz se podíval na zakrvavenou zbraň ve své ruce. „Morr se mnou,“ opakoval si jemně sám pro sebe. „Morr se mnou.“

Kruza se otočil a probodl rozzuřenou ženu se sekyrou, která se právě chystala zkrátit kněze o hlavu.

Morgenstern rozmačkal obličej nejbližšímu útočníkovi a tiše se zachechtal. „Tohle mi připomíná bitku u Kernské brány.“

„Tobě připomíná bitku u Kernské brány všechno!“ zavrčel světlovlasý obr Bruckner, rozmachuje se kladivem proti těsnému, páchnoucímu houfu.

„To je proto, že už je senilní!“ dodal Anspach. Jeho kladivo zasvištělo vzduchem a narazilo na lebku, která poslušně praskla.

„To teda nejsem!“ zavrčel Morgenstern. Máchal kladivem na všechny strany a probíjel si tak cestu vpřed.

„Ne, je—“ Bruckner klopýtl. Jeho rty se pohnuly, aby dokončily větu, ale vyšla z nich jenom krev. Hrot kopí dlouhý jako čepel meče ho probodl zezadu. Vlčí templář se podíval dolů na ocel vyčnívající z jeho krunýře, který se rychle barvil krví. Z úst mu vytryskla další krev a krvavá pěna. Pak se skácel k zemi.

„Bruckner!“ zařval Morgenstern. Zdálo se, jako by Bruckner padal nesmírně pomalu, světlé vlasy zmáčené krví, pak se svalil na zem. Morgensterna zachvátila slepá zuřivost. Setřásl ze sebe všechny kultisty jako medvěd shazující psy a rychle se prodíral ke svému druhovi. Jednoho muže odhodil do výše šesti nebo sedmi stop, než dopadl zpátky do davu. Vlk řval jako nepřítel a hnál se tam, kde byla vřava nejhustší. Běsnil vztekem. Nepřátelé padali pod jeho úder, mrtví nebo zmrazení. Krev, maso a úlomky kostí od něho odletovaly jako z mlýnku na maso.

Kruza se vyděšeně podíval na probodnutého Brucknera. Představoval si, že Vlci jsou nezranitelní, polobohové, kteří procházejí četnými bojišti světa beze ztrát. Navzdory všemu se s nimi cítil v bezpečí, jako by nesmrtelnost byla nakažlivá.

Ale Bruckner byl mrtvý. Byl to jen obyčejný mrtvý muž, žádný Vlčí bůh. Každý z nich tady mohl zemřít. Byli jenom lidé. Vlastně pouhá hrstka mužů obklíčená běsnícími nepřáteli, kteří je početně převyšovali v poměru pět na jednoho, ne-li více.

Zezadu ho uchopila ruka a strhla ho k zemi. Anspach odrazil a zabil dva kultisty, kterým Kruza ve svém zděšení poskytoval živý terč.

„Seber se! Bojuj!“ zařval Anspach. Když se Kruza postavil na nohy, celý se třásl. Vyjící a zapáchající stvůry byly všude kolem. Kruza pozvedl svůj meč a vykryl Anspachovi záda.

„Já — chvíli jsem byl mimo,“ řekl a jeho čepel zařinčela, jak se srazila s čepelí nepřítele.

„Šok, strach, zaváhání — to tě zabije rychleji než jakákoliv zbraň! Bruckner je mrtvý! Mrtvý! Nenávid' je za to! Využij tu nenávisť ve svůj prospěch!“ křičel Anspach. Řekl ještě něco dalšího, ale nedávalo to smysl. Slzy vzteku mu stékaly po krvi zbroceném obličej.

Kruza si toho ještě stačil všimnout a pak se mu svět otočil vzhůru nohama. Ve všeobecném zmatku někdo strhl přehoz z klece, která stála poblíž. Zuřící bestie, která byla uvnitř, byla pro Kruzu neúnosná. Jeho mysl ji odmítla přijmout.

Jeden z kultistů klec otevřel a obrovský plazící se drak vylezl ven, aby sežral je všechny, pak svět a nakonec sám

sebe.

Von Volkův meč se zlomil v čísi hrudi a nepotřebný pahýl zahodil se zaklením na zem. Tři jeho muži byli mrtví, smeteni běsnícím davem. Schell na něho křikl a hodil mu meč, který ukořistil. Jak meč letěl vzduchem, několikrát se zatočil nad hlavami bojujících. Von Volk ho obratně chytil a znovu se zapojil do bitvy.

Ve spleti ječících a zápasících těl za ním byl Schiffer sražen k zemi, utlučen a probodán tucty nepřátel. Poslední, co stačil udělat, bylo, že zavyl jméno svého boha do tváří bestii, které do něho bodaly a sekaly. Hrot kopí projel přímo jeho křičícími ústy a navždy umlčel jeho kletby.

Von Volk uviděl hubeného templáře, Schella, jak se otáčí, aby smetl povykující houf ze Schifferovy rozdrčené mrtvolky.

Chytil ho za ruku. „Ne! Ne, Schelle! Už je po něm! Musíme se probít dopředu, k trůnu! Musíme!“

„Ulrikova kladiva!“ zařval Schell v záchvatu zuřivosti. „Utopte je v jejich vlastní krvi! Utopte je v jejich vlastní krvi!“

Bojovali dál, s ostatními Panteřními rytíři po boku, a pomalu si probíjeli cestu hektickou masou.

Ganz se jako první vymanil z vřavy a zaútočil na pódium. Za ním se probíjel Löwenhertz s Drakkenem a Gruberem. Kasper byl stále uvězněn v běsnícím víru.

Dorff byl mrtvý. Kasper před okamžikem zahlédl, jak ho rozzuření kultisté rozsekali na kusy. Jeho nemelodické pohvizdování už nikdy nebude provázet Bílou rotu. Kasper, rudou hřívou splenou krví, pevně držel svou pozici, vyl jako lesní vlk a mocně kolem sebe bušil kladivem. Stál na místě a zadržoval příval nepřátel, dílem aby poskytl svému veliteli a ostatním čas k dosažení trůnu, a dílem aby zabil co nejvíc těch parchantů jako odvetu za Dorffovu smrt.

Ganz se dostal až ke kamenným schodům stupínku. Zahalená bytost nad ním odhodila svou kutnu a divoce se na něj zasmála. Sopečné plameny osvětlovaly brnění, které se objevilo pod kutnou, takže se zdálo, jako by bylo rozžhavené do ruda. Jeho jedno růžové oko zazářilo.

„Einholt!“ Ganz zalapal po dechu. Věděl, proti čemu bude stát, ale přesto ho to teď vyvedlo z míry. Einholt, Einholt... Ulriku, spas mou duši...

„Ach, takže jsme teď všichni přátelé pohromadě,“ zachrčel jednooký muž a pokynul Ganzovi.

Velitel Bílé roty si všiml, že brnění, které měl netvor na sobě, začalo rezivět a rozpadat se. Kůže Einholtova rozšklebeného obličejce byla šedozelená a začala prskat. Páchl hnilobou, smrtelnou hnilobou. Natáhl k němu ruku. „Nazývej mě mým pravým jménem, Ganzí. Říkej mi Barakos.“

Ganz neodpověděl. Vrhł se na netvora, jeho kladivo opsalo široký, šikmý oblouk. Ale rozpadající se bytost byla rychlejší — byla děsivě rychlá. Bleskovým úderem Einholtova válečného kladiva odhodila Ganze stranou. Ganz tvrdě dopadl na zem, rukama si svíral promáčknutý krunýř a zlomená žebra pod ním. Pokusil se postavit se na nohy, ale nemohl popadnout dech. Jeho plíce odmítaly pracovat. Zrak se mu zamlžil a v ústech ucítil mědnatou pachut'.

Barakos vykročil k němu.

Löwenhertz a Drakken vyběhli posledních pár schodů a zaútočili na nemrtvou bytost.

Löwenhertz byl první a rychlejší, ale Barakos se nějak vyhnul jeho prvnímu úderu, vykryl druhý a pak úderem kladiva do břicha smetl Löwenhertze z pódia.

Aniž se netvor musel ohlédnout, otočil se, jako by přesně věděl, kde všichni a všechno je, a zlomil Drakkenovi klíční kost. Mladý Vlk vykřikl a skácel se na podlahu.

Barakos stanul nad svíjejícím se templářem, jako by přemýšlel, jak ho nejlépe dorazit. Téměř zasněně se zasmál. Pak se podíval nahoru.

Nahoře na schodech stál Gruber a díval se na něho.

„Zase ty, starý rytíři?“ řekla bytost s obličejem jeho zemřelého přítele.

„Měl jsem tě zabít už dole ve sklepení.“

„Nemůžeš zabít to, co nežije.“ Barakosův hlas byl chraptivý a suchý, ale měl svou hloubku a na konci každého slova se skrývalo nelidské zavrčení, jako letitá plíseň na okrajích starého pergamenu.

Kladiva zasvištěla vzduchem. Gruber odrazil útok s nespoutanou zuřivostí. Dvě rány, tři, topory a hlavice se točily a srážely.

Gruber naznačil úder zleva a jeho kladivo zasáhlo Baraka do boku, ale nezdálo se, že by mu to nějak ublížilo. Vykryl další Gruberův výpad toporem a kopl Vlka pod zkříženými zbraněmi. Gruber se zapotácel a couvl, a soupeřovo kladivo zasvištělo vzduchem prudkým, ničivým úderem, který srazil válečníka ze schodů. Starý rytíř se odrážel od jednotlivých kamenných schodů, jeho brnění se mačkalo a rachotilo, až se nakonec zhroutil pod stupněm.

Barakos se ještě smál, když jím Ganzův úder mrštil přes celé pódium. Shnilé řemeny se přetrhly a levý chránič stehna odpadl. Brnění pod ním bylo zrezivělé a prosakovala jím mastná černá hniloba z rozkládající se mrtvolky vespod.

Ganz podnikl další výpad, dříve než se netvor stačil postavit. Barakos zvedl paži, aby odrazil jeho ránu, ale Ganzova zbraň ho zasáhla ničivou silou a utrhl mu zrezivělou rukavici. Několik prstů a plechových článků proletělo ve spršce mokravě shnilotiny vzduchem.

Ganz vítězně zařval a znovu se rozmáchl kladivem. Nyní měl šanci zakusit pocit vítězství, poznat, jak chutná—

Barakos se ale už vzhopil, vrávoravě se postavil a nepřesně mířeným úderem vedeným zběsilou silou kontroval. Ploska kladiva udeřila Ganze do krku a ucha. Cítil, jak mu praská ěelist. Hlava se mu silou úderu zvrátila dozadu a Ganz se zapotácel, udělal ještě dva vratké kroky a zhroutil se na všechny ětyři. Z rozbitých úst mu stěkala krev dolů na kamennou podlahu pod jeho rukama. Svět se mu začínal rozplývat, hlasy a zvuk boje v jeho hučící hlavě zněly, jako by je slyšel pod vodou.

Drakken, obliěej bledý utrpením, se pokusil Ganze odtáhnout svou zdravou paží. Vzápětí zařval bolestí, jak se ozvala

jeho roztržštěná klíční kost.

„Pohni se! Pohni se!“ sípal. Ganz byl jako mrtvé břemeno, stěží se podpíral rukama. Barakos vykročil k nim. Už se nesmál. V jeho zdravém oku pulzoval rudý vztek. Otevřel ústa a nažloutlá tekutina podobná hnisu přetekla přes svraštělé dásně a zčernalé zuby. Oběma rukama uchopil kladivo, ignoruje přitom chybějící prsty.

Náhle mezi ním a oběma zraněnými templáři stál Löwenhertz. Těžce oddychoval a brnění na břicho měl hodně zprohýbané. Chráníče vpředu na stehnech měl mokré krví.

„Budeš... zničen...“ zachroptěl Löwenhertz přerývaně.

„Všechny vás zabiju,“ odpověděl netvor s podtónem buráčení hromu. Když ta slova vyslovoval, od úst mu odpadli dva červi a přilepili se mu na kyrys.

„Raději... to... udělej... pořádně,“ vyražel ze sebe Löwenhertz. „Protože... dokud... tu zbyde... alespoň... jeden z nás... nebudeš... mít... klid.“

Löwenhertz zaútočil. Barakos hbitě uskočil, ale rytíř výpad ihned zopakoval s takovou silou, jaké by v jeho stavu nebyl nikdo jiný schopen. Druhá rána zasáhla oživlou mrtvolu do boku. Její zrezivělé brnění se roztržilo a řemeny popraskaly. Žebra zapraskala jako suché větvičky a hustá hnědá tekutina hemžící se červy se vyvalila ven.

Netvor zavrával a opřel se o Einholtovo kladivo, aby neupadl. Puch, který z něho vycházel, málem donutil Löwenhertze zvracet. Byl to starý, mrtvolný zápach, kořeněný a hnilobný, jaký si pamatoval z pracovny svého děda, z příšerných hrobů jižních zemí. Ale tento byl stokrát, možná i tisíckrát horší.

Löwenhertz udělal krok kupředu, aby znovu udeřil, ale netvor ho srazil spodním úderem své zdravé ruky.

Kaspen, který se s řevem probíjel vřavou, konečně dosáhl vrcholu stupínku. Jeho zrzavé vlasy vlály za nim. Od hlavy až k patě byl promáčený krví stejně rudou jako jeho hřívá.

„Einholte!“ zaječel. Chtěl ho rozdrtit svým kladivem, chtěl zničit tu odpornou stvůru. Ale pořád to byl Einholt, jeho starý přítel. „Pro lásku ke všemu, co jsme sdíleli, my Vlčí druhové, synové Ulrika, prosím, Jagbalde, pr—“

Jeho starý přítel ho usmrtil jediným úderem.

Ouroboros, drak, gigantický had, inkarnace smrti, se mezitím doplazil do jeskyně dole. Jeho dlouhý krk, široký jako celé tělo válečného koně a obrněný nafialovělými šupinami velkými jako rytířský štít, se připravený zaútočit ohýbal zpět jako labutí šíje, takže připomínal písmeno ‚S‘. Jeho špičatá, klínovitá hlava s rohy na temeni byla veliká jako vůz na slámu. Oči měl jako neproniknutelné černé perly, zrcadlo nepoznaného děsu. Nikdo netušil, odkud se tu vzal, pravdou však bylo, že žil a kroutil se ve své odporné nesmrtnosti. Běsnil, chrлил svůj neukojitelný vztek na všechno živé.

Kruza zavrával pozpátku a zakopl o jednu z nesčetných mrtvol, které pokrývaly podlahu. „Ne, ne... to není možné...“ koktal.

Zahnuté drápy, každý velký jako lidské stehno, se zarývaly do skály. Jeho ocas, tak neuvěřitelně dlouhý a štíhlý, odhazoval vřeštící kultisty vysoko do vzduchu nebo je lámal jako stébla obilí. Drak zařval, hluboce a táhle, a znělo to jako buráčení zimní vichřice. Jeho šupinatá kůže byla zlatozelená jako zašlá mince, ale hlavu měl bílou jako kost.

Pak se jeho krk vymrštil, šlehl vzduchem jako bič, jako stlačená pružina, a jeho obrovská hlava vylétla dopředu. Tlama sklápala, drtila a masakrovala kultisty. Drak zvedl hlavu, ze které odpadávaly kusy těl a končetin, do výšky, pak zaútočil znovu. Byl divoký, neovladatelný, vraždil všechno, co viděl.

„Jak s tímhle můžeme bojovat?“ vydechl Kruza, když ho Anspach popadl za ruku.

„Nijak! Nemůžeme! Utíkej!“ odpověděl templář, obličej bledý strachem.

Z kypící vřavy a zmatku se vynořil Morgenstern. Něco řekl, ale jeho slova zanikla v drakově zavytí. Obří čelisti znovu sklápaly a ozvalo se další zaječení, jak obluda znovu zabíjela.

„Říkal! Jsem! Utíkejte!“ zopakoval Morgenstern důrazně.

„Přesně tohle jsem měl v úmyslu,“ odsekl Anspach. Trojice se rozběhla hledat úkryt v davu nepřátel a dál, ve výklencích a prohlubních ve stěně jeskyně.

Pak svět najednou zmizel. Pod nohama už neměli pevnou zem. Kruza letěl vzduchem, pohled upřený do sirnatého kouře, který se hromadil u stropu jeskyně.

Země se objevila stejně náhle, jako předtím zmizela, a bolestivě ho zasáhla svou tvrdostí. Kruza se odkutálel stranou, rozhlížeje se kolem sebe. Drakův smrtící ocas projel davem a vymrštil ho a oba templáře do vzduchu. Všude kolem ležely zkroucené mrtvoly a zmrzačení kultisté. Anspacha ani Morgensterna Kruza nikde neviděl.

Kvílivý řev draka se ozval znovu.

Kruza ucítil zápach obrovského netvora, suchý, pronikavý zápach, který připomínal koželužský olej nebo alkohol vyráběný z obilí.

Kruza se přikrčil a zrovna se chystal dát na útěk — když uviděl, že se drak tyčí přímo nad ním.

Kruza pohlédl do temných, perlových očí Ouroborose, pojídače světa. Byly naprosto prázdné, nebyla v nich jediná jiskra inteligence, úmyslu nebo života. Přesto se zdálo, jako by se díval přímo na Kruzu. Jeho dlouhý krk se stáhl dozadu, tlamu otevřenou dokořán, připravený k útoku, připravený vrhnout se na něj a sežrat ho.

V posledním okamžiku svého života si Kruza vzpomněl na Dýchavce. Dýchavce, který ho neúmyslně zavedl na toto místo, do této záhuby. Takže mě zabije drak, Dýchavče! Co ty na to, co? Kdo by si to pomyslel? Je to tak nepravděpodobné, skoro směšné.

Ale zdálo se to správné. Zradil Dýchavce a Dýchavec zemřel, zemřel, aby ho zachránil. Nyní přišel čas, aby za to zaplatil.

Přál bych si, pomyslel si Kruza, přál bych si být stejně neviditelný jako ty. Nikdy jsem nepřišel na to, jak jsi to dělal. Měl jsi k tomu prostě od přírody talent. Být neviditelný jako ty, ano, to bych si nyní přál.

Drak kvílivě zařval zlostí na celý bídný svět. Jeho krk se napnul a narovnal se. Zaútočil.

Celé starověké město Middenheim ze zachvělo, jako by vědělo, že přišel jeho konec. Obloha se napnula a praskla roztržená blesky šlehajícími ze strašidelně nafialovělých mraků. Sníh a kroupy bombardovaly střechy, některé roztříštily na kousky, rozbíjely okna a strhávaly komíny a korouhvičky. Blesky křížovaly ulice, zapalovaly domy a drtily věže. Kolem Fauschlagu se ovinula zlověstná zelená záře, svíjející se jako had. Severní viadukt se naklonil a zhroutil se do hlubin, celá půlmíle klenutého mostu se utrhla.

Morrův chrám, stále ještě nedostavěný, se samovolně vznítíl. Oheň, který ho zachvátil, byl růžový, nezemský. Jeho plameny vydávaly zvuk, jako by se někdo smál.

Blesk zasáhl Sigmarův chrám a vrchol věže propadl střechou hlavní lodi.

Zmatek a vraždění v ulicích přesáhly všechny meze. Šílenství a panika způsobená bouří přiměla většinu obyvatel k zuřivému plenění. Roty templářů, které vyrazily z Ulrikova chrámu, aby pomohly Ganzovým mužům, uvízly v běsnicím davu a musely teď bojovat o své holé životy. Blesky křížovaly noční tmu, kroupy dopadaly na zem ve smrticích sprškách a smrt spálila samo srdce Ulrikovy citadely.

Stíny a duchové byli všude. Vypadalo to, jako by dveře smrti zůstaly dokořán otevřené, jako by se neviditelný svět osvobodil a pronikl do města. Tucty, stovky ječících a bledých příznaků se proháněly po ulicích. Některé se vznášely nad zemí v Morrsparku jako unikající pára. Mnoho se jich plazilo a mihotalo na dně Útesu nářků. Mrtví zase chodili po zemi; živí brzy budou mrtví.

Lenya byla přesvědčená, že určitě zešílí. Jak projížděli vřavou, tiskla se k Arikovi co nejtěsněji. Kostnaté, vyzábělé postavy stvořené z kouře je obklopovaly ze všech stran, příšerně se smály a tancovaly. Aric už nedokázal svému koni zabránit, aby se nesplašil. Hrom, tak hlasitý, a blesk, tak strašlivě jasný, roztříštily oblohu na malé kousky.

„Lenyo? Lenyo!“

Lenya si uvědomila, že zastavili. Svezla se na rozbředlou ulici. Byla promáčená na kost a potlučená od krup, které ještě stále padaly. Pomohla Arikovi sesednout z koně. Držel kladivo s pochodní vysoko nad hlavou. Pochodeň mocně plála. Je ta pochodeň důvod, proč se na nás stíny ještě nevrhly? napadlo Lenyu. Stále je viděla všude kolem, mihotající se, křepčící přízraky, průhledné jako led na okenních tabulkách.

„Kde to jsme?“ zeptala se přes burácení bouře.

Aric ukázal pochodní. Před nimi stál dům, zvláštní a věžovitý. Chrámoví váleční koně pobíhali po přilehlých ulicích a tahali za sebou přetrhané otěže, při každém úderu hromu zděšeně řehтали.

„V Nordgartenu,“ odpověděl. „Nemám ponětí, co tam uvnitř najdeme. Mohlo by to být—“

„Horší než tady?“ zeptala se a tlačila ho dovnitř. „To pochybuju. Tak honem!“

Přízračné postavy ve vzduchu kolem nich se hromadily, jejich počet se rozrůstal, svou strašlivou září osvětlovaly okolí. Lenya se pokoušela na ně nedívat. Snažila se neslyšet jejich šeptání.

Dorazili až k rozraženým dveřím a Lenya pomohla Arikovi vbelhat se dovnitř.

Zvláštní, pomyslel si Kruza. Ještě jsem naživu.

Cítil své tělo a ujistil se, že je pořád ještě vcelku. Obrovský drak se nyní plazil kolem něho. Zaútočil a roztrhal několik ječících kultistů pouhých pár stop od něho.

S takovým štěstím bych měl hned teď zajít do nějaké herny, pomyslel si hloupě. Otočil se a pohlédl na svíjející se stvůru, která kolem sebe rozzěvala smrt.

Jsem neviditelný, pomyslel si. Ulric se na mne usmál, jsem neviditelný! Nevidí mě!

Sehnul se a zvedl meč. Nebyl to jeho vlastní, ten už byl nadobro ztracen někde ve vřavě. Byl to dlouhý meč s ochranným košem, který nejspíš upustila některá ze stvůr.

Uviděl Anspacha a Morgensterna, jak zvedají svá kladiva, aby se postavili drakovi, zatímco kultisté zmateně pobíhali kolem nich. Jsou stateční, ale ženou se do záhuby, pomyslel si. Co si myslí, že zmůžou proti takové obludě?

Co dokážu já?

Ta myšlenka mu vrtala v mysli. Kruza nevěděl, jak je to možné, ale byl si jistý, že byl ušetřen jen díky Dýchavcovi. Mrtví dnes v noci povstali a Dýchavec se k němu nějakým záhadným způsobem dostal a velkoryse se s ním podělil o své umění zůstat neviditelný.

Ne, tak to není. Byl se mnou celou tu dobu. V mé mysli. Vyčkával, až přijde jeho čas.

Vyzkoušel, jak je meč vyvážený, a pak odhodlaně vyrazil za netvorem. Krev a kusy těl se válely v jeho stopách. Drak nejevil sebemenší známky, že by ho viděl. Kruza se dostal až k jeho šupinatému boku, dost blízko, aby slyšel jeho přerývaný dech, dost blízko, aby cítil jeho silný, pronikavý zápach. Obluda už zase kvílela a zabíjela. Nyní byla řada na Morgensternovi a Anspachovi.

Kruza natáhl ruku a položil ji dlaní na šupinatou kůži drakova boku. Dračí šupiny byly teplé a suché. Prsty si našel mezeru mezi nimi a opřel tam hrot meče. Po celou tu dobu byl podivně klidný, jako by měl kolem sebe nějaké ochranné kouzlo, jako by byl bezpečný v oku uragánu.

Celou vahou se opřel, do jílce meče a zarazil ho nestvůře do těla.

Drak zařval. Jeho táhlý řev se odrážel od stěn jeskyně dokonce ještě hlasitěji než předchozí kvílení. Z rány mu vytryskla horká, hustá krev a smetla Kruzu — pouhý tlak tekutiny ho srazil k zemi.

Kruza ležel na zádech, promáčený lepkavou krví draka, který se kousek od něj svíjel v křečích. Jeho obrovské hadí tělo sebou škubalo a tlouklo, šlehalo ocasem a drtilo pod sebou kultisty. Morgenstern a Anspach se rychle ukryli.

Drak třikrát po sobě zasténal, až se celá síň divoce zachvěla, každý další výkřik byl hlasitější a pronikavější než ten předchozí. Jeho drápy se zařaly do skály s takovou silou, až se od nich jiskry a kamenné úlomky rozlétly do všech stran. Ve smrtelné agonii zabil více kultistů než hrdinný útok templářů. Ale už začal ochabovat. Naposledy zakvílel a

zůstal bez života ležet na zemi. Jeho ocas se ještě jednou mihl vzduchem a znehybněl.
Zabil jsem zatraceného draka, pomyslel si Kruza a omdlel.

Drakken se plahočil s Ganzem, který byl napůl v bezvědomí. Löwenhertz ještě pořád ležel na kamenné podlaze pódia hned vedle Kaspenovy mrtvoly. Barakos, celý otrhaný a lapající po dechu, se pomalu otočil a pohlédl na nejmladšího Vlka.

„Máš můj obdiv, chlapče...“ ušklíbala se nemrtvá bytost ústy, která jí nepatřila. „Vy Vlci jste dokázali víc, než jsem si myslel. Zranili jste mě. Teď budu potřebovat nové tělo.“

Začal se belhat k nim. Drakken se pokoušel odplazit a odtáhnout s sebou Ganze, ale jeho zpřelámané kosti odmítaly spolupracovat a bolest projela jeho tělem takovou silou, že na okamžik ztratil vědomí.

Když přišel k sobě, Barakos stál nad ním, skláněl se k jeho obličejí a šklebil se. Mrtvolný pach jeho dechu byl přišerný.

„Na to už je pozdě. Příliš pozdě. Už je po všem a já jsem zvítězil.“ Usmál se a kůže na obličejí se mu přitom roztrhla. Jeho hlas byl hluboký, rezonující nelidským tónem. „Middenheim je mrtvý. Obětovaný na mém oltáři. Všechny ty životy, tisíce životů, byly využity, spojily se v obrovskou sílu, která ze mě učiní boha. Nijak velkého — tak akorát, abych změnil tento svět v prach a popel. Zabrало mi to tisíc let, ale zvítězil jsem. Smrt mi dala věčný život. Ubíhají poslední okamžiky, celé město povstalo, aby se vzájemně vyvraždilo. Pak bude po všem. Budu potřebovat nové tělo, do kterého se převtělím.“

Barakos pohlédl na vyděšeného Drakkena. „Jsi mladý a silný. Se svou mocí vyléčím všechna tvá zranění během chvilky. Vyhovuješ. Jsi pohledný chlapec — vždy jsem toužil vypadat dobře.“

„N-ne! Ve jménu U-Ulrika!“ Drakken těžce oddychoval a natahoval se po zbrani, která tam však nebyla.

„Ulric je mrtvý, chlapče. Je nejvyšší čas, aby sis zvykl na nového pána.“

„Baraku,“ ozval se hlas za jejich zády.

Nahoře na stupínku stál Morrův kněz. Jeho kutna byla zmáčená krví a krev mu tekla i z otevřené rány na hlavě. Rozevřel prsty a zakrvavená dýka, kterou mu Löwenhertz půjčil, zazvonila o podlahu.

„Dieter. Dieter Brossmann,“ řekl Barakos. Narovnal se a otočil se čelem ke knězi. „Otče, v mnoha ohledech jsi byl můj nejhorší nepřítel. Bez tebe by tito stateční Vlci vůbec nic netušili. A když jsi porazil Gilberta, ach! Jak jsem tenkrát proklínal tvou duši a jméno!“

„Jsem polichocen.“

„Nebud'. Za několik okamžiků budeš mrtvý. Cha! Jen ty jsi to věděl — jenom ty — houževnatý, neústupný, zahrabaný do svých rukopisů, slídící po nějakém klíči!“

„Zlo tak staré, jako je to tvé, není těžké najít,“ řekl kněz a vykročil dopředu.

„A pročpak ses zahrabal do svých knih?“

„Cože?“ kněz na okamžik znejistěl.

„Dieter Brossmann, úspěšný kupec — i když trochu nemilosrdný. Proč ses rozhodl sloužit Morrovi a zakopat se tady v Middenheimu?“

Kněz strnul. „Teď není čas na hádanky.“

„Ale samozřejmě: tvoje milovaná žena a dítě,“ zasyčel netvor a v dáli zaburácel hrom jako by chtěl jeho hlasu dodat důraz.

„Jsou mrtví.“

„Ne, nejsou, že je to tak? Jenom tě opustili, opustili tě, utekli od tebe, protože jsi byl tak surový, bezohledný a hrubý. Vyhnal jsi je. Nejsou mrtví, mám pravdu? Jsou naživu a skrývají se v Altdorfu v naději, že už tě nikdy neuvidí.“

„Ne, to není—“

„Ale je to pravda. Jen ve své mysli jsi je pohřbil, poslal jsi je k Morrovi! Aby ses vyhnul smutné pravdě, že jsi svou krutostí a chamtivostí zničil vlastní rodinu. Vlastní svědomí tě přimělo předstírat, že jsou mrtví, a udělalo z tebe Morrova sluhu.“

Tvář Dietera Brossmanna byla nehybná jako Fauschlagská skála. „Za své hříchy zaplatím v příštím životě, Morr je vidí. Kdy ty zaplatíš za své?“

Morrův kněz opět vykročil dopředu a pozvedl ruce. „Jsi mrtvý, nebo ne, Baraku?“ řekl. „Nebo možná nemrtvý. Tělo, které používáš — ubohého Einholta z Bílé rotý — je mrtvé také. Možná že brzy získáš moc bohů, ale nyní jsi jen mrtvola. A měl by ses vydat k Morrovi.“

Ještě jeden krok a kněz začal odříkávat pohřební litanii, bezejmenný obřad. Začal žehnat mrtvole stojící předním, žehnat jí a odříkávat modlitbu, která ji měla ochránit před zlem a poslat ji k Morrovi, pánovi všech mrtvých.

„Nel!“ zasténal Barakos chvějící se vzteky. „Ne! Ne, to nesmíš! To neuděláš!“

Morrův kněz pokračoval ve svém obřadu, monotónně odříkával slova, upíral se celou svou vůlí a posvátností své služby k nečisté stvůře stojící před ním.

Obřad starý jako Middenheim sám vsákl do oživlé mrtvoly a pomalu ji vytlačoval z těla, ve kterém sídlila. Barakos se zmítal v křečích, kašlal a dával ze sebe poloslanou tekutinu. „Ne, ty parchante! Nel!“ Začal klít a blábolit v tisíci různých jazycích.

Byl to statečný pokus. Drakken, který stále pevně svíral Ganze, na okamžik uvěřil, že bude úspěšný. Ale pak se potácějící mrtvola natáhla k Dieteru Brossmannovi, rozpráhla se a prudkým úderem ruky ho smetla z pódia.

Bouře náhle ustala. Posledních pár krup zarachotilo na ulicích. Růžová noc pomínula a obloha zčernala.

Nastal ten okamžik. Okamžik, kdy se nečistá stvůra stane nečistým bohem.

Každý plamen svíčky, lampy a pohodně ve městě zhasl.
Až na jeden.

Lenya podírala Arika, který se namáhavě pokoušel vylézt na pódium. Tam se pak postavil tváří v tvář hniječím ostatkům, které kdysi bývaly Einholtem. Letným pohledem sklouzl z padlého Löwenhertze a Kaspenu na Drakkena, podpírajícího Ganze.

Tak odvážně, tak tvrdě bojovali...

„Zase ty?“ zaburácel Barakos. „Ariku, drahý chlapče, přišel jsi příliš pozdě.“

Aric začal roztáčet kladivo, které držel ve své zdravé ruce, točil jím ve velkých svištících kruzích. Hořící hlavice za sebou zanechávala světelnou stopu. Věčný oheň, oheň Boha-vlka. Kladivo svištělo vzduchem, kožšina mu dodávala nadpozemskou záři.

Aric ho nechal kroužit naprosto uvolněně, přesně jak ho to učil Jagbald Einholt.

Hořící hlavice kladiva zasáhla bytost do prsou a srazila ji na záda.

Aric klesl, síla ho opustila.

Lenya pohlédla na postavu ležící na zemi, spatřila malé plamínky Věčného ohně, jak praskají na proražené, zahnívající hrudi mrtvol, která se snažila znovu postavit. Hořící kladivo leželo křížem přes ni a pomalu se sesouvalo dolů, jako by uvádala jejich poslední naději.

Barakos se postavil, jako by právě vstal ze svého hrobu, jeho jediné růžové oko se upíralo na Lenyu.

„Myslím, že ne...“ zaskřehotal a to na ni už bylo moc.

Lenya vyrazila dopředu. Musela vynaložit všechnu svou sílu, aby zvedla Arikovo kladivo omotané kožšinou. Musela vynaložit sílu, o které ani nevěděla, že se v ní skrývá, aby se jím rozmáchla a udeřila mrtvolnou bytost.

„Za Stefana!“ vydechla, když hořící kladivo odmrštilo tu odpornost na kamenitou zem sině.

Barakos sebou zaškubal a vzplanul, jeho tělo od hlavy až k patě zahálily plameny Ulrikova věčného ohně. Škubal sebou a třásl se jako živá pochodeň, ječel ještě pronikavěji než předtím Ouroboros, nesmrtelný drak, pojídač světa. Žár plamenů byl tak veliký, že Lenya musela ucouvnout. Barakos žhnul jako římská svíce a pomalu se rozpouštěl.

Nemrtvý zemřel. Zmítající se stín, mrazivý a dýmající, se pokoušel uniknout z hořícího těla, snažil se nalézt novou oběť. Ale svatý oheň byl příliš silný. Stín se skácel zpět do plamenů, naposledy vykřikl a byl pryč. Barakos, jehož život byl nekonečný, nakonec našel svůj konec.

Opatrné, slabé denní světlo začalo s ránem pronikat do ulic města.

Od té noci plné děsu uplynul už celý týden. Opravy Middenheimu byly v plném proudu, lidé pohřbívali své mrtvé a pokoušeli se vyrovnat se životem.

Ve velkém stanu, který byl vztyčen v Morrsparku a který byl náležitě zasvěcen samotnému Morrovi, sloužil Dieter Brossmann pohřební obřad za pět Ulrikových templářů. Byli to Bruckner, Schiffer, Kaspen, Dorff a Einholt. To bylo neobvyklé. Obvykle sloužil obřady za muže z chrámu velekněz Ar-Ulric. Ale Ganz na Dieteru Brossmannovi trval.

Kněz mluvil pomalu, jako by se ještě léčil z nějakého zranění. A opravdu zraněný byl — obvaz na jeho čele to jasně dosvědčoval. Nebyla to však fyzická zranění, která ho opravdu tížila. Dieter Brossmann bude mít ještě dlouho jizvy na duši.

V paláci ošetřovali ranhojiči kapitána von Volka, jediného Pantera, který přežil bitvu v Nordgartenu. Přitom požádal Sigmarovy kněze, kteří o něj pečovali, zda-li by ho mohl navštívit — odpusťte — také Ulrikův kněz.

Po slavnostní bohoslužbě v Morrsparku Morgenstern, Schell, Anspach a Gruber pozvedli v hostinci U Letícího orla korbele a přitukli si. Tohle dělali po každé velké bitvě. Vítězství i porážky se hořkosladce promíchaly. Snažili se ze všech sil oslavit vítězství a zapomenout, co při něm ztratili. Další ctihodná jména přibudou na zdi plukovní kaple. Další duše je opustily, aby se připojily k Velké smečce.

„Na ty co padli! Ať jim Ulric požehná!“ vykřikl Morgenstern, rozněcuje v srdci ostatních žár vítězství.

„A na novou krev!“ dodal Anspach suše.

Znovu si přitukli.

„Na novou krev!“ zvolali všichni najednou.

„Na jakou novou krev?“ zeptal se Aric, který se s rukou obvázanou vbelhal dovnitř.

„Ty jsi to neslyšel?“ zeptal se Gruber, jako by šlo o nějakou velkou ironii. „Tady Anspach navrhl chrám nové štěně...“

Políbila ho na rty a zvedla se z jeho postele.

„Lenyo — miluji tě,“ řekl Drakken. Znělo to hloupě a také se hloupě cítil, celý omotaný obvazy a dlahami, které měly napravit jeho zlomenou klíční kost.

„Já vím.“ Odvrátila zrak. „Musím se už vrátit. Breugal potřebuje služebné, které by nosily vodu ze studny na chystanou hostinu. Když tady zůstanu, roztrhne mě.“

„Ty se ho ještě bojíš? Po tom všem, co se stalo?“

„Ne,“ odpověděla. „Ale je to moje práce.“

Pokrčil rameny, pak sebou škubl a přál si, aby si to odpustil. „Au... já vím, já vím... ale prosím tě, odpověz mi — miluješ mě?“ Drakken se na ni úpěnlivě díval ze svého lůžka.

„Miluji... templáře řádu Bílého vlka, z Bílé roty,“ prohlásila důrazně a vyšla z pokoje, aby se věnovala své práci.

Velká Ulrikova socha se tyčila přímo nad ním.

Ar-Ulrik, sám velký Ar-Ulrik zahalený vonným kouřem z ohňů hořících na oltáři, domluvil, podal nově ukované kladivo Ganzovi, který je převzal, opatrně, s ohledem na svá zranění.

„Ve jménu Ulrika tě přijímám do chrámu a jmenuji tě členem Bílé rotý,“ řekl Ganz. „Snad tady nalezneš přátelství a slávu. Svou statečnost jsi už prokázal. Ať s nadšením a vytrvalostí absolvuješ výcvik a nalezneš ve službách chrámu smysl svého života.“

„Považuji to za požehnání a přijímám toto kladivo,“ zazněla odpověď.

„Ulric tě doprovázej. Nyní je z tebe Vlk.“

„Já vím“

Novic sklonil své kladivo. Těžká kožešina a pozlacený šedožlatý krunýř pro něj byly nezvyklé a trochu tíživé.

„Jak se v tom vůbec můžete hýbat?“ zašeptal směrem ke svému novému veliteli.

„Na to si zvykneš... drakobijče,“ usmál se Ganz.

Kruza se pod brněním protáhl a zasmál se.

Hluboko v Altquartieru, dole ve špinavé uličce mezi brlohy, si ušpiněné děti hrály s pevně svázaným hadrovým míčem. Házely jím o mastnou, špinavou stěnu, a zase ho chytaly.

Přitom zpívaly:

Ba ba Baraku, neotálej, spěchej sem!
Neloudej se, neváhej, my tě tady zvem.
Ba ba Baraku, přijď mezi nás teď,
Sežer svět a sežer nebe hned!

Na konci všechny děti padly k zemi a předstíraly, že jsou mrtvé. Tentokrát.

Dan Abnett, Nik Vincent & James Wallis

ULRIKOVA KLADIVA

Z anglického originálu Hammers of Ulric, který vydal v Black Library Publication Games Workshop Ltd., přeložil Michal Toman.

Ilustrace na obálce Martin Hanford, grafickou úpravu obálky provedlo 2D Studio.

Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS, Podkopčí 464, Frenštát p. R., e-mail: svoboda@polarissf.cz, v roce 2002 jako svou 108. publikaci.

Tisk - Slezská Grafia s.r.o., Veleslavínova 7, Opava.

Vydání první.

Cena: 209 Kč

ISBN 80 – 85911 – 97 - 3